

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

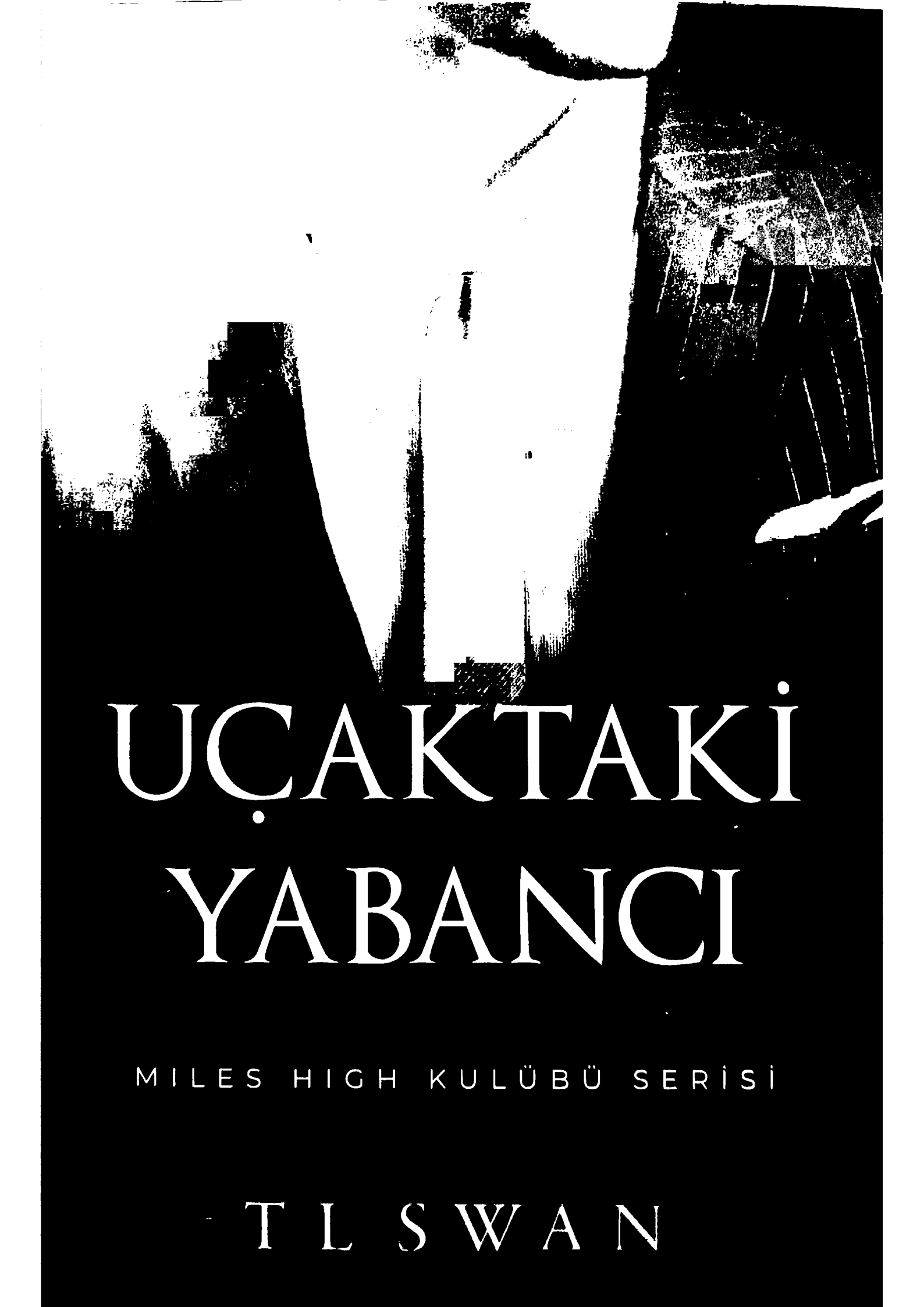
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



UÇAKTAKİ YABANCI

MILES HIGH KULÜBÜ SERİSİ

T L S W A N



UÇAKTAKİ YABANCI

MILES HIGH KULÜBÜ SERİSİ

UÇAKTAKİ YABANCI

Özgün Adı: The Stopover

T.L. Swan

Çeviren : Semahat Orhan
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzeltili : Merve Mumcu
Son Okuma : İrem Doruk
Kapak Tasarım : @blacksheep-uk.com
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin Romantik

Kitap No: 2597

1. Baskı: Ekim 2023

ISBN: 978-625-366-093-2

Yayın Sertifika No: 12330

Copyright © 2019 by T. L. Swan

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Amazon Publishing, www.apub.com & Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/C
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 71 61

Sertifika No: 43087

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

UÇAKTAKİ YABANCI

MILES HIGH KULÜBÜ SERİSİ

— T L S W A N —

Çeviren:
Semahat Orhan





*Bu kitabı alfabeye ithaf etmek istiyorum,
Çünkü o yirmi dokuz harf benim hayatımı değiştirdi.
O yirmi dokuz harfin içinde kendimi buldum,
Ve şimdi hayalimi yaşıyorum.
Alfabeyi saydığınız gelecek seferde,
Onun gücünü hatırlayın.
Ben her gün hatırlıyorum.*



1. BÖLÜM

“İlerler misin?” diye soran bir ses arkamdan homurdandı.

İrkilerek arkamda sırada bekleyen adama döndüm. “Affeder-siniz?” dedim bocalamış bir halde. “Geçmek mi istiyorsunuz?”

“Hayır. Masanın başındaki şu sikik aptalların acele etmesini istiyorum. Lanet olası uçağımı kaçıracağım.” Adam alay ederce-sine güldüğünde ondan yükselen alkol kokusunu aldım. “Beni hasta ediyorlar.”

Önüme döndüm. *Harika, check-in sırasında bir sarhoş. Tam da ihtiyacım olan şey.*

Heathrow Havaalanı hareketliydi. Kötü hava, uçuşların ço-ğunu geciktirmişti ve dürüst olmam gerekirse, benimkini de geciktirmelerini diliyordum. Böylece otele geri dönüp bir hafta boyunca uyuyabilirdim.

Bu saçmalık için hiç havamda değildim.

Adamın dönüp arkasındaki insanlara şikâyet ettiğini duyun-ca gözlerimi devirdim. Bu insanlar neden bu kadar kabaydı?

Sonraki on dakika boyunca kafa şişirmesini, oflamasını ve yakınmasını dinledim, ta ki artık daha fazla dayanamayana ka-dar. Adama döndüm. “Olabildiğince hızlı çalışıyorlar. Kaba ol-maya gerek yok,” diye tersledim.

“Ne?” Adam öfkesini bana yöneltti.

“Görgü parayla satılmıyor,” diye alçak sesle mırıldandım.

“Görgü parayla satılmıyor mu?” Adam bağırdı. “Nesin sen, öğretmen falan mı? Yoksa sadece zırvalayan bir kaltak mı?”

Adama ters ters baktım. *Ah, meydan okumayı kabul ediyorum.* Son kırk sekiz saati cehennemde geçirmiştim. Sadece eski sevgilimin kendisini yeni kız arkadaşının üzerine atmasını izlediğim bir düğüne gitmek için dünyanın bir ucuna uçmuştum. Bugün birilerini kesme havamdaydım.

Bana bulaşmayın.

Öfkem içimde kaynamaya başlarken önüme baktım.

Adam ayağımın dibindeki valizime tekme attığında dönerek, “Kes şunu,” diye tersledim.

Burnumun dibine kadar girdiğinde, nefesinin kokusu yüzümü buruşturmama sebep oldu. “Canım ne bok isterse onu yaparım.”

O anda, yolcu salonu boyunca adamı izleyerek yaklaşan güvenliği gördüm. Görevliler olup biteni fark etmiş ve destek çağırmıştı. Sahte bir şekilde gülümsedim. “Lütfen çantamı tekmelemeyin, beyefendi,” dedim nazikçe.

“Canım ne bok isterse onu yaparım.” Valizimi alıp havaalanının diğer ucuna fırlattı.

“Ne halt ediyorsun be?” diye tiz bir sesle bağırdım.

“Dur!” Arkamızdaki adam bağırdı. “Kadının eşyalarına dokunma. Güvenlik!” diye seslendi.

Bay Alkollü ve Taşkın Davranış, kurtarıcıma bir yumruk savurunca kavga patlak verdi.

Güvenlik görevlileri her yerden koşarak geldiler; adam yumruklar savurup küfürler ederken ben geriye itildim. Kahretsin, bugün böyle bir şeye ihtiyacım yoktu.

Nihayet adamı kontrol altına alıp kelepçeleyerek götürdüler. Kibar güvenlik görevlisi çantamı yerden aldı. “Bunun için üzgünüm,” diyerek özür diledi. “Benimle gelin,” derken sıranın önündeki şerit bariyerin kancasını açtı.

“Tasallu olurlar.” Sırada bekleyen diğerlerine mahcup bir seki-

UÇAKTAKİ YABANCI

de gülümsedim. Kuyrukta kaynak yapmaktan nefret ederdim ama şu noktada umurumda bile değildi. “Harika.” Güvenlik görevlisini süklüm püklüm takip ettim. Beni genç bir adamın çalıştığı gişeye getirdi. Kafasını kaldırıp genişçe gülümseyen görevli, “Merhaba,” dedi.

“Merhaba.”

“İyi misiniz?” diye sordu.

“Evet, iyiyim. Sorduğunuz için teşekkürler.”

Güvenlikçi, bilet görevlisine, “Hanımefendiyle ilgilen,” diyerek ikimize de göz kırptı ve kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Adam, “Kimlik, lütfen?” diye sordu.

Çantamı karıştırarak pasaportumu çıkarıp uzattım. Görevli, fotoğrafa bakınca gülümsedi. Lanet olsun, tarih boyunca çekilmiş en kötü fotoğraftı. “*En Çok Aranalar* listesinde beni gördünüz mü?” diye sordum.

“Muhtemelen. Bu fotoğraftaki siz misiniz ki?” diyerek güldü.

Utanmış bir şekilde güldüm. “Umarım değilimdir. Öyleyse başım belada.”

Bilgilerimi bilgisayara girdi. “Pekâlâ, o zaman bugün sizi New York’a uçuruyoruz...” Yazmayı bırakarak okumaya başladı.

“Hı-hı. Tercihen o adamın yanında değil.”

Saçma derecede bir hızla yazmaya devam ederken, “Kendisi bugün hiçbir yere gitmeyecek,” diye cevap verdi. “Hapis hariç.”

“Neden havaalanına gelmeden önce sarhoş olursun ki?” diye sordum. “Daha havaalanı barlarına adımını bile atmamıştı.”

“Buralarda olan bitenleri bilseniz şaşırırdınız,” dedi içini çekerek.

Gülümsedim, bu adam cidden hoştu.

Biletlerimi yazdırdı. “Biletinizi üst sınıfa yükselttim.”

“Ne?”

“Birinci sınıf; valizinize yaptığı kötü muameleye karşılık bir özür olarak...”

Gözlerim irileşti. “Ah, buna hiç gerek yok... gerçekten,” diye kekeledim.

Görevli biletlerimi uzattığında yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “İyi uçuşlar.”

Coşkuyla, “Çok teşekkür ederim,” dedim.

Genç adamın bana göz kırptığı o anda uzanıp ona sarılabıldim. Ama tabii ki yapmayacaktım. Böyle havalı şeyler her gün başıma geliyormuş gibi yapacaktım.

“Tekrar teşekkürler.” Gülümsedim.

“Birinci katta yer alan VIP yolcu salonunu kullanabilirsiniz. Orada öğle yemeği ve içecekler ücretsiz. İyi uçuşlar.” Son bir gülücükle, sıranın arkasına baktı. “Sıradaki, lütfen.”

Bagaj kontrolünden yüzümde kocaman, şapşal bir gülümsemeyle geçtim.

Birinci sınıf tam da derdime derman olacak şeydi.



Üç saat sonra uçağa bir rock yıldızı edasıyla bindim. Sonuç olarak VIP yolcu salonuna gitmemiştim çünkü... berbat görünüyordum. Uzun, koyu renk saçlarımı yukarıdan atkuyruğu yapmışım; siyah bir tayt, çuval gibi pembe bir kazak ve tenis ayakkabıları giyiyordum. Ancak makyajımı biraz düzeltmişim, bu da bir şeydi. Biletimin birinci sınıfa yükseltileceğini bilseydim, en azından buna uygun görünmeye çalışırdım ve evsiz birine benzemek yerine şık bir şeyler giyerdim. Aman neyse... kimin umurunda ki? Sonuçta tanıdık birine rastlayacak değildim.

Uçuş görevlisine biletimi uzattım. “Sol koridordan geçin, sonra sağa.”

“Teşekkürler.” Biletime bakarak uçağın içine yürürken numaramı gördüm.

1B.

Kahretsin, pencere kenarında değildim. Koltuğuma vardığımda pencere kenarında oturan adam bana döndü. Büyük mavi gözleriyle beni karşılayarak gülümsedi. “Selam.”

“Selam,” dedim.

UÇAKTAKİ YABANCI

Olamaz... Tanrı'nın kadınlara armağanı olan birinin yanında oturuyordum... sadece bu adam daha ateşliydi.

Bense bok gibi görünüyordum. *Siktir.*

Başüstü dolabını açtığımda ayağa kalktı. "Durun, izin verin." Çantamı elimden alıp dikkatli bir şekilde yukarı koydu. Uzun boylu ve yapılıydı; mavi bir kot ve beyaz bir tişört giyiyordu. Kokusu, tarihteki en iyi tıraş losyonu gibiydi.

Düğümelerini açmaya çalışarak elimi atkuyruğumdan geçirirken, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Daha iyi bir şeyler giymediğim için kendimi zihnen tekmeledim.

"Pencere kenarındaki koltuğu ister misiniz?" diye sordu.

Beynim tutukluk yapınca adama bakakaldım.

Pencerenin yanındaki koltuğu işaret etti.

"Sakıncası yok mu?" diyerek kaşlarımı çattım.

"Hem de hiç." Gülümsedi. "Ben sürekli uçuyorum. Koltuğu alabilirsiniz."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Teşekkürler." Bu yaptığı, "Biletinin yükseltildiğini anladım, seni zavallı evsiz insan, senin için üzülüyorum," demenin kod adıydı. Koltuğuma oturarak ellerim kucagımda sıkıca kenetlenmiş ve gergin bir şekilde camdan dışarı baktım.

"Eve mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

Ona döndüm. *Of, lütfen benimle konuşma. Sadece orada oturarak bile beni geriyorsun.* "Hayır, bir düğüne katıldım, eve dönüş yolunda da New York'ta bir iş görüşmem var. Sadece bir günlüğüne orada olacağım, sonra Los Angeles'a uçacağım. Orada yaşıyorum."

"Ah." Gülümsedi. "Anlıyorum."

Bir anlığına ona baktım; şimdi benim de ona bir soru sormam gerekiyordu. "Siz... eve mi gidiyorsunuz?" dedim.

"Evet."

Sonra ne diyeceğimden emin olamadan başımı salladım, bu yüzden ezikçe olanı seçip tekrar camdan dışarı baktım.

Uçuş görevlisi bir şişe şampanya ve kadehlerle etrafta dolaşıyordu.

Kadehler. Ne zamandan beri havayolları gerçek kadeh veriyordu?

Ah tabii ki birinci sınıfta. Bunu biliyordum.

“Kalkış için biraz şampanya alır mısınız, beyefendi?” diye sordu uçuş görevlisi. İsim etiketinde JESSICA yazdığını fark ettim.

“Çok hoş olur.” Adam gülümseyerek bana döndü. “İki tane alalım, lütfen.”

Görevli iki kadeh şampanya doldurup birini ona, diğerini bana uzatırken kaşlarımı çattım. “Teşekkürler,” diyerek gülümsedim.

Jessica’nın işitme mesafesinden çıkmasını bekledikten sonra, “Her zaman başka insanların içkisini sipariş mi verirsiniz?” diye sordum.

Sorum karşısında şaşırılmış göründü. “Bu sizi rahatsız mı etti?”

“Hiç de değil,” diyerek kızgın bir şekilde cevap verdim. Benim içkimi sipariş edebileceğini düşündüğü için Bay Züppe’ye lanet olsun. “Ama kendi içkimi kendim sipariş vermeyi isterim.”

Adam gülümsedi. “Ee, o zaman sıradakileri siz sipariş verebilirsiniz.” Kadehini bana doğru kaldırarak kendinden memnun bir şekilde sırttı; ardından bir yudum aldı. Kızgınlığım onu eğlendirmişe benziyordu.

Donuk gözlerle dik dik suratına baktım. Bugün keseceklerim içinde iki numaralı kurban o olabilirdi. Zengin ve yaşlı bir piç kurusunun bana patronluk taslamasını çekecek halim yoktu. Pencereden dışarı bakarken şampanyamdan bir yudum aldım. Şey, aslında yaşlı değildi. Belki otuzlu yaşların ortasıyla sonu arasında bir yerde. Demek istediğim, bana göre yaşlı olmasıydı. Ben yirmi beştim. Her neyse.

Benimki içkiyi içimden alıp uzatarak “Ben Jim,” dedi.

UÇAKTAKİ YABANCI

Aman Tanrım, şimdi kibar olmak zorundaydım. Elini sık-tım. “Merhaba, Jim. Ben Emily.”

Gözleri yaramaz bir şekilde parladı. “Merhaba Emily.”

Gözleri büyük, parlak mavi ve içinde kaybolabileceğim şe-kilde hülyalıydı. Fakat bana neden böyle bakıyordu?

Uçak yavaşça pistte ilerlemeye başladığında, gözlerim ku-laklıkla ve koltuğun kol dayama yeri arasında gidip geldi. Bu kulaklığı nereye takıyorlardı? Aşırı özgüvenli *Youtuber*’ların kullandığı türde ileri teknoloji ürünüydü. Kablosu bile yoktu. Etrafa bakındım. *Of, bu aptalca. Bunu nasıl bağlayacağım?*

Jim, “Bluetooth’la bağlanıyor,” diyerek düşüncelerimi böldü.

“Ah,” diye mırıldandım. Aptal gibi hissediyordum. Tabii ki öyleydi. “Tamam.”

“Daha önce hiç birinci sınıfta uçmadın değil mi?” diye sordu.

“Hayır. Biletimi yükselttiler. Manyak sarhoşun biri valizimi havaalanının bir ucuna fırlattı. Sanırım gişedeki adam benim için üzüldü.” Ona yandan bir gülüş attım.

Eğlenmiş gibi dudaklarını büzerek şampanyasını yudumla-dı. Gözleri sanki aklında bir şey varmışçasına yüzümde gezindi.

“Ne?” diye sordum.

“Belki de gişedeki adam senin muhteşem olduğunu düşün-müş ve biletini yükselterek seni etkilemeye çalışmıştır.”

“Bu şekilde düşünmemiştim.” Gülüşümü saklamaya çalışır-ken şampanyamdan bir yudum aldım. Söylemek için garip bir şeydi. “Sen de mi böyle yapardın?” diye sordum. “Eğer gişede sen olsaydın, kadınları etkilemek için onları birinci sınıfa mı alırdın?”

“Kesinlikle.”

Sırıttım.

“Çekici bulduğun kadını etkilemek çok önemlidir,” diye de-vam etti.

Beynimin konuşmaya ayak uydurmasını sağlamaya çalışır-ken gözlerimi Jim’e diktim. Neden o cümle kulağa flört eder gibi

geliyordu? “Peki, söyle o zaman... Çekici bulduğun kadını nasıl etkilerdin?” diye büyülenmiş bir biçimde sordum.

Gözleri benimkilere dikildi. “Ona pencere kenarındaki kol-tuğu teklif ederdim.”

Aramızdaki hava çatırdadı; bense şapşal gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım.

“Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?” diye sordum.

Yavaş, seksi bir gülüşle, “Nasıl gidiyorum?” dedi.

Ne diyeceğimden emin olamayarak güldüm.

“Sadece çekici bir kadın olduğunu söylüyorum; ne eksik ne fazla. Başka anlam arama. Bir durumu dile getirdim, soru sormadım.”

“Ah.” Dilim tutulmuş gibi ona bakmaya devam ettim. Buna nasıl bir cevap verebilirdim? Durum, soru değil... ha? Başka anlam arama. Bu adam garipti... ve tamamen göz kamaştırıcıydı.

Uçak hızla havalanmaya başladığında kol dayanaklarıma tutunarak gözlerimi sıkıca kapattım.

“Kalkışları sevmez misin?” diye sordu Jim.

“Kalkışları seviyor gibi mi görünüyorum?” Sımsıkı tutunurken yüzümü buruşturdum.

Sıradan bir sohbet eder gibi bir tavırla, “Ben seviyorum,” diye cevap verdi. “Uçak ileri atıldığında oluşan o güç hissini seviyorum. G-kuvvetinin o itişini.”

Pekâlâ... Neden ağzından çıkan her şey cinselliği çağırıyordu?

Tanrım, seks yapmam gerekiyordu... Hem de acilen.

Nefesimi dışarı verdim ve uçak giderek daha yükseğe çıkarken pencereden dışarı baktım. Bu adam için şirin kızı oynayacak enerjim bugün yoktu. Yorgundum, akşamdan kalmaydım, berbat görünüyordum ve eski sevgilim şerefsizin tekiydi. Uyku ya dalmak ve seneye uyanmak istiyordum.

Film izlemeye karar verdim. Önümdeki ekrandan seçenekleri gözden geçirmeye başladım.

UÇAKTAKİ YABANCI

Jim eğilerek, "Aklın yolu birdir. Ben de bir film izleyeceğim," dedi.

Sahte bir şekilde gülümsedim. *Bu kadar ateşli olmayı ve alanıma girmeyi bırak. Büyük ihtimalle, meditasyon ve bunun gibi bir sürü halt yapan vegan bir yoga manyağıyla evlisin.*

"Harika," diye mırıldandım duygusuz bir şekilde. Ekonomi sınıfında uçmalıydım; en azından sekiz uzun, sekssiz saat boyunca güzel adam kokusunu içime çekmek zorunda kalmazdım.

Ekranımı aşağı kaydırarak seçeneklerimi görmek için daralttım.

Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir?

Aşk ve Gurur.

Ateşli Aynasızlar.

Jumanji... Eh, bunda 'The Rock' rol aldığına göre iyi olmalı.

Aşk Engel Tanımaz.

Teklif.

50 İlk Öpücük.

Bridget Jones'un Günlüğü.

Özel Bir Kadın.

Sevginin Bağladıkları.

Striptiz Kulübü 2.

Tüm favorilerimin art arda sıralandığı seçenekleri görünce gülümsedim. Rüya gibi bir uçuş olacaktı. *Striptiz Kulübü*'nün devam filmini henüz izlememiştim, yani ondan başlayabilirdim. Jim'in ne seçtiğine bakmak için hızla yan tarafa göz attım.

Lincoln.

Iyy... Politik bir film. Kim eğlenmek için böyle şeyleri izlerdi ki? Onun sıkıcı biri olduğunu tahmin etmeliydim.

Jim uzanıp ekrana dokunduğu sırada kol saati gözüme ilişti. Kocaman gümüş renk bir Rolex. Of, parası da vardı.

Tipik.

"Sen ne izleyeceksin?" diye sordu.

Ah hayır... Aptal gibi görünmek istemiyordum. "Hâlâ emin

* Dwayne 'The Rock' Johnson Amerikalı aktör ve 'The Rock' ring adıyla bilinen eski profesyonel güreşçidir.

T. L. SWAN

değilim,” diye cevap verdim. *Lanet olsun sana... Striptiz yapan erkekleri izlemek istiyorum.* “Sen ne izliyorsun?” diye sordum.

“*Lincoln*. Uzun zamandır izlemek istiyordum.”

“Kulağa sıkıcı geliyor,” dedim.

Cevabım karşısında gülümsedi. “Sana fikrimi söylerim.” Kulaklıklarını takarak filmi izlemeye başladı. Bense seçeneklerim arasında gezinmeye devam ettim. Gerçekten de *Striptiz Kulübü 2*’yi izlemek istiyordum. Hem görse fark eder miydi? Hayır... sadece, bu utanç vericiydi. Çaresiz görünmeme sebep olurdu.

Kimi kandırıyordum ki? Çaresizdim. Bir yıldan fazla süredir penis görmemiştim.

Teklif’e tıkladım. Bir fantezimi diğeriyle değiştirecektim. Oldum olası Ryan Reynolds’ın kişisel asistanım olduğunu hayal ederdim. Film başlarken ekrana doğru gülümsedim. Kaç kere izlersem izleyeyim, her zaman beni güldürürdü. Gammy favori karakterimdi.

Jim, “Romantik film mi izliyorsun?” diye sordu.

“Romantik komedi,” diye cevap verdim. Tanrı aşkına, bu adam ne meraklıydı.

Sanki o benden daha iyiymiş gibi alayla güldü.

O sırada uçuş görevlisi, “Biraz daha şampanya?” diye sordu.

Mavi Gözlü bana baktı. “İşte bizim için sipariş verme şansın.”

Dik dik yüzüne baktım; evet, artık beni kızdırmaya başlamıştı. “İki tane alalım, lütfen.”

Gözlerini önündeki ekrandan ayırmadan, “Romantik komedilerin nesini seviyorsun?” diye sordu.

“Film izlerken konuşmayan erkekleri,” diye şampanya kadehimin içine doğru mırıldandım.

Kendi kendine geniş bir şekilde gülümsedi.

“Sen nesini seviyorsun...” Duraksadım çünkü *Lincoln*’ün ne hakkında olduğunu bilmiyordum. “Politik filmlerin?” diye devam ettim. “Son derece sıkıcı oldukları gerçeğini mi?”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Sadece gerçek hikayeleri seviyorum. Neyle ilgili olduklarının bir önemi yok.”

“Ben de,” diye cevap verdim. “Romantik filmleri sevme sebepim bu. Aşk gerçektir.”

Eğlenmiş gibi kadehinin içine doğru kıkırdadı.

Ona göz attım. “Bu da ne demek?”

“Romantik komediler gerçeklikten olabilecek en uzak şeylerdir. Bahse varım sen bir de beş para etmez romantik romanlar okuyan tiplerdensindir.”

Dümdüz bir şekilde ona baktım. Sanırım bu adamdan nefret ediyordum. “Aslına bakarsan, öyleyim... ve illa bilmen gerekiyorsa, bu filmden sonra *Striptiz Kulübü 2*’yi açacağım, böylece muhteşem erkeklerin kıyafetlerini çıkarmalarını izleyebilirim.” Sinirle şampanyamdan bir yudum aldım. “Ve senin kendini beğenmiş yargılamayı dikkate almadan tüm lanet film boyunca gülümseyeceğim.”

Kahkaha atmaya başladı, ses hem derin hem güçlüydü ve karnıma bir şeyler yapıyordu.

Kulaklığımı yeniden takarak ekranıma odaklanıyor gibi yaptım. Ama odaklanamadım çünkü kendimi tamamen rezil etmişim ve kızardığımı hissedebiliyordum.

Konuşmayı kes.



İki saat sonra, oturmuş pencereden dışarı bakıyordum. Filmim bitmişti ama Jim’in kokusu bitmiş değildi. Etrafımı sarıyor, düşünmemem gereken şeyler düşündürerek beni kışkırtıyordu.

Nasıl bu kadar iyi kokuyordu ki?

Garip görünmeden ne yapacağımdan emin olamayınca, biraz kestirerek birkaç saat uyumaya karar verdim fakat önce lavaboya gitmem gerekiyordu. Ayağa kalktım. “Affedersin.”

Jim bacaklarını biraz çekti ama geçebileceğim kadar değildi, bu yüzden geçmek için üzerine eğilmek zorunda kaldım. Sendelediğimde düşecekmiş gibi olunca elimi uyluğuna koydum;

elimin altında geniş ve sertti. Utanarak, “Üzgünüm,” diye kekeledim.

“Benim için hava hoş,” diyerek sırıttı. “Hem de çok hoş.”

Bir an için ona bakakaldım. *Ha?*

“Bir bildiğim var.”

Kaşlarımı çattım. Bu da ne demekti? Yanından geçerek lava-boya gittim. Ardından o son sözü üzerinde düşünürken gezinip biraz bacaklarımı esnettim. Kafam allak bullaktı, aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Koltuğuma geri otururken, “Az önce ne demek istedin?” diye sordum.

“Hiçbir şey.”

“Üzerinden geçmek zorunda kalayım diye mi bana pencere kenarını verdin?”

Başını yana yatırdı. “Hayır, sana pencere kenarını verdim çünkü bunu istiyordun. Üzerimden geçmen sadece bonus oldu.”

Cevap vermeye çabalarken gözlerimi üzerine diktim. Bunu hayal ediyor olabilir miydim? Benden yaşlı ve zengin adamlar genelde benimle böyle konuşmazlardı... hatta hiç konuşmazlardı. “Benimle flört mü ediyorsun, Jim?” diye sordum.

Yavaş ve seksi bir şekilde güldü. “Bilmem. Ediyor muyum?”

“Önce ben sordum, ayrıca soruma soruyla cevap verme.”

Dikkatini tekrar ekranına çevirirken kendinden memnun bir şekilde güldü. “Burası büyük ihtimalle flörtüme karşılık vermeye başlaman gereken yer... Emily.”

Aptal gülümsememi saklamaya çalışırken utançtan yanaklarımın kızardığını hissettim. “Ben flört etmem. Ben bir adamı ya isterim ya da istemem,” diye belirttim.

Büyülenmişçesine, “Öyle mi?” diye sordu. “Peki, bir adamla tanıştıktan ne kadar süre sonra bu kararı verirsin?”

“Derhal,” diye yalan söyledim. Doğru değildi ama öyleymiş gibi yapacaktım. Özgüvenli taklidi yapmak benim süper gücümdü.

Uçuş görevlisi yanımızdan yürüyerek geçerken Jim, “Ger-

UÇAKTAKİ YABANCI

çekten mi?” diye fısıldadı. “Affedersiniz, iki şampanya daha alabilir miyiz, lütfen?” diye görevliye sordu.

“Elbette, efendim.”

Gözleri benimkilerle buluşmak için bana döndü. “Peki, anlatsana. Benimle ilgili ilk izlenimin neydi?”

Uçuş görevlisi Jessica’yı arıyormuş gibi etrafa bakındım. “Bunu duymak için çok daha sert bir şeyler içmeye ihtiyaç duyabilirsin, Jim. Hiç hoşuna gitmeyecek.”

Sesli bir kahkaha attığında onu izlerken kocaman bir şekilde gülümsediğimi fark ettim.

“Komik olan ne?” diye sordum.

“Sensin.”

“Neden komikmişim?” derken kaşlarımı çattım.

“Sahip olduğun o dürüstlük hissi.”

“Ah, sanki sende de yokmuş gibi... Bay İki Şampanya Daha Alacağım.”

İçeceklerimiz gelince benimkini uzatırken gülümsedi. Bir yudum alırken gözleri yüzümde oyalandı. “Londra’da ne yapıyordun?”

“Of.” Gözlerimi devirdim. “Bir arkadaşın düğünü için gelmiştim ama dürüst olmam gerekirse gitmemiş olmayı diliyorum.”

“Neden ki?”

“Eski sevgilim yeni sevgilisiyle oradaydı ve beni kızdırmak için abartılı sevgi gösterilerinde bulundu.”

Kadehini bana doğru eğerken, “Görünen o ki işe yaramış,” diye ekledi.

“Hımm.” Tiksinerek içeceğimden bir yudum aldım. “Sadece biraz.”

“Kadın nasıl görünüyordu?”

“Uzun, yapay sarı saçlar, kocaman, silikon dudaklar ve memeler, takma kirpikler, sahte bronzluk ve benim olmadığım her şey.”

“Hımm.” Dikkatle dinliyordu.

“Kaçık bir Arka Koltuk Barbie’si.”

Kıkırdadı. “Herkes Arka Koltuk Barbie’lerini sever.”

Tiksintiyle ona baktım. “Burası büyük ihtimalle bana, tüm erkeklerin Arka Koltuk Barbie’lerinden nefret ettiklerini söylemen gereken yer, Jim. Kibar uçak sohbetleri kuralları hakkında hiç mi bilgin yok?”

“Belli ki yok.” Söylediğim şeyi düşünürken kaşlarını çatı. “Neden bunu yapayım ki?”

Fikrimi vurgulamak için gözlerimi iyice açtım. “Nazik olmak için.”

“Ah, tamam.” Kendini yalan söylemeye hazırlarcasına kaşlarını çatı. “Emily... Tüm erkekler Arka Koltuk Barbie’lerinden tiksindir.”

Kadehimi ona kaldırıp gülümsedim. “Teşekkür ederim, Jim.”

“Bununla birlikte...” Bir anlığına durdu. “Eğer iyi sakso çekiyorlarsa...”

Ne oluyor be?

Şampanya burnuma kaçınca boğulacak gibi oldum. Ağzından çıkmasını bekleyeceğim en son şey buydu. “Jim,” derken şampanya ağzımdan püskürüp her yere sıçradı.

Peçetelerini alıp bana uzatırken kahkaha atıyordu. Çenemden süzülen içeceği sildim.

Öksürerek, “Senin gibi görünen erkekler böyle konuşmama-
lı,” dedim.

İnanamaz bir şekilde, “Neden ki?” diye sordu. “Ayrıca benim gibi görünen erkekler derken ne demek istiyorsun?”

“Tamamen ciddi ve falan filan.”

İfadesiz bir şekilde bana baktı. “*Falan filanı* tanımla.”

“Bilirsin işte, daha yaşlı, zengin ve buyurgan.”

Gözleri neşeyle dans etti. “Peki, sana zengin ve buyurgan olduğum izlenimini veren ne?”

Abartılı bir şekilde nefes aldım. “Zengin görünüyorsun.”

“Nasıl yani?”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Süslü saatin. Gömleğinin kesimi.” Ayakkabılarına göz attım. “Daha önce hiç böyle bir ayakkabı görmedim. Nereden aldın ki onları?”

“Bir mağazadan, Emily.” Saatine baktı. “Ve bu saatin de bir kız arkadaştan hediye olduğunu bilmende bir sakınca yok.”

Gözlerimi devirdim. “Bahse varım vegan bir yoga manyağıdır.”

Sırıttı.

“Senin kadın tipini biliyorum.”

“Gerçekten.” Bana yaklaştı. “Lütfen devam et, bu karakter analizi büyüleyici gidiyor.”

Bilinçaltımdaki küçük bir ses, *içmeyi bırak artık, salak*, diye çılgık atarken gülümsedim. “New York’ta yaşadığını farz ediyorum.”

“Doğru.”

“Bir apartman dairesinde.”

“Olumlu.”

“Büyük olasılıkla gösterişli şirketlerden birinde çalışıyorsun.”

Gülümsedi, bu oyun hoşuna gitmişti. “Belki.”

“Kız arkadaşın vardır ya da...” derken aşağı göz attım. “Al-yans takmıyorsun... yani belki de iş için seyahat ederken karını aldatıyorsun.”

Kıkırdadı. “Gerçekten bu işi meslek olarak yapmalısın. İsa-betlerin karşısında hayretler içindeyim.”

Oyun benim de hoşuma gitmişti, kocaman gülümsedim. “Sen benim hakkımda ne düşünüyorsun?” diye sordum. “Uçağa bindiğimde hakkımdaki ilk izlenimin ne oldu?”

“Şey.” Sorumu düşünürken kaşlarını çattı. “Politik olarak doğru cevabı mı istersin?”

“Hayır. Gerçeği istiyorum.”

“Peki o halde... Uzun bacaklarını ve boynunun kıvrımını fark ettim. Çenendeki gamzeyi. Uzun zamandır gördüğüm en çekici kadındın ve gülümsemense beni ayağa kaldırdı.”

T. L. SWAN

Aramızdaki hava girdap gibi dönerken yumuşak bir şekilde gülümsedim.

“Ardından konuştun... ve her şeyi mahvettin.”

Ne?

Kahkahalara boğuldum. “Her şeyi mi mahvettim? Nasıl mahvettim ki?”

“Alaycı bir tavırla patronluk taslıyorsun.”

“Bunda ne gibi bir problem var?” diye öfkeyle kekeledim.

“Eh, ben de buyurgan ve alaycıyım.” Omzunu silkti.

“Ve?”

“Ve kendimle randevuya çıkmak istemem. Dediklerimi yapan, tatlı ve ağırbaşlı kızları severim.”

“İyy.” Gözlerimi devirdim. “Evi temizleyen ve cumartesileri seks yapan kızlar.”

“Kesinlikle.”

Gülerek kadehimi onunkiyle tokuşturmak için kaldırdım. “Garip ayakkabılı, sıkıcı ve yaşlı birine göre fena değilsin.”

Güldü. “Sen de genç, ateşli bir ukalaya göre fena değilsin.”

“Benimle *Striptiz Kulübü 2* izlemek ister misin?” diye sordum.

“Sanırım, gerçi söylemem gerekir... Ben de eski bir striptizciyim, yani izleyeceklerimiz benim için yeni olmayacak.”

“Gerçekten mi?” Gülümsememi saklamaya çalıştım. “Direkte iyi misindir?”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Benim direk dansım ülkede en iyisidir.”

Aramızdaki hava çatırdadığında, sarhoş ağzımdan sürtükçe bir şey çıkmaması için konsantre olmak zorunda kaldım.

Ekrana basıp *Striptiz Kulübü 2*'ye tıkladığında yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. Bu adam o kadar beklenmedikti ki.

Birinci sınıf kesinlikle uçmanın en iyi yoluydu.



Altı saat sonra

“Tamam, sıradaki soru. Bugüne kadar seks yaptığın en tuhaf yer?” diye fısıldadı Jim.

UÇAKTAKİ YABANCI

Sırıttım. “Bana bunu soramazsın.”

“Sorabilirim. Sordum bile.”

“Bu edepsizce.”

“Kim demiş?” Etrafa bakındı. “Sadece bir soru, zaten kimse dinlemiyor.”

Jim’le ben tüm uçuş boyunca fısıltıyla konuşarak gülüşmüştük. “Hımm.” Sesli düşündüm. “Bu zor bir soru.”

“Neden?”

“Şu sıralar bir nevi kuraklık dönemindeyim. Yaptığım seksleri hatırlamıyorum bile.”

“Ne kadar süredir?” diyerek kaşlarını çattı.

“Ah.” Düşünürken tavana doğru baktım. “Seks yapmadığım zaman yaklaşık... on sekiz ay.”

Jim’in yüzü dehşete düşmüş gibiydi. “Ne?”

“Zavallıca, değil mi?” diyerek yüzümü buruşturdum.

“Çok. Kendini geliştirmen lazım. Cidden, bu berbat bir istatistik.”

“Biliyorum.” Kıkırdadım. Tanrım... Fena halde çakırkeyiftik. “Niye bunları sana anlatıyorum?” diye fısıldadım. “Uçakta tanıştığım sıradan adamın tekisin.”

“Konuyla oldukça ilgili olan bir adam.”

“O neden?”

Bana doğru eğilerek uçuş görevlisi bizi duyamasın diye kulağıma fısıldadı. “Senin kadar seksi birinin nasıl günde üç kez becerilmediğini anlamıyorum.”

Tatlı bir ürperti ayak parmaklarıma kadar yayılırken yüzüne bakakaldım. *Kes şunu.* Bu adam benim için çok yaşlıydı ve kesinlikle tipim değildi.

Gözleri dudaklarıma indiğinde aramızdaki hava elektrikle çatırdadı.

“New York’ta ne kadar kalacaksın?” diye sordu.

Dilinin dışarı çıkıp yavaş çekimde altdudağını yalamasını izledim. Bunu neredeyse bacaklarımin arasında hissedebiliyor-

dum... "Sadece günün geri kalanı için. Görüşmem bu akşam altıda. Daha sonra, son uçağı yakalayacağım," diye fısıldadım.

"Uçağını değiştirebilir misin?"

Neden? "Hayır."

Beni izleyerek memnun bir şekilde sırttı. Bir şeyler hayal ettiği kesindi.

"Ne?" diyerek güldüm.

"Özel bir jette olsaydık keşke."

"Neden ki?"

Gözleri bir kere daha dudaklarıma indi. "Çünkü o zaman şu kuraklığına son verir ve senin 'Miles-High Kulübü' üyeliğini başlatırdım."

Tam şu anda ve burada üzerine tırmandığım hayali gözü-mün önünde canlandı. "Ona 'Mile-High Kulübü' denir... *Miles-High* değil," diye fısıldadım.

"Hayır... Miles." Gözleri koyulaşırken sırttı. "Güven bana, kesinlikle Miles."

İçimde bir şey koptu; aniden çılgınca ve alışılmadık bir şeyler söylemek istedim. Öne eğilerek kulağına fısıldadım. "Biliyor musun, daha önce hiç yabancı biriyle sevişmedim."

Gözleri gözlerime kenetlenirken içine keskin bir nefes çekti. Cinsel heyecan aramızda uğuldarken, "Peki bir yabancıyla sıkışmek ister misin?" diye mırıldandı.

Yüzüne baktım. Bu olanlar karakterime öyle aykırıydı ki.

Bu adamın bana hissettirdikleri...

"Utanma," diye fısıldadı. "Söylesene, eğer şu anda yalnız olsaydık..." Kelimelerini seçerken duraksadı. "Bana ne verirdin, Emily?"

Gözlerim onunkileri araştırdı. Belki alkolden, belki de seks yoksunluğundan ya da onu bir daha asla görmeyeceğimi bildiğimden... ya da belki de tam bir sürtük olduğumdan... "Kendimi," diyerek nefes verdim. "Sana kendimi verirdim."

* (İng.) Orijinali "Mile-High Club" olan ve uçaakta cinsel ilişkiye girenler için kullanılan ifade, "Miles-High Club" (millerce) olarak değiştirilip kelime oyunu yapılıyor. (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

UÇAKTAKİ YABANCI

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde nerede olduğumuzu unutmuş gibi uzanıp yüzümü avucuna aldı. Gözleri öyle maviydi ki! Dokunuşuyla yeni bir uyarılma dalgası vücuduma yayıldı.

Bu adamı istiyordum.

Bu adamın tamamını istiyordum... son damlasına kadar.

O anda uçuş görevlisi Jessica, "Sıcak havlu?" diye sordu.

Utanarak ikimiz de geriye doğru sıçradık. İnsanlar hakkımızda ne düşünüyorlardı kim bilir? Tüm yolculuk boyunca bizim utanmadan cilveleşmemizi izlemişlerdi.

Havluyu ondan alırken "T-teşekkür ederim," diye kekeledim.

"New York'ta bir kar fırtınası var, iniş yapıp yapamayacağımızı görmek için bir süre daire çizeceğiz," dedi Jessica.

Jim, "İnemezsek ne olacak?" diye sordu.

"Boston'a uçup gece için zoraki konaklama yapacağız. Elbette sizleri bir otele yerleştireceğiz. On dakika içinde kesin olarak öğreniriz. Size gelişmeleri bildiririm."

"Teşekkürler."

Jessica uçağın diğer tarafına yürüyüp duyma mesafesinden çıkınca Jim bana doğru eğilerek fısıldadı. "Umarım New York tamamen buz tutar."

Midemdeki sinirler adeta dans ediyordu. "Neden?"

Gizemli bir şekilde, "Bizim için planlarım var," diye fısıldadı.

Beynim kısa devre yaparken ona baktım. Bir profesyonel gibi dalga geçerken tam bir kaşardım; ancak aslında öyle bir kız değildim. Bir şeyler yaşanma şansı yokken cesur ve sürtükçe davranmak kolaydı. Terlemeye başladım. Neden bu kadar sarhoş olmuştum ki? Neden ona kuraklığımdan bahsetmiştim?

Bunun özel kalması gerekiyordu, aptal.

"Bir içki daha?" diye sordu Jim.

"İçmem. Akşamüstü bir iş görüşmem var."

"Bu gerçekleşmeyecek."

T. L. SWAN

“Öyle söyleme,” diye kekeledim. “Bu işi istiyorum.”

“İyi akşamlar, sayın yolcular, kaptan pilotunuz konuşuyor.”
Hoparlörden gelen sesle gözlerimi kapattım. *Siktir.*

“New York’taki kar fırtınası nedeniyle Boston’a uçup bu geceyi orada geçireceğiz. Sabah erken vakitte New York’a geri döneceğiz. Sebep olduğumuz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz ancak güvenlik bizim için önceliklidir.”

Gözlerim Jim’inkilerle buluştuğunda bana yavaş ve seksi bir gülümsemeyle baktı, ardından tek kaşını kaldırdı.

Ah hayır.

2. BÖLÜM

“Bu kadar heyecanlanmış görünme,” diyerek sırttı.

“J-Jim,” diye kekeledim. Lanet olsun, bunu nasıl söyleyecektim? “Ben aslında şey yapan kızlardan değilim,” derken sesim canlılığını yitirdi.

“İlk buluşmada sevişenlerden mi?” diyerek benim cümlemi tamamladı.

“Evet.” Kelimenin kabalığı karşısında yüzümü buruşturdum. “Sadece senin şey düşünmeni istemiyorum...”

“Biliyorum. Düşünmezdim,” dedi ters bir şekilde. “Düşünmüyorum.”

“İyi.” İçimi rahatlama kapladı. “Uçaktan inip birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimizi düşünürken flörtöz davranıyordum.”

“Peki.” Keyifle sırttı.

“Harika olduğunu düşünmediğimden değil,” diye ekledim. “Çünkü eğer o çeşit bir kız olsaydım, seninle kesinlikle ilgilenirdim. Şeyler gibi sikişirdik...” Bir benzetme düşünerek duraksadım.

“Tavşanlar mı?” diye önerdi.

“Evet.”

İki elini birden havaya kaldırdı. “Anlıyorum. Sadece platonik takılıyoruz.”

Genişçe gülümsedim. “Anladığın için çok mutluyum.”



Yedi saat sonra

Jim, eteğimi kalçalarımın yukarı çekmekle uğraşıp açık ağızıyla boynumu yağmalarken beni duvara doğru sertçe bastırdı. Nefes nefese, “Kapı,” dedim. “Lanet olası kapıyı aç.”

Aman Tanrım... Böyle bir kimyayı daha önce asla kimseyle hissetmemiştim. Boston’da dolaşarak gülmüş, dans etmiş ve öpüşmüştük, sonunda bir şekilde rahatlamış hissetmemi sağlamıştı. Sanki bu tür bir şeyi her gün yapıyormuşum ve tamamen doğalmış gibiydi. İşin garip yanı şuydu ki doğru hissettiriyordu. Kendimi içinde bulduğum bu durumun doğaçlama yapısı, cecur hissetmemi sağlıyordu. Bu adam hazırcevaptı, komikti, aşırı derecede pis bir ağız vardı ve benim fikrime göre –ki şu anda alkol tüketimi yüzünden tamamen saçmalıyor olabilirdim– kesinlikle bu riske değirdi... Çünkü bir daha asla onun gibi bir adamla olma fırsatı bulamayacağımı biliyordum.

Ölmüş ve kötü kızlar cennetine aktarma yapmıştım.

Jim el yordamıyla anahtarı bulduğunda ikimiz de odamın içine doğru sendeledik, sonra beni yatağın üzerine attı.

Göğsüm yükselip alçalırken birbirimize baktığımız sırada aramızdaki hava elektrikle çatırdadı.

“Ben o kızlardan değilim,” diye hatırlattım.

Nefes nefese kalmış halde, “Biliyorum,” dedi. “Seni yoldan çıkarmak istemezdim.”

“Ama bir kuraklık var,” diye fısıldadım. “Çok... çok kuru.”

Benimle birlikte hızlı hızlı soluk alırken kaşlarını yukarı kaldırdı. “Doğru.”

Uyarılmamın neden olduğu sisten çıkmaya çalışırken ona baktım. Kadınlığım nabız gibi atıyor ve onun vücudu için yalvarıyordu. “Yazık olurdu eğer...” Sesim kesildi.

“Biliyorum.” Gözleri vücudumda gezinirken takdir edercesine dudaklarını yaladı. “Kahrolasica yazık olurdu.”

Tişörtünü tutup çıkardığında nefesim kesildi. Esmer tenli, geniş kaslı bir göğsü ve göbek deliğinden aşağı inip pantolonun

UÇAKTAKİ YABANCI

içinde gözden kaybolan bir miktar kılı vardı. Saçları koyu renkti, gözleri de parlak bir maviydi; ancak beni alması için içimi sızlatan, o gözlerin arkasındaki güçtü. Dokunuşunda daha önce hiç hissetmediğim bir keskinlik vardı.

Tam bir erkekti ve katıksız bir hâkimiyete sahipti. Burada kimin patron olduğuna dair kuşku yoktu.

Bu adamla ilgili bir şey, var olduğunu bilmediğim bir yönümü ortaya çıkarmıştı. Dünyada istediği herhangi bir kadını elde edebileceğini biliyordum.

Ve tam şu anda, beni istiyordu.

Aramızdaki kimyayı inkâr etmek faydasızdı; ham, dürüst ve tüketen türdendi. Henüz bana çok az dokunmuştu ama bu gecenin özel olacağını çoktan biliyordum.

Belki de kader bu defa bir değişiklik yapıp bana bir as dağıtmıştı.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde yavaşça pantolonunun fermuarını açarak aletini dışarı çıkardı. Büyük ve sertti, onu izlerken göğsüm yükselip alçalıyordu. Kalbimse aşırı hızlı atıyordu. Bu gerçekten yaşanıyor muydu?

Aman. Tanrım.

Yavaşça kendini sıvazlamaya başladığında açık kalan ağzımla donakalmış bir şekilde ona baktım.

Daha önce benim önümde kendine dokunan bir erkeğim asla olmamıştı.

Vay anasını. Bu mükemmel.

Bir ayağını yatağın üzerine koyarak kendini tamamen kapırdı. Sertçe kendini tatmin ederken omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar kasılıyordu. Bunu ona yapanın ben olduğumu hayal ederken içimde bir şeyler zevkle dalgalandı.

Bu amatör porno izlemek gibiydi... sadece on kat daha iyisiydi.

Burada ne halt ediyordum? Ben iyi bir kızdım ve iyi kızlar bunun gibi adamlarla kötü şeyler yapmazlardı.

T. L. SWAN

Fakat aynı insanları tanıımıyorduk, aynı şehirde yaşamıyorduk, onu bir daha asla göremeyebilirdim ve bunda beklenmedik bir özgürlük vardı. Farklı olabilirdim.

O kim olmamı isterse.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde çenesini sıktı. “Hemen buraya gel ve sikimi em, Emily,” diye karanlık bir sesle mırıldandı.

Tanrım, evet. Hiç sormayacağını düşünmeye başlamıştım. Onu memnun etme hevesi içinde hızla dizlerimin üzerinde doğruldum.

Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama şu anda bildiğim tek şey onun yaptığı en iyi seks olmak istediğimdi. Sanki gırtlığa kadar alma şampiyonuymuşum gibi onu ağzıma aldım. Elim dudaklarımı takip ederken onu sertçe yumruğumla sıktım.

O kadar uzun süre olmuştu ki kadınlığımın kasıldığını hissettim. Zevk sıvısının tadıyla bile orgazm olmak üzereydim.

Ağzım hâlâ üzerindeyken, “Siktir... bu çok iyi,” diye mırıldandım. “Tadın beni boşaltacak.”

Kafasını yukarı kaldırarak gözlerini kapattı. “Çıplak. Çıplak olmana ihtiyacım var,” diye aciliyet içinde homurdandı. Beni yataktan sürükler gibi kaldırdı, bir an sonra eteğim ve külotum yerdeydi. Gömleğimi kafamdan yukarı çıkarıp sutyenimi bir kenara attı.

Sonra aniden durdu... ve gözleri, elleri iki yanında sımsıkı kenetlenmiş bir haldeyken yavaşça vücudumdan aşağı kaydı. Büyük bir zevkle beni izler, bakışları tenimde dolarken sıcaklığını hissettim.

Dünyam dönmeyi bıraktı. Önünde cırılçıplak, savunmasız ve onayını bekler halde duruyordum.

Bu benim için çok yeniydi. Onun kadar baskın ve buyurgan bir erkekle daha önce hiç beraber olmamıştım. Gözleri, sesi, her dokunuşu bana kiminle birlikte olduğumu ve onun zevkinin

UÇAKTAKİ YABANCI

Kendimi bu meydan okumayı kabul etmek isterken buluyordum ve onu tatmin etmek için hissettiğim ilkel dürtü beni ele geçiriyordu.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda arzuyla parlıyorlardı. Aramızda karanlık ve hassasiyetten oluşan gizli bir akım geçti. Belki de bir erkeğin her zerresiyle bir kadını istediğinde ona nasıl baktığını unutmuştum. Çünkü Tanrı şahidim olsun ki böyle bir bakışı hayatımda asla görmemiştim.

“Sırtüstü uzan,” diye mırıldandı.

Korkudan yüzüm asıldı.

Beni kollarına aldı ve yüzümü ellerinin arasında tutarak derin bir biçimde öptü. “Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Çok... çok uzun zaman oldu,” dedim nefesim kesilmiş halde.

Korkularımı hafifleterek, “Seninle ilgileneceğim, bebeğim,” diye fısıldadı yumuşakça. Dudakları benimkilerle buluştu, dili tam olarak doğru miktarda emmeyle açık dudaklarımın arasından yavaşça içeri girdi.

Dizlerim neredeyse çözülüyordu.

Beni yatağa yatırarak bacaklarımı iki yana ayırdı ve vücudumdan aşağı öpücükler kondururken karanlık bir şekilde gülümsedi.

Düzensiz nefesimi kontrol altına almaya çalışırken tavana doğru baktım. İçtiğim hiçbir alkol beni buna hazırlayamazdı. Jim, bacaklarımı kaldırıp ayaklarımı güçlü omuzlarının üzerine koydu ve ardından dizlerimi genişçe açtı.

Onun için tamamen açıldım. Hiçbir çekincesi olmadan ağzını bacaklarımın arasına yapıştırdı ve sertçe emmeye başladı.

Yatakta yukarı zıplarken, “Ah!” diye bağırdım.

Ama bana hiç merhamet etmeden üç parmağını vajinama sokarak sertçe sokup çıkarmaya başladı.

Lanet... En azından biraz ağırdan alamaz mıydık?

Dili klitorisimin üzerinde, parmaklarıysa G-noktamdaydı. *Cidden burada ne haltlar oluyor?* Vücudum bir kuklaymış gibi titremeye başladı. *onun kuklası.*

T. L. SWAN

Bu adam bir tanrıydı.

Bacaklarım, kendi kendilerine omuzlarından yükseldi ve yük treni gibi bir orgazm beni kasıp kavururken şiddetle boşaldım.

Bu yaklaşık beş saniye sürmüştü. *Kahretsin. Ne utanç verici. Havalıymış gibi davranmanın sonu.* Kendiyle gurur duyarmışçasına kıkırdadığında utanç içindeki yüzümü kolumun tersiyle kapattım.

Jim, kolumu çekerek eliyle çenemi tuttu ve yüzümü kendininkine yaklaştırdı. “Benden saklanma, Emily. Asla,” dedi emreder gibi.

Gözlerim onunkileri araştırdı. Bu çok yoğundu... fazlaydı. Bu adam fazla yoğundu.

“Bana cevap ver.”

“Ne söylememi istiyorsun?” diye fısıldadım.

“Evet de ki anladığımı bileyim.”

Aramızdaki hava çatırdadı. “Evet,” dedim nefes nefese. “Anlıyorum.”

“İyi kız,” diye fısıldayıp eğildi ve beni yeniden öptü. Dilinin mükemmel yumuşak darbeleriyle, bacaklarım bir kez daha kendi kendilerine açıldı. Jim ayağa kalkıp cüzdanından dört prezervatif çıkararak birini açtı ve bana uzattı. “Sen tak.”

Elinden aldığım prezervatifi takmadan önce aletini yumuşak bir şekilde öpmek için eğildim. “Her zaman patronluk taslıyorsun,” diyerek sıırttım.

Sırtüstü yatağa yatıp beni üzerine çekerken geniş bir biçimde gülümsedi. Yüzümü kendininkine çekerken dudaklarıma doğru, “Önce sen beni sikeceksin,” diye mırıldandı. “Ve sonra alıştığında da ben seni sikeceğim.”

Ağızına doğru gülümsedim. “Ben sadece bir kere sikişirim, koca oğlan. Sonra da uyuyakalırım.”

Bana yavaş, seksi bir gülümseme gönderdi.

Öpüşlerimiz gitgide daha çaresiz hale gelirken bacaklarımı

UÇAKTAKİ YABANCI

açarak üzerine oturdum. Kalın penisi karnına kadar uzanıyordu. Kalçalarım aşağı inerken eliyle onu havada tuttu.

Ah, yakıyordu. Aleti gerçekten büyüktü.

“Of,” diyerek hafifçe inledim.

“Sorun yok,” diye fısıldadı. “Diğer tarafa doğru hareket et.”

Huşuya benzer bir şekilde bana bakarken göğüslerimi avuçladı.

Ona gülümsedim. “Ne?”

“Seni uçakta gördüğüm ilk andan beri sikime binmeni istiyordum.”

Kıkırdadım. “Her zaman istediğini alır mısın?”

“Her zaman.” Kalçalarımı tutarak beni sertçe aşağı bastırdığında her ikimizin de ağzı zevkle açıldı.

Ah... O çok...

Dişlerini sıkarak, “Çok sıkısın,” diye soludu.

Gözlerimiz kenetlenmişken beni yavaşça yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Kalın aletin üzerindeki her damarı hissedebiliyordum.

Kafasını kaldırıp bana bakarken gözleri kısılmıştı. Öne eğilip yumuşak bir şekilde onu öptüm. “İçimde ne kadar harika hissettirdiğin hakkında bir fikrin var mı?” diye fısıldayıp açık ağzını yaladım.

Gözleri arkaya kaydı. “Çok ateşlisin.” Beni kalçalarımın tutarak kaldırdı ve sonra sikinin üzerinde aşağı indirdi. Tamamen doldurulmanın verdiği kuvvetli hisle sesli olarak güldüm.

“Tanrım, doldur beni,” diyerek inledim. “Becer beni,” diye yalvardım. Kontrolünü kaybedişine bayılmışım. Beni de çılgına çeviriyordu. Ve sonra –sanki alternatif bir evrendeymişim gibi– ağzımı boynuna yapıştırıp bir yandan onu sürerken diğer yandan sertçe emmeye başladım.

Tıslayarak kontrolünü tamamen kaybediyormuş gibi beni üzerinden kaldırıp içimden çıktı ve sırtüstü yatağa attı. Bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırarak öyle derine girdi ki ciğerlerimdeki hava dışarı kaçtı.

Gülümsedim. Pis konuşmayı seviyordu, değil mi? Eh, bu da benim uzmanlık alanımdı.

Oyun başlasın.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Tanrım, çok güzel bir sikiş var,” diye fısıldadım. “Benim için ağlıyor mu, bebeğim?” Kadınlığımı onun etrafında kasarken fısıldadım. “İçimde nabzını hissedebiliyorum.”

Tüm gücüyle hareketlerine devam ederken bana yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi. “Bir dakika içinde şu prezervatifi yırtıp o pis ağzına boşalacağım.”

“Lütfen.” O içimde sertçe gidip gelirken güldüm. Mükemmel bir netlik anında, kafasını çevirerek ayak bileğimin içini nazikçe öptü. Aramızda samimi bir şey geçerken birbirimize baktık. Durumun gerçekliğinin izin vermemesi gereken bir yakınlık. Anın ciddiliğini bozmak için, “Bana öyle bakma,” diye fısıldadım. “Yoksa bir yerini daha morartacağım.”

Gözleri irileşti. “Hiçbir morluğum olmasa iyi olur, Emily.”

Boynundaki büyük, mor ize bakarken sesli bir şekilde güldüm. *Tanrım, lanet olsun!* Çok fazla vampir romantizmi okuyordum. “Annenle sorun mu yaşarsın?” diyerek dalga geçtim.

Gülerek sertçe içime girdiğinde doğru noktaya vurdu ve inledim. Ah... Bu adam, kadın vücudundan anlıyordu.

Her dokunuşu mükemmel şekilde konumlanarak etkiyi artıyordu. Kontrolümü kaybetmem için ne yapacağını tam olarak biliyordu. Eliyle kalçamı yukarı kaldırarak bir daire çizer gibi derinlerimde hareket etti. Vücudumun kendi istekleri vardı çünkü gelmem lazımdı. Sertçe.

“Becer beni,” diye yalvardım. “Bana o güzel sikini ver. Daha sert,” diyerek inledim. “Siktir, daha sert olmana ihtiyacım var.”

Gözleri zevkle kapanırken piston hızıyla içimde gidip gelmeye başladı. Boşalırken yapabildiğim kadar sıkıca ona tutundum ve penisinin rahatlarırken sarsıldığını hissettim.

Birbirimize sıkıca tutunurken hızla soluma alıyorduk, ter-

UÇAKTAKİ YABANCI

den sırsıklamdık. Kalplerimiz vahşi bir biçimde birlikte atıyordu. Bir şey hatırlamış gibi çeneme doğru gülümsedi.

“Ne?”

“*Miles-High Kulübü*’ne hoş geldin, Emily.”

Onu öperken kıkırdadım. “Birinci sınıf, uçmanın en iyi yolu.”



Ben yatakta çıplak halde uzanırken Jim bana bakarak seksi bir şekilde gülümsedi. Giyinmiş ve topladığı çantasını kapının yanına koymuştu. “Gitmeliyim.”

Yüzümü buruşturarak kollarımı uzattım. “Hayır, beni terk etme,” diye mızımız bir sesle dalga geçtim.

Eğilip son kez beni kollarına alırken kıkırdadı. Bu sabah New York’a dönüşte aynı uçakta değildik, onun uçuşu daha erkendi. Benimki ise daha geç. Beni yumuşak bir şekilde öptü. “Ne geceydi,” diye fısıldadı.

Kafası boynumun kıvrımına inip dişleri köprücük kemiğime doğru ısırıklar bırakırken gülümsedim. “Bir ay boyunca yürüyemeyeceğim, aslına bakarsan bir yıl,” diye mırıldandım kuru bir sesle.

Eğilip göğüs ucumu sertçe ısırduğunda zıpladım. Sonra doğrulduğunda gözleri benimkilerle buluştu.

Yakışıklı yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “İnanılmaz bir gece geçirdim.”

Yumuşak bir şekilde güldü. “Ben de.”

Uzanarak parmağımı boynundaki büyük morluğun üzerine koyduğumda onun da parmakları oraya gitti. “Ne halt düşünüyordun ki?”

“Bana ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok,” diye kıkırdadım. “Sikin öyle iyiydi ki beni bir hayvana dönüştürdü.”

Beni yeniden ısırdı. “Boynumda devasa bir morluk varken uçağa nasıl bineceğim,” diye azarladı. “Bu hafta ne kadar önemli toplantılarım olduğunu keşke bilseydin, Emily...”

İkimiz de güldük ama sonra beni izlerken yüzü düştü. Şaka yapmıyordum, beni bırakmasını istemiyordum. O, bir adamda istemediğim her şeydi ama her nasılsa her kutuyu işaretlemeyi başarıyordu.

Ya onu bir daha asla göremezsem?

Böyle bir geceden sonra nasıl devam etmem gerekiyordu? Yaşananları hafıza bankamdan silip asla olmamış gibi mi davranmalıydım? Kendime duyduğum tiksintiyle gözlerimi kapattım. İşte bu yüzden tek gecelik ilişkilere girmiyordum. Bağlanmadan seks yapmak için uygun değildim, bu ben değildim. Asla o kişi olmayacaktım.

Onun öyle olmasından nefret ediyorum.

“Aslında, bavulumda bir fular var. İster misin?” diye sordum.

“Evet,” diyerek söylendi.

Yataktan inip bavulumu giderek altüst etmeye başladım. Jim fırsatı kaçırmadı, arkama gelip çıplak kalça kemiklerimi kavrayarak kalçasını bana sürtmeye başladı. Ayağa kalkıp yüzüne bakmak için döndüm. “Şu anda şaka yapmıyorum; bir gece daha kal.”

Parmağını yüzümden aşağı kaydırды, gözlerimiz kilitlenirken çenemi avuçladı.

“Kalamam,” diye fısıldadı gözleri benimkileri araştırırken... söylenmemiş bir şeylerle.

Evde onu bekleyen biri mi vardı? Bu yüzden mi numaramı sormamıştı? İçimi huzursuzluk kapladı. Bu tek gecelik ilişki saçmalığı için yaratılmamıştı.

Ona arkamı dönerek fuları buldum ve uzattım. Krem rengi ve kaşmirdi, ayrıca üzerine baş harflerim işlenmişti.

E.F.

Koleji bitirdiğimde annemin tenis grubu hediye olarak bana vermişti. Onu seviyordum ama... eh ne yapalım.

Jim, işlenmiş harflere bakarken kaşlarını çattı. Elinden alıp büyük mor çünüşü kapatmak için boynunun etrafına sardım.

UÇAKTAKİ YABANCI

Oraya bakarken sırtımdan edemedim. Morluk yapmayı bile bilmiyordum. Cidden anın içinde kaybolmuş olmalıydım.

“F ne anlama geliyor?” diye sordu.

“*Feci azgın.*” Hayal kırıklığımı saklamak için gülümsedim. Son yorumunun beni üzdüğünü anlamasını istemiyordum.

Kıkırdayıp beni haşince kollarına alarak yatağa doğru geri geri yürüttü. “Ne kadar da yerinde bir tanımlama.” Bacağımı tutarak beline doladı ve son kez yavaş bir öpücük paylaştık.

“Hoşça kal güzel, feci azgınım,” diye fısıldadı.

Göz kamaştırıcı yüzüne bakarken parmaklarımı saçlarından geçirdim. “Hoşça kal Mavi Gözlü.” Fuların ucunu kaldırarak derin bir şekilde kokladı. “Senin gibi kokuyor.”

“Her otuz bir çektiğinde tak o zaman,” derken tatlı tatlı gülümsedim. “Tüm işi benim yaptığımı hayal et.”

Gözleri heyecanla alevlendi. “Biliyor musun, on sekiz aydır seks yapmamış birine göre tam bir seks manyağısın.”

Kıkırdadım. “Artık kuraklığıma geri döneceğim. Orası güvenli... Hem böylece yardımsız yürüyebilirim.”

Yüzü asılırken bir şey söylemek istediğini ama kendini durdurduğunu hissettim.

Sahte bir gülümsemeyle, “Uçağını kaçıracaksın,” dedim.

Bir kere daha öpüştük. Ona sıkı sıkı sarıldım. Tanrım, adam gerçekten inanılmazdı.

Ayağa kalktı, yataktaki çıplak halime son bir bakış atıp arkasını döndü ve yürüyerek çıktı.

Daha şimdi çıktığı kapıya üzgün üzgün gülümsedim. “Evet, elbette telefon numaramı alabilirsin,” diyerek sessizliğe doğru fısıldadım.

Ama numaramı istemedi. Ve gitti.

* (İng.) Fuck Bunny: Seks düşkünü, azgın kadın anlamında kullanılan argo deyim. Karakter, isminin başharfiyle kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

T. L. SWAN



On iki ay sonra

Kaldırımın kenarında dikilip önümdeki camdan gökdele-
ne bakarken nefesimi dışarı verdim ve elimi kalbimin üzerine
koydum. Telefonum çalmaya başladığında, ekran *Anne* adıyla
aydınlandı. “Merhaba anne.” Gülümsedim. Güzel annemin gö-
rüntüsü gözümün önüne geldi. Sarı saçları mükemmel bir kısa
model şeklinde kesilmişti ve lekesiz bir cildi vardı. Her zaman
tertemiz giyinirdi. Onun yaşına geldiğimde annemin yarısı
kadar iyi görünebilirim, hayatta başarılı olmuş sayılacaktım.
Onu şimdiden özlemiştim.

“Ah, tatlım, sadece iyi şanslar dilemek için aramıştım.”

“Teşekkür ederim.” Sabit duramadığım için ayağımı yere
vurmaya başladım. “O kadar gerginim ki bu sabah kusup dur-
dum.”

“Seni sevecekler, canım.”

“Ah Tanrım.” Yavaşça nefes verdim. “Umarım. Bu işi almak
için altı lanet mülakattan geçtim ve ülkenin diğer ucuna taşın-
mak zorunda kaldım.” Yüzümü korkuyla buruşturdum. “Doğru
olanı yaptım, değil mi anne?”

“Evet canım, bu senin hayallerindeki iş. Hem Robbie’den de
uzaklaşman gerekiyordu. Ondan uzak olmak sana iyi gelecek.”

Gözlerimi devirdim. “Anne, Robbie’yi bu işe karıştıрма.”

“Hayatım, işsiz ve ailesinin garajında yaşayan bir adamla
ilişki yaşıyorsun. Onda ne bulduğunu hiç anlamıyorum.”

“Şu anda sadece işler arasında bir geçiş döneminde,” diyerek
iç çektim.

“Peki, o halde burada yapacak hiçbir şeyi yoksa neden senin-
le New York’a taşınmadı?”

“New York’tan hoşlanmıyor. Onun için fazla hareketli.”

“Of, Emily, bu adam için uydurduğun bahaneleri kulağın
duyuyor mu? Eğer seni sevseydi –kendine ait bir hayali de yok-
ken– yanında olup hayalini yaşamana destek olurdu.”

UÇAKTAKİ YABANCI

Derin bir nefes verdim. Bunları ben de son zamanlarda düşünüyordum ama imkânı yok kimseye itiraf etmeyecektim.

“Beni Robbie hakkında strese sokmak için mi aradın yoksa şans dilemek için mi?” diyerek ters bir cevap verdim.

“Şans dilemek için aradım. İyi şanslar, hayatım. Git ve onlara kim olduğunu göster.”

Üzerimde bir kule gibi yükselen binaya bakarken gergince yerimde sallandım. “Teşekkürler.”

“Bu gece tam bir bilgilendirme almak için seni arayacağım.”

“Tamam.” Gülümsedim. “İçeri giriyorum.”

“Büyüle onları, kaplan,” diyerek telefonu kapattı.

Binaya ve büyük, çiftli ön kapıların üzerindeki altın harflere bakmak için kafamı kaldırdım.

MILES MEDYA

Nefesimi dışarı vererek omuzlarımı dikleştirdim. “Pekâlâ. Bunu yapabilirsin.”

Bu tüm fırsatların da fırsatıydı. Miles Medya, sırf New York merkezli iki binden fazla çalışanıyla, Birleşik Devletler’deki en büyük, dünyada ise en büyüklerden biri olan medya holding imparatorluğuydu. Benim gazeteciliğe olan ilgimse sekizinci sınıftayken, bir gün okuldan eve dönüş yolunda bir araba kazasına tanık olduğumda başlamıştı. Tek şahit ben olduğum için polise ifade vermek zorunda kalmıştım. Aracın çalıntı olduğu ortaya çıktığında yerel gazeteden gelip benimle röportaj yapmışlardı. O gün kendimi bir rock yıldızı gibi hissetmişim ve o ışıltı asla körelmemişti. Bu nedenle kolejde gazetecilik okudum ve Birleşik Devletler’deki en iyi şirketlerde staj yaptım. Ama en çok istediğim yer Miles Medya’ydı. Onların haberleri diğer hiçbir medya şirketinin yapamadığı şekilde daha kaliteliydi. Açılan her pozisyona başvurmuştum ama bir geri arama almam üç yılı bulmuştu. O zaman bile, iş bana teklif edilmeden önce altı mülakata gitmişim. *Tanrım, lütfen bunu batırmama izin verme.*

Güvenlik kartımı çıkarıp ipini boynumdan geçirerek telefona baktım.

Cevapsız çağrı yoktu. Robbie iyi şanslar dilemek için aramıştı bile. *Öf, erkekler.*

Resepsiyona yaklaştım. Danışmadaki güvenlik görevlisi kimliğimi kabul ederek asansörü çalıştırmam için bir kod verdi. Güzel, havalı görünen insanlarla birlikte asansöre binip kırkinci kat düğmesine bastığımda kalbim öyle hızlı atıyordu ki... Aynalı kapılardan kendime bir göz attım. Baldırlarımın yarısına gelen siyah bir kalem etek, şeffaf siyah çorapla rugan yüksek topuklular ve krem rengi, uzun kollu, ipek bir bluz giyiyordum. Profesyonel ve şık görünmek istemiştim. Başarıp başarmadığımdan emin değildim ama umudum bu yöndeydi. Asansör yukarı, daha yukarı çıkarken elimi kalın, koyu renkli atkuyruğumdan geçirdim. Erkeklerin hepsi pahalı takım elbiseler içindeydi, kadınlarsa aşırı profesyonel görünümlü ve tamamen makyajlıydılar.

Lanet olsun, parlak olan ruju sürmeliydim. Öğle yemeği molamda bir tane alacaktım. Kapılar kırkinci katta açıldığında dünyada tek bir korkum yokmuş gibi kararlı adımlarla dışarı çıktım.

Özgüvenli taklidi yapmak benim süper gücümdü ve kesinlikle bugün sahiden hissedene kadar öyleymiş gibi davranacaktım.

En azından denerken ölecektim.

“Merhaba.” Danışmanın yanındaki nazik görünümlü kadına gülümsedim. “Ben Emily Foster. Bugün işe başlıyorum.”

Genişçe gülümsedi. “Merhaba, Emily, benim adım Frances, kat müdürlerinden biriyim.” Bana doğru bir adım atarak elimi sıktı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Şey, hoş biri gibi görünüyordu.

“Gel hadi, sana masanı göstereyim.” Yürüyerek uzaklaştığında devasa ofis alanına dikkatle baktım. Masalar, onları birbirinden ayıran bölmeleri olan dörtlü veya altılı pek çok gruba

UÇAKTAKİ YABANCI

ayrılmıştı. “Bildiğin gibi, bu binanın her bir katı şirketin farklı bir kolunu kapsıyor,” dedi yürürken. “Uluslararası haberler ve dergiler yirminci kattan aşağıya kadar. Otuzuncu kattan kırka kadar haberler ve güncel olaylar, kırktan yukarısı televizyon ve kabloluca ait.”

Gergin bir şekilde kafamı salladım.

“Binanın en üst iki katı sadece üst düzey yönetime ait, güvenlik kartın seni oraya çıkarmaz. Yeni başlayanların rehberli olarak bina turuna çıkarılması âdettendir, o yüzden İnsan Kaynaklarından Lindsey öğleden sonra ikide gelip seni alacak.”

“Tamam, harika.” Özgüvenim haliya doğru eriyip giderken gülümsedim. Tanrım, her şey çok profesyoneldi.

“Çoğu kişi dördüncü kattan başlayıp terfi ede ede binada yukarı çıkar, o yüzden kırkıncı kattan başlamanı tebrik ederim. Sadece bu bile harika.” Genişçe gülümsedi.

“Teşekkür ederim,” diyerek gergince cevap verdim.

Pencere kenarındaki dörtlü masa grubuna beni yönlendirerek bir sandalye çekti. “Burası senin masan.”

“Ah.” Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. Kesinlikle çiğneyebileceğimden daha fazlasını ısırılmış gibi hissediyordum. Panik midemde yükselmeye başlarken yerime oturdum.

Yanımdaki koltukta oturan bir adam, “Merhaba,” dedi. “Ben Aaron.” Uzanıp yüzünde geniş bir gülümsemeyle elimi sıktı. “Sen Emily olmalısın.”

Kendimi tamamen yetersiz hissederek “Merhaba Aaron,” diye fısıldadım.

“Seni Aaron’ın güvenli ellerine bırakıyorum.” Frances gülümsedi.

“Teşekkür ederim.”

“Harika bir gün dilerim.” Danışmaya döndü.

Kalbim vahşi bir şekilde çarpmaya başlarken masamda duran bilgisayara bakakaldım.

“Heyecanlı mısınız?” diye sordu Aaron.

“Aman Tanrım, donakalmış haldeyim,” derken ona döndüm. “Bu işi daha önce hiç yapmadım. Haberleri genellikle grubumla bulurduk.”

Sıcak bir şekilde gülümsedi. “Endişelenme. Hepimiz başladığımızda aynı şekilde hissettik ama yapamayacağını düşünselerdi sana işi vermezlerdi.”

Ona yandan bir gülümseme yolladım. “Sadece kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

Uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. “Uğratmayacaksın. Bu takım harikadır ve biz birbirimize yardım ederiz.”

Benimkinin üzerinde duran eline baktım.

“Ah.” Rahatsızlığımı fark edince elini çekti. “Tamamen gey ve görüldüğü gibi, biraz fazla dokunan birisiyim. Alanına fazla girersem bana söyle. Özel alan kavramım yoktur.”

Dürüstlüğü için minnettar olarak gülümsedim. “Tamam.” İnsanlar içeri girmeye başlarken ofiste etrafa baktım. “Ne zamandır burada çalışıyorsun?”

“Dört yıldır. Çok seviyorum.” Söylediğini vurgulamak için omuzlarını salladı. “Sahip olduğum en iyi iş. San Francisco’da bu iş için taşındım.”

“Ben Kaliforniya’da taşındım,” derken gururla gülümsedim.

“Burada tek başına mısın?” diye sordu.

“Evet.” Omuzlarımı silktim. “Küçük, tek odalı bir apartman dairesi tuttum. Cuma günü geldim.”

“Bütün hafta sonu ne yaptın?” diye sordu.

“Bugünü düşünüp kafayı yedim.”

Güldü. “Endişelenme. Hepimiz bunu yaşadık.”

Diğer iki boş sandalyeye baktım. “Başka kimlerle çalışıyoruz?”

“Molly.” Yanımdaki sandalyeyi işaret etti. “Dokuz otuza kadar işe başlamaz. Bekâr bir anne olduğundan, önce çocuklarını okula götürmesi gerekiyor.”

Gülümsedim, bu hoşuma gitmişti.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ve Ava, o da geç kalır çünkü büyük ihtimalle dün gece geç saatlere kadar partilemiştir.”

Yine gülümsedim.

Gözlerini devirdi. “O acınası bir parti kızıdır ve hiçbir zaman masasında değildir, hep olması gereken başka yerler bulur.”

“Merhaba.” Koridordan koşturarak bir kız geldi ve sandalyesine oturdu. Nefes nefese kalmıştı. Elini uzattı. “Ben Ava.”

Elini sıkarak gülümsedim. “Ben Emily.”

Ava benden daha gençti; bal rengi, kısa saçları ve dramatik makyajıyla çok çekiciydi. Modaya uygun ve çok New York havasındaydı.

“Emily bilgisayarını aç da sana programlarımızı göstereyim,” dedi Aaron.

Görevime odaklanırken, “Tamam,” diye mırıldandım.

“Aman Tanrım, Aaron,” dedi Ava. “Dün gece bu dünyadaki en ateşli adamla tanıştım.”

“Hadi bakalım.” Aaron içini çekti. “Her gece dünyanın en ateşli adamla tanışıyorsun.”

Onları dinlerken gülümsediğimi fark ettim.

“Hayır, cidden. Bu sefer gerçekten öyle.”

Aaron’a baktığımda bana sırtıp bunları daha önce çoktan duymuş gibi gözlerini devirdi.

Ava işe koyuldu, Aaron’la ben not alırken programların üzerinden geçerek açıklama yaptı. “Saat onda haberler gelmeye başlayacak.”

Dikkatle dinliyordum.

“Muhabirler olarak biz haberlerin üzerinden geçeriz ve hepimiz, dayanağı olup olmadığına ve haber yapıp yapmayacağımıza dair evet veya hayır oyu veririz.”

Kaşlarımı çattım. “Ama bunu nasıl bileceğiz?”

“Sanırım ilgimizi çeken konular için evet oyu veriyoruz,” dedi Ava. “Kuşkusuz, son dakika hikâyeleri önemli ama bize asıl para ödeme sebepleri diğer içerikler.”

Bir e-posta okudu. “Örneğin, birbirine iki blok uzaklıktaki üç kahve dükkânı bir hafta içinde kapanmış.” Gözlerini devirdi. “Dürüst olmak gerekirse, kim sikler bunu? Bu haber değil.”

Kıkırdadım.

Aaron, “Bir tane de burada,” diyerek okudu. “Bir sürücünün saatte iki yüz elli kilometre hız yaptığı tespit edilmiş ve adam polis kontrol noktasından kaçmış. Sıcak takip sonunda Brooklyn’de park halindeki araçlara çarparak durmuş.”

Ava onaylar gibi kafasını salladı. “Evet, bu iyi.”

“Bununla devam edeceğiz.” Bilgisayarda bir şeyler yazarak dosyayı kaydedilenler klasörüne koydu.

“Peki bu nasıl işliyor?” diye sordum.

“Haberleri toplarız, sonra toplu olarak her birimizin yaptıklarını tartışırız ve bir haber listesi oluştururuz. Sen kendi hikâyelerini araştırırsın ve ertesi günün haberlerini her gün dörde kadar bitirirsin. Sonra onları Hayden’a göndeririz, o da hepsini düzeltmeye yollar. Tabii, iyi bir haber gelirse diğerleri yerine ona öncelik verilir ve derhal canlı yayına gider.”

Dinlerken kaşlarımı çattım. “Yani her birimize haberlerimiz ve takip edeceğimiz ipuçları gönderiliyor mu?”

“Evet, e-postayla. Bu kattaki diğerleri tarafından.”

Etrafımızdaki tüm çalışanlara göz attım.

“Neyin sattığının ve neyin gerçekten haber olduğunun nabzını biz tutuyoruz,” diye cevapladı Ava. “Gelmiş geçmiş en havalı meslek.”

Gülümsedim. Belki de bunu gerçekten yapabilirdim.

“E-postalarını aç.” Aaron uzanarak benim için bilgisayarım da bir şey açtı. Mesajlar gelmeye devam ederken izledim.

“Bunların hepsi olası haberler mi?” derken suratımı astım.

“Evet.” Bana oyuncu bir şekilde göz kırptı. “Hazır ol, bebeğim. Sürü halinde saldırırlar.”

İçim heyecanla dolarken gülümsedim.

“Haberin detaylarının doğru olduğundan emin ol. Yönetimi

UÇAKTAKİ YABANCI

yanlış isimlerden daha fazla kızdıran başka bir şey yoktur. Büyük sorun yaşırsın.”

“Anladım.”



Telefonum çalmaya başladığında   le yemeğinden henüz gelmiştim. “Merhaba Emily, ben İnsan Kaynaklarından Lindsey. Yaklaşık beş dakika içinde seni almaya yukarı geleceğim,” dedi telefondaki nazik ses.

 rkildim. Ah, evet... şu lanet bina turuna  ıkacaktım. “Tamam, teşekkür ederim.” Telefonu kapattım. “Of, hayır. Ofis turuna gitmem gerekiyor,” diye iş arkadaşlarıma fısıldadım.

E-postalarını okumaya devam eden Aaron, “Sorun değil,” diye cevap verdi.

“Bir sürü ipucum var,” diye kekeledim. “Yetişemeyeceğim.”

“Endişelenme. Sorun yok,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

“Ya gerçekten önemli bir haberi kaçırırsam?”

“Ka ırmayacaksın, sorun değil. Sen yokken seninkilerin üzerinden geçeceğim.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki. Daha ilk günden her şeyi bilmen beklenmiyor.”

“Olamaz, en üste çıkmak zorundasın,” diyen Ava yüzünü buruşturdu.

“En  st de ne?” diye sordum.

“ st yönetici ofisleri.”

“ yi değiller mi?”

“Hayır, lanet derecede korkun lar ve hemen oracıkta kovulma şansın oldukça yüksek.”

“Ne?”

“Ah, saçmalık.” Aaron gözlerini devirdi. “Onlar sadece şey yapmaz...” Kelimelerini seçerken yüzünü buruşturdu. “Yumuşatmazlar. Eğer bir şey söylenmesi gerekiyorsa, o şekilde söylerler. Kimsenin saçmalığına katlanmazlar.”

“Kim onlar?” diye fısıldadım.

“Şey, Bay Miles orada olmayacaktır. Hiç olmaz. Sanırım şu anda Londra’da.”

Sinirlerimin bozulduğunu hissederek, “Bay Miles mı?” diye sordum.

“CEO.”

“Evet, kim olduğunu biliyorum. Sanırım herkes biliyor. Gerçi tek bir fotoğrafını bile görmedim. O ve erkek kardeşleri, değil mi?”

“Evet, her şeyin sahibi Miles Ailesi. O ve erkek kardeşleri.”

Öğle arasında aldığım parlak ruju hızlıca çıkarıp tazelerken, “Ve hepsi de üst katta mı?” diye fısıldadım.

“Yönetici katlarında aptalca bir şey söyleme yeter,” dedi Ava.

Gözlerim irileşti. “Ne gibi? Neyin aptalca olduğunu düşünürlersin ki?” Cidden panik yapmaya başlıyordum.

“Sadece çeneni kapalı tut, tura çık ve İK’ya hiçbir şey söyleme.”

“Neden ki?”

“Çünkü onlar yönetici katlarını hızlı aramada tutarlar. Yapacağın bu tur, sana etrafı göstermeleri için gereken o iki saatte senin hakkında kişisel bir değerlendirme yapmak için.”

“Aman Tanrım,” diyerek içimi çektim.

“Selam, Emily sensin değil mi? Ben Lindsey.”

Döndüğümde güzel bir sarışın görünce hemen ayağa kalkarak elimi uzattım. “Merhaba.”

Meslektaşlarıma doğru gülümsedi. “Başlayalım. Birinci kata inip yukarı çıkacağız.”

Yeni iş arkadaşlarıma gergin bir el sallama göndererek ofisin dışına çıkan Lindsey’yi asansörün içine doğru takip ettim.

İşte başlıyoruz.



Bir buçuk saat sonra

“Ve burası da spor salonu, çalışanlarımızın kişisel kullanımı için.”

Altmışıncı kattaki pahalı ve gösterişli görünen spor salonunda etrafa bakındım. “Vay be.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Sabah altıdan akşam altı buçuğa kadar açık. En yoğun olduğu zaman elbette iş başlamadan önce ama öğle aranda da buraya gelebilirsin. Çoğu kişi erken veya geç bir öğle yemeği yiyor ki buraya geldiklerinde o kadar yoğun olmasın.”

Bu yer oldukça absürttü. İkinci katı tamamen kaplayan bir kafeterya, bir sinema salonu, bir spor salonu, posta odası katı, bilgisayar kurtları için bir kat... Her şey özenle düşünülmüştü.

“Tamam, devam edelim.” Lindsey gülümsedi. “Şimdi yönetici katlarına çıkacağız.”

Asansöre geri dönerken midemin endişeyle sıkıştığını hissettim.

Lindsey içeri girip düğmelere baktı. “Ah bak, şanslısın.”

Soru sorarcasına kaşlarımı çattım.

“Bay Miles burada.”

Yalandan gülümsedim.

“Seni önce onunla tanışmaya götüreceğim.”

Ah Tanrım.

Konuşma. Aptalca bir şey söyleme, diyerek kendime hatırlattım. En üst kata çıkarken gergin gergin parmaklarımı kıvırıyordum. Kapılar açıldığında asansörden indim ve kalakaldım.

Bu da ne böyle?

Görebildiğim her yerde beyaz mermerler, yerden tavana uzanan camlar ve lüks beyaz deri mobilyalar vardı. Ben huşuyla etrafı incelerken, “Merhaba Sammia,” diyen Lindsey gülümsedi.

Güzel bir kadın resepsiyondaki bilgisayarından kafasını kaldırarak sıcak bir şekilde gülümsedi. “Merhaba Lindsey.”

“Bu Emily. Bugün kırkıncı katta işe başladı.”

Sammia resepsiyondan dolaşarak gelip elimi sıktı. “Tanıştığımıza çok sevindim, Emily.”

“Bay Miles ziyaretçi kabul ediyor mu?” Lindsey sordu.

“Ediyor.” Sammia gülümsedi. “Geldiğinizi haber vereceğim.”

Geldiğimi haber verecek... Hadi be.

Lindsey de gerginmiş gibi omuzlarını kamburlaştırmıştı.

T. L. SWAN

Sammia telefonu aldı. “Bay Miles, resepsiyonda sizinle tanışmak için bekleyen yeni bir personelimiz var.” Bir süreliğine dinledikten sonra gülümsedi. “Evet, efendim.” Telefonu yerine koydu. “İçeri girin.”

“Buradan Emily.” Lindsey beni büyük bir toplantı odasının içine yönlendirdi. Topuklularım mermerde tıkırdıyordu. Neden Lindsey’ninkilerden ses çıkmıyordu?

Tamam, yarın lastik tabanlı ayakkabılar al.

Büyük odanın sonuna varıp başka bir koridordan geçerken topuklularım ne olduğunu bilmediğim bir şey gibi tıkırdamaya devam ediyordu. Beni bile sinir etmişlerdi. Bir at gibi ses çıkarıyordum. Onları çıkarıp çöpe atasım gelmişti. *Sadece sessiz olun. Şurada profesyonel görünmeye çalışıyorum.*

Siyah, ikili kapılara vardığımızda kalbim göğsümün içinde küt küt atıyordu. Lindsey kapıyı çaldı.

Sadece... aptalca bir şey söyleme.

Derin bir ses, “İçeri gel,” dedi.

Lindsey kapıları açınca ofisin içine adım attım.

Geniş maun masanın arkasındaki tanıdık mavi gözler benimkilerle buluşmak için yukarı çıktığında donakaldım.

Ne?

“Emily Foster, seni Bay Miles ile tanıştırmak istiyorum,” dedi Lindsey.

Ona bakakalmıştım, ciğerlerimde hava olmadığı için konuşamıyordum.

Kaşları yukarı kalktı, yüzünde bir sırıtma belirirken sandalyesinde arkaya yaslandı.

“Merhaba Emily.” Büyük gözleri benimkilere kilitlendi, on iki ay önce beni hipnotize eden aynı güzel, derin mavi gözler.

Bu oydu.

3. BÖLÜM

Aman Tanrım.

Ayağa kalkıp masanın benim olduğum tarafından dolanarak geldi ve benimkini sıkmak için elini uzattı. “Jameson Miles.”

Bu oydu... Asla numaramı sormayan, aktarmadaki adam. Beynim tamamen tutukluk yaparken hâlâ ona bakıyordum.

Buna inanamıyordum. Lanet olası CEO o muydu?

Lindsey, konuşmamı hatırlatmak ister gibi, “Emily, Bay Miles’a kendinden bahset,” dedi.

“Ah.” Kendime gelerek elimi uzattım. “Ben Emily Foster.”

Eli güçlü ve ılıktı, anında tenimde nasıl hissettirdiğini hatırladım. Sanki bana elektrik vermiş gibi elimi tutuşundan çektim.

Muzip gözleri benimkileri yakaladı ama yüzünü sabit tuttu. Sakin bir şekilde, “Miles Medya’ya hoş geldiniz,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim boğuk bir sesle. Sonra Lindsey’ye baktım. *Ah Tanrım... benim, patronunun patronunun patronunu becermiş pis ağızlı bir kaltak olduğumu biliyor mu?*

Bay Miles, “Burada ben devralacağım, Lindsey. Emily bir dakika sonra dışarıda olacak,” dedi.

Lindsey kaşlarını çatarak bana baktı. “Ben...”

“Dışarıda bekle,” dedi onu kapı dışarı edermişçesine.

Siktir.

Lindsey kapıya doğru aceleyle ilerlerken, “Peki efendim,”

dedi. Kapı genç kadının arkasından kapandığında gözlerim tekrar gözlerini buldu.

Koyu renk saçlı ve uzun boyluydu, takım elbiseler tarihindeki en mükemmel oturan takım elbiseyi giyiyordu. Mavi gözleri benimkileri yakaladı. “Merhaba Emily.”

Parmaklarımı önümde gergin bir şekilde kıvrırken, “Merhaba,” dedim.

Numaramı asla istemedi.

Siktir et onu.

Cesurmuş gibi rol yaparken çenemi tavana doğru kaldırdım. Beni aramasını istemiyordum zaten.

Gözleri alevlenirken arkasını masasına yaslayarak ayaklarını önünde çapraz yaptı. Ayakkabılarına doğru baktım. O gösterişçi ve pahalı ayakkabıları hatırlıyordum.

“Son zamanlarda hiçbir şeyden şüphelenmeyen zavallı seyahat arkadaşlarının bir yerini morarttın mı?” diye sordu.

Ah cehennemin dibi, hatırlıyordu. Yüzümün utançla kızardığını hissettim. Onu yaptığımı hâlâ inanamıyordum. *Siktir, siktir, siktir.* “Evet, aslında daha dün gece.” Etkiyi artırmak için durakladım. “Buraya uçarken.”

Çenesi kasıldığında etkilenmemiş görünerek tek kaşını kaldırdı.

“Yani sen Jim değil misin?” diye sordum.

“Bazı insanlar için Jim'im.”

“Tek gecelik ilişkiler için tavladığın kadınlar demek istiyorsun.”

Sinirlenmiş gibi kollarını önünde çapraz yaptı. “Bu tavır da ne?”

“Tavır falan yapmıyorum,” diye tersledim.

Kaşını tekrar kaldırdığında içimden onu çenesine kadar indirmek geldi. Aşırı derecede lüks ofisinde gözlerimi gezdirdim. New York'un üzerinde üç yüz altmış derecelik manzarasıyla gülünçtü. Tamamen dolu barı ve önünde sıralanmış deri tabureleriyle geniş bir oturma alanı ve konferans masası bölümü vardı.

UÇAKTAKİ YABANCI

Özel bir banyoya ve diğer birkaç odaya açılan koridoru görebiliyordum.

Beni değerlendirir gibi parmak uçlarını altdudağının üzerinde gezdirdiğinde bu hareketi ayak parmaklarıma kadar hissettim. *Tanrım, çok göz kamaştırıcıydı.* Geçen yıl içinde onu sık sık düşünmüştüm.

“New York’ta ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Miles Medya için çalışıyorum.” O anda bir düşünce aklımdan geçti ve bana o zaman söylediği bir şeyi hatırlarken kaşlarımı çattım.

Miles-High Kulübü’ne hoş geldin...

Sevgili Tanrım, ben onun uçakta-seks-kulübünü kastettiğini düşünmüştüm... ama o, onunla yatan kadınları kastediyordu.

Miles’... asıl Miles *oydu*... ve bir kulüp mü vardı?

Lanet olsun, hayatımın en ateşli seksi, meğer adi bir skor tutma kulübüne girişmiş.

Son on iki aydır, birlikte geçirdiğimiz gece değer verdiğim, özel bir şeydi. O, içimde var olduğunu bile bilmediğim bir şeyi uyandırmıştı ve şimdi sadece pek çoklarından biri olduğumu fark ediyordum. Kalbim hayal kırıklığı içindeydi ve ben de onu kırmak için sert bir çıkış yapmamak adına çenemi sıktım.

Piç kurusu.

İlk günümde kendimi kovdurmadan buradan çıkmak zorundaydım.

“Seni yeniden görmek ne hoş.” Sahte bir gülümseme ve göğsümde küt küt atan kalbimle döndüm ve ofisinden dışarı çıkarak kapıyı arkamdan kapattım.

“Bitti mi?” Lindsey gülümsedi.

“Evet.” Kafamı salladım.

Resepsiyondan geçerek asansöre bindik ve benim katıma inmeye başladık. Lindsey yumuşak bir şekilde, “Kaygılanma,” dedi.

Soru sorarcasına kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Oldukça sinir bozucudur ve insanlarla arası iyi değildir; ancak zihni inanılmazın da ötesindedir.”

Siki gibi.

Yere bakarken, “Ah, tamam,” diye cevap verdim. “Bildiğim iyi oldu.”

“Sana bir şey söyledi mi?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Sadece kibar bir sohbetti.”

Gülümsedi. “Kendini oldukça ayrıcalıklı hissetmelisin. Jameson Miles kimseyle kibar sohbetler etmez.”

“Ah.” Kaşlarımı çattım. Kapı açıldığında bu konuşmadan kurtulmak için hızla dışarı çıktım. “Bana etrafı gösterdiğin için çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim, eğer herhangi bir İnsan Kaynakları sorunun olursa hemen beni ara.”

“Arayacağım.” Elini sıktım. Miles sık-binme kulübüne giriş yapmak, İnsan Kaynakları sorunu olarak sayılıyor mu? “Çok teşekkürler.” Masamın olduğu yöne ilerleyerek çaktırmadan çekmecedden telefonumu aldım. “Bir dakikaya döneceğim.” Tuvalete gittim, kabinin kapısını çarparak açtım ve girip kilitledim. Sonra da tuvaletin mahremiyetinde, Google’a harfleri yazdım: *Jameson Miles.*

Bilgilerin yüklenmesini beklerken gözlerimi kapattım. Kalbim göğsümün içinde çılgın gibi atıyordu. *Lütfen evli olma... Lütfen evli olma.*

Geçen yıl boyunca kendimi bu konuda hırpalamış, numaramı istermiş gibi dahi yapmamasının sebebinin bu olduğunu düşünüp durmuştum. Bir bağ kurmuşuz gibi hissetmiştim ama bana söylemediği bir şey vardı. Ve bir sebepten dolayı, evli olduğuna dair bir hisse kapılmışımdı... veya bir ilişkisi olduğuna.

Ve bu da beni pis bir fahişe yapardı. Daha önce asla tek eşli ilişkisi olan biriyle olmamıştım ve bunu bilerek birlikte olan kadınlar midemi bulandırırdı.

UÇAKTAKİ YABANCI

Bunun aklımda bu kadar çok yer kaplayacağını bilseydim, o gece asla onun yanına yaklaşmazdım.

Jameson Grant Miles, Amerikalı bir iş insanı ve yatırımcıdır. 37 yaşındaki Miles, medya patronu George Miles'in en büyük oğlu ve Baba George Miles'in torunudur. 2012'de, aile imparatorluğu olan Miles Medya Holding'in kontrolünü ve televizyon, film ve birçok diğer şirkette bulunan yatırımları miras almıştır. Çeşitli platformlarda, ağırlıklı medya hisselerine sahiptir, yayıncılık ve konsolide medya holdinglerine ek olarak Netflix'in de eski yönetici başkanıdır.

Mayıs 2018'de Miles'in net serveti 5,5 milyar dolar olarak hesaplanmıştır. Bu da onun, erkek kardeşleriyle birlikte, en zengin 100 Amerikalı listesine girmesini sağlamıştır.

Lanet olsun. Okumaya devam ettim.

Özel Hayat.

Özel hayatı son derece gizli olan Miles, güzel kadınlara olan düşkünlüğüyle bilinir. 2011'den 2015'e kadar Claudia Mason'la ilişki yaşamıştır ve o zamandan beri bilinen kişisel bir ilişkisi yoktur.

Elimi göğsümün üzerine koydum ve rahatlayarak bir nefes verdim. Tanrı'ya şükür. Claudia Mason için eklenen linke tıkladım. Kimdi bu kadın? Görsel yağmuruna tutulurken özgüvenimin yok olup gittiğini hissettim.

Claudia Mason, İngiliz iş insanı ve moda ikonudur. Yaş 34.

Mason, Britanyalı bir gazetecidir. Vogue dergisinin İngiliz baskısının genel yayın yönetmeni ve ayrıca İngiliz Vogue dergisinin tarihindeki en genç editörüdür. 2014'te Vogue'un başına geçmiştir. Mason, moda trendler üzerinde ülkenin en çok alıntılanan seslerinden biridir. Vogue ile çalışmalarına ek olarak, Miles Medya için köşe yazıları yazmıştır ve on tane basılı kitabı vardır.

Özel Hayat.

Mason, beş çocuktan en büyüğü ve Fransız politikacı Marcel Angelo'nun kızıdır.

2011'den 2015'e kadar, medya mirasçısı Jameson Miles'la ilişki yaşamış ve nişanlanmıştır. Ancak bu ilişki bozulmuş, Mason'ın açıklamasına göre bireysel iş yükleri ve dünyanın farklı taraflarındaki yükümlülükleri nedeniyle sona ermiştir. Şu anda Londra'da yaşayan bir avukat olan Edward Schneider'le birlikte.

Nişanlı... onlar nişanlı mıydı?

Sesli bir şekilde nefes vererek araştırmamı kapatmak için tiksintiyle tıkladım. Tabii ki onunla birlikte olmuştu.

Eh, bu oldukça moral bozucuydu. Kadın, lanet olası İngiliz Vogue'un editörüydü. Bu bokla yarışamazdım. Miles Medya'da boktan bir işe girmek üç koca yılımı almıştı. Ellerimi yıkayarak aynada saçlarımı düzelttim. Muhtemelen zaten bir anlamı da yoktu.

Benim bir erkek arkadaşım vardı ve Jameson Miles benim için hiçti. Karnımda yanan bir ateşle hücum eder gibi masama döndüm. Onu görmeyecektim bile. Kendimi koltuğuma attım.

Aaron, "Tur nasıldı?" diye sordu.

"Eh, iyiydi." E-postalarımı açarken gülümsedim.

"En üst katlara çıktın mı?"

"Hı hı." Gittiğimden beri iki saat içinde gelen beş bin e-postaya bakmaya başladım. *Tanrım, buralarda cidden çok haber vardı.*

"Peki ya ofisler?" diye karşılık verdi Aaron. "Olağanüstü değil mi? Tüm o beyaz mermerler."

Normal davranmaya çalışırken dudaklarımı büzdüm. "Hı hı."

"Ben başladığımda yönetici ofislerini görme şansım olmamıştı," dedi Molly. "O gün ziyaretçi kabul etmiyordu."

Molly'ye baktım.

Aaron, "Ben ofisine girmiştim ama orada değildi," diyerek araya girdi.

"Kim? Jameson mı demek istiyorsunuz?" Konuşmayla ilgilenmiyormuşum gibi yapıyordum.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Evet, sen onu gördün mü peki?”

“Evet.” Bir e-posta açtım. “Onunla tanıştım.” *Onu yatakta haşat da etmiştim.*

“Kaba bir domuz gibi miydi?” Molly kaşlarını çatı. “Herkes ondan çok korkar.”

“Hayır, fena biri değildi. Ofisindeydim ve iyi görünüyordu.”

Aaron, “O oradayken mi ofisine girdin?” diyerek yüzünü astı.

“Hı hı.” Bilgisayarda yazmaya devam ettim. *Lütfen ondan bahsetmeyi kesin.*

“Bu akşam ne yapıyorsunuz gençler?” diye sordu Molly. “Çocuklar babalarında olacağından pizza ve bira günü yapabilirim. Diyeti ve spor salonunu siktir et.”

Aaron, “Tamam, ben varım,” diye cevap verdi.

“Gerçekten mi?” diyerek gülümsedim. İlk günümde beni de dışarı davet ettiklerine inanamıyordum.

Molly, “Evet, neden olmasın? Yapman gereken başka bir şey mi var?” diye sordu.

“Eh, New York’ta tanıdığım insanlar sadece siz olduğuna göre, yapacak başka neyim olabilir ki?” diyerek mutlu bir şekilde omuzlarımı silktim.

Molly bir yandan yazı yazmaya devam ederken, “O zaman pizza ve bira,” diye cevap verdi.

E-posta listemi geriye doğru kaydırmaya başladığımda gönderici olarak *Jameson Miles* ismi gözüme çarptı.

Ne?

Suçlu bir şekilde etrafa bakınarak açmak için üzerine tıkladım. Büyük ihtimalle herkese yollanan bir hoş geldin e-postasıydı.

Emily,

Özel bir toplantı için yarın sabah 08.00’de ofisimde bekleniyorsun.

T. L. SWAN

Güvenlikten geçerken onlara beni görmeye geldiğini söyle.

Seni benim katıma çıkaracaklar.

Jameson Miles
CEO Miles Medya
New York

“Bu ne lan?” diye fısıldadım.

Molly, “Ne?” diye sordu.

Ekranımı küçültürken, “Hiçbir şey,” diye kekeledim. *Siktir.*

Ne istiyor? Sadece salağa yat.

Cevap yazdım.

Sevgili Bay Miles,

Takım arkadaşlarımı da getirmemi ister misiniz?

Emily

Cevabını beklerken kalemimi masaya vuruyor, gergince etrafa bakınıyordum.

Emily,

Hayır.

Takımını görmek istemiyorum, kimseye planlanmış toplantımızdan bahsetmeni de istemiyorum.

Bu belirli toplantı özel nitelikte.

Jameson Miles
CEO Miles Medya
New York

UÇAKTAKİ YABANCI

Gözlerim irice açıldı. Aman Tanrım... özel *nitelikte mi?* Ne halt demek istiyordu?

Burun kemiğimi parmağımla sıktım. Benim de pizza ve biraya ihtiyacım vardı. *Çabucak gel, saat beş.*



Bar, gürültülü ve arı kovanı gibi işlekti. İşten yeni çıkıp buraya gelen insanlara bakınırken yüzümdeki şapşal gülümsemeyi silmekte zorlanıyordum. Molly ve Aaron'la birlikte bir spor barında banklı bir masada oturuyordum ve ah, çok New York gibi hissediyordum.

Pazartesi akşamıydı ve ben, bir milyon tane havalı insanla birlikteymişim hissiyle dışarıdaydım.

Molly pizzasını çiğnerken, “Tek söylediğim,” dedi, “onu bütün hafta sonu görmedin ve o bunu sorun etmiyorsa, bir sorun var demektir.”

Aaron, “Belki de sadece meşguldü,” diyerek güldü.

Molly, “Belki de sadece eziğin tekidir,” diyerek sinirle söyledi.

Aaron'ın yeni erkek arkadaşından bahsediyorduk ve bir sebepten Aaron'ı durumu hakkında iyi hissettirmek için kendimi yeterince rahat hissediyordum; çünkü benim durumum daha kötüydü. “Şey, şunu dinleyin.” Ağzımdaki lokmamı bitirdim. “Eziklik mi duymak istiyorsunuz? On üç yaşımdan beri abayı yaktığım bir adamla çıkıyorum. Benimle ancak kendini sakatladıktan sonra ilgilenen bir futbol yıldızı. Birkaç harika ay geçirdik ama sonra bir çeşit hayat bunalımına girdi.” Biramdan bir yudum aldım. “Futbol dışında ne yapmak istediğini bilmiyor. Hiçbir beklentisi olmayan işsiz teki. Ebeveynlerinin garajında yaşıyor ve daha geçenlerde arabasını da elden çıkardı.” Tiksin tiyle kafamı iki yana sallayarak çantamdan telefonumu çıkardım. “Benimle buraya taşınmadı çünkü kalabalık şehirleri sevmiyor. Bu sabah iyi şanslar dilemek için beni aramadı ve şimdi”

T. L. SWAN

-saatime baktım- "akşam dokuz kırk ve ilk günümün nasıl geçtiğini sormak için aramaya zahmet bile etmedi."

İkisi de tiksintiyle inledi. Aaron, "Onunla hâlâ ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi devirip omzumu silkerken biramdan bir yudum aldım. "Kim bilir?"

İkisi de kıkırdadı.

Molly, "Eh, benim tek istediğim biraz iyi seks," diyerek içini çekti. "Ne zaman çekici bulduğum birini görsem, çocuklarla oluyorum. O yüzden de üzerine gidemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Çocuklarını kimseyle tanıştırmıyor musun?"

"Hayır. Tanrım. Babalarının ve yeni kız arkadaşının hayatlarını cehenneme çeviriyorlar."

Aaron bir şey hatırlamış gibi güldü.

"Ne?" diye sordum.

Molly sırttı. "Çocuklarım öyle yaramazlar ki asla inanmazsın."

Kıkırdadım. "Kaç yaşındalar?"

"Mischa on üç, Brad on beş," diye cevap verdi. "Kendi aralarında, biz tekrar birlikte olana kadar babasının ve benim hayatlarımızı cehenneme çevireceklerine dair bir karar vermişler."

"Nasıl yani?" diyerek güldüm.

"Brad bu sene iki kez okuldan uzaklaştırma aldı ve şimdi de Mischa kontrolden çıkmaya başladı. Birkaç hafta sonu önce, babası ve kız arkadaşı akşam yemeğine çıktığında yatıya kalmaları için birer arkadaşlarını davet etmişlerdi."

Dinlerken kaşlarımı çattım.

"Babalarının barındaki içkilerle sarhoş olup kız arkadaşının bütün iç çamaşırlarının ağlarını kesmişler."

Aaron gülerken benim gözlerim korkuyla genişledi.

"Ve," içeceğinden bir yudum aldı "babaları bunun hakkında soru sorduğunda, külotların hepsinin çürüdüğünü çünkü kız arkadaşının vajinasına mikrop bulaştığını söylemişler."

Bir kahkaha patlattım. "Hayır."

UÇAKTAKİ YABANCI

Tiksinti içinde kafasını iki yana salladı. “Keşke şaka yapıyor olsaydım.”

Aaron kafasını geriye atarak güldü. “Çocuklarını ciddi se-viyorum, adamım. Harikalar.”

“Hayır, bu bir kâbus,” diye düz bir sesle cevap verdi.

“Neden boşandınız?” diye sordum.

“Biliyor musun, aslında bilmiyorum.” Bir anlığına düşündü. “Sanırım bir nevi yolumuzu kaybettik. İkimiz de çok fazla çalışıyorduk, o yüzden seks için hep fazla yorgunduk. İki çocuğumuz ve bir ev kredimiz vardı.” Omzunu silkti. “Hiç randevuya çıkmıyorduk veya birbirimiz için çaba harcamıyorduk. Bittiğini anladığımız belirli bir an yok. Biz sadece ayrı düştük.”

“Bu çok üzücü,” diyerek iç çektim.

“İşyerinde başka biriyle tanışıp benimle bunun hakkında konuştu. O aşamada henüz bir şey yaşanmamıştı ve daha önce sahip olduğumuz şeyi geri almak için savaşmak istediğinden bana açıkladığını söyledi.”

“Sen savaşmadın mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi üzgün bir şekilde. “Ve o da savaşmadı. Sadece birbirimizden uzaklaştık. O sıra her şey gerçekten çok zordu.” Bir anlığına düşündü. “Şimdi çok pişmanım. O harika bir adamdır. Ve geriye dönüp bakınca, sanırım sahip olduğumuz problemlerin çoğu yaşlanıyor olduğumuz için yaşandı. Cinsel dürtüler iki tarafın da üzerinde çalışması gereken bir şey ama biz çok geç olana kadar bunu fark etmedik.” Yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Şimdi harika arkadaşlarız.”

Hımm. Hepimiz sessiz kaldık.

Aaron, “Rakibinin iç çamaşırlarını parçalara ayırmak için o çocuklara sahip olduğun için şanslısın,” derken gülümsedi.

Hepimiz sesli şekilde güldük. “Mikrop kapmış vajina. Bu saçmalıklar nereden akıllarına geliyor?”



Siyah elbiseyi vücuduma tutarak aynadaki yansımama baktım. *Hmm*. Elbiseyi ve askıyı yatağın üzerine attım. Gri etek ceketini de elime alıp kendime tuttum.

Belki de siyahı seçmeliydim?

Lanet olsun. Seksi görünmeye çalışmadan seksi görünmek istiyorsanız ne halt giyerdiniz? Saat şu anda on birdi ve Bay Miles'la sabahki toplantıma ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Beni ne için görmek istiyordu ki zaten?

Sanırım siyah elbiseye karar verecektim. Sandalyenin üzerine onu yaydım. Rugan topuklularımı alıp elbisenin altında yere koydum. Hangi küpeler? *Hımm*. Düşünürken dudaklarımı büktüm. İnciler. Evet, inciler altın olanlar gibi *sık beni* diye bağırıyordu. İnciler, mantıklı iş küpeleriydi.

Pekâlâ.

Saçımı sabah yıkayıp dalgalandıracaktım. Yansımama bakarak saçlarımı tepeden bir atkuyruğu şeklinde havaya kaldırdım. Evet... tepeden yapılmış bir atkuyruğu. O, atkuyruklarını seviyordu. *Kes şunu.*

Yatağımın ucuna oturarak küçük dairemde etrafa bakındım. Tek yatak odalıydı, otuzuncu kattaydı-küçük ve zarifti. Moderni ve hoş bir binadaydı. Benim alışkın olduğumdan farklıydı; bu New York'ta yaşama işi -yalnız yaşamak, içkiler, pazartesi akşamı bir yerlere gitmek- tamamen bana yabancıydı. Telefonumu alarak mesajlarıma göz attım. Günümün nasıl geçtiğini sormak için en iyi üç kız arkadaşım da bu gece mesaj atmıştı. Annem de öyle. Robbie atmamıştı.

İçimi üzüntü kapladı. Bize neler oluyordu? Belki de onu ben aramalıydim. Ne de olsa çekip giden bendim. Numarasını tuşladığımda çalmaya başladı. En sonunda cevap verdi.

"Selam."

"Selam." Gülümsedim. "Nasılsın?"

"Uyuyordum," diye mırıldandı. "Saat kaç?"

Saatime göz atarken yüzüm asıldı. "Üzgünüm."

UÇAKTAKİ YABANCI

“Tamam, sorun yok. Seni yarın arayacağım, bebeğim.”

Yüreğim sıkıştı. “Tamam.” Duraksadım. “Uyandırdığım için üzgünüm.”

“Görüşürüz.” Telefonu kapattı.

Derin bir şekilde nefesimi dışarı verdim. “İşteki ilk günüm harika geçti, sorduğun için teşekkürler,” diye kuru bir sesle mırıldandım.

Mutsuz bir kalp ve sinir yumağı olmuş bir mideyle yatağa kıvrıldığımda, Jim’le olan gecemi hatırlarken karanlığın içinde gülümsedim.

Geceleri yalnızken onu pek çok kere düşünmüştüm. O, hayatımın tartışmasız en muhteşem cinsel tecrübesiydi; kimseye asla itiraf edeceğimden değildi ama kendim bunu biliyordum. Onu sabah görecektim. Midemdeki sinirlerin dans ettiğini hissedebiliyordum. Ne söyleyeceğini merak ediyordum.



Jameson

Masamda oturmuş klasördeki Emily Foster dosyasını gözden geçiriyordum. Bilgilerini, okul notlarını, referanslarını ve başvuru mektubunu okumuştum.

On iki ay önce görüşme yapmaya çalıştığı iş bu muydu?

Vızz.

İnterkomda, zemin kattaki güvenliğin dahili numarasına bastım. Duvardaki aynaya bakarak uzaktan kumandaya bastığımda anında bir televizyon ekranına dönüştü. “Evet.”

“Burada sizi görmek için gelen Emily Foster adlı biri var, efendim.”

Ekranda onu görünce gülümsedim. İşte buradaydı. “Yukarı gönder.”

Güvenlik tarafından asansörüme yönlendirilmesini izledim. Resepsiyona doğru yol aldım; kısa süre sonra kapılar açıldığında görüş alanıma girdi.

“Merhaba.” Sırıttım.

T. L. SWAN

“Merhaba,” diye fısıldadı. Gergin görünüyordu.

Elimi uzatarak onu ofisime doğru yönlendirdim. “Gel lütfen.”

Önümde yürürken gözlerim arkasına takıldı. Siyah, üzerine oturan bir elbise, şeffaf çoraplar ve yüksek topuklu ayakkabılar giyyordu, saçları zıplayan bir atkuyruğu yapılmıştı... tam da aşağıya çekip... *kes şunu*.

Masama geçerken, “Otursana,” dedim.

Oturduğunda gözleri benimkileri bulurken kucağındaki çantasını sımsıkı kavramıştı.

Onu izleyerek sandalyemi döndürdüm. Hatırladığım kadar göz kamaştırıcıydı ve etrafına gizli bir silah gibi etkili bir cinsel aura yayıyordu.

Uzun, koyu renk saçlar, kahverengi gözler ve büyük sikilesi dudaklar. Onu sıklıkla düşünmüştüm- unutması imkânsız biriydi.

Hiç kimse sikime onun yaptığı gibi binmemişti, ne öncesinde ne de o zamandan beri. Asla.

O gece beni damgaladığı tek şey boynuma bıraktığı morluk değildi.

Yumuşak bir şekilde, “Beni mi görmek istedin?” diye sordu.

Sesinin tınısının üzerimde fiziksel bir etkisi oldu. Seksi konuşmalarını hatırladım, tatlı sesiyle o pis şeyleri söylemesini duymak nasıl da tahrik ediciydi.

“Evet.” Yüzüne baktım. “İstedim.” Emily, uzun zamandır, kim olduğuma dair bir fikri olmadan birlikte olduğum ilk kadındı.

Garip bir şekilde, o gece kimse olmaya ihtiyacım yoktu.

Jim olmak yeterliydi.

“Ne hakkında?”

Tavrına sinir olarak sandalyemde geriye yaslandım. Kadınların çoğu bana övgüler yağdırırdı- bu kadınsa... hiç.

Kibar bir sohbet başlatmaya çalışırken, “New York’ta ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bunu dün de sormuştun,” diye tersledi. “Sadede gel.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Şimdi tekrar soruyorum. Şu lanet olası tavrına son ver.”

Sinirlenmiş gibi gözleri kısıldı.

Sandalyemde öne eğildim. “Senin sorunun ne?” diye sinirle sordum.

“Sen. Benim sorunum sensin.”

“Ben mi?” diye sordum hakarete uğramış gibi hissederek.

“Ne yaptım ki?”

“Benimle işle ilgili konuşacağın bir şey var mı yok mu, Jim?”

Dik dik ona baktım. “Çok kabasın.”

“Sen de çok zenginsin.”

“Ve?”

Omzunu silkti.

“Bu da ne demek oluyor?” diyerek patladım.

“Hiçbir şey.” Sırtını dikleştirdi. “Benimle işle ilgili konuşacağın bir şey yoksa ben gidiyorum.”

Gözlerimi dikip ona bakarken çenemi sıkıgımda aramızdaki hava çatırdadı. “Seni bu gece görebilir miyim?”

Gözleri benimkilerde sabit kaldı. “Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü ben bir profesyonelim ve işle zevki birbirine karıştırmaya hiç niyetim yok.”

Sırıtmama engel olmak için çenemi sıkımaya devam ettim. Ona olan ilgim anbean artıyordu. “Zevkli olacağını nereden çıkardın?”

Koyu renk gözleri dudaklarıma inerken, “Tarih kendini tekrar etmeyi sever,” diye fısıldadı.

Gözümün önüne, sandalyemde kucağıma oturan çıplak görüntüsü geldi. Sikim zonklamaya başlarken sertçe bir nefes aldım. “Tarih bana karşı nazik olacaktır. Çünkü onu yazmayı planlıyorum,” dedim.

T. L. SWAN

“Şimdi de Winston Churchill'den alıntı mı yapıyorsunuz, Bay Miles?” dedi fısıltıyla.

Zekâsından memnun halde sııttım. “Doğrudan gerçeklere bakın çünkü onlar da size bakıyorlar.”

Hiç tereddütsüz, “Ben harekete geçmekten korkmam. Hareket etmemekten korkarım,” diye karşılık verdi.

“Kesinlikle, bu yüzden Churchill sever bir arkadaş olarak bu akşam benimle yemek yemeni talep ediyorum.”

Gülerek ayağa kalktı. “Yapamam.”

“Neden?”

“Saçımı yıkayacağım.”

“Kırletebilecekken neden yıkamak isteyesin ki?”

Üstünkörü bir şekilde omzunu silktilti. “Seninle ilgilenmiyorum. Benim tipim değilsin.”

Sözleri kafamın içinde dönüp dururken ona bakakaldım. *Of bu acıttı.*

Gözlerim onunkilere kilitlenmiş haldeyken dudaklarımı büktüm. Hayatımda ilk kez bu kadar doğrudan reddediliyordum. “Peki o zaman, senin kaybın.”

“Belki de.” Arkasını döndü. “Yine de seni yeniden görmek güzeldi. Başarılarınla oldukça gurur duyuyor olmalısın.”

Ayağa kalkarak aceleyle kapıyı açtım. Kafasını kaldırıp bana bakarken ona dokunmamak için yan tarafımdaki elimi yumruk yaptım. “Hoşça kal, Emily.”

Aramızdaki hava girdap gibi dönerken, “Hoşça kal,” diye fısıldadı. “Bana bir iş verdiğin için teşekkür ederim.” Gülümsedi.

Kafamı bir kere salladım. *Sana vereceğim tek iş bu değil.*

Dönerek dışarı çıktı ve asansöre bindi. Kapıyı çarparak kattıktan sonra öfkeyle ofisime döndüm.

Onun tipi değildim... Ne zamandan beri? Uzaktan kumandayı güvenlik televizyonunun ekranına tutarak geri açtım. Sesli kontrol sistemine, “Kırkınıcı katı göster,” dedim.

* Winston Churchill (1874-1965): İngiliz devlet adamı ve yazar. II. Dünya Savaşı sırasında İngiltere başbakanı olarak görev yapmıştır. (ç.n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

Ekran titreştikten sonra kırkinci katın bir görüntüsü geldi.
“Onu takip et.”

Koridordan yürüyüp masasındaki sandalyeye otururken kamera onu takip etti.

“O bölgenin üzerindeki kameraya geç,” diye emrettim.

Ekran değiştiğinde Emily görüş alanıma girdi. Ofis boştu, telefonunu çıkarıp ekranı kaydırmaya başladı. Bacaklarını çaprazladığında ve üst bacağı yırtmacın arasından görünür hale geldiğinde koltuğumda öne eğildim. Uyarılma bacaklarımın arasında yayılmaya başlarken onu izledim.

Çok... lanet derecede ateşli.

Bir şeyler yazdığını görünce, “Yakınlaştır,” diye emrettim.

Kamera yakınlaştığında Google’da neye baktığını okumak için gözlerimi kısıtım.

Jameson Miles.

Geriye yaslanarak gülümsedim. *Bingo.*

4. BÖLÜM

Emily

“Peki, buna ne dersin?” Aaron gülümsedi. “Seksi itfaiyeci yavru kediye su borusundan kurtardı.”

Omzumu silktim. “Tabii ki o haberi yapacağım.”

Sırıttı. “Ben de.”

Molly, bir yandan çalışırken sordu. “Hafta sonu ne yapıyorsunuz millet?”

Aaron, “Hiçbir şey,” diye cevapladı. “Umarım Paul’ü görürüm.”

“Benden de hiç.” İçimi çektim.

Molly kafasını kaldırdı. “Erkek arkadaşını görmeye eve gideceğini sanıyordum.”

Omzumu silktim. “Eh, gitmeyi planlıyordum ama on günde onunla toplamda dört dakika konuştum ve beni bir kere bile aramadı.” İç karartıcı durumumu düşünürken sandalyemle birlikte döndüm.

“Tanrım, onun kışına tekmeyi basmalı ve Ricardo’yla devam etmelisin.”

Gözlerimi devirdim. Ricardo bu katta çalışıyordu ve son birkaç gündür masamın etrafında aylaklık edip boş muhabbetler açıyordu.

Molly, “Sana ilgi duyuyor,” diye mırıldandı. “Masanın etrafında sinek gibi dolaşıyor.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Çok yazık.” Kendi masasında biriyle konuşmasını izlerken sııttım. “Aslında oldukça yakışıklı.” Ricardo İtalyan’dı ve üzerinde mükemmel duran tüm o uzun boylu, koyu renkli, yakışıklı havaya sahipti. Maalesef, kişiliği yüzünün yarısı kadar güzel değildi. Ya birileriyle dalga geçiyor ya da kendinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsediyordu.

“İyy.” Aaron tiksintiyle gözlerini genişletti. “Onunla ne hakkında konuşacaksın ki?”

“Onunla konuşmayacaksın; ağzına bir ağız topu tıkıp sikeceksin,” dedi uzaktaki adamı izleyen Ava. “Eminim at gibi bir penisi vardır.”

Hepimiz kahkahalara boğulduk. Ava’ya, “Sen bu hafta sonu ne yapıyorsun?” diye sordum.

Aaron, “Zengin adamları kovalayacak,” dedi.

“Aynen öyle.”

Gözlerim hızlıca ona kaydı. “Bu da ne demek?”

“Paralı erkeklerin gittiği kulüplerde takılıyorum.”

“Neden?” Kaşlarımı çattım.

“Beş parasız bir eziğe kalmayacağım da ondan.”

Ağzım dehşetle açıldı. “Yani... bir adamla sırf parası için evlenir miydin?”

“Hayır.” Omuzlarını silkti. “Belki.” Kafasını kaldırıp baktı. “Of hayır, buraya geliyor,” diye fısıldadı.

Ricardo gelip masamın köşesine oturdu. Kat müdürü bugünkü evine gitmişti, bu yüzden artık çalışıyormuş gibi yapmaya bile zahmet etmiyordu.

“Selam,” diyerek gülümsedi.

Dümdüz bir şekilde, “Merhaba,” dedim. *Lütfen çek git-utanç vericisin.*

“Ricardo gelip favori iş arkadaşını kontrol etmek istedi.”

Önümde duran aptal insana baktım. “Neden kendinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsediyorsun?” diye sordum.

Aaron dinlemiyormuş gibi yaparken kıs kıs güldü.

T. L. SWAN

“Ricardo neden onun masasına onu görmeye hiç gitmediğini merak ediyor.”

“Emily işlerini halletmeyi seviyor,” diye fısıldadım düz bir sesle.

“Ah.” Beni işaret ederek güldü. “Ricardo tarzını sevdi, Emily.”

Çalışmaya başladığımda, neredeyse nefes bile almadan boş boş konuşan Ricardo, masamın köşesinde oturmaya devam etti. Dördümüz, bu adamın ne kadar salak olduğuna inanamaz gibi ara ara birbirimize bakışlar atıyorduk.

Gözümün ucuyla asansör kapılarının açıldığını ve herkesin çalışma bölümlerine koştuğunu gördüm. *Ha?* Kafamı kaldırıp baktığımda Jameson Miles’in halı kaplı koridordan uzun adımlarla masama yürüdüğünü gördüm. Çenesi kasılmıştı ve Ricardo’ya öfkeyle bakıyordu.

İnsanlar küçük bölmelerinin üzerinden kimin geldiğine bakmak için ayağa kalkıyor ve onu görünce hemen korkuyla sandalyelerine geri oturuyorlardı.

Burada ne halt ediyordu?

Masamın önüne gelişini yavaş çekimde izledim. Ricardo arkasına göz attığında neredeyse dilini yutacak gibi olarak hemen ayağa kalktı. “B-Bay Miles,” diye kekeledi. “Merhaba, efendim.”

Bay Miles, “Ne yapıyorsun?” diye gürledi.

“Yeni çalışanımızı eğitiyordum,” diye aceleyle konuştu. “Bu Emily,” dedi beni tanıtarak.

Aaron’ın korku içindeki gözleri benimkilerle buluştu.

“Emily Foster’in kim olduğunun ve senin ne sıklıkla bu masaya geldiğinin gayet farkındayım. Bu ilk ve son uyarın,” diye homurdandı. “İşine geri dön. Sakın seni bir daha burada yakalamayayım.”

Ricardo yüzünden kan çekilirken, “Evet, efendim,” diye fısıldadı.

Bay Miles ters ters ona bakarak çenesini öfkeyle sıktı. “Git. Şimdi.”



UÇAKTAKİ YABANCI

Ricardo neredeyse koşarak masasına dönerken önümde dikilen bu göz kamaştırıcı yaratığa baktım.

Gri takım, beyaz gömlek, şal desenli kravat. Adam resmen takım elbise pornosunun somut örneği idi.

Dönüp uzun adımlarla asansöre doğru gitmeden önce, cevabımı beklemeye tenezzül etmeden, “Emily, seni ofisimde görmeliyim. Şimdi,” dedi ters bir şekilde.

Ayağa kalkarken boğazımdaki yumruyu yutkundum.

Aaron’ın, Ava’nın ve Molly’nin gözleri korkuyla genişlemişti. Aaron, sempatiyle elimi sıkarken dudaklarını oynatarak “Bu ne sikim iş?” dedi.

Derin bir şekilde nefesimi dışarı vererek döndüm ve herkes izlerken asansöre binen ofis tanrısını takip ettim. Kapılar arkamızdan kapandı.

Jameson sinirle kapılara bakıyordu. Gergince ellerimi önümde kıvrıp dururken katlar boyunca uçar gibi yukarı çıktık. *Of Tanrım, kesin beni kovacak.* Şu sikik aptal Ricardo başımı belaya sokmuştu. Hepsi onun suçuydu.

Onunla konuşmuyordum bile... yani.

En üst kata ulaştığımızda kapılar açıldı ve bir kez daha uzun adımlarla dışarı çıktı. Bense tereddüt ettim. Peşinden koşmamı mı bekliyordu? Lanet olası bir yavru köpek değildim.

Bu aşâğılık göt kim olduğunu sanıyordu?

Danışma görevlisine sahte bir gülümseme gönderip hışımla arkasından gittim. Ofis kapısını benim için açık tutuyordu; sürünerek yanından geçtim. Kapıyı kapatıp kilidi çevirdi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedi ters ters.

“Bu şaşırtmacalı bir soru mu?” Kollarımı iki yana genişçe açtım. “Senin ofisinde dikiliyorum. Ne yapıyor gibi görünüyorum?”

“Demek istediğim hangi akla hizmet aşağıdaki o salakla açık açık flört ediyorsun?” diye sordu.

Ağzım korkuyla açık kaldı. “Flört etmiyordum.”

“Saçmalık. Kendi lanet olası gözlerimle gördüm.”

“Ne?” diye parladım. “Sakin masamda oturmuş çalışırken biriyle konuştum diye beni azarlamak için buraya kadar sürüklediğini söyleme.”

“Birileri asılsın diye sana para ödemiyorum, Emily,” diye homurdandı.

Öfke, kan dolaşımında pompalanmaya başlarken ellerimi kalçalarımın koydum. “Beni iyi dinle.” Parmağımı kaldırdım. “Birincisi, ben kimi istersem bana asılabilir.”

Gözlerini kıstı, duruşumu taklit ederek o da ellerini kalçalarına koydu.

“İkincisi”-İkinci parmağımı havaya kaldırdım- “Patronum olarak flört hayatım hakkında yorum yapamazsın.”

Tiksintiyle gözlerini devirirken, “Ha,” diye söylendi.

“Üçüncüsü”- üç parmağımı kaldırdım- “Şehirde yeniyim ve hiç arkadaşım yok, o yüzden o kibar davranıyorsa ben kaba olmayacağım, tamam mı?”

“Benim zamanımda çalışırken olmaz,” diye homurdandı.

Kaşlarımı çatarak, “Cidden beni buraya sırf bunu söylemek için mi sürükledin?” dedim.

“Hayır,” diye patladı. “Neden benimle çıkmadığını bilmek istiyorum.”

Yüzüm düştü. “Sen ciddi misin?” diye fısıldadım.

“Hem de çok.”

Aramızdaki hava değişip öfkeden başka bir şeye dönüştü.

“Çünkü aramızdakiler yolunda gitmezse işimi kaybetme riskini alamam.”

Bir anlığına bana baktı. “On iki ay önce gittiğin iş görüşmesi. Burası için miydi?”

Duraksadım. İşte şimdi ezik gibi görünecektim. “Evet.”

“Ne zamandır burada işe girmeye çalışıyordun?”

“Üç yıldır,” diye çıktım. “O yüzden bunu tek gecelik bir ilişki uğruna kenara atmak istemiyorsam kusura bakma.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Neden seni kovacağımı düşünüyorsun?”

“Sekreterleriyle işleri bitince tüm CEO’ların yaptığı bu değil mi? Onları bir kenara atmak?”

Beni izlerken kaşlarını çatı. “Bilemem- daha önce hiç birlikte çalıştığım birini çekici bulmadım. Ve ayrıca, bu yer birbirimizin yoluna çıkmayacağımız kadar büyük.”

“Hâlâ beni çekici buluyor musun?” diye fısıldadım.

“Bulduğumu biliyorsun ve sadece bir akşam yemeği önerdim,” diye tersledi. “Kimsenin haberi olmaz ve kesinlikle sabah olduğunda seni kovmam.”

“Yani...” Ne halt istediğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çatı. “Beni küçük kirli bir sır olarak tutmak mı istiyorsun?”

Öne bir adım attığında yüzlerimiz arasında santimler kalmış, gözlerimiz kenetlenmişti.

Aramızda enerji kıvılcımları ateşlenirken, uyarılmanın içime yayıldığını hissettim. “Geceyi birlikte geçirdiğimiz zaman bir ilişkin var mıydı?” diye sordum.

“Bunu söylemene neden olan ne?”

“Numaramı istemedin.”

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken bana yavaş ve seksi bir gülümseme gönderdi. “Herkes numaranı ister mi Emily?” Sesi derin, seksi bir tona düşmüştü.

“Hemen hemen.”

“O sıralar hiçbir şey aramıyordum ve eğer aramayacaksam insanlara onları arayacağımı kesinlikle söylemem.” Ben onun büyük mavi gözlerinin içine bakarken, başparmağını altdudacağımın üzerinden geçirdi.

“Bu gece,” diye fısıldadı.

Nefesi tenimi gıdıklarken yumuşak bir şekilde güldüm. O gerçekten de çok...

“Seni ben alacağım. En sevdiğim İtalyan restoranında akşam yemeği...” Başka bir şey hayal ediyormuş gibi sesi kısıldı.

Oh, bu kulağa iyi geliyordu. Bana daha da yaklaşıırken gü-

lüksedim. Eliyle çenemi tutarken dudakları nazikçe benimkiler dokundu. Ayaklarım yerden kalkarken gözlerim kapandı.

Robbie... ben ne halt ediyorum?

Lanet olsun bu adama. Nasıl bir büyüye sahipti de böyle rasgele şeyler yapmama sebep oluyordu? Tek gecelik ilişkiler, ciddi bir ilişkim olduğunu unutmak... ve nefes almak gibi.

Aman Tanrım. Benim bir erkek arkadaşım var. Siktir. “Sana yanlış bir izlenim verdiğem çok üzgünüm.” Ondan bir adım uzaklaştım. “Benim bir erkek arkadaşım var,” dedim pat diye.

Yüzü dehşetle değişti. “Ne?”

“Biliyorum.” Yüzümü buruşturdum. “Ben... Ben...” Kafamı iki yana salladım çünkü beni bu durumdan çıkaracak hiçbir kelime aklıma gelmiyordu. “Benim bir erkek arkadaşım var ve seninle çıkamam.”

“Terk et onu,” diye karşılık verdi.

“Ne?” dedim boğazlanır gibi bir sesle.

“Beni duydun. Onu terk et.” Bana uzandı.

Aramızda daha çok mesafe açmak için geri adım attım. “Sen çıldırdın mı?”

“Belki.”

“Bir gecelik seks için erkek arkadaşımı terk edemem.”

“Evet. Yapabilirsin.”

“Jameson.” Ellerimi saçlarımdan geçirdim. “Tamamen aklını mı kaçırdın?”

“Büyük ihtimalle.” Bana bir kartvizit uzattı. “Ara beni, gelip seni alacağım.”

JAMESON MILES

MILES MEDYA

212-639-8999

Tam bir kafa karışıklığı keşmekeşi içinde elimdeki karta baktım. Sonra gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı çıktı. Bunun onun için ne olduğunu biliyordum, sadece bir diğer tek gecelik ilişki.

UÇAKTAKİ YABANCI

Kendim için yaptığım tüm planları ve kariyerimi mahvedebilecek bir gece. New York'a gelebilmek için, zamparamın tekiyle bir gece için kenara atamayacağım kadar çok çalışmışım. İşin en garip yanıysa birlikte olduğumuzda onun bir zampara olduğunu asla düşünmemiştim; fakat onu tanıdıkça hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyordum.

Bununla ilgili en kötü şeyse, Jameson Miles'in hiç ihtiyacım olmayan bağımlılık yapıcı bir uyuşturucu gibi olmasıydı.

Birlikte olduğumuz gecenin anısı yeterince kötüydü.

"Üzgünüm ama yapamam." Ofisten çıkmak için döndüğümde bedenim geri dönmem için çılgılık atıyordu. Sonra aklımdan bir düşünce geçerken durdum. Ona döndüm. "Nasıl bildin?"

Gözleri benimkileri araştırırken çenesini kaldırdı.

Ona doğru geri yürüdüm. "Ricardo'nun masama gelip durduğunu nasıl bildin?"

Odada etrafıma bakındığımda duvardaki ayna dışında hiçbir şey görmedim. "Burada kamera var mı?" diye sordum.

"Kafana takma."

"Ah ama takıyorum," diye dudak büktüm. "Eğer beni ilgileniyorsa bilmeye hakkım var bence."

Masasından bir kumanda alarak bir tuşa bastı. "Kırkıncı katı göster, lütfen," diye komut verdi.

Ayna, bir televizyon ekranına dönüştü. Birkaç kere dalgalandıktan sonra benim ofis katımın görüntüsü belirdi. Aaron'ı, Molly'yi ve... kendi masamı gördüm.

Bu da ne böyle?

Soluğum kesilerek, "Beni mi izliyordun?" dedim. "Neden?"

Koyulaşmış gözleri benimkileri buldu. "Çünkü beni tahrik ediyor." Elimi tutup kasiğının üzerine koyduğunda takım elbisinin pantolonu içindeki kaya gibi sert ereksiyonunu hissedebiliyordum.

Başımı kaldırıp ona bakarken ciğerlerimdeki hava dışarı boşaldı. Kendime engel olamadan, elimi sert uzunluğunun etrafına sardım.

T. L. SWAN

Bedenlerimizin arzusu kontrolü eline alırken birbirimize baktık. "Yapamam," diye fısıldadım.

Yüzümü avuçladı. "Seni istiyorum."

"Her zaman istediğini elde edemezsin," diye fısıldadım.

"Ederim." Ağzıyla boynuma inerek yavaş yavaş köprücükke-miğimden boynuma kadar yaladı, ardından kulağıma, "Ondan kurtul," diye fısıldadı.

Omurgamdan yukarıya doğru tüylerim diken diken olurken üzerimde sahip olduğu fiziksel etkiyle kendimden geçmiş bir halde geriye bir adım attım.

Birbirimize bakmaya devam ederken pantolonu içindeki ereksiyonunu kavrayarak düzeltti.

"İşe geri dönmem gerekiyor," diye fısıldadım.

Soğuk bir yüz ifadesiyle bana ters bir şekilde baktı. Benimse uyarılmamla mücadele ederken göğsüm yükselip alçalıyordu. Hemen şimdi ve burada üzerine atlamamak için otokontrolümün her bir zerresini kullanıyordum.

O takımın altında öyle sertti ki... ne israf ama.

Hayır.

Dönerek odadan çıktım, asansöre bindim ve daha ne olduğunu anlamadan kendi katıma vardım. Kalbim göğsümün içinde sertçe atıyordu, tamamen şok içindeydim. Başıma gelen en ateşli şey bu olabilirdi.

Gözle görülür şekilde sarsılmış halde sandalyeme çöktüm.

Aaron, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Molly sandalyesini benimkinin yanına kaydırды. "Lanet olsun, ne oldu?"

Gözlerim tavana kayarken, "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım. Kameralar neredeydi?

Ekranında hangi açıyı gördüğümü düşünüp o yöne baktığımda kamerayı gördüm. Küçük, siyah bir küre. Kızgınlıkla oraya baktım, onun beni izlediğini biliyordum.

Onu yukarıda, sertleşmiş bir şekilde beni izlerken hayal edince istenmeyen bir heyecan dalgası içime doldu.

UÇAKTAKİ YABANCI

Kıyafetlerimi çıkarıp masama yatıp ona gerçekten bakacak bir şey vermek için bacaklarımı iki yana açasım gelmişti. Ne söylediğimizi duyabiliyor muydu? O şeyde ses var mıydı?

Aaron, “Ne oldu?” diye fısıldadı.

Kafam eğik bir şekilde, “Şimdi konuşamam. Kameralar var,” diye mırıldandım. “Ama işten sonra ciddi anlamda güçlü bir içki içmeye ihtiyacımız var.”

Molly bilgisayarına geri dönerken, “Yüce İsa,” diye fısıldadı.

Ava, “Lanet olası aptal Ricardo,” diye çıkıştı. “Hepimizi kovduracak. Neden lanet ofise onu sürüklemediler?”

“Farkındayım.” E-postalarımı açarak kendimi sakinleştirmeye çalışırken bir süre ekrana baktım.

Neden olduğunu tam olarak biliyordum. Çünkü Jameson Miles, Ricardo’yu sikmek istemiyordu, beni sikmek istiyordu.

Sürtükçe gülümsememin yüzümden belli olmaması için alt dudacağımı ısırdım.

New York cidden eğlenceliydi.



Saat beş buçuktu; işten henüz çıkmış, akşam yemeğine nereye gideceğimize karar vermeye çalışırken Miles Medya’nın dışındaki kaldırımında dikiliyorduk. İşin garibi, bu işle birlikte üç arkadaş ve sınırsız seçeneklere de sahip olmamdı. New York’ta her gece cumartesi gecesiydi.

Hepimiz farklı yaşlardaydık, farklı yaşam tarzlarımız vardı ancak her nasılsa oldukça iyi anlaşıyorduk. Ava bir randevusu olduğundan bizimle gelmiyordu ama Aaron ve Molly yanımdaydı.

Molly, telefon ekranını aşağıya kaydırırken, “Canınız ne yemek istiyor?” diye sordu.

“Kilo aldırıcı ve yağlı bir şeyler. Paul beni aramadı.” Aaron içini çekti. “Ondan vazgeçiyorum.”

“Tanrım, sonunda onu terk ediyor musun?” Molly gözlerini devirerek söylendi. “Yemin ederim kesin arkandan başka biriy-

le daha görüşüyordur. Ayrıca senin için yeterince ateşli olmaya yakın bile değil.”

Binanın kapısı siyah takım elbiseli bir adam tarafından açıldığında üçümüz de dönüp baktık. Jameson Miles başka bir adamla birlikte dışarı çıktı. İkili diğer insanlardan bihaber şekilde, derin bir sohbet içindeydi.

“Yanıdaki kim?” diye fısıldadım.

Aaron, gözlerini onlardan ayırmadan, “Kardeşlerden biri, Tristan Miles. Küresel şirket alımlarından sorumlu,” diye fısıldadı. “Yemin ederim, bu adamlar öyle lanet derecede ateşli ki katlanılamaz.”

İkisinde de o karizmatik hava vardı, duruşlarıysa gücün timsali gibiydi.

Etraflarındaki herkes durup onlara bakmaya başladı.

Üzerlerine oturan, pahalı takım elbiseleriyle inanılmaz derecede yakışıklı, kültürlü ve zenginlerdi.

Sessizce onları izlerken boğazımdaki yumruyu yutkundum.

Yavaş bir şekilde yürüyüp, bekleyen siyah limuzinin arkasına bindiler. Şoför kapıyı arkalarından kapattı. Limuzin uzaklaşırken hepimiz izliyorduk.

Yeni arkadaşlarıma döndüm. “Cidden birileriyle konuşmam lazım.”

Aaron, “Ne hakkında?” diyerek kaşlarını çatı.

“Siz ikiniz sır tutabilir misiniz?” diye fısıldadım.

Birbirlerine baktılar. “Evet, tabii ki tutabiliriz.”

“Bara gidelim.” Kollarımı onlarınkine geçirip onları cadde-
den karşıya sürüklerken içimi çektim. “Size anlatacaklarıma
inanmayacaksınız.”



Molly üzerinde içkilerimiz olan tepsiyi taşıyarak koltuğuna oturdu.

“Başla bakalım. Uyarı mektubu mu verdi sana?”

Margaritamdan bir yudum aldım. “Hımm, bu çok iyi.” Buzlu sarı sıvıyı incelerken kaşlarımı çattım.

UÇAKTAKİ YABANCI

Aaron kendininkinden yudumladı. “Of, bu barmenden nefret ediyorum.” İrkildi.

Molly, “Sızlanmayı keser misin?” diye tersledi. “Bu sanki lanet olası çocuklarımla takılmak gibi.”

Aaron, “Bu içki fazla sert,” dedi boğulur gibi. “Senin sipariş vermediğini fark etmedim sanma.”

Molly’nin dikkati tekrar bana döndü. “Neyse, sır ne?”

İkisine baktım. Tanrım, bunu birilerine söyleyip söylemem gerektiğini bile bilmiyordum ama birisiyle konuşmam gerekiyordu.

“Kimseye söylemeyeceğinize dair söz verin. Ava’ya bile,” diye rica ettim.

“Tamam.” İkisi de gözlerini devirdi.

“Tamam,” diyerek devam ettim. “Size üç yıldır Miles Medya’da işe girmeye çalıştığımı anlatmıştım ya?”

“Hı-hı.”

“Ee, on iki aydan fazla bir süre önce Londra’da bir düğüne gitmiştim, dönüşte bir iş görüşmesi için doğrudan New York’a uçacaktım.”

Aaron hikâyeme konsantre olurken kaşlarını çatmıştı.

“Londra’daki havaalanında arka sıramdaki kafadan kontağın teki olay çıkarıp çantamı fırlattı.”

İkisi de kafaları karışmış gibi bana bakıyordu.

“Neyse, güvenlik görevlisi beni check-in gişesine götürüp oradaki adama benimle ilgilenmesini söyledi. Biletimi birinci sınıfa yükselttiler.”

“Çok havalı.” Aaron gülerek mutlu bir şekilde içkisini kaldırdı.

Hikâyenin devamı için kendimi hazırladım. “Bir adamın yanına oturmuştum, şampanya içmeye başlamıştık ve...” Omuzlarımı silktim. “İçtikçe daha uygunsuz davranıyorduk ve sonra seks hayatlarımız hakkında konuşmaya başladık.”

Gözlerini irice açan Aaron, “Uçaktan mı atıldınız?” diye sordu.

“Hayır.” İçkimden bir yudum aldım. “Gerçi kolayca atılabirdik.”

Aaron rahatlamış gibi elini göğsüne koydu.

“Sonra New York’ta bir kar fırtınası olunca bir gecelik konaklama için Boston’a uçmak zorunda kaldık. Bahsettiğim şu adam şey... saçma derecede ateşliydi.” Onu hatırlarken gülümsedim. “Kesinlikle benim tipim değildi, ben de onun; ama nasıl olduysa kendimizi bütün gece tavşanlar gibi sevişirken bulduk. Hayatımda yaptığım en iyi seksti.”

“Bu hikâye hoşuma gitti.” Molly gülümsedi. “Bastır bakalım.”

“Onu bir daha hiç görmedim.”

Yüzü asıldı. “Seni aramadı mı?”

“Telefon numaramı bile sormadı.”

“Of.” Aaron irkildi.

“Biliyorum, o yüzden onu bu hafta işyerinde gördüğümde yaşadığım dehşeti hayal edebilirsiniz.”

“Ne?” dedi ikisi de şok içinde.

“Aman Tanrım, lanet olası Ricardo, değil mi?” Aaron içkisinden ağız dolusu bir yudum alırken kaşlarını çatı. “Bu hikâyeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum. Lütfen bana onunla yattığını ve sana cinsel yolla bulaşan bir hastalık verdiğini söyleme. Bununla başa çıkamam.”

“Jameson Miles’tı.”

Molly’nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlıyordu. “Ne?”

“Sen benimle taşak mı geçiyorsun?” derken yanlışlıkla içkisi burnuna kaçan Aaron öksürük krizine girdi.

İkisi de gözleri fal taşı gibi açılmış halde bana bakıyordu.

“Tur sırasında ofisine gittiğimde benimle yalnız kalmak istedi.”

Molly kafasını iki yana salladı. “Bunlar gerçek mi?”

Başım la onayladım.

“Bu hikâye için söyleyecek tek bir sözüm yok,” diye fısıldadı.

“Benim var... vay anasını.” Aaron heyecanla Molly’nin koluna vurdu. “Sonra ne oldu?”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Beni akşam yemeğine davet etti.”

Molly, “Bu ne böyle lan!” diye yüksek sesle bağırdı.

“Şşş.” Etraftaki insanlara bakarken fısıldadım. “Sesini alçalt.”

“Sen ciddi misin?” diye fısıldadı.

“Hayır dedim.”

“Ne?” Bu sefer bağırان Aaron oldu.

“Sesini. Hemen. Alçalt,” dedim emreder gibi. “Onunla çıkamam. Erkek arkadaşım var.”

Molly kekeleyerek, “Erkek arkadaşın bir şerefsiz. Sen kendin söyledin,” dedi.

“Biliyorum ama ben o şekilde yaratılmamışım. Asla birini aldatamam.”

Aaron kafasını iki yana salladı. “Jameson Miles beni istediği her şekilde baştan yaratabilir.”

“Değil mi ama?” diyerek hak verdi Molly. “Bugün ne oldu?”

“Beni direkt ofisine götürdü, çalışma saatlerimde bana asılanlar olduğu için *beni* suçladı.”

İkisinin de ağzı şaşkınlıkla açıldı.

“Ve...” Duraksadım. Büyük ihtimalle onlara izlendiğimizi söylememeliydim. Bunu kendime saklayacaktım. Cüzdanımdan kartını çıkarıp masada ileri kaydurdım. Molly kartı eline alıp baktı. “Adı bile seksi.” Kartı sesli bir şekilde okudu. “Jameson Miles. Miles Medya. 212-639-8999.”

“Ona istediği her şeye sahip olamayacağını söyledim, o da olacağını söyledi ve sonra boynumu yaladı,” dedim aniden.

Aaron, “Boynunu mu yaladı?” diye çılgık attı. “Ah Tanrım, merhamet et.” Masadan menüyü alıp yüzünü yellemeye başladı. “Lütfen bana bu gece onunla çıkacağını söyle.”

“Hayır.” Omzumu silktim. “Çıkamam, hem bu kovulmanın bildiğim en hızlı yolu.”

Aaron, “Hiçbir iş o kadar iyi olamaz,” diye patladı. “Lanet olası devlet başkanı olmak için bile onu reddetmezdim.”

T. L. SWAN

Hepimiz kıkırdarken masanın üzerindeki telefonum titremeye başladı.

“Aman... Tanrım.” Telefonuma göz atan Molly fısıldadı. “Bu o.” Ekranı aydınlatan numaraya bakarken, “N-ne?” diye kekeledim.

Molly elindeki kartviziti yukarı kaldırınca iki numarayı karşılaştırdık.

“Seni arayan numara harbiden o.”

Gözlerim irileşti. *Hasiktir.*

5. BÖLÜM

Aaron, “Cevapla, cevapla,” diye bağırdı.

Panik içinde kollarımı iki yanda sallamaya başladım. “Ne yapacağım?”

Telefonu eline alan Molly, “Hasiktir. Cevapla şunu,” dedi.

Telefonu elinden almaya çalışırken, “Açma,” diye kekeledim. Telefonu havaya kaldırıp sallamaya başladı.

“Aç şunu, kadın,” diye ısrar etti.

Elinden kaparak titreşen telefona baktım. “Açmayacağım.”

Aaron telefonu elimden kaparak cevap vere bastı. Sahte kız sesiyle, “Alo,” deyip telefonu bana uzattı.

“Ne halt ettin?” dedim sessizce ağzımı oynatarak.

Jameson’ın kadifemsi sesi, “Merhaba, Emily,” diye mırıldandı.

Arkadaşlarımın mest olmuş suratlarına bakarken gözlerim irice açıldı. Aaron sanki kilisedeymiş gibi istavroz çıkarıp dua edermişçesine ellerini birleştirdi.

“Merhaba.”

“Neredesin?” diye sordu.

“Bir barda.” Onu daha iyi duyabilmek için elimle diğer kulağımı kapatırken etrafa bakındım. Lanet olsun, nerede olduğumu ona söylemeyecektim, bok gibi görünüyordum. Dinlerken nefesimi tuttum.

“Seni görmek istiyorum.”

T. L. SWAN

Alt dudağımı ısırırken, beni gergin donukluğumdan çıkar-mak isteyen Molly koluma vurdu. “Sana erkek arkadaşım oldu-đunu söyledim,” dedim birden. “Seninle görüşmem.”

Aaron, saçlarını elleri arasında sıkarak Molly’ye doğru alçak sesle, “Kahretsin,” dedi.

“Ben de sana ondan kurtulmanı söyledim.”

“S-Sen kim olduğunu sanıyorsun?” diye kekeledim.

Molly ve Aaron dikkatle dinliyordu.

“Dışarı ık, seni duyamıyorum,” diye bağırdı.

Ayağa kalkıp bar boyunca yürüyerek dışarı kaldırıma çıktı-đımda gürültü azaldı.

“Böyle daha iyi,” dedi.

Caddeye ve sıra halindeki taksilere baktım. “Ne istiyorsun, Jameson?”

“Ne istediğimi biliyorsun.”

“Bir erkek arkadaşım var.”

“Ve sana o konuda ne yapacağını söyledim.”

“Bu o kadar kolay değil.”

“Evet, öyle. Bana numarasını ver, seni bu işten kurtarayım.”

Bu adamın küstahlığı karşısında sııttım. “Biliyor musun, kendini beğenmişliğin hiç tahrik edici değil.”

Bu düpedüz yalandı, gerçeğe yakın bile değildi.

“Sense tahrik edicisin. Bütün gün sertleşmiş haldeydim. Bu-
raya gel ve acıma bir son ver.”

Kalp atışlarımı kulaklarımda hissedebiliyordum. Bu gerçek-
ten yaşanıyor muydu?

Sarhoş bir çift yanımdan yalpalayarak geçerken bana çarp-
masınlar diye kenara çekilmek zorunda kaldım. “Pardon,” diye
seslendiler uzaklaşırken.

“Sabahleyin Kaliforniya’ya uçuyorum,” dedim bir anda.

“Onu görmek için mi?”

“Evet.”

“Orada mı kaldı?”

UÇAKTAKİ YABANCI

Yüzümü buruşturdum. *Lanet olsun. Neden söyledim ki bunu?* “Evet.”

“Onu gördüğünde, benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

“Ne?”

“Ona, sana bir daha dokunamazsa ölecekmiş gibi hissedip hissetmediğini sor.”

Kaşlarımı çattım. “Neden ona bunu sorayım?” diye fısıldadım.

“Çünkü öyle hisseden başka bir adam var.” Telefon kapandığında klik sesi geldi.

Tatlı bir ürpertinin ayak parmaklarıma kadar yayıldığını hissederken kaşlarım çatılı halde elimdeki telefona bakakaldım.

Aman Tanrım.

Elimle ağzımı kapattım, buna inanamıyordum.

Dönüşümü beklerken sandalyelerinde zıplayan iki arkadaşımı bulmak için tökezleyerek bara döndüm. “Ne oldu?” derken bir tek bağırmadıkları kalmıştı.

Sandalyeye yığılarak ellerimi saçlarıma soktum. “Onun evine gidip acısına son vermemi istedi.”

Aaron, “Kahretsin,” diye bağırdı. “İmzanı alabilir miyim?”

Molly kekeleyerek, “Gidiyor musun?” dedi. “Lütfen bana gideceğini söyle.”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır.” Bir anlığına düşündüm. “Erkek arkadaşına bana dokunamazsa ölecekmiş gibi hissedip hissetmediğini sormamı istedi.”

Dinlerken ikisi de kaşlarını çattı.

“Çünkü öyle hisseden başka bir adam varmış.”

Molly, “Ne?” diye tiz bir sesle bağırdı. “Yüce Tanrım, tekilaya ihtiyacımız var.”

Ayağa kalkıp barın içine doğru kayboldu.

Aaron, “Seni evine mi çağırdı?” diye ciyaktı.

Başımı sallayarak onayladım.

“Nerede yaşadığını biliyor musun?”

“Hayır.”

“Park Bulvarı, Central Park’a yukardan bakıyor.”

“Bunu nasıl biliyorsun?”

“Google’dan. One57 Milyarder Binası’nda yaşıyordu ama oradan taşınıp Park Bulvarı’nda bir binaya geçti. Dairesi aşağı yukarı elli milyon değerinde.”

“Elli milyon,” dedim şok içinde. “Ciddi misin sen? Herhangi bir şey nasıl elli milyon dolar değerinde olabilir? Bu cidden gülünç.”

Omzunu silkti. “Beni aşar. Altından klozetleri ya da onun gibi bir şeyleri olsa gerek.”

Altından bir klozette oturan birinin görüntüsü gözümün önüne gelince kıkırdadım.

O sırada Molly sandalyesine geri oturarak bana bir shot tekila uzattı. “Bunu iç ve sonra gidip şu adamın aklını başından alana kadar becer.”

“Gitmiyorum,” diye tersledim.

“Ee, o halde saldırı planın ne?” diye sordu. “Elde edilmesi zor olanı mı oynuyorsun?”

“Saldırı falan yok. Yarın eve Robbie’yi görmeye gidiyorum.” Derin bir nefes verdim. “İlişkimizi yoluna sokmam gerekiyor, sonra onun da benimle birlikte geleceğini umuyorum.”

Aaron hayal kırıklığıyla gözlerini devirdi. “En azından Jameson Miles hakkında bizim olduğumuz kadar heyecanlı olamaz mısın?”

“Hayır. Olamam. Ve unutmayın, kimseye tek kelime etmek yok.” İçkimden bir yudum aldım. “Jameson Miles’la ne olacağını tam olarak biliyorum. Onunla bir kere yatacağım, o sonraki kurbanına geçecek ve ben de uygun bir şekilde kovulacağım.” Tiksinerek kafamı iki yana salladım. “Bu işi alabilmek için lanet derecede çok çalıştım ve en son yattığımızda benim numaramı bile istemeyen adamdan bahsediyoruz.”

Aaron burnunu kıvrarak, “Tanrı aşkına, neden bu kadar mantıklısın?” dedi.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Biliyorum, tamamen berbat bir durum.” İçimi çektim.

Molly’nin telefonu çalmaya başladı. “Lütfen yedek bir plan arayan Jameson Miles olsun,” diye hayıflandı gözlerini devirerek. “Alo.”

Dinlerken kaşları çatıldı. “Ah, merhaba Margaret. Evet, kim olduğunuzu hatırlıyorum. Chanel’in annesisiniz.”

Dinlerken önce gülümsedi, sonra yüzü asıldı. “Ne?” Gözleri irileşti. “Ciddi misiniz?” Burnunun kemerini sıktı. “Evet.” Araya girip konuşamıyor gibiydi. “Neden kızdığınızı anlayabiliyorum.”

Gözlerini kısarak bize doğru başını salladı. “Çok üzgünüm.”

Aaron ve ben birbirimize baktık. Ses çıkarmadan, “Ne oldu?” dedim ağzımı oynatarak.

“Ne kadar bir açıklıktan bahsediyoruz?” diye sordu. Gözleri irileşti. “Aman Tanrım, çok üzgünüm.” Dinledi. “Hayır, lütfen. Lütfen müdüre gitmeyin. Önce beni aradığınız için minnettarım.”

Dinlerken gözlerini kapattı. “Bir kez daha en içten özürlerimi kabul edin. Teşekkür ederim. Ben halledeceğim, evet. Hoşça kalın.”

“Ne?” diye sordum.

Kafasını ellerinin arasına aldı. “Aman Tanrım. Arayan Chanel’in annesiydi, oğlumun hoşlandığı kız. Chanel’in telefonuna bakarken aralarında tahrik edici mesajlaşmalar bulmuş.”

Dinlerken gülümsememe engel olmak için dudagımı ısır-dım. “Bu devirde bu oldukça normal, değil mi?” Onu daha iyi hissettirmeye çalıştım. “Sanırım hepsi bunu yapıyor.”

Aaron, “Bu kız kaç yaşında?” diye sordu.

Molly, “On beş,” diye bağırdı.

Dinlerken kıkırdamaya başladım. Ergen bir oğula sahip olmanın nasıl olacağını hayal dahi edemiyordum. Molly, eski kocasının numarasını çevirdi. “Selam,” diye patladı. “Oğlunun yatak odasına git, telefonu elinden al ve lanet şeyi tuvalete at. Ömrünün sonuna kadar cezalı.”

Dinledi.

T. L. SWAN

Aaron ve ben kontrol edilemez bir şekilde kıkırdamaya başladık.

“Michael,” Sakinleşmeye çalışırken derin bir nefes aldı. “Onunla görüştüğünü biliyorum, kızın büyük ihtimalle bundan hoşlandığını da. Oğlan daha on beş yaşında,” diye kızgın bir şekilde fısıldadı. “Telefonunu al ya da benim oraya gelip onu parçalamama hazır ol.” Aceleyle telefonu kapattı, kafasını masaya yaslayıp vurur gibi yapmaya başladı.

Aaron ve ben kahkahaya boğulurken elimi Molly’nin sırtına koydum. Tatlı bir sesle, “Biraz daha tekila ister misin?” diye sordum.

“Evet... istiyorum. Hatta duble olsun,” dedi kızgın bir şekilde.

Barda beklerken masamıza baktığımda Aaron’ın kontrol edilemez kıkırdamaları yüzünden eliyle ağzını kapattığını gördüm. Şapşal gülümsememi saklamak için başımı eğdim.

Bu cidden komikti... çünkü benim başıma gelmiyordu.

“Selam.” Robbie kapıyı açtığında gülümsedim.

“Sana da selam.” Beni kollarına alırken Robbie de gülümse-di. “Bu sürpriz oldu.”

“Biliyorum. Seni özlüyordum, o yüzden bu sabah bir geceliğine eve uçtum.”

“İçeri gel.” Beni dönüştürülmüş garajının içine çekti.

Dün gece uyuyamamıştım. Duygularım hakkında endişeliydim ve o aptal Jameson Miles hakkında düşünmeden duramıyordum. Kalkınca doğrudan havaalanına gitmiş ve uçağı yakalamıştım. Robbie’nin minik stüdyo dairesine, etrafa saçılmış boş pizza kutularına ve kirli bardaklara göz attım. “Neler yapıyorsunuz?” diye sordum.

“Kayda değer bir şey yok.” Gülümsedi, yatağa uzanarak hafifçe yanına vurdu. Uzandığımda bana bakarken elini üzerimde yukarı kaydırıldı.

“Bu hafta hiç iş görüşmesine gittin mi?” diye sordum.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Yo, bana uyan bir şey yoktu.”

Kaşlarımı çattım. “Herhangi bir iş, iyi bir iştir... değil mi?” diye sordum umut içinde.

“Doğru olanı bekliyorum.” Beni yumuşak bir şekilde öptü.

Ereksiyonunun bacağıma doğru büyüdüğünü hissederken kafamı kaldırıp ona baktım. “Robbie, benimle New York’a gel. Orada bir sürü iş imkânı var, hem senin için yeni bir başlangıç olur. Şehri birlikte keşfederdik.”

Elini göğsümden aniden çekerek benden uzaklaştı. “Yine bu sıkıştığının bokuna başlama. New York’a taşınmıyorum.”

Hızla doğruldum. “Seni durduran ne? Burada bir işin yok. Seni geride tutan ne? Bana bunu açıkla.”

“Burada yaşamayı seviyorum. Kira ödemiyorum, annem tüm yemeklerimi pişiriyor. Burada iyi bir hayatım var. Neden ayrılalım ki?”

“Yirmi beş yaşındasın, Robbie.”

“Bu da ne demek?” diye patladı.

“Kendini geçindirmek ve farklı bir şeyler deneyimlemek istemiyor musun?”

“Hayır. Burayı seviyorum.”

“Artık büyümen lazım,” diye tersledim. İkimiz de ayağa kalktık.

“Senin de lanet olası gerçekliğe geri dönmen lazım. Dünya senin etrafında dönmüyor.”

“Ben New York’ta yaşamak istiyorum.” Ona ulaşmaya çalışırken elini tuttum. “New York’u görmelisin, Robbie. Orayı seversin. Hiçbir yerde hissetmediğim bir havası var.”

“New York senin hayalin, Emily, benim değil. Asla oraya taşınmayacağım.”

Lanet olsun. Ayrı dünyalarda yaşıyorduk. “Ülkenin farklı yakalarındayken nasıl birlikte olacağız?” diye sordum yumuşak bir şekilde.

Omuzlarını silkti. “Onu bu aptal işe başvurmadan önce düşünmeliydin.”

T. L. SWAN

“İşim aptal değil,” diye savundum. “Hayalimi desteklemek istemiyor musun? Hiç gelip beni ziyaret edecek misin?”

“Sana söyledim, şehirleri sevmiyorum.”

“Yani demek istediğin, eğer Kaliforniya’ya geri gelmezsem seni bir daha göremeyeceğim mi?”

Omzunu silkerek oturdu ve PlayStation oyun kolunu eline aldı.

Kan beynime sıçramaya başlarken, “Sen ciddi misin?” diye patladım. “Geleceğimizi tartışmak için onca yolu uçarak eve geldim, sense siktiğimin *Fortnite*’ını mı oynayacaksın?”

Gözlerini devirerek oyunu başlattı. “Dırdır etmeyi kes.”

“Dırdır etmeyi kes mi!” diye patladım. “Anne babanın lanet olası garajında yaşamak istemiyorum, Robbie.”

“O zaman yaşama.”

“Senin sorunun ne?” diye bağırdım öfkeyle. “Neden burada yok olup gitmek istiyorsun? Yirmi beş yaşındasın, Robbie. Büyümen gerekiyor.”

Gözlerini devirdi. “Onca yolu şirretlik etmek için geldiyse, zahmet etmene gerek yoktu.”

Kulaklarımdan buhar çıktığını hissettim. “Eğer şu kapıdan çıkarsam Robbie, her şey biter,” dedim.

Gözleri benimkilerle buluştu.

“Ciddiyim,” diye fısıldadım. “Seni hayatımda istiyorum, ama sırf sen kıcını kaldırıp kendine bir gelecek kuramayacak kadar tembelsin diye mutluluğumu kurban etmeyeceğim.”

Çenesini sıkıp oyununa geri dönerek yine oynamaya başladı.

Kızgın kalp atışlarımı kulaklarımda hissederken gözyaşlarımın arasından onu izledim. “Robbie, lütfen,” diye fısıldadım. “Benimle gel.”

Oyundaki insanları vurmaya devam ederken gözlerini ekrandan ayırmadı. “Çıkarken kapıyı kapat.” Beni tamamen dışarda bırakmak için kulaklıklarını taktı.

En sonunda ilişkimizin gerçekte ne olduğunu anlarken boğazıma bir yumru oturdu.

UÇAKTAKİ YABANCI

Sahte.

O oyununu oynarken uzun uzun odasına bakındım ve o anda bunun ne olduğunu anladım.

Kendi değerime karar vereceğim dönüm noktasıydı. Hayattan ne istediğimdi.

Eğer kurtulmak istemiyorsa... onu kurtaramazdım.

İstediğim, benimle büyümek isteyen biriydi ve nasıl büyümek istediğimi ben bile bilmiyordum. Ama onun ebeveynlerinin garajında daha fazla hareketsiz kalamazdım.

Artık onun kim olduğunu bile bilmiyordum... ama bu ben değildim.

Olmak istediğimi kadın New York'ta yaşıyor ve hayallerinin işini yapıyordu.

Üzüntüye boğulduğumda yapmam gereken şeyi biliyordum.

Robbie'ye doğru yürüyerek kulaklıklarını çıkardım. "Ben gi diyorum."

Dik dik bana baktı.

"Bundan daha iyi birisin," diye fısıldadım.

Çenesini sıktı.

"Robbie," diye fısıldadım. "Sen sadece bir futbol yıldızından çok daha fazlasısın. Buna inanman gerekiyor."

Gözleri benimkileri inceledi.

"Gidip biraz yardım al." Odasına bakındım. "Bizim için artık çok geç olacak ama bunu senin için istiyorum."

Başını öne eğerek yere baktı. Elini kendiminkinin içine aldım. "Benimle gel," diye fısıldadım. "Lütfen, Robbie, çık bunun içinden... benim için değilse bile kendin için."

"Yapamam, Em."

Gözlerim yaşlarla dolarken eğilerek yumuşak bir şekilde onu öptüm. Parmaklarımı kirli sakalına sürterken gözlerinin içine baktım. "Git ve seni mutlu yapacak olan neyse onu bul," diye fısıldadım.

"Sen de," diyerek üzgün bir şekilde nefes verdi. Bunun için

savaşmayı bile istemediğini fark ettim; o da bunun en iyisi olacağını biliyordu. Hem acı hem tatlı anın içinde gülümserken, yanaklarımdan akan gözyaşlarıyla onu son bir kez daha yumuşak bir şekilde öptüm.

Annemin arabasına binerek uzun bir süre Robbie'nin evine baktım.

Bu, hayal ettiğimden hem çok daha kolay hem de çok daha zor olmuştu.

Arabayı çalıştırıp yavaşça yola çıktım. Hayatımın bir bölümünün kapandığını hissederken kolumun ön tarafıyla gözyaşlarımı sildim.

Arabayı, caddeden aşağı ve Robbie McIntyre'in hayatından uzağa sürerken sesli bir şekilde, "Hoşça kal, Robbie," diye fısıldadım. "Her şey yolundayken harikaydık."



Pazar ertesi sabahı

"Ve eğer şüphelerinizden polise bahsederseniz ne olacağını düşünüyorsunuz?" diye sordum.

Çelimsiz, yaşlı kadın, "Hiçbir şey. Hem de hiç," diye yanıtladı. En az doksan yaşında olmalıydı. Beyaz saçları vak dalgası yapılmıştı ve elbisesi güzel bir leylak tonundaydı. "Onlardan fayda yok."

Görev duygusuyla cevabını not defterime karaladım. Bugün sahadaydım, kendi ipuçlarımı takip ediyordum. Son zamanlarda bazı evlerin ön kısımlarına bir dizi satanik grafiti çizilmişti ve özellikle bu kadının evine üç kez yapılmıştı. Polis merkezinden destek görememekten bıkan kadın, Miles Medya'yla iletişime geçmişti. Telefonu açan şanslı kişi ben olmuşum.

"O zaman... bana bunun ne zaman başladığını anlatın," dedim.

"Geçtiğimiz kasımda." Hatırlamaya çalışırken duraksadı. "16 Kasım ilk seferdi. Bizzat şeytanın devasa bir duvar resmiydi."

"Pekâlâ." Notlarımdan başımı kaldırdım. "Neye benziyordu?"

UÇAKTAKİ YABANCI

“Habis.” Gözlerinde dalgın bir bakış belirdi. “Saf kötülüktü. Kocaman dişleriyle, her yerinden damlayan kanlarla çok gerçekçiydi.”

“Sizin için dehşet verici olmuştur.”

“Öyleydi. Caddenin köşesinde bir kuyumcunun soyulduğu geceydi, o yüzden bu kadar iyi hatırlıyorum.”

“Ah.” Kaşlarımı çattım. Bundan daha önce bahsetmemişti. “Sizce bir bağlantı var mı?”

Bana boş boş baktı.

“Grafitiyle soygun arasında demek istiyorum,” diye açıkladım.

“Bilmiyorum.” Bir anlığına duraksadı ve sonra acı çekermiş gibi yüzünü buruşturdu. “Bunu daha önce düşünmedim ama şimdi bir anlam kazandı. Polis de bu komplonun içinde.” Adımlamaya başladı. “Evet, evet, işte bu.” Bir ileri bir geri yürürken elini kafasının üstüne vurdu.

Hımm. Burada bir gariplik vardı. Bu kadının akli dengesi yerinde miydi? “Evinizdeki grafitiyi bulduğunuzda ne yaptınız?”

“Polisi aradım, onlar da bana gelip grafitiye bakmak için vakitleri olmadığını söylediler, bu yüzden bir fotoğrafını çekip onlara e-posta atmamı istediler.”

“Ve siz de yaptınız mı?”

“Evet.”

“Sonra ne oldu?”

“Oğlum evi asitle yıkatarak resmi çıkarttı ama üç gece sonra aynı şey yine oldu. Ama bu sefer birinin öldürölme görüntüsüydü. Bıçaklanan bir kadın. Grafiti öyle karmaşık ve detaylıydı ki neredeyse bir tablo gibi görünüyordu.”

“Ah.” Not almaya devam ettim. “Bu defa ne yaptınız?”

“Polis karakoluna giderek birinin gelip evime bakmasını talep ettim. Komşumun da evi tahrip edilmişti.”

“Tamam.” Hikâyesini not aldım. “Komşunuzun adı ne?”

“Robert Day Daniels.”

T. L. SWAN

İsme şaşırmış bir halde kafamı notlarımdan kaldırarak ona baktım. “Adı Robert Day Daniels mı?”

“Yoksa Daniel Day Roberts mıydı?” Düşünürken sesi yavaşça kesildi. “Hımm.”

Hangisi olduğuna karar vermesini beklerken ona bakıyordum.

“Adını unuttum.” Paniklemeye başlayacakmış gibi ellerini saçlarına sürtmeye başladı.

“Sorun değil. Şimdilik Robert Day Daniels yazacağım, sonra buna tekrar döneceğiz.”

“Evet, tamam.” Doğru isim için onu zorlamadığımdan memnun şekilde gülümsedi.

“Onun evine ne çizilmişti?” diye sordum.

“Şu korkunç şeytan yıldızlarından biri.”

“Anladım. Peki söylesenize, polis bu sefer ne yaptı?”

“Hiçbir şey. Buraya gelmediler bile.”

Bir yandan yazarken, “Çok yoğunlar,” diyerek onu yatıştır-
maya çalıştım. “Olayın yaşandığı son seferden bahsedin.”

“Tüm ev kırmızıya boyanmıştı.”

Şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. “Tüm ev kırmızıya mı boyanmıştı?”

“Tüm cadde.”

Huzursuzlukla doldum. “Bu gerçekten acayip.” Kaşlarımı çattım.

Sadece benim duyabileceğim kadar bana eğildi. “Sence yapan şeytan mıydı?” diye fısıldadı.

“Ne?” Gülümsedim. “Hayır, büyük ihtimalle sadece yaramazlık yapan çocuklardır,” dedim içini rahatlatmaya çalışarak. “Başka kimseye bunlardan bahsettiniz mi?”

“Hayır, sadece Miles Medya’ya. Bu haberi yayınlamanızı istiyorum, böylece polis de en sonunda dikkatini verecek. Daha uğursuz bir şey olacak diye korkuyorum.”

Elini avucumun içine aldım. “Evet, bence habere devam etmek için yeterince bilgiye sahibiz.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ah, teşekkür ederim, canım.” Elim sıkı sıkı tuttu.

“İlişkili olabileceğini düşündüğünüz başka herhangi bir şey var mı?” diye sordum.

“Sadece, şeytan geri gelecek diye her gece korku içinde yaşıyor oluşum. Komşularım gidip onlarla da konuşmanızı istedi.”

“Tamam, harika.” Ona kartımı uzattım. “Eğer aklınıza başka bir şey gelirse, beni arayın lütfen.”

“Evet, arayacağım.” Kartı sıkıca kavradı.

Caddeden aşağı giderek yedi kişiyle daha görüşme yaptığım da tüm hikâyelerin birbiriyle uyumlu olduğunu gördüm. Devam etmek için kesinlikle yeterince kanıtım vardı. Ofise geri gidip haberi kaleme alacak ve Hayden’a teslim edecektim. İyi bir flaş haber olacağını hissediyordum.



Masamda oturmuş bilgisayar ekranıma bakıyordum. Pazartesi günü saat dördtü ve ben keyifsizdim. Dün gece geç saatte New York’a döndüğümünden beri, çok fena suçluluk duygusu içindeydim. Robbie’yle benim son kullanma tarihimizin yaklaştığını bilmeme rağmen, sanki olacakları hızlandırmışım ve doğal akışını sürdürmesine izin vermemişim gibi hissediyordum. Fakat diğer yandan, aylardır donmuş bir haldeydik ve bu işi benimle gelmeyeceğini bilerek kabul ettiysem... Sanırım bilinçaltımda sona yakın olduğumuzun farkındaydım.

Aaron, “Tanrı burada,” diye fısıldadı.

Kafamı yukarı kaldırdım. “Kim?”

“Tristan Miles,” diye fısıldadı.

Adam, kat müdürü Rebecca’yla konuşurken masamın üzerindeki bölmeden gizlice baktım.

İnce çizgili, lacivert bir takım elbise giyiyordu, kahverengi dalgalı saçları yeni sevişmiş mükemmeliyetindeydi ve konuşurken yüzünde hülyalı bir gülümseme vardı. Gördüğüm en beyaz dişlere ve derin gamzelere sahipti.

“Liseli bir kız gibi kıkırdıyor,” diyen Aaron kaşlarını çatı.

Molly, "Asla bu kata inmez," dedi.

Aaron, gözleri önündeki kusursuz örneğe yapışmış gibi, "Sizce burada ne yapıyor?" diye fısıldadı.

"İşini," dedim düz bir şekilde. "O burada çalışıyor, biliyorsun."

Üzerinde düşündükçe, tüm bu Jameson Miles olayını romantikleştirdiğimi daha çok fark etmiştim. O benden hoşlanmıyordu, sadece azmıştı. Arada büyük fark vardı. Onunla konuştuğum cuma gecesinden beri büyük ihtimalle beş kadınla seks yapmıştı. O günden beri ondan haber almamıştım, almak da istemiyordum.

Robbie'den Jameson istediği için ayrılmamıştım; Robbie'yi çaba göstermeyi bıraktığı için terk etmiştim. Eğer Jameson ayrıldığımızı bilseydi, onunla yatmak istediğim için olduğunu farz edecekti... ama istemiyordum.

Gerçekten istemiyordum. Aptal erkekler.

Ayrıldığımızı iş arkadaşlarıma söylemeyecektim. Bu konuda tantana yapmak istemiyordum. Olanları anlamaya çalışırken zamanım olsun istiyordum.

Tristan Miles bir şey söyleyince Rebecca güldü. Sonra adam asansörün içine doğru gözden kayboldu ve hepimiz işimize döndük.



Yağmurun altında zorlukla kaldırımda yürürken şemsiyemle mücadele ediyordum. New York ıslakken o kadar da hayal gibi değildi. Işıkların değişmesini beklerken *Gazette*'yi kaptım ve çantama tıktırdım. Kahvemi beklerken okuyacaktım. O sırada telefonum çalmaya başladı.

Kalabalığın içinde güçlükle yürürken, "Alo, Ben Emily Foster," diye cevap verdim.

Tanıdık bir ses, "Merhaba, Emily," dedi.

Kim olduğunu çıkaramayınca kaşlarımı çattım. "Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Marjorie. Dün konuşmuştuk."

UÇAKTAKİ YABANCI

Ah lanet- grafitili kadın. “Oh evet, merhaba, Marjorie. Hat çekmiyor, seni iyi duyamıyorum,” diye yalan söyledim.

“Danny Rupert,” diye cevap verdi.

“Affedersin?” Kaşlarım çatıldı.

“Komşumun adı Danny Rupert. Dün hatırlayamamıştım.”

Yüzümü buruştururken korkuyla sindim. Aman Tanrım. Umarım baskıya gitmemişti. Oraya dönüp bakmayı tamamen unutmuştum. Panik midemde girdap gibi dönmeye başladı.

Lanet olsun.

“Sanırım haber çoktan baskıya girdi, Marjorie. Yeniden kontrol etmediğim için çok üzgünüm.”

“Ah, sorun değil tatlım. Fark etmez, ziyanı yok. Hatırlamadığım için kendimi aptal gibi hissetmiştim, o yüzden aramak istedim.”

Midem dönmeye başladı. Fark ederdi; çünkü bir haberde isimleri yanlış yazmazdın. Haberciliğe Giriş Dersi.

Siktir.

Kendime karşı hissettiğim hayal kırıklığı içimi doldururken yanaklarımı havayla şişirdim. Kahretsin. Bu küçük bir yanlış değildi; büyük bir hataydı. “Aradığın için teşekkür ederim, Marjorie. Ofise gidip haberin ne zaman çıkacağını öğrenince seni arayacağım.” Şansım varsa yarına kadar çıkmayacaktı ve değiştirmek için zamanım olacaktı.

Telefonu kapatıp kendimi zihinsel olarak tekmeledim. *Lanet olsun. Odaklan.*

Miles Medya binasının karşısındaki kafeye girerek kahve-mi sipariş ettim. Çantamdan gazeteyi çıkarıp masanın üzerine çarptım.

Böyle dikkatsizce hatalarla bu işte tutunmam mümkün değildi. Kendime çok kızgındım.

Gazetenin sayfalarını hızla çevirirken gözüme bir şey takıldı.

NEW YORK'TA SATANİK GRAFİTİ

WEST VILLAGE'TAKİ EVLERE YAPILAN PEK ÇOK GRAFİTİ SALDIRISI MAHALLE SAKİNLERİNİ KORKUTTU. MARJORİE BISHOP'IN EVİNE ÜÇ KEZ GRAFİTİ ÇİZİLDİ VE POLİS HAREKETE GEÇMEYİ REDDETTİ. DİĞER BİR MAHALLE SAKİNİ, ROBERT DAY DANİELS DA MAĞDUR OLDU.

Haberi okurken kaşlarımı çattım. Ne?

Marjorie bunu benden başka kimseye anlatmadığını söylemişti. Haberi tekrar tekrar okudum. Benim haberimi neredeyse kelimesi kelimesine yazmışlardı, her okuduğumda kafam daha çok karıştı.

Başka bir muhabire de aynı yanlış ismi mi vermişti? Telefonumu çıkarıp numarasını tuşladığımda ilk çalışta açtı. "Merhaba, Marjorie, ben Emily Foster."

"Ah canım, çabuk döndün."

"Marjorie, bu grafiti haberiyle ilgili başka bir gazeteden biriyle konuştun mu?"

"Hayır tatlım."

"Hiç kimseye söylemedin mi?" Kaşlarımı çattım.

"Kimseye söylemedim. Caddedekiler ve ben ortak bir karar alarak haberi sadece Miles Medya'nın yapmasını istedik. Bu şekilde polisin dinlemek zorunda kalacağını düşündük."

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başlamıştım. Ne halt dönüyordu burada?

Kasiyer, "Emily için kahve," diye seslendi.

"Teşekkürler." Kahvemi alarak tamamen kafam karışmış halde yeniden yağmura çıktım.

Saat birdi ve ben öğle arası molamdaydım. En üst kata vardığımda danışmaya doğru yürüdüm. "Merhaba." Gergin bir şekilde gülümsedim. "Bay Miles'la görüşmek için geldim. Acil bir durum."

UÇAKTAKİ YABANCI

Bütün gün bu konuda kafa patlatmışım ve aklıma gelen tek teori hiç hoş değildi. Jameson'la konuşmak zorundaydım.

Sarışın danışma görevlisi gülümsedi. "Bir dakika lütfen. İsminiz?"

"Emily Foster."

Dahili telefona bastı. "Bay Miles, burada sizi görmek isteyen Emily Foster adında biri var."

Kadifemsi sesi tereddüt etmeden, "İçeri gönder," diye mırladı.

Midemin sinirle altüst olduğunu hissederek kadını koridora doğru, mermerler boyunca takip ettim. Kahretsin, hâlâ lastik tabanlı ayakkabılar almamışım. Topuklularım tıkırdamasın diye parmak uçlarımda yürümeye çalıştım. "Sondaki kapıyı çalın."

Lanet olsun. Kalbim hızla atmaya başlarken kendimi gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim."

Genç kadın koridorda uzaklaşırken kendimi hazırlamak için kapının önünde gözlerimi kapattım. *Tamam, hadi bakalım.*

Tak, tak, tak.

Jameson'ın, "İçeri gel," diye seslendiğini duydum. Sinirlerim midemde dans ederken gözlerimi sımsıkı kapattım.

Kapıyı açtığımda işte orada, lacivert takım elbisesi içinde oturuyordu. Beyaz gömleği, koyu renk saçları ve delip geçen mavi gözleriyle Tanrı'nın kadınlara armağanı gibi görünüyordu. Belki de öyleydi. Seksi gözleri benimkileri yakalarken, "Merhaba Emily," diye fısıldadı.

"Merhaba."

Jameson ayağa kalkarak bana baktı. Gözlerimiz kilitlendiğinde aramızdaki hava girdap gibi dönmeye başladı. "Lütfen, otur."

Sandalyeye oturduğumda o da masasının arkasına oturdu, sandalyesinde arkaya yaslanırken gözleri benden hiç ayrılmadı.

Yanında duran bir kadeh viskiye göz atarken, "Seni bir konu hakkında görmek istedim," dedim. Ne çeşit bir işin viskiyi içerdiğini bilmiyordum ama hey, benim viskim neredeydi?

Şu anda bir içkiye hayır demezdim... ya da on.

Arkasına yaslanarak eğlenmiş gibi sıırttı.

"Hmm." Duraksayıp boğazımdaki kumu yutkundum. "Bir şey oldu ve bu yüzden başımın belaya girebileceğini biliyorum; ancak bilmen gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedim hızlı hızlı.

"Ne gibi bir şey?"

"Bir haberde yanlış isim verdim."

Jameson'ın etkilenmemiş gözleri benimkilerde kaldı.

"Ama işin en garip yanı," diye kekeledim. "Bugün *Gazette* aynı haberi yayımladı... içinde benim hatamla."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bak, bilmiyorum, tamamen yanıılıyor olabilirim. Sana bunu neden anlattığımı bile bilmiyorum ama sanırım..." Duraksadım.

"Ne sanıyorsun?" diye çıkıştı.

"Kesin olarak biliyorum ki *Gazette*'dekiler bu haberi kendileri bulmadı ve kesinlikle benim yaptığım hatayı tekrarlamaları imkânsız. Haberdeki yaşlı kadın doğrudan benimle iletişime geçti; çünkü sadece Miles Medya'ya konuşacaktı." *Gazette*'yi önündeki masaya koyduğumda haberi okudu ve sözlerimi anlamlandırmaya çalışır gibi bir anlığına bana baktı.

"Emin misin?"

"Eminim. İsmi hatalı yazmıştım." Hatamın yapıldığı yerdeki ismi elimle işaret ettim. "İşte hatam burada."

Jameson, derin düşüncelere dalmış halde önündeki gazeteye bakarken başparmağını altdudağının üzerinde ileri geri hareket ettiriyordu. "Teşekkür ederim. Bu konuyu Tristan'la görüşüp sana geri döneceğim."

"Tamam." Ayağa kalktım. "Hata yaptığım için üzgünüm. Hiç profesyonelce değildi ve bir daha olmayacak." Gözlerim Jameson'a giderken bir şey söylemesini bekledim. Bu kadar mıydı?

Düz bir şekilde, "Güle güle, Emily," dedi.

Ah, beni dışarı atıyordu. "Hoşça kal." Hevesimin kırıldığını hissederek döndüm ve aşağı kata doğru yola çıktım. Ona teori mi anlatarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyordum. Belki de sadece benim zararına olacaktı.



UÇAKTAKİ YABANCI

Saat dört olmuştu, öğleden sonra kahvemi içiyordum. Telefonum çalmaya başladığında cevapladım. “Alo?”

“Merhaba Emily, ben Sammia. Bay Miles seni ofisinde görmek istiyor, lütfen.”

Kaşlarımı çattım. “Şimdi mi?”

“Evet, lütfen.”

“Tamam, yukarı geliyorum.”

On dakika sonra, Jameson’ın kapısını tıklattığımda, “İçeri gel,” diye seslendi.

İçeri girdiğimde onu geniş masasının arkasında oturur halde buldum. Gözleri benimkileri bulurken yüzünde seksi bir gülümseme belirdi. “Selam.”

Midemde sinirler dans ediyordu. “Selam.”

“Güzel bir gün geçirdin mi?” diye sordu. Dilini yavaş bir şekilde üst dudağından geçirmesini izledim. Bu öğleden sonra farklı davranıyordu. Oyuncu bir havası vardı.

“Beni mi görmek istedin?” diye sordum.

“Evet, Tristan’la konuştum. Üzerinde senin çalışmanı istediğimiz özel bir projemiz var,” derken sandalyesinde arkasına yaslandı.

“Öyle mi?”

“Evet. Yayımlanmak üzere bir haber yazmanı istiyoruz.”

Boğazımda beliren yumruyu yutkundum. “Tamam.” Omuzlarımı silktim. “Haber ne hakkında?”

Jameson düşünürken gözlerini kıstı. “Şey düşünüyordum... aşk ısırıkları benzeri bir şey.”

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. “Aşk ısırıkları mı?”

Yüzünü sabit tutmaya çalışmış gibi suratından eğlenceli bir ifade geçti. “Aşkısırıkları, tek kelime. Çoğul.”

Bir anlığına kafam karışarak ona baktım. Hâlâ anlamıyordum.

Aman Tanrım. Onda bıraktığım morluktan bahsediyordu. Utanmadan hem de. Bundan bahsedeceğini bilmeliydim.

Meydan okur bir şekilde çenemi yukarı kaldırdım. “Bence er-

ken boşalma hakkında bir haber yazmak için daha donanımlıyım. Hem sen de yazmama yardım edersin." Tatlı tatlı gülümsedim.

Jameson'ın gözleri neşeyle dans etti. "Öyle mi?"

"Evet," diye cevapladım ifadesiz bir yüzle. "Haber hikâyeleri onları destekleyecek kanıt olunca çok daha iyi olur."

Viskisinden bir yudum alırken yüzünden neşeli bir ifade geçti. Bu öğleden sonra kafasından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de çok fazla viski içmişti. Birbirimize bakarken, "Hiç beni düşünüyor musun?" diye sormak istedim. Ama yapamazdım çünkü bu işle ilgiliydi ve ilgilenmiyormuş gibi rol yapıyordum. Aslında, başka şekilde ifade etmeliydim. İlgilenmiyordum ama birazcık büyülenmişim. Büyük fark vardı.

"Hafta sonun nasıldı?" diye sordu.

"İyi."

Kaşları yükseldi. "Sadece iyi mi?"

Başımı salladım. "Hı-hı." Robbie'den ayrıldığımı söylemek istemiyordum ama ona yalan da söylemek istemiyordum.

"Pazar gecesi mi geri döndün?"

"Evet."

Gözleri benimkileri yakaladığında Robbie'yle beni sormak istediğini ama dilini tuttuğunu biliyordum.

"Senin hafta sonun nasıldı?" diye sordum.

Gözleri dudaklarıma inerken, "Harika," diye cevap verdi. "Harika bir hafta sonu geçirdim."

Kaşlarımı çattım. *Harika* derken genel anlamda mı diyordu, yoksa *harika* "göz kamaştırıcı, güzel bir kadınla tüm hafta sonu harika ateşli seks yaptım," mı demek oluyordu?

Kes şunu.

Tristan aniden odaya dalarak, "Geç kaldığım için üzgünüm," dedi. Sıcak bir şekilde gülümseyerek elimi sıktı. "Ben Tristan." Jameson'dan biraz daha gençti. Saçları daha açık bir kahverengiydi ve hafif dalgalıydı. Gözleri büyük ve kahverengiydi. Jameson'dan çok farklı olsa da aynı güçlü havaya sahipti.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ben Emily.”

Bakışları benimkilerle buluştu. “Merhaba, Emily.” O ve Jameson göz kontağı kurdukları an Jameson’la olan geçmişimi bildiğini anladım. Boğazımdaki gergin yumruyu yutkundum.

Neden erkek kardeşine benden bahsetmişti ki?

Tristan, Jameson’ın viskisine göz attı. “Saat kaç? İndirimli içki saati mi başladı?”

“Dört otuz ve evet,” diye cevapladı Jameson.

Tristan bara giderek kendisine bir kadeh kehribar renkli bir sıvı koydu. Başka bir kadehi kaldırarak, “Bir içki alır mısın, Emily?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler. Çalışıyorum,” dedim gergince.

İçkisini dudaklarına götüren Jameson’ın yüzünden eğlenceli bir ifade geçti.

Pekâlâ, o bakış da neyin nesiydi? Küçümseyici bir sırıtma mı yoksa gülümsemeye yakın bir şey miydi? Bu adamı kesinlikle okuyamıyordum.

Jameson hareketsiz bir şekilde oturmuş, bana bakıyordu. Gözlerimiz kilitlendiğinde aramızdaki hava girdap gibi dönme-ye başladı.

“Beni mi görmek istediniz?” diye sordum. Ne çeşit bir toplantıda viski içildiğini bilmiyordum. Belki ben de bir kadeh almalıydım. *Tanrım, hayır. Bu adamla birlikte en son sarhoş olduğunda ne yaptığını hatırla. Tüm kanını emmeye çalışmıştın.*

“Az önce konuştuğumuz gibi, üzerinde çalışmanı istediğimiz özel bir proje var,” dedi Jameson.

Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken başımla onayladım.

“Evet, bana bu sabah söylediklerinin ışığında, yayımlanmak üzere bir haber yazmanı istiyoruz.”

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. “Tamam.” İkisine baktım. “Haber ne hakkında?”

“Bir konu seç.” Dili dışarı çıkıp altdudağından geçtiğinde bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim. “Yaklaşan gizli bir

projemiz var, ben senin de dahil olmanı istiyorum. Ancak bir konu hakkında haber yapıp yapamadığını bilmem gerek.”

“Yapabildiğimi biliyorsun. Yerel gazeteler için beş yıl muhabir olarak çalıştım.”

“Bu kesinlikle gizli olacak,” dedi Tristan. “Bir kişiye dahi söyleyemezsin. Zorunlu.”

Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken, “Söylemeyeceğim,” dedim.

“Bir süredir, senin katında birinin haberlerimizi rakiplerimize sattığını, böylelikle sıcak gelişmeleri bizden önce verdiklerini düşünüyoruz. Bu sabah bize anlattığın şey bunu doğruluyor.”

Kaşlarımı çattım. “Nereden biliyorsunuz?”

“Güven bana, biliyoruz,” dedi Jameson. “Hisselerimiz değer kaybediyor, inanırlılığımız da öyle. Bunun durması gerekiyor.”

Dinlerken kaşlarımı çattım.

“Sahte bir haber hikâyesi uydurmanı ve normal kanallardan teslim etmeni istiyoruz. Rakiplerimizin gazetelerinde ortaya çıkıp çıkmayacağını göreceğiz.”

Beynimin ayak uydurmasını sağlamaya çalışırken ona baktım. “Ne hakkında yazacağım?”

“Satmaya değer bir şey. Gerçek olmak zorunda değil. Ne kadar sahte olursa o kadar iyi- böylece daha kolay bir şekilde izi sürülebilir.”

İçim heyecanla dolarken, “Kim olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sordum. Bu benim şansımdı. Burada başarılı olursam, değerli bir çalışan olarak kendimi kanıtlayabilirdim. Olayı benim çözdüğümü düşünün. Gülümsememi saklamak için altdudağımı ısırardım. Böyle heyecanlı şeyler her gün başıma geliyormuş gibi davranmam gerekiyordu.

“Hiçbir fikrimiz yok ama sen olmadığını biliyoruz.”

“Bunu nasıl biliyorsunuz?”

Ayağa kalkıp bara giden Jameson, “Çünkü sen işe başlama-
dan önce başladı,” dedi.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Tamam.” Bir anlığına düşündüm. “Bunu yapabilirim.” İkisine baktım. “Haberini ne zamana kadar istiyorsunuz?”

“Mümkünse yarın öğleden sonra.”

“Tamam.”

Dahili telefondan bir ses geldi. “Tristan, ikinci hatta Londra var.”

Tristan ayağa kalkarak tuşa bastı. “Ofisime dönmem için bana bir dakika ver.”

Danışma görevlisi, “Tamam,” diye cevap verdi.

“Üzgünüm, bu aramayı yanıtlamam gerekiyor. Bugün yeni bir şirketle anlaşıyoruz. Yarın öğleden sonra daha fazla konuşacağız,” dedi.

“Tabii ki.” Gülümsedim. Ah, ondan hoşlanmıştım. Erkek kardeşinden daha arkadaş canlısıydı.

Elimi sıktı. “Unutma, kimseye tek kelime etmek yok. Seni kovmak zorunda kalmaktan nefret ederim.” Bana oyuncu bir şekilde göz kırptı ama içimden bir ses şaka yapmadığını söylüyordu.

Kaşlarımı çattım. *Ne oluyor be?* “Tamam.”

“Haberini okumayı dört gözle bekliyorum,” dedikten sonra ofisten çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Jameson’a doğru döndüm. Gözleri koyulaşmıştı ve viskisi elindeydi. Yavaş bir şekilde yudumladığında kalbim hızla atmaya başladı. Gergin bir şekilde gülümsedim.

Tek kaşını kaldırarak tekrar viskisinden bir yudum aldı. Aramızdaki havada elektrik elle tutulabilir cinstendi.

“Masama geri dönmeliyim,” diye fısıldadım.

Bir şey söylemek ister gibi gözleri benimkilere sabitlenmişti ama sessiz kaldı.

Ayağa kalkarken, “İstediğiniz başka bir şey var mı, efendim?” diye fısıldadım.

İçkisini masasının üzerine bırakarak bana doğru yürümeye başladı. “Aslında evet. Var.”

Yüzlerimizin arasında birkaç santim kalacak şekilde önümde durduğunda başımı kaldırarak ona baktım.

Yakınlığı nefesimi çalarken cinsel uyarılma, okyanustaki bir dalga gibi aramızda yüzüyordu. "Bunu hissedebiliyor musun?" dedi fısıltıyla.

Başımla onayladım çünkü inkâr edilemezdi.

"Seni cinsel olarak o kadar çekici buluyorum ki bu çılgınca," diye fısıldadı. "Seni uçakta gördüğüm ilk andan itibaren."

Beni masasının üzerine attığına dair bir görüntü gözümün önüne gelirken ona bakıyordum.

İşaretparmağını yüzümden aşağı, göğüslerimin arasındaki merkezin üzerinden karnımın daha aşağısına doğru gezdirdi ve elini kalçamın üzerine koymadan önce kasık kemiğimin üzerinde kaydırıldı. "Bir ricam var."

"Evet." Dokunuşunun altında eridiğimi hissederken gözlerimi kapattım.

Öne eğildiğinde dudakları neredeyse kulağıma değecekti. Nefesi beni gıcıklayıp omurgamdan aşağı inen tüylerimin diken diken olmasına yol açtı. "Yarın gri eteğini giymeni istiyorum, şu yırtmaçlı olanı."

Fısıltıyla söylenen kelimelerini dinlerken kaşlarımı çattım.

"İpek beyaz bluzunu ve altına giydiğin dantel sutyeni..."

Hasiktir...

"Çorap yok." Eli kalça kemiğimi kavradığında kadınlığımı sıktım.

Kulağıma yaladı. "Saçlarını atkuyruğu yapmanı istiyorum böylece elimin etrafına dolayabilirim."

Elini atkuyruğuma dolamış görüntüsü gözümün önüne geldiğinde neredeyse alev alacaktım.

Bu adam bir tanrıydı.

Başımı kaldırarak ona baktım. "Başka bir şey?" diye fısıldadım.

"Evet." Gözleri koyulaşırken uzanarak işaretparmağıyla alt-dudağıma ovaladı. "Bu gece, vibratörünü çıkarmanı istiyorum." Derin ve kısık sesi, içime mümkün olduğunu bilmediğim şeyler yapıyordu.

UÇAKTAKİ YABANCI

Parmağıyla dudaklarımı hafifçe araladığında gözlerim iri iri açıldı. Sonra parmağını ağzıma soktu ve kendimi onu emerken buldum. Beni izlerken gözleri karardı ve yüzünden yavaş, seksi bir gülümseme geçti.

“Kendini becermeni istiyorum... uzun... derin ve yavaşça.”

Ah... Tanrım merhamet et.

“Neden bunu yapayım ki?” dedim nefes nefese.

“Çünkü boşaldığında göreceğin yüzün benimki olacağını biliyorum.”

Eğilip boynumdan yukarı doğru yaladı, ardından kulağımı ısırduğunda bacaklarım neredeyse bükülecekti. Açık ağzıyla nazikçe boynumu öpmeden önce, “Ödevini yaparsan, iyice ödüllendirileceksin,” diye kulağıma fısıldadı.

Ellerinde macun gibiydim. Bununla savaşıyormuş gibi bile yapamıyordum... *bu* her ne haltsa.

Dudaklarını benimkilere sürttü, sonra geriye doğru adım attığında bedenim geri çekilişiyle titredi. Ona bakarken nefes nefese kalmıştım.

“Ödevini yap, Emily. Seni yarın göreceğim.”

Bir an ona bakakaldım; beni kapı dışarı ediyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi dönüp masasına ilerlediğinde suratımı astım.

Viskisini eline aldı, gözleri benimkilere takılırken bir yudum içti. Masanın üzerinden bir güvenlik kartı kaydırды. “Bu, seni bu kata çıkaracak.”

Ha.

Bu lanet olası şey de neydi?

Kartı kaparak telaşla ofisinden ayrıldım. Kalbim göğüs kafesimi döverken asansörün içine girdim.

Lanet olasıca. Biraz irade gücü bulmam gerekiydi, hem de çabucak.

Çünkü adamda her şey vardı.

6. BÖLÜM

Miles Medya binasının karşı caddesindeki kafede oturdum. Kendime buraya akşam yemeği için paket servis yaptırmaya geldiğimi söylüyordum. Ancak işin doğrusu onun çıkışını görmek istiyordum. Benimki kadar kızarıp kızarmadığını görmek için yüzüne bakmak istiyordum. Toplum içinde orgazm olmaya öyle yakındım ki komik bile değildi. Kıyafetlerin üzerinden geçen bir parmak beni nasıl bu kadar uyarabilirdi? Bu adam beni bir çamur birikintisine dönüştürüyordu; ıslak, sırılsıklam ve şekil verilebilir bir çamur birikintisine. Bana dokunduğu zaman kesinlikle hiç direncim kalmıyordu.

On iki ay boyunca Jim'i hayal etmiştim, geceyi birlikte geçirdiğim komik, kaygısız adamı. Şimdiyse onun farklı bir versiyonuyla tanışmıştım ve ondan hoşlandığımdan emin değildim. Yani, seksiydi, ateşten daha ateşliydi. Alev alev yanan lanet olası bir cehennem gibiydi.

Jameson Miles kimdi?

Pencere kenarındaki bank koltukta oturmuş caddenin karşısına bakıyordum. Biraz sonra limuzinin gelerek park alanına girdiğini gördüm.

Doğrudum. Midem tersyüz olurken, kapının açıldığını gördüğümde nefesimi tuttum. Yavaşça dışarı çıktı. Bir rock yıldızı gibiydi, herkes dönüp ona bakıyordu.

UÇAKTAKİ YABANCI

Bay Orgazmik.

Limuzinin arka koltuğuna binişini, şoförün kapıyı arkasından kapatışını ve limuzinin yavaşça yola çıkışını izledim.

Gözden kaybolana kadar limuzini cadde boyunca izledikten sonra bir hayal kırıklığı dalgasının içime dolduğunu hissettim.

Bu akşam ne yapacağımı merak ediyordum. Geç olmuştu, saat neredeyse altı buçuktu ve Miles Medya binası bugünlük boşalmıştı. Onun çıkışını bir anlığına görmek için beklediğime inanamıyordum... ne eziktim ama. Sanırım burada yemek için bir şeyler sipariş verebilirdim. Eve gitsem evde de yalnız yiyecektim ne de olsa. Menüyü elime alarak seçenekleri tararken Miles Medya binasının ön kapıları tekrar açıldı ve Tristan dışarı çıktı. Onu izlerken kaşlarımı çattım. Bir kadınla birlikteydi. Kadın sarışın ve güzeldi; gri, üzerine oturan, yün bir elbise ve yüksek topuklu kısa siyah botlar giymişti. Modaya uygun bir havası vardı, saçı kabarık bir atkuyruğu yapılmıştı. Bir şey söylediğinde Tristan kahkaha attı. Köşeden döndüler ama hâlâ görüş mesafemdeydiler. Genç adam, elini kadının arkasına koyarak eğildi ve onu öptü.

Kimdi bu kadın?

Sonra kadının elini tuttu ve caddeden yukarı doğru gözden kayboldular.

Binada mı çalışıyordu? Personelle-çıkma-yok tarzı bir kuralları olduğunu düşünmüştüm. Belki de yoktu?

Belki de bu herkes-için-serbest gibi bir şeydi ve katlar boyunca herkesi beceriyorlardı?

Jameson'ın flört ettiği tek kadın ben miydim? Başka birilerini de ofisine çağırıyor muydu?

Tiksintiyle gözlerimi kapattım.

Kes şunu.

Tanrım, kendime hâkim olmam gerekiyordu.



Gardırobumu gözden geçirip yarınki kıyafetlerimi dışarı çı-

kardım. Geç olmuştu, bu saate kadar istedikleri şu haber üzerinde çalışmıştım. Doğru olmasını umuyordum. Bu seferki hazırlığım ise farklıydı. Yarın ne giymeliydim? Söyleneni yapmalı mıydım?

Jameson'ın giymemi söylediği kıyafetleri yatağımın üzerine yayarak onlara baktım.

Yırtmaçlı gri etek, ipek beyaz gömlek. Bu gömleğin içine beyaz dantel sutyen giydiğimi nasıl biliyordu? Hatta bu kıyafeti nereden biliyordu?

Beni izliyordu.

Hastalıklı bir heyecan içime doldu. Siktir, bu adam aklımla oynuyordu.

Azgın bir hormon yığını gibi ortalıkta dolaşıyordum ve adam daha bana doğru dürüst dokunmamıştı.

Bir de dokunduğunu hayal ediyordum.

Bu öğleden sonrayı, bedenimde gezen parmağını, onu nasıl ağzıma soktuğunu ve emdiğimi düşündüm.

Sözlerini hatırladım. *Kendini becermen istiyorum. Uzun... derin ve yavaş.*

Uyarılma kanımı ısıtmaya başlarken gözlerimi kapattım. Boşalırken onu düşünmemi istiyordu.

Yatağımın başına giderek vibratörümü çıkardım. Elimde tutarken ona baktım.

“Çok soğuk bir yedek, Bay Miles,” diye fısıldadım sessizliğin içine doğru. Onu arayıp buraya gelmesini ve işi bizzat kendisinin halletmesini söyleyesim gelmişti.

Ama elbette bunu yapmayacaktım. Işığı kapatarak örtünün altına girerken elim çıplak göğsümün üzerinden hafifçe geçti.

Gözlerimi kapatıp bacaklarımı açtım ve Jameson Miles'ın burada benimle olduğunu hayal ettim.

“İşten sonra akşam yemeği yemek ister misiniz?” diye sordum Molly ve Aaron'a.

UÇAKTAKİ YABANCI

Molly bir yandan bilgisayarda yazarken, "Tamam, olur. Ama sağlıklı bir şeyler yiyelim," diye cevapladı. "Şu şişko kığım üzerinde çalışmaya başlamazsam asla sevişemeyeceğim." Biraz daha yazdı. "Ama sekize kadar bitirmem lazım. Çocukları almam gerekiyor."

Aaron, "Olur, peki," diyerek içini çekti. "Kulağa iyi geliyor."

Sesimin sıradan çıkması için uğraşarak, "Bu öğleden sonra eğitimim var," diye cevapladım.

İkisi de işlerinden kafalarını kaldırıp baktı. "Nerede?"

"Yönetim ofislerinde."

"Aman Tanrım!" Molly sırttı. "Bir şey söyledi mi?"

Kafamı eğerek kameralara göz attım. "Size bu akşam anlatacağım."

"Tanrım, bu hikâyeler için yaşıyorum," diye fısıldadı Aaron. "Lütfen bana onu masasında becerdiğini söyle."

İşimi bitirirken kıkırdadım. "Hayır, saçmalama." Sahte haber hikâyemin bulunduğu dosyayı elime aldım. "Sonra görüşürüz millet."

İkisi de kafasını kaldırıp bana bakarak sırttı. "İyi şanslar."

Beş dakika sonra kendimi şiddetle atan bir kalple en üst katta buldum. Onun giymemi söylediklerini giymemiştım; öylesi çok hevesli görünecekti.

Hem bana ne giyeceğimi söyleyebileceğini ona düşündüren de neydi?

Sammia beni görünce gülümsedi. "Bay Miles, Emily Foster sizi görmek için burada."

Kadifemsi sesi, "Onu içeri gönder," diye cevap verdi.

Lastik tabanlı ayakkabılar almak için bir başka zihinsel not tutarken mermer koridor boyunca parmak uçlarımda yürüdüm. Neden bunu yapmayı unutup duruyordum? Kapısını tıkladım.

"İçeri gel," diye seslendi.

Kapıyı açtığımda onu masasının arkasında telefonla konuşurken buldum, gözleri benimkilerle buluştu.

Dudaklarını oynatarak, “Merhaba Emily,” dedi sessizce.

“Merhaba.” Dosyamı sıkı sıkı tutarken gülümsedim.

“Lütfen otur.” Eliyle bir sandalyeyi göstererek parmağını yukarı kaldırdı. “Bir dakika,” dedi dudaklarını oynatarak.

Gülümseyerek başımı salladım ve oturdum.

“Anlıyorum, Richard. Evet, biliyorum.” Dinledi. “Kadının çalışkan olup olmaması umurumda değil. Protokolü çiğnedi ve bunun sonuçları olacak.”

Kaşlarımı çattım. Bu da neydi? Kiminle konuşuyordu?

“Richard,” diye patladı. “Onu bu öğleden sonra kovacaksınız yoksa ben kovarım. Ve ikimiz de bunu kimin daha acısız yapacağını biliyoruz.”

Gözlerini devirdi.

“Tristan’ın haberi var, evet,” diye tersledi. “Ama CEO olarak kontrol bende. Lara Aspin’i binadan çıkarmak için iki saatin var yoksa ben bizzat geleceğim.” Telefonu kızgın bir şekilde kapattı.

İrice açılmış gözlerle ona bakıyordum. Kadın ne yapmıştı?

Gözleri benimkilere dikilirken kızgın bir şekilde altdudağını ısırdı.

“İstediğin haberi getirdim,” diye mırıldandım.

“İyi.” Dosyayı benden alarak sandalyesini geriye çekti, açarak okumaya başladı.

Bugün bir farklıydı, kızgındı. Ama belki de az önce kapattığı aramadan dolayı böyleydi.

İçine derin bir nefes çekerek sayfaları çevirdiğinde açıkça sinirlenmiş gibiydi.

“İyi mi?”

Etkilenmemiş gibi kaşlarını yukarı kaldırdı.

Suratımı astım.

“Sismik bir hava olayı pek de flaş haber sayılmaz, değil mi?”

“Ee, ne hakkında yazmamı istiyordun?” diye kekeleydim.

“Herhangi bir isim veya yer adı kullanamam çünkü haber sahte. Dava edilmemizi istemiyorum.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Bunun ne olduğunu gayet farkındayım, Bayan Foster,” diye ters bir cevap verdi.

“Bugün neyin var senin?” diye fısıldadım.

Okurken sayfaları çevirdi. “Hiç.” Okumaya devam etti. “Bu işe yaramaz. Kendim yazacağım.”

Kaşlarımı çattım. “Dün gece onun için dört saat harcadım.”

Kâğıtlardan başını kaldırdığında bana bakışındaki kızgınlık sinmeme sebep oldu.

“O zaman ne hakkında yazmamı istiyorsun?” diye sordum.

“Siktiğimin hava durumu dışında ne olursa.” Tiksinmiş gibi dosyayı kapatarak masanın üzerine koydu.

Dahili telefona basarak, “Tristan, buraya gel lütfen,” dedi.

“Tamam.”

Sandalyemde biraz daha büzüştüm. Tanrım, kızdığı zaman kabalaşıyordu.

Tristan ofise geldiğinde Jameson derin bir nefes aldı. “Bayan Foster haberini yazmış.” Dosyayı işaret etti.

“İyi.” Tristan gülümseyerek dosyayı aldı ve okumaya başladı.

“Sismik bir hava olayı işe yaramaz,” diye bağırdı Jameson.

Tristan okumaya devam ederken dudaklarını büktü. “Aslında oldukça iyi,” diye yorum yaptı.

Hımm, tamamen yanlış erkek kardeşe abayı yakıyorum... benimki tam bir pislik.

“Teşekkür ederim.” Sahte bir şekilde gülümsedim. “Saygısızlık etmek istemem, Jameson,” dedim. “Eğer bu hava olayından bahseder, önümüzdeki dört ay içinde yaşanacağı ve geniş çaplı zarara sebep olacağı şeklinde abartırsak dayanağı olacaktır. İzi sürülecek isim, insan veya yer yok. Güvenilirliğimizi tehlikeye atmadan başka ne hakkında yazabilirdim hiç bilmiyorum.”

“Burada güvenilirliğimizi kanıtlamaya değil, korumaya çalışıyoruz,” diye homurdandı sinirle.

Sinirlenmiş bir şekilde sandalyede arkama yaslandım.

“FBI’a ait bir cinayet davası hakkında haber istiyorum.” Dü-

şünürken gözlerini kıstı. “Sahte bir cinayet, isim ve soruşturma uydur, çözmeye ne kadar yakın olduklarından bahset.”

Öfkeyle köpürmeye başladım. “Madem ne yazmamı istediğini biliyordun, neden dün bir şey söylemedin?” diye patladım. “Ne istersem yapmamı söyledin ve ben de onu senin için yazarken dört saat harcadım.”

Sırıltmasını saklamaya çalışan Tristan dudaklarını büktü. “Yapacak işlerim var. Hangi haberle devam edeceğimizi bana haber verin,” derken kapıya doğru yürüdü. “Teşekkürler, Emily. Harika iş çıkarmışsın.” Kapıyı arkasından kapattı.

Önümde duran pislik herife baktım. “Ne yapmamı istiyorsun o halde?”

Soğuk gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı çıktı. “Ne yapmanı istediğimi sana dün söyledim ama yapmadın... değil mi?”

Kaşlarımı çattım. Bekle bir dakika, şimdi neden bahsediyordu? Kafam karışmıştı.

Bu kadar kaba olmak zorunda değildi. Dosyayı masadan kaptım. “Peki o zaman,” diye tersledim. “Yeni bir sahte çalışan tarafından sahte bir CEO’nun sahte cinayeti hakkında sahte bir haber yazacağım.”

Dik dik bana baktı.

“Sahte bir baltayla.”

“Eh...” dedi alaycı bir şekilde. “Sadece kadının lanet olası gri eteğini giydiğinden emin ol.”

Ağzım açık kaldı. İsteddiğini yapmadığım için kızgındı.

Şu yavşaktaki yüzüzlüğe bak.

“Hayır, bir kere kadın talep üzerine gri etek giymiyor. O, çıplak çünkü şımarık CEO’nun sikini koparıp atmadan hemen önce ateşli erkek arkadaşıyla vahşice seks yaptı.”

Aşağılar gibi gözlerini kıstı.

Ayağa kalktım. “Haberini beşe kadar alacaksın. E-posta olarak atacağım.”

“Hayır, bizzat kendin gelip teslim edeceksin.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Kusura bakmayın Bay Miles,” dedim tatlı bir gülümsemeyle. “Bugün içimden sizi tekrar görmek gelmiyor. Tristan’a teslim edeceğim.”

“Onu Tristan’a teslim et de neler olacağını gör,” diye bağırdı. Dönerek hışımla ofisten çıkarken kulaklarımdan duman çıkıyordu.

Adam lanet olası bir domuzdu.



Saat beş buçuktu; sahte haberimin son kelimesini yazarken masamda oturuyordum. Kabul etmekten nefret ediyordum ama bu daha iyi olmuştu. İş arkadaşlarım bara gitmişti, ben de onlarla orada buluşacaktım. Haberi Jameson’ın ofisine çıkarmam lazımdı ama çıkarmayacaktım.

Siktir et onu.

‘Gönder’e basarak e-postayı yolladım, bilgisayarımı kapattıktan sonra masamı toparladım.

Telefonum çalmaya başladığında J harfi ekranımı aydınlattı. Adının ilk harfini kaydetmiştim böylece beni ararsa bilecektim. Telefonu elime alarak ‘reddet’ tuşuna bastım. Beni izlediğini çok iyi bilerek kameraya tatlı tatlı gülümsedim.

Bencil bir pisliğin tekinden başka bir tanesiyle birlikte olmak için ayrılmamıştım.

Kıçımı öpebilirdi. O anda bir mesaj geldi.

Siktiğimin telefonuna cevap ver.

Mesaja sinirle bakarak cevap yazdım.

Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Bugünlük işim bitti.

Haberini aldın.

Onunla iyi şanslar.

Anında cevap geldi.

Bu kişisel bir arama.

Tiksintiyle gözlerimi devirerek cevap verdim.

Her istediğinde sikini emecek gri etekli başka birini bul.

O pozisyonla ilgilenmiyorum.

Telefonumu sessize alarak çantama koydum ve masamı toparlamaya devam ettim.

Asansörden inerek bekleme salonuna girdim. Yürürken bir güvenlik görevlisinin telefonda olduğunu gördüm. “Affedersiniz, bayan,” diye seslendi.

“Evet.”

“Burada beklemenizi söylemem emredildi.”

Lanet olsun. Aşağı geliyordu. “Ah, hayır, bekleyemem. Üzgünüm. Benim adıma özür dileyin,” diye kekelerken yanından geçtim ve ön kapılardan dışarı çıktım. Köşeden dönüp güvenlik görevlisinin görüş açısından çıkınca caddenin karşısına koştum ve dün öğleden sonra onu görebilmek için beklediğim kafeye daldım.

Ne istiyordu?

Pencere kenarında bir koltuğa otururken Jameson’ın aceleyle ön kapılardan çıktığını ve caddede yukarı ve aşağı baktığını gördüm. Telefonunu çıkarıp birisini aradığında benim telefonum çantamda titreşmeye başladı.

Siktir. Bu fırsatı tamamen mahvedecek ve kendimi kovduracaktım.

Bugünkü diğer kızın kovulma nedeni bu muydu? Jameson’la yatıyordu da işler kötüye mi gitmişti? Onun caddede yukarı aşağı bakmasını ve tekrar bir numara çevirmesini izledim. Telefonun çalmasına izin verdim.

Gözle görülür şekilde öfkeliydi. Binanın ön kapıları açıldığında Tristan dışarı çıktı. Jameson ona bir şey söyleyince güldü.

Ne demişti?

Her ikisi de caddenin iki yanına bakarken hızla atan kalbimle izlemeye devam ettim. O sırada limuzin geldi. Tekrar aradığında gözlerimi kapattım. *Beni aramayı kes.*

Sonunda limuzine bindiler; aracın gidişini izledikten sonra çaresizlik içinde elimle yüzümü sıvazladım.

UÇAKTAKİ YABANCI

Onun asabiliğiyle benimki kötü bir karışımды.
Resmen kötü bir fikirdik.



Bir saat sonra

“Ne demek istiyorsun?” Molly kaşlarını çattı. “Kafam karıştı.”

“Her şey sadece büyük bir karmaşa.” İçimi çektim.

“Kaliforniya’ya evime gittiğimde Robbie’nin hiçbir şeyi umursamadığı ortaya çıkınca bitirdim. Ama bunu Jameson’a söylemedim çünkü onun yüzünden yaptığımı düşünmesini istemiyorum.”

“Evet, bunu anladım.” Kaşlarını çattı. “Ama Jameson niye şimdi adilik yapıyor?”

“Çünkü o gri eteği giymedi,” diye araya girdi Aaron. “Dinlemiyor musun?”

“Ama neden?” dedi nefesi daralarak. “Bu çok saçma.”

“Biliyorum,” diye çıkıştım.

Aaron, bir yandan çiğnerken, “Mesele etek değil,” dedi. “Bu bir güç meselesi. Onun istediği şeyi yapmanı istiyor.”

Dinlerken kaşlarımı çattım. “Diyorsun?”

“Ben hâlâ anlamıyorum.” Molly somurttu.

“Etek sadece sembolik. Adam, onun boyun eğmesini istiyor.”

“Eh, eğmiyorum,” diyerek sinirle karşılık verdim. “Dürüst olmam gerekirse eğer bunu yapacağımı düşünüyorsa kahrolasınca bir aptaldır.”

Molly gözlerini devirdi. “Ah Tanrım, eğer benden böbreklerden yapılma bir etek giymemi isteseydi, giyerdim,” diye söylendi gözleri boşluğa dalarak. “Hatta bahsedilen böbrekleri almak için elli kişiyi bile öldürürdüm.”

Aaron kıkırdadı. “Değil mi ya? Ben de. Benden isteyemeyeceği resmen hiçbir şey yok.” Ellerini havaya kaldırdı. “Her şeyi yapardım.”

Gözlerimi devirdim. Hepimiz bir anlığına düşüncelere daldık.

T. L. SWAN

Molly, "Senin yerinde olsam ne yapardım biliyor musun?"

"Ne?"

"Yarın o gri eteği giyer ve onu sikime bile takmazdım."

Ona bakakaldım.

"O piç kurusunu ağlat."

"Evet." Aaron genişçe gülümsedi. "O gri etekle flörtün dibine vur."

Fikri aklımda tartarken sırtıtmaya başladım. "Biliyor musunuz, çocuklar... bu aslında hiç de kötü bir fikir değil."

İki arkadaşıma gülümserken bardağımı havaya kaldırdım. "Flörtöz Ofis Şıllığı Operasyonu'na içelim." Bardağını benimkiyle tokuşturan Molly gülümsedi.

Ona bakarken gülümsedim. "Oyun başlasın."



Ofise bir rock yıldızı gibi girdim.

Çorap yok... tamam.

Beyaz dantel sutyen... tamam.

İpek beyaz gömlek... tamam.

Yukarıdan atkuyruğu... tamam.

Yırtmaçlı gri etek... tamam, tamam, çifte tamam.

Masama ulaştığımda arkadaşlarıma gülümsedim. "Günaydın."

Bakışları bana ulaştığında ve Jameson'ın istediği kıyafeti giydiğimi gördüklerinde sırttılar. Aaron göz kırıp bilgisayarına geri döndü.

"Kahve isteyen var mı?" diye sordum.

Her ikisi de, "Evet, lütfen," diye cevapladılar.

Mutfağa girerken Ricardo peşimden geldi. "Selam, civciv, seni bekliyordum."

Abartılı bir sahtelikle gülümsedim. Tanrım... bu adamdan daha iyi bir sahte flörtüm olamaz mıydı? "Merhaba," diye cevapladım heyecanla. "Nasılsın?"

"İyiyim." Hevesime karşılık gülümsedi. "Dinle, geçen gün başını belaya soktuğum için çok üzgünüm."

UÇAKTAKİ YABANCI

Gülümseyerek elimi atkuyruğumdan geçirdim. “Sorun değil. Sonra gel ve beni gör ama tamam mı?”

Gözleri aydınlandı. “Tamamdır, anlaştık.”

Masama geri yürüyerek elimde üç kahveyle yerime oturdum. E-postalarımı açıp işe koyuldum. Jameson dün gece beni altı kez aramıştı. Nedenini bilmiyordum.

Özür dilemek ya da kavga etmek istiyor olabilirdi, emin değildim... ama aramasına cevap vererek ikisinden birini yapma tatminini ona yaşatmayacaktım.

İyi bir gün geçirip Jameson Miles’ı bir kere bile düşünmeyecektim.



Saat üç olduğunda Flörtöz Ofis Şıllığı Operasyonu tam gaz devam ediyordu. Bugün binadaki her eziğe gülümsemiş ve gül-müş-tüm. Jameson’ın izleyip izlemediğinden emin bile değildim ama bahsi yükseltmek üzereydim. Yazdığım haber hakkında Tristan’la konuşmak için yukarı gidiyordum.

Asansör kapıları açıldığında danışma görevlisine tatlı bir şekilde gülümsedim.

“Merhaba, Tristan’ı görmek için buradayım.”

“Tabii, bir dakika.” Adımı hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı.

“Emily Foster.”

“Doğru. Üzgünüm.” Arama yaptı. “Tristan, Emily Foster seni görmek için burada bekliyor.”

Karşıdaki mutlu bir şekilde, “Tamam, içeri gönder,” dedi.

“Ana konferans salonundan geç ama Jameson’ın ofisine giden sola dönmek yerine sağa dön ve binanın diğer tarafındaki koridordan ilerle.”

“Teşekkürler.” Verdiği yönergeleri takip ederek binanın diğer tarafına ilerledim. Kaşlarımı çattım çünkü dört ofis kapısı vardı. Tereddüt ettim. Hangi kapı olduğunu söylemişti?

Koridor boyunca ilerlediğimde bir kapıyı açık buldum. Ja-

meson'ın orada bir adamla konuştuğunu gördüm. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Tristan'ın ofisi buralarda mı?" diye sordum.

Jameson'ın yüzü beni gördüğünde asıldı.

Diğer adam, "Yandaki kapı," diye cevapladı.

Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim." İlerleyerek Tristan'ın kapısını tıklattım.

"İçeri gel," diye seslendiğinde içeriye yürüyerek kapıyı arkamdan kapattım.

"Merhaba." Gülümsedim.

"Merhaba, Emily." Masasının önündeki sandalyeyi işaret ederken sıcak bir şekilde gülümsedi. "Lütfen otur."

Otururken Tristan'ın beni hiç germediğini fark ettim; keşke erkek kardeşi de germeseydi.

"Yazdığım habere bakmaya vaktin olup olmadığını merak ediyordum."

"Baktım ve evet, çok sevdim. Sen memnun musun?"

"Evet, bence de daha iyi. Sonrasında ne yapmamı istediğinizden emin değilim."

Kaşlarını çattı. "Haber sana gelmiş gibi onu teslim etmemiz gerekli. Jameson'la konuştun mu?"

"Hmm..."

Ofisin kapısı açıldı ve Jameson içeri daldı. "Merhaba."

"İyi insan lafının üstüne gelirmiş." Tristan gülümsedi.

"Merhaba," diye cevap vererek dikkatimi yeniden Tristan'a çevirdim. Bir odaya girdiğinde Jameson'a bakmamak çok zordu; her yeri domine ediyordu.

Bu, elde edilmesi zor olanı oynama olayı görüldüğünden daha zordu.

"Emily yazdığı haberle ilgili konuşmak için gelmiş."

"Anladım." Bana baktığında etrafımı sarmaya başlayan manyetik çekimi hissettim.

"İyi miydi?" diye sordum.

"İyiydi." Gözleri benimkilere kenetlendi. "Çok iyiydi."

UÇAKTAKİ YABANCI

“Emily’ye haber olarak gelmiş gibi teslim mi edeceğiz şimdi?” diye sordu Tristan.

Jameson’ın gözleri benimkilerde sabit kaldı. “Evet, sanırım öyle yapacağız.”

Gözlerim iki adam arasında gidip geldi. “Tamam. Teslim edip neler olduğunu size bildireceğim.”

Jameson’ın gözleri benimkilerdeydi. “Habere eklemem gereken bir şey var. Benim bilgisayarımda. Benimle gel de şimdi alayım.”

Sinir uçlarım karıncalandı. Ayağa kalkarken, “Tamam,” diye cevap verdim.

Jameson elini uzatarak, “Bayanlar önden,” dedi.

Tristan’a döndüm. “Teşekkür ederim. Sonra görüşürüz.”

Tristan geniş bir şekilde gülümsedi. “Görüşürüz. İyi günler dilerim.”

Jameson’ın ofisine yürürken bakışının sıcaklığını arkamda hissedebiliyordum.

Sadece rahat davran... flört etmek yok... dokunmak yok... sadece rahat davran.

Buraya sadece piç kurusuna gösterip vermeyeni oynamaya gelmiştim... ne eksik ne fazla. Ofisine ulaştığımızda kapıyı açtı. Yanından yürüyerek geçtiğimde kapıyı kapatarak kilidi çevirdi.

Yavaş bir şekilde bana doğru adım atarken ona döndüm. Yüzü benimkinin birkaç santim yakınına kadar geldi.

Gözlerimiz birbirimizinkini araştırırken tek kelime dahi etmeden atkuyruğumu kavradı, elinin etrafına doladı ve beni yüzüne doğru çekti.

“Benimle savaşma,” dedi nefes nefese ve eğilerek dudaklarını yaladı.

“Pisliğin teki olma,” diye fısıldadım.

Eliyle saçımı tutarken eğilip diğer elini çıplak bacağımdan yukarı kaydırды. Dili, onun için uzanmış boynumu boylu boyunca yalarken eliyle kalçamı kavradı.

“Bana onunla işinin bittiğini söyle,” diye fısıldadı yumuşakça öptüğü kulağıma.

Ah... Kafamdaki plan kesinlikle böyle değildi. Onu tam da şu anda reddediyor olmam lazımdı.

Görevi iptal et...

“Bitti,” diye fısıldadım.

Dudakları benimkilere kapandı, duyularım uyanışa geçerken dili çaba sarf etmeden ağzımın içine girdi.

Öpüşmemiz zıvanadan çıkarken vücudumu sertleşmiş ereksiyonuna bastırdı. Ardından beni duvara doğru ittirdi, eteğimi yukarı kaldırarak kalın parmaklarını külotumun içine soktu. Koyulaşmış gözleri benimkileri yakaladı. “Bu gece sikişeceğiz.”

7. BÖLÜM

“Jameson,” diye fısıldadım. “Uslu durur musun?” Eteğimi kalçamdan aşağı çektim.

Boynuma doğru gülümseyerek beni daha yakınına çekti, yüzümü ellerinin arasına alırken dudakları hafifçe benimkilere sürtündü. Öpücük yavaş, uzun ve kontrollüydü. Kendimi bulutların üzerinde uçuyor gibi hissediyordum.

“Akşam yemeği?” diye fısıldadı.

“Hımm.” Yüzümü tutarken ona gülümsedim. O öpücükte yanlış anlaşılmaya yer yoktu. Baştan çıkarıcıydı, şehvetliydi ve cinsel doyum vadeliyordu.

“Seni kaçta alacağım?”

“Değişir.”

“Neye göre?”

“Ne giyeceğimi ve ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünüp düşünmediğine.”

Yumuşak bir şekilde gülümsediğinde kalbimin teklediğini hissettim. Tanıştığımız ilk gecedan beri bana o şekilde gülümsememişti. “Beni affet.” Eğilip beni tekrar öpmeden önce fısıldadı. “Sadece en sevdiğim kıyafeti giymeni istemiştım, böylece seni onun içinde hayranlıkla izleyebilecektim.” Kendini durduramıyormuş gibi dudakları boynuma indi. “Gücendirmek istemiştım.”

T. L. SWAN

Dişleri çene hattımdan geçerken, “Bana karşı bu kadar yıpratıcı olmak zorunda mısınız?” diye fısıldadım.

“Ben yıpratıcı biriyim.”

“Benim tanıştığım adam eğlenceli ve pervasızdı.”

Alnımdaki saçları eliyle arkaya tararken bana gülümsedi. “Bizim tanışmamız, daha önce hiç sahip olmadığım bir lükstü.”

“Nasıl yani?”

“İsimsiz olmanın tadını çıkarmıştım.”

Dudaklarımız birbirine dokunurken parmaklarımı kirli sakalına sürttüm.

“Neden burada bu kadar farklısın?” diye fısıldadım.

Tutuşumdan çekilerek masasına doğru yürüdü. “Kim olmam gerekiyorsa oyum Emily. Eğlenceli ve pervasız olarak bir imparatorluğu başarıyla yönetemezsin.”

Bir anlığına düşünerek ona baktım. “Tamam, o zaman sanırım yemek teklifini reddetmek zorundayım.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü ben Jim’le bir gece geçirmek istiyorum.”

Gözleri benimkilere kenetlendi.

“CEO Jameson Miles benim ilgimi çekmiyor. Paranı ya da gücünü bundan daha az önemseyemezdim.”

Sözlerimi süzgeçten geçiriyor gibi uzunca bir süre bana baktı.

Yanına giderek yumuşak bir şekilde onu öptüm. Dilimi dudaklarının arasından geçirirken, “Jim’e beni saat yedide almasını söyle,” diye fısıldadım. “Onun için yanıp tutuşuyorum.”

Yüzünden hassas bir ifade geçti. “Ne yapabileceğime bakaçağım.”



Kendi katıma geri yürüyerek masamdaki sandalyeme oturdum.

Aaron bilgisayarında yazı yazarken, “Nasıl gitti?” diye fısıldadı. “Onu yalvarttın mı?”

“Tanrım, elde edilmesi zor olanı oynamakta resmen berbatım.” İçimi çektim.

UÇAKTAKİ YABANCI

Molly sırttı. “Hepimiz öyle değil miyiz?”

Bilgisayarımı açtım.

“Ee?” Aaron çalışmayı bırakarak fısıldadı. “Anlat bize.”

Sesimin sıradan çıkması için çabalayarak cevap verdim. “Bu akşam yemeğe çıkıyoruz.”

Molly heyecanla, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Ne halt giyeceksin?”

“Bilmiyorum.” Kaşlarımı çattım. “Aşırı ateşli bir şeyler.”



Yavaşlatmaya çalışırcasına elimi kalbimin üzerine koyarken duvardaki saate göz attım. 18.55.

Her an burada olabilirdi.

Bir yandan ellerimi sallarken diğer yandan ileri geri volta atıyordum. “Sadece havalı davran... ve onunla yatma. Ne yaparsan yap, kolay lokma olma,” diye kendime sesli şekilde hatırlattım.

Banyodaki aynaya doğru yürüyerek rujumu tazeledim. “Birbirinizi tanıyın, sonra da karakterine bakarak bilgiye dayalı bir karar ver, seni ne kadar tahrik ettiğine göre değil.” Aynadaki yansımasıyla konuşan aptal kıza sırttım. Eğer siki o kadar mükemmel olmasaydı, bunlar hakkında düşünmezdim bile... değil mi?

Telefonum çaldı. Kalbim çılgın gibi atarken, “Alo,” diyerek cevapladım.

Derin, kadifemsi sesi, “Aşağıdayım,” diye mırıldandı. “Hangi kattasın?”

“Hemen aşağıda olacağım. Görüşürüz.” Tam boy aynaya geri yürüyerek son bir bakış attım. Üzerime oturan ve dizlerimin hemen altında biten siyah bir elbise giyiyordum. İnce askılı ve sırt dekolteliydi. Siyah stilettolarım ve uyumlu el çantamla iyi gidiyordu. Uzun koyu renk saçlarım büyük Hollywood dalgaları yapılmış ve bir tarafa doğru tokalarla tutturulmuştu. Makyajım için çok uğraşmışım ve şimdi dumanlı gri gözlerimle parlak kırmızı dudaklarım vardı.

Elbette, ölümüne ağdalanmışım... *ne olur ne olmaz.*

T. L. SWAN

Asansörle aşağı inip apartman girişinden dışarı yürürken binamın cam ön kapılarından onu gördüm. Lacivert bir spor ceket, beyaz bir tişört ve mavi kot pantolon giymişti. Daha az önce bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu.

Nefesim onu görünce kesilirken bana döndüğünde gülümsedim.

“Selam.” Gülümsedi.

“Selam.”

Gözleri vücudumdan aşağı inerken elimi kendi elinin içine aldı. “Güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.” Mahcup bir şekilde gülümsedim.

Birbirimize bakıyorduk ve... işte yine oradaydı. Ne zaman yalnız kalsak aramızda dolaşan elektrik akımı. Gözleri dudaklarıma inerken, “Ne yapmak istersin?” diye sordu.

Gülümsedim. İşte Jim buradaydı, Jameson benim ne yapmak istediğimi sormazdı. “İtalyan’dan bahsetmemiş miydin?”

Eğilerek tam dozunda bir çekişle beni öptüğünde ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Kollarım boynuna dolandığında caddenin ortasında durmuş birbirimize bakıyorduk. “Beni gerçekten tahrik ediyorsun, Emily Foster,” dedi fısıltıyla.

Parmaklarımı koyu renk saçlarından geçirirken gülümse-dim. “Şehrin ta öbür ucundan caddenin ortasında benimle oynamak için mi geldin?” diye sordum masum masum.

“Hayır.” Sırıttı. “Ama şimdi burada olduğuma göre yapmak istediğim tek şey bu.”

Yeniden öpüştüğümüzde, öpücük yavaş ve yumuşaktı. Uyarılmamın bir 747 gibi yükseldiğini hissettim.

Kalın sertliği karnıma doğru kendini hissettirince kocaman gülümsedim.

“Ne?”

“O da yemeğe geliyor mu?” diye sordum.

Kıkırdadı. “Sen ne zaman yakınlarda olsan bizimle sallanmak istiyor gibi görünüyor.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“*Sallanmak* onu tarif etmek için kullanacağım kelime olmazdı.”

Gözleri belli bir şeyle parıldarken elimi tuttu. “Bu taraftan gidelim.”

“Yürüyecek miyiz” diye sordum şaşırarak.

“Kendimi buraya bıraktırdım. Sonra gelip bizi alacaklar. Buradan restorana taksiyle gideceğiz.”

“Tamam.”

Caddenin köşesinden döndüğümüzde Jameson bir taksi çağırды. Taksinin arkasına oturduk. “Waverly Place, lütfen.”

“Tamam.” Şoför trafiğin içine sürdü.

“Ne zamandır New York’ta yaşıyorsun?” diye sordum.

“Tüm hayatım boyunca burada yaşadım.”

“Ebeveynlerin burada mı yaşıyor?” Kaşlarımı çattım. Bunun gibi bir şehirde yaşadığımı hayal edemiyordum.

“Evet, gerçi okula başka bir yerde gittim.”

“Nerede okudun?”

“Pek çok yerde ama Aspen’de bitirdim.”

Ona bakakaldım. *Bu da neydi?* “Aspen’de tek başına mı okudun?”

“Hayır, erkek kardeşlerim de benimleydi.” Elim tutarak yumuşak bir gülümsemeyle arkasını öptü.

Ona baktım. Tamamen farklı dünyalardan geliyorduk. Onun yetiştirilme tarzını kavrayamıyordum bile.

“O bakış da ne?” diye sordu.

“Benim, bir arkadaşımın evinde yatıya kalmama bile izin yoktu.”

“Bağımsızlık ailemde her zaman cesaretlendirilmiştir.”

Aklıma bir şey gelince gülümsedim.

“Ne?”

“Kim bilir kaç yaşından beri yalnız yaşıyorsan eğer...” Cevabını beklerken duraksadım.

“On iki.”

T. L. SWAN

“Doksan yaşında birinin duygusal zekâsına sahip olmalısın. Değil mi?”

Kafasını arkaya atarak kahkaha attı. “*Olmalı* buradaki anah-tar kelime.” Gözleri neşeyle dans ediyordu. “Peki senin duygusal zekâ yaştın kaç olurdu?”

“Hımm.” Düşünürken kaşlarını çattı. “Duygusal olarak sanırım otuz yaşlarındayım.”

“Fiziksel olarak?” Sırıttı.

“Ah Tanrım, on sekiz.” Güldüm. “Hiç deneyimli değilim.”

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde bakışındaki sıcaklığı hissettim.

“Senin fiziksel deneyimin kaç peki?” diye fısıldadım.

“Ben anlatmak yerine daha çok göstermeyi tercih eden biri-yim.” Yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi. “Gerçi sana ufak bir gösterim yapmaktan memnun olurum.”

Taksi dururken kıkırdadım. “Eminim olursun.” Taksiden çıktık, iki dakika sonra Jameson elimden tutarak beni *Babbo* adlı bir restorana soktu. Dışarıdan bir İngiliz barı gibi küçük ve sevimli görünüyordu ama kapıdan içeri girdiğimizde görün-düğünden daha büyük olduğunu gördüm. Mekân karanlık ve karamsardı, altın aydınlatma armatürleri ambiyansa katkı sağ-lıyordu. Her yerde devasa vazolarda taze çiçekler vardı ve süper romantik hissettiriyordu.

“Merhaba, Bay Miles.” Girişteki adam gülümsedi. “Masanız bu tarafta, efendim.” Jameson elimi tutup beni restoranın köşe-sine doğru yönlendirdiğinde garson sandalyemi çekti.

“Teşekkür ederim.”

“Başlangıç olarak bir şeyler içmek ister misiniz?”

“Evet.” Jameson şarap menüsünü inceliyordu. “Kırmızı na-sıl?” diye bana sordu.

“Her neyse.” Gergin bir gülümsemeyle omuzlarımı silktim.

“Bir şişe Henschke alacağız.”

“Evet, efendim. Hangisi?”

UÇAKTAKİ YABANCI

"Hill of Roses, lütfen," dedi menüyü kapatarak. Garson bizi yalnız bırakarak gözden kayboldu.

"Şaraptan anlıyorsun diye tahmin ediyorum?" diye sordum.

İkimize de bir bardak su doldurdu. "Sadece sevdiğim şarapları bulunduran restoranlara giderim. O yüzden evet, sanırım şaraptan anlıyorum."

"Ah, anlıyorum." Sırıttım. "Onlardan birisin."

Gülümsedi. "Belki."

Gözlerimiz bir anlığına birbirimizin yüzünde oyalandı.

"Lanet olası CEO olduğuna inanamıyorum."

Kıkırdayarak yüzünü eline yasladı. "Bu akşam randevuya Jim'le çıkmak istediğini sanıyordum?"

"İstedim... yani, istiyorum."

"Ee, o zaman neden CEO'lar hakkında konuşuyoruz?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. "Bilmem."

Garson geri döndü ve şarap şişesini açarak bir kadehe az miktarda döktü. Jameson tadına bakarak, "İyi," deyince garson kadehlerimizi doldurarak uzaklaştı.

Jameson kadehini kaldırdığında yavaşça kendiminkiyle tokuşturdum. Bir yudum içtiğimde zengin, kadifemsi tadı aldım.

"Hımm." Başımı onaylarcasına salladım. "Etkilendim."

"Mükemmel bir zevkim vardır." Ciddileşmeden önce gülümsedi. "Her şeyde."

Mahcup bir şekilde gülümsedim, benden bahsediyordu.

"Bana geçen hafta sonundan bahset," dedi.

"Anlatacak çok bir şey yok."

"Ondan ayrıldın mı?"

"Olacağı zaten belliydi."

"Mutlu değil miydiniz?"

"Hayır. Uzun süredir değildik."

"Adı ne? Ne iş yapıyor?"

"Sana onun adını söylemeyeceğim," diye tersledim. "O bir iş adamı, başarılı ve yakışıklı," diyerek yalan söyledim.

Beni izlerken şarabından bir yudum aldığında aklında başka bir şey olduğunu anladım.

“Ne?” diye sordum.

“Hiç beni düşündün mü?”

“Evet.” Yumuşak bir şekilde gülümsedim. “Sen hiç beni düşündün mü?”

“Aslında düşündüm.” Gözleri benimkileri buldu.

“Ne düşündün?”

Yüzüne yavaş, seksi bir gülümseme yayıldı.

“Ne?”

“Bilmek istemezsin.”

“Hayır, istiyorum.” Gülümsedim. “Söyle.”

“Bugüne kadar yaptığım en ateşli seks olduğunu düşünüyordum.” Gözleri dudaklarıma indi.

Aramızdaki hava çatırdadı.

“Şimdi bile, ne zaman seninle aynı odada olsam, bedenim kendi ihtiyacına göre hareket etmeye başlıyor.”

Birbirimize bakarken zaman durdu.

Yavaş çekimde şarabından bir yudum aldı. “Sana baktığım zaman... aklımda sadece tek bir şey oluyor,” diye mırıldandı.

“Elimde değil. Neredeyse ilkelce.”

İlkelce.

Karanlık bir sesle, “Kontrol etmek gitgide zorlaşıyor,” diye fısıldadı.

Lanet olsun, bu adam bambaşka bir şeydi ama her uyarı işareti dönüp yapabildiğim kadar hızlı şekilde kaçmamı söylüyordu. Bir geceden sonra beni bu şekilde etkileyebiliyorsa... iki gecede neler yapabilirdi?

Gözlerimiz kilitlendiğinde uyarılma kanımı ısıttı. Aniden elde edilmesi zor olanı oynamak istemediğimi fark ettim; birbirimizi tanımadığımız gerçeğini de umursamıyordum. Riskleri umursamıyordum. İhtiyacım olan şey ondaydı... lanet olsun, soru sormadan onu alacaktım.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Sipariş vermeliyiz,” diye fısıldadım.

Aceleci bir tavırla menüyü açtı. “Ne istiyorsun?”

“En hızlı ne varsa.”



Bir saat sonra, Jameson elimden tutarak beni kaldırıma çekti. “Arabam buralarda bir yerde park halinde.” Dönerek beni kollarına aldı. Sert bir şekilde beni öpmeye başlayınca dudaklarına doğru gülümsedim. Bu akşam yemek boyunca gülüp sohbet edişimiz bana hatırladığım Jim’i anımsatmıştı, ben ve hayatım hakkında her şeyle ilgilenen, uçakta tanıştığım adamı. Sanki o da aynısını hissetmiş gibiydi; neredeyse kalabalık bir restoranın ortasında sevişecektik. Haklıydı, aramızdaki bu çekim çılgıncaydı.

“Acele et,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Göz kamaştırıcı bir adamla yemeğe çıkmak bir şeydi, tüm süre boyunca kendini, masanın altında onun sikini emerken hayal etmek bambaşka bir şeydi.

Bugüne kadar yaptığı en iyi seksin benimle olduğunu söylemesinden miydi bilmiyorum ama... kahretsin, onun lanet aklını başından almak istiyordum. Çaresizce onu cırılçıplak soy-mak istiyordum. Boston’da beni dönüştürdüğü o kadın olmak istiyordum. O kadını özlüyordum.

Köşeyi döndüğümüzde kaldırımın kenarına park etmiş büyük siyah limuzini görünce aniden durdum.

“Ne?” Kaşlarını çattı.

“Limuzin mi burada?”

“Evet. Yani?”

Uzun bir süre ona baktım.

Gözlerini devirerek arka kapıyı açtı. “İçeri gir.”

Ben arabaya bindikten sonra iki saniye içinde o da arabadaydı ve elbisem belime çıkmış halde bacaklarımı iki yana açarak beni kucağına oturtmuştu. Kapalı güvenlik paravanı bize mahremiyet sağlıyordu. Öpüşürken, kalça kemiklerimi tutarak

kadınlığımı üzerinde ileri geri yönlendirdiği siki sertti. Ellerini kıcımda aşağı ve yukarı yavaşça gezdirirken bedenim kendi başına bir ritim tutturmuştu.

Gözleri koyulaşmıştı. Parmaklarını külotumun içine daldırarak kadınlığımın arasından geçirdi. “Siktir,” diye fısıldadı. “Sırf bu güzel, sıcak amcığı hissederek boşalabilirim.”

Daha derin bir bağlantı arayarak onun üzerinde kuvvetle gidip gelmeye başladım. Bana bakarken çenesi gevşedi. Birileri yemekte içkime ne çeşit bir azgınlık hapı atmıştı bilmiyordum ama kendimi yerde, bacaklarının arasında sertçe kotunun fermuarını açarken bulmuştum.

Onu koltuğuna bastırıp sert bir şekilde bacaklarını açtığımda tısladı.

Gözlerimiz kenetlenirken aletin dibini yaladım ve ucundan akan zevk sıvısının tadını aldım. Yüzümü avuçladı, onu gırtlığıma kadar aldığımda kasıldı. Karın kasları da kasılırken, “Siktir,” diye fısıldadı hırıltıyla. “Kahretsin, Emily.”

Ben sertçe emerken vücudu altımda sarsılmaya başladı. Boşalacaktı.

Sert, hızlı ve dizginlenmemiş bir şekilde gelmesini istiyordum. Bu gece onun sahibi olmak istiyordum.

Onu memnun etmek kendim hakkında iyi hissetmemi sağlıyordu ve Emily’nin bu yeni versiyonunu seviyordum. Onu saklamak istiyordum.

Bir tutam saçımı kavrayıp, “Emily,” diye homurdandı. “Geldik.” Şoförü kapıyı açmayı denemeden hemen önce kilidi aşağı indirdi.

Aceleyle koltuğuma geçtim. Kotunun fermuarını yukarı çekerken ikimiz de kesik kesik nefes alıyorduk.

Bu da neydi? Bu adam beni bir hayvana çeviriyordu.

Bana dönüp sırtırken saçlarımı düzeltti. “Daireye geçelim, tamam mı?” Nazik bir şekilde beni öpmeye başladı. Dudakları benimkilerin üzerinde oyalanırken birbirimize bakıyorduk.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Seni yeniden görmek çok güzel, Emily Foster,” diye fısıldadı.

Bacaklarımı açarak oturmak için tekrar üzerine tırmanırken dudaklarımı yaladım. “Seni yeniden tatmak çok güzel, Jameson Miles.” Kadınlığımı üzerine bastırduğımda kalça kemiklerimi kavrayarak beni durdurdu.

“Dur,” diye emretti. “Hemen dur.”

Dudaklarımı kulaklarına yaklaştırdım. Isırmadan önce, “Arabanda boşalmanı istiyorum,” diye fısıldadım. “Beni tam burada sikmeni.”

“Yüce Tanrım.” Beni ittirerek hızlı bir hareketle kapıyı açtı. Şoför içeride ne yaptığımızı bilmiyormuş gibi yaparak başını eğdi.

Beni dışarı çeken Jameson, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra hızla binaya girdik.

Asansöre bindiğimizde görevli direkt karşıya bakıyordu. Bense soluk soluğa kalmıştım, sıırıslıklam kadınlığım zonklu-yordu.

Dağılmış haldeydim.

Kapalı kapılara doğru dümdüz karşıya bakan Jameson’ın gözleri koyulaşmıştı.

Tanrım, ona ihtiyacım vardı.

Kapılar açılınca elimden tutarak beni dışarı çekti. Dudaklarımız birleştğinde beni geri geri dairesine yürütmeye başladı. Beni kaldırdığında, “Geçen sefer de odaya aynen bu şekilde girmemiş miydik?” diyerek gülümsedim.

“Benziyor.”

Beni aşağı indirdiğinde etrafıma bakındım ve kalbim yerinden oynadı.

“Bu da ne, Jim?” diye fısıldadım şok içinde.

“Ne?” Kaşlarını çatı.

Gözlerim odayı tararken, “Burası senin evin mi?” diye sordum.

Dudakları boynuma inerek köprücük kemiğimi yalamaya ve emmeye başladı, tamamen kendini kaptırmıştı.

Dairesi, her baktığım yerde parıldayan New York ışıkları ve yerden tavana kadar pencereleriyle kocaman ve moderndi. Lambalar sıcak bir his vermeleri için stratejik olarak konumlandırılmıştı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir yerde bulunmamıştım... ya da daha yabancı.

Yerler açık renk ahşap parkeyle döşenmişti. Lüks, kadife ve deri mobilyalar odayı dolduruyordu. Oturma odasında şöminenin üzerine asılı büyük, altın yaldızlı bir ayna ve güzel antika bir halı vardı.

"Daireye bakmayı bırak ve bana bak." Jameson yüzümü kavrayarak kendininkine doğru çevirdi.

Gözlerimi ona diktim.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Bu daire."

"Ne olmuş ona?"

"Benden çok farklı bir dünyadan geliyorsun," diye fısıldadım.

"Kimin umurunda?" Gözleri benimkileri buldu. "Ben seni istiyorum, sen beni istiyorsun. Başka neye gerek var?"

Beni duvara çarpıp tek hızlı bir hareketle elbisemi bedenimden çıkardığında öpücüğümüz çığırından çıktı. Ceketini omuzlarından indirip tişörtünü kavrayarak çıkardım. Kotunun fermuarını açtığımda hepsini tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Birbirimize bakmaya başladığımızda, ikimiz de iç çamaşırlarımızla, nefes nefese ve daha derin bir bağlantı için can atar haldeydik.

Noel sabahı gibiydi... sadece çok daha iyiydi.

Bildiğim bir sonraki şey, dairesi boyunca sürüklenerek yatağın üzerine atıldığımды. Külotumu bacaklarımdan yırtar gibi çıkardı. Büyük bir zevkle beni izlerken aç bakışları vücudum boyunca gezindi.

İşte oradaydı, bu adamın bakışıyla yarattığı sıcaklık dünyayı yakabilirdi. Bana bakış şekli asla unutmadığım bir şeydi.

UÇAKTAKİ YABANCI

Bacaklarımı kaldırıp beline dolayarak kalın sikini şişmiş etimin içine kaydırmaya başladı.

Başını eğip bana bakarken yüzünden seksi bir gülümseme geçti. “Şimdi hatırladım.”

“Neyi hatırladın?”

“Baş harflerindeki F'nin ne anlama geldiğini.”

“Neymiş o?”

“Feci azgın.”

Bir kahkaha patlattım. “Bunu unutmuştum.”

“Herhangi bir şeyi nasıl unutabilirsin? O gecenin her detayı beynime kazındı.” Bana bir prezervatif uzattı. “Tak bana.”

Dediğini yapmadan önce aletine yumuşak bir öpücük konurdum. Her zaman ki gibi patronluk taslıyordu.

“Ne gibi mesela?” diye fısıldadım ona doğru. Uzandığımda üzerime doğru emekledi.

“Bana bakma şeklin gibi, dilimde bıraktığın tadın gibi.” Dudakları benimkileri bulduğunda öpücüğümüz derinleşti. “Bedenin benimkinin etrafında dalgalandığında içindeki her kasın nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum.”

Kirli sakalının üzerinden parmaklarımı geçirirken hayretle gülümsedim. *Lütfen daha fazla göz kamaştırıcı olma. Zaten seninle baş edemeyeceğim.*

“Ama en çok hatırladığım şey beni öpme şekli.”

Gözlerim onunkileri araştırdı. “Seni nasıl öpmüştüm?”

“Sanki bütün hayatın boyunca beni öpmeyi beklemişsin gibi.”

Derinlerime doğru kaydığımda kalbim sıkıştı. Bacaklarımı daha yükseğe kaldırdım. “Belki de beklemişimdir.”

Bedeni benimkinin içinde, birbirimize bakıyorduk. Bunun sadece seks olduğunu ve hiçbir anlama gelmediğini bildiğim halde, samimi ve özel hissettiriyordu... olması gerekenden çok daha fazla.

Kes şunu. Şunu fazla düşünmeyi kes.

T. L. SWAN

“Gevezelik yapmaya devam mı edeceksin, yoksa beni sikecek misin?” Anı hafifletmek için sataştım.

Kıkırdayıp içimden çıkarak sertçe tekrar girdiğinde ciğerlerimdeki hava boşaldı. Haykırdım.

Ah... Sevgili Tanrım. Sanırım içindeki şeytanı uyandırdım.

Dizleri genişçe açık bir halde gittikçe sert, daha sert şekilde hareket etmeye başladı. Her bir vuruşla bacaklarımı daha da yükseğe kaldırıyordu.

Aniden kendini tutarak durdu ve kalçalarıyla derinlerimde daireler çizdi. Tutarlı tüm düşünceler aklımdan giderken kafamı geriye attım. Dişleri boynumu sıyrırken, “Ah Tanrım,” diye inledim. “Bu çok iyi.” Başparmağı klitorisimde daire çizerken o lezzetli hareketi yapmaya devam ediyordu. Bedenim titremeye başlarken yüzümü kavrayarak kendi yüzüne yaklaştırdı.

Vücudum onun altında arkaya doğru kavislenir ve kıvranırken gözlerimiz kilitlendi.

Kollarını düzleştirip bacaklarımı omuzlarının üzerine koyarken, “Sikimin üzerine boşalırken bana bak,” diye emretti. Pozisyondaki değişiklik daha derinime girmesini sağlıyordu. Sertçe içime girip çıkarken şiddetle sarsıldım. Bir piston hızıyla bedenimi almaya başladığında başımı kaldırarak ona baktım ve kollarını kavradım.

“Siktir, evet,” diye homurdandı. “Siktir... siktir...” Başını arkaya atarak haykırdığında içimde boşaldığının kanıtı olan seğirmeyi hissettim.

Terden sırılsıklamdık. Eğilip dudaklarımı nazikçe kendi dudakları arasına aldı.

Tavana gözlerimi dikmiş bakarken nefes nefeseydim ve kalbim kontrolden çıkmış gibi atıyordu. Kafası boynumdaydı, dudaklarıysa köprücük kemiğimi takip ederek öpüyordu.

Bu ne sikim işti? Bu seks değildi, bu bir kıyamet olayıydı.

Ben mahvolmuşum.



UÇAKTAKİ YABANCI

Uyandığımda hava karanlıktı; New York şehrinin ışıklarının parıltısı odayı aydınlatıyordu. Çok geç olmuştu ya da çok erkendi. Sanırım saat sabaha karşı dördtü. Uyumadan önce perdeleri kapatmamıştık.

Ne geceydi ama.

Geriye bir şey kalmayana kadar birbirimizi tüketmiştik.

Tükenmiş bir şekilde uykuya dalan ve sırtüstü yatan Jameson'ı izlemeye başladım. Birbirimizin neyi olduğumuzu bilmiyordum ama onun benim cinsel ruh eşim olduğunu biliyordum. Böyle bir şey var mıydı? Bedenlerimiz bir aradayken hayvanlar gibiydik, ikimiz de doyamıyorduk.

Susuzluğumuz bastırılamıyordu. Şimdi uyanacak olsa, anında uyarılırdım, onun da uyarılacağını biliyordum.

Jameson kesinlikle haklıydı; *bu ilkelceydi*.

Susamıştım, o yüzden yataktan çıkıp onun sabahlığını giyerek su arayışı içinde mutfığa doğru yol aldım. Işıkları açık bırakmıştık, o yüzden odalar kısmen de olsa aydınlıktı. Yatak odasına gittiğimizi bile hatırlamıyordum.

Bir bardak bularak buzdolabından kendime biraz su doldurdum. Etrafıma bakınırken kalbimin yerinden oynadığını hissettim. Ne çeşit bir mutfaktı burası böyle? Sanki bir restoran mutfığıydı.

Oradan çıkıp oturma odasına doğru yürüyerek oldukça aşağıda kalan şehre baktım. Gözlerim dairede gezindiğinde kalbim pır pır etmeye başladı. Bu gerçek paraydı.

Aptal para.

Benim tüm dairem sırf onun yatak odasına sığabilirdi. Bunun gibi bir yerin değeri kaçtı? Kıyafetlerimiz her yere dağılmıştı. Onları toplayarak katladım ve sehpanın üzerine koydum. O anda yerde bir şeyin parladığını gördüm.

Kaşlarımı çatarak Jameson'ın cep telefonunu yerden almak için eğildim. Soyunurken cebinden düşmüş olmalıydı. Bir mesaj geldiğinde aydınlanan ekranda *Chloe* ismi görüldü.

T. L. SWAN

Neredesin?

Toplantın geçe mi kaldı?

Telefona bakakaldım. *Bu ne sikim iş?*

Chloe kim?



Jameson

Alarmımın sesine uyandım ve gerinirken gülümsedim; doymuş ve uykuluydum.

Uzun zamandır ilk kez rahatlamıştım.

Ne geceydi... ne kadındı ama.

Emily'ye uzandığımda yatakta benimle birlikte olmadığını fark ederek kaşlarımı çattım. Banyoda olmalıydı. Yirmi dakika kadar uyukladım. Emily'nin geri dönmediğini görünce kalktım. "Emily?" Banyoya girerken seslendim.

Boştu.

Oturma odasına girdim. "Emily?" diye seslendim.

Sessizlik.

"Nerede bu?" Etrafa bakınırken kıyafetlerimin katlanarak sehpaye konulduğunu ve onunkilerin... gittiğini fark ettim.

"Emily?" Dairemde tam tur atarken seslendim. "Emily?"

Öfkem çoğalmaya başlayınca çenemi sıktım. Kan beynime sıçrarken numarasını çevirmeye başladım. Adrenalin kan dolaşımımı doldururken kulaklarımda sinirli kalp atışlarımı duyabiliyordum.

"Alo," diye cevap verdi.

"Ne cehennemdesin sen?" diyerek kızdım.

8. BÖLÜM

Jameson

“G-gitmem gerekti,” diye kekeledi.

“Neden?”

“İşe erken gelmem gerekiyordu.”

“Beni uyandırmayı düşünemedin mi?” diye tersledim. “Beni kızdırdın.”

“Bana dürüstlük ayaklarına yatma. Canım ne zaman isterse o zaman giderim.” Telefon kapandı.

Derin bir nefes aldım; kimse telefonu benim yüzüme kapatamazdı.

Hiç kimse.

Çenemi sıkarak telefonumu koltuğun üzerine fırlattım. Bu kadın lanet olası bir şekilde çileden çıkarıcıydı.

Ofisime girerek dizüstü bilgisayarımı açtım ve güvenlik kamerası kayıtlarına giriş yaptım. Yüklenmesini beklerken oturdum. Ön kapımın bir görüntüsü belirdiğinde geri sar tuşuna basarak görüntünün hızlı bir şekilde geriye gidişini izledim. Emily’nin çıkışını görünce filmi durdurdum. Saat kaçtı?

Sabaha karşı 3.58’di. İşe erken mi gitmesi gerekiyordu? Saçmalık.

Uyuyakalmamı beklemiş ve hemen gitmişti. Öfkem artarken sandalyemde arkama yaslandım.

T. L. SWAN

“Ne sikim bir oyun oynadığını bilmiyorum, Emily Foster ama ben bunu yemem. Eğer benimleysen, benimlesindir. Ben ne bok dersem onu yapacaksın.”

Bilgisayarımı çarparak kapattım ve hışımınla üst kata çıktım. Bir kavga arıyorsa, şimdi onu bulmuştu.



Bir saat sonra, binamın giriş salonundan yürüyerek dışarı çıktım. “Günaydın, Bay Miles.” Alan limuzininin kapısını açarken gülümsedi.

İçeri girerken, “Günaydın,” dedim.

Her zamanki gazete yığını kahvemle birlikte koltuğun üzerindeydi. Sabah ritüelime başladım. Binama kadar olan yirmi kilometreyi gitmek kırk dakikamızı alıyordu, o yüzden bu süreyi rakiplerimizi takip etmek için kullanıyordum. Yığına göz gezdirerek en yakın rakibimiz olan *Gazette*’yi aldım ve ön sayfayı taradım.

Gazeteyi açarken, “Formatları berbat,” diye mırıldandım alçak sesle. Birinci ve ikinci sayfayı okuduktan sonra üçüncü sayfaya geçtim.

FLAŞ HABER

NEW YORK POLİS DEPARTMANI ÇOK GİZLİ BİR SORUŞTURMAYI KAPATTI.

Cinayet, başlangıçta, Brooklyn New York’taki 85’ten fazla soygunla bağlantılı olduğu düşünülen, polisin Taşsurat olarak adlandırdığı bir adama atfedilmişti.

Ancak DNA kanıtı sonucu, soruşturmacılar şimdi suçların, eyaletin diğer bölümlerinde Kırmızı Kurdele Katili olarak bilinen aynı şüpheli tarafından işlendiğine inanıyorlar.

Brooklyn Bölge Savcısı Matthew Price, “Bu başvuru ile Taşsurat’ı resmi olarak Kırmızı Kurdele Katili olarak bilinen şahısla ilişkilendirdik,” dedi.

Bir araba tamircisi olan Taşsurat, polisin bir soyağacı inter-

UÇAKTAKİ YABANCI

net sitesiyle DNA'sını eşleştirerek izini bulmasından sonra aranıyordu.

Polisin önceden tasarlanmış seri bir suç olarak tanımladığı 5 kişiyi öldürme ve 45 kişiye tecavüz etmekle suçlanmakta.

Öldürüldükten sonra kurbanların boyunlarının etrafına kırmızı kurdele bağlandığı için Kırmızı Kurdele Katili olarak isimlendirilmişti.

Polis, şüphelinin bulunduğu yeri izliyor ve bugün bir tutuklama yapılması bekleniyor.

"Siktir." Bu Emily'nin haberiymi, sadece farklı şekilde kelimelere dökülmüştü. Telefonumu çıkararak Tristan'ı ararken kan basıncımın kaynama noktasına çıktığını hissediyordum.

"Selam," diye cevapladı.

"Gazette'nin üçüncü sayfasını aç," diye patladım.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Hasiktir." İçini çekti. "Sonra görüşürüz."

Aramayı kapattığımda telefonum titreşmeye başladı. *Chloe* ismi ekranı aydınlattığında 'reddet'e bastım.

Kahvemden bir yudum alıp pencereden dışarı bakarken, her bir gözeneğimden nefret yayılıyordu. Kandırılmak bir şeydi ama kendi çalışanlarımızdan biri tarafından satılmak tamamen yeni bir ihanet seviyesiydi.

Bundan sorumlu olanı elime geçirdiğimde bunun bedelini ödetecektim.



Yarım saat sonra, ofisime girdiğimde en sevdiğim insanlardan üçünü içeride buldum. Erkek kardeşlerim.

"Merhaba." Sırıttım. "Tanrım, sizi en son gördüğümünden beri daha da çirkinleşmişsiniz. Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim."

Kıkırdadılar. Sarıldığımızda erkek kardeşlerimi özlediğimi fark ettim. Şirketteki rolleri İngiltere'de yaşamalarını gerektir-

diğinden Londra ofisinde çalışıyorlardı. Onları sadece ayda bir kere oraya seyahat ettiğimde görebiliyordum, Tristan da aynı şekildeydi. Ancak o daha uzun kalabildiği için, onlarla daha çok vakit geçirebiliyordu.

Gazette'yi masama çarptım. "Bu da neyin nesi şimdi?"

Konferans masasının etrafına otururlarken, Tristan, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Elliot, "Neler oluyor?" diye çıkıştı. "Buna inanamıyorum."

Derin bir şekilde nefes verdim. "Yeni bir çalışmamız var, Emily Foster."

Tristan sırtınca gözlerimi devirdim. "Ve?" Christopher araya girdi.

"İkinci gününde bir haber yazıyordu ve şüphelinin adından emin olmadığı için o esnada bir isim uydurdu. Ofise geri geldiğinde değiştirmeyi planlıyordu."

Dinlerken ikisinin de kaşları çatılmıştı.

"Ama unuttu."

"Tanrım." Elliot gözlerini devirdi. "Beceriksiz."

"Hayır," dedi Tristan. "Şeytanca. Aynı haber ertesi gün *Gazette*'de çıktı... hem de yanlış isimle."

Elliot ve Christopher dinlerken kaşlarını çatmıştı.

"Bunu nasıl öğrendiniz?" diye sordu Christopher.

"Muhabiri tanıyorum. Biz daha önce tanışmıştık." Detay vermek istemeyerek duraksadım.

"Kim olduğunu biliyor musunuz?" Tristan sırtıttı.

"Kim?" Elliot'ın gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Jay'in asırlar önce devasa bir morlukla çıkageldiği günü hatırlıyor musunuz?"

Yüzleri düştü. "Hayır."

Elliot burun kemiğini sıktı. "Lütfen... bana o olduğunu söyleme." Kahkaha attı. "Ne demiştin o morluk için? Mola utancı."

"İki hafta boyunca lanet olası bir boğazlı kazak giymek zorunda kalmıştım," diyerek tiksintiyle içimi çektim.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Annemin hayır kurumu için düzenlediği resmi akşam yemeğini hatırlıyor musunuz?” Tristan kafasını arkaya atarak güldü. “Görüp görülebilecek en büyük morlukla gelmiştin.” Hatırladığı şeye kıkırdadı. “Ve bütün gece annemden saklanarak boynunu kapatmak zorunda kalmıştın. Cidden komikti adamım.”

“Rezillik.” O zamanı düşününce içimden bir titreme geçti. “Her neyse, hikâyeye geri dönersek.” Tristan’a konuyu gündeme getirdiği için ters ters baktım. “Emily- muhabirin adı bu- benim bilgim dışında burada işe girmiş. Üç hafta önce göreve başladı, sonra isimle ilgili şu aksilik yaşandı. Kuşku uyandıran bir şeyler döndüğüne dair şüphelerle bana geldi. Olay yerinde uydurduğu sahte bir isim tesadüf olamazdı.” Kardeşlerime baktım. “Haberlerimiz karaborsada satılıyor.”

“Kahretsin.” Elliot patladı.

“Hisse fiyatlarımız düşüyor çünkü artık flaş haber vermiyoruz.”

Elliot tiksintiyle kafasını iki yana salladı.

Tristan, “Çünkü para ödediğimiz muhabirlerimiz rakiplerimiz için çalışıyor,” diye söylendi.

“Bu teoriyi bu hafta test ettik. Emily’ye sahte bir haber yazdırarak her zamanki kanallarla teslim ettirdik. Bakın.” Gazeteye parmaklarımın tersiyle vurdum. “İşte burada, *Gazette*’nin üçüncü sayfasında.”

Hepsi de derin düşüncelere dalarak önümüzdeki gazeteye baktı.

“O zaman... ne yapıyoruz?”

“Herkesi kovmak bana uyar,” diye tersçe cevap verdim.

“Hayır, bunu düzgün bir şekilde halletmeliyiz. O katta yüz tane insan var. BT ve posta odasından bahsetmiyorum bile.”

Seçeneklerimizi tartışırken oğlanlar gevezelik etmeye başladılar.

Dahili arama tuşuna bastım. “Hukuk bölümünden Richard’ı yukarı alabilir miyiz, lütfen?”

“Peki efendim.”

“Emily’ye bir haber daha yazdırıp olayı daha yakından takip etsek mi?” diye sordu Elliot.

“Hayır,” diye tersledim. “Onun tekrar dahil olmasını istemiyorum. Hatta onun buraya tekrar gelmesini de istemiyorum.”

Tristan sırtıttı.

“Bir dakika içinde suratındaki o aptal sırıtışı sileceğim,” diye tersledim.

Elliot, “Yine bir yerlerini morartacak diye mi korkuyorsun?” diye dalga geçti. “Oldukça iyi bir emiş gücü olmalı.”

Hepsi kahkaha attı.

Ona dik dik baktım. “Saçmalamayı kes. Bugün bunun için lanet olasıca havamda değilim.”

Kapı tıklatıldığında “İçeri gel,” diye seslendim. Richard göründü. “Otur lütfen.”

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” Gülümsedi.

“Haber katında birinin haberlerimizi bir rakibimize sattığına inanmak için sebeplerimiz var. Yasal olarak bunu nasıl ele almalıyız?”

Gözleri aramızda gidip gelirken kaşlarını çattı. “Emin misiniz?”

“Evet.”

“Şey.” Düşünürken kaşlarını çattı. “Bir kurumsal soruşturma firması tutmanız gerekir.”

“Onlar ne yapıyor?” diye sordum.

“İş merkezlidirler; bir iş ortağının veya anlaşmanın yasallığını doğrulamak, tescilli bilgilerin kaybı veya hırsızlığını araştırmak, zarar görmüş bir itibarın potansiyelini tanımlamak gibi benzeri şeyler yaparlar.”

Ayağa kalkarak, “Hayır,” dedim. “Bir yabancıнын gelip buraya burnunu sokmasını istemiyorum. Ya bu duyulursa? İtibarımıza çok daha fazla zarar verir.”

“Saygısızlık etmek istemem Jameson ama başka bir seçeneğinizin olduğunu sanmıyorum,” dedi Richard.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Bildiğin bir firma var mı?” Tristan sordu.

“Hayır. Ama kimi kullanacağınızı araştırıp bulabilirim.”

“Bundan hoşlanmadım.”

“Onlar profesyonel. Bunun gibi şeylerle her zaman ilgileniyorlar. Binada olduklarını bile anlamazsınız,” diye devam etti Richard.

“O nasıl oluyor?”

“Çoğu zaman gizli çalışan olarak gelip, izleme ve iz sürme yaparken çalışanlardan biri gibi davranıyorlar.”

İğrenerek gözlerimi devirdim. “Ne kadar saçma. *MacGyver* dizisinden bir bölüm değil bu.”

Erkek kardeşlerime baktığımda köşeye sıkıştığımı biliyordum. Bundan sıyrılmanın başka bir yolu yoktu ve kabul etmek zorundaydım. “Peki.”



Emily

Bir saat önce

Caddede kalabalığın içinde güçlkle yürüyordum. Burada ne kadar süre yaşarsam yaşayayım New York'un bu yoğun kaldırımlarına alışamayacaktım. Bitik haldeydim. Gecenin yarısını seks yaparken uyanık geçirmiştım, saat dörtte Jameson'ın evinden çıktığımdan beri de uyumamıştım. Tanrım, tüm bu durum nasıl bir kâbustu. Hem şu lanet olası Chloe de kimdi?

Buzlu kahvemi sipariş ettim, beklerken gazete standından *Gazette* satın aldım. Öğle yemeğinde okuyacaktım. Bana uygun bir işleri var mıydı merak ediyordum. Büyük ihtimalle kısa süre içinde ihtiyacım olacaktı. Aklım hüznle Jameson'a kaydı. Kahretsin, neden her zaman hoşlandığım erkeklerle ilgili bir sorun çıkmak zorundaydı? Eğer sıradan bir adam olsaydı –normal boktan bir dairesi, boktan bir arabası olan ve ona mesaj atan kadınlar olmayan– mükemmel biri olurdu. Her açıdan...

Saatlerce sevişip öpüşmemizin görüntüsü gözümün önüne gelince üzüntüye boğuldum.

T. L. SWAN

Fiziksel seviyede bu kadar derin bir şekilde bağlanıyor olu-
şumuzdan nefret ediyordum.

Bu sadece seks, seni salak. Kemikleri titreten, mükemmel,
ayak parmaklarını kıvırtan cinsten bir seks.

Jameson Miles'in bunu birlikte olduğu her kadınla yaşadığı-
nı tahmin ediyordum. O çeşit bir siki olan, o çeşit bir adamdı.

Of. Kahvemi alarak ofise kadar olan iç karartıcı yürüyüşümü
yaptım. Bugün onu düşünmeyecektim, ayrıca ona Chloe'yi bil-
diğimi de kesinlikle söylemeyecektim.

Chloe her kimse.

Tek bildiğim gecenin bir yarısı, Jameson'a sen-neredesin-tar-
zı mesajlar attığı, bir şeyler döndüğü ve Jameson'ın tamamen
onun olduğuydu. Onu alabilirdi.

Pek çok şey olabilirdim ama erkek çalan biri değildim.

Aşağılık herif. Beni seks için kullanmaya nasıl cüret ederdi?
İhanetin acı tadı ağızıma geldi; istediğim kadar cesurmuş gibi
yapabilirdim ama işin gerçeği üzgündüm. Dün gece mükem-
meldi, mükemmelden daha iyiydi ama o gidip her şeyi mah-
vetmişti.

Geceyi Jim'le geçirdiğimi sanıyordum ama onun yerine şe-
refsiz Jameson Miles versiyonunu almıştım. Nasıl görememiş-
tim ki bunu?

Ağır adımlarla binaya girip kendi katıma çıkarak tiksintiyle
koltuğuma çöktüm. "Merhaba," dedim.

"Selam." Aaron sandalyesini bana çevirdi. "Nasıl geçti?"

Yukarıdaki kameraya göz attım. İzliyor muydu acaba? "İyi,"
diye yalan attım. "Bu akşam anlatırım. İçmeye gidiyoruz."

"İçmeye mi?"

"Gördüğümüz her şeyi."

Yüzü asıldı. "Ah... o anlamda iyi geçti."

"Kesinlikle," diye düz bir sesle mırıldandım.

"Bugün burada neler oluyor?" Aaron fısıldadı.

Bilgisayarımdan başımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

UÇAKTAKİ YABANCI

“Tristan ortalıkta dolanıyor, Jameson şimdiden bu kata indi.”

“Saat kaç?” Saatile göz attım. “Daha saat sekiz kırk beş. Bu saatte buraya asla inmezlerdi, hatta hiç.”

“Biliyorum.”

“Hımm.” Kat yöneticisiyle konuşan Tristan’ı izledim. Yüzünde katı bir ifade vardı. “Sence bir sorun mu var?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Dün gece Bay J’yi kızdırdın mı?”

Sırıttım.

“Belki de yukarıda bir öfke krizi geçiriyordur.”

“Büyük ihtimalle kovulmak üzereyim.” Bilgisayarımı açarken mutlu bir şekilde gülümsedim. *İyi, umarım tepesi atmıştır.*



İki saat sonra, kafamı kaldırıp baktığımda daha önce görmediğim iki adam gördüm. “Şunlar kim?” diye fısıldadım.

Molly yukarı baktığında yüzü asıldı. “Ah Tanrım merhamet et... teşekkür ederim, Tanrım.”

“Ha?” Kaşlarımı çattım.

“Onlar Elliot ve Christopher Miles. İngiltere’den gelmişler. Bu hafta kurul toplantısı veya onun gibi bir şey var demek ki.”

Gözlerim irileşti. “Jameson’ın erkek kardeşleri mi?”

Onları izlerken hülyalı bir şekilde gülümsedi. “Hı-hı.” Çoktan gözlerini dikip izleyen Aaron’a baktı. “Benimki Elliot.”

“İyi çünkü benimki kesinlikle Christopher,” diye hemen fısıldadı.

Molly, “Lütfen bize erkek kardeşlerle bir buluşma ayarlar mısın?” diye fısıldadı.

“Evet, ayrıca eş değiştirmek zorundayız.” Aaron cevap verdi. “Çünkü dördünü de istiyorum. Seçim yapamıyorum.”

“Hayal edebiliyor musun?” Molly mırıldandı. “Sırf düşüncesi bile yüzümü kızartmaya yetiyor.” Gözleri kardeşlere sabitlenmiş halde elindeki dosyayla yüzünü yellemeye başladı. “Hepsinin yatakta bir arada olduğunu hayal edin... vücudunuzu sırayla alıyorlar.”

İğrenmiş gibi gözlerimi devirdim. "Bana soracak olursanız, Miles kardeşler fazla abartılıyor."

Aslında abartılmıyorlardı. Bariz şekilde yalan atıyordum. Tüm o koyu renk saçlar, uzun boy ve yapılı cüsseler... Tasarımcı elinden çıkmış playboy takım elbiseleri içinde kare çeneler. Dördü hakkındaki her şey güç ve görkem diye bağırıyordu. *Pislik herifler.*

Jameson bugün beni görmeye gelmemiştii. Ondan haber almamıştım; doğruyu söylemek gerekirse, tam şu anda büyük ihtimalle yukarıda ofis koltuğunda Chloe'yle iş pişiriyordu.

Uf. Tüm erkeklerden elimi eteğimi çekecektim. Nasıl bu kadar aptal olabilmıştım?



16.30

"Aman Tanrım, *Gazette*'deki haberi gördünüz mü?" dedi Molly.

"Hayır, nedir?"

"Kırmızı Kurdele Katili. Bu akşam metroda bile kendimi güvende hissetmeyeceğim."

Gözlerim hızla ona döndü. "Ne?"

"Evet, bugünkü ana haberlerinden biri. Şimdi internetten okuyordum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Web sayfasına tıklayarak haberi aradım ve elbette buldum, hem de neredeyse kelimesi kelimesine... benim cümlelerimle.

Okurken dehşet içinde elimle ağzımı kapattım.

Aman Tanrım. Hepsinin bugün burada olma sebebi buydu; hasar kontrolü yapıyorlardı.

Bilgisayarımdaki habere bakıyordum. Siyah beyaz olarak oradaydı ama gerçekten buna inanamıyordum. Ofisteki tüm o sakın ve profesyonel gibi rol yapan insanlara baktım. Kimdi o?

Hırsız piç kurusu.

"Gidip birini görmem lazım. Birazdan dönerim." Resmen

UÇAKTAKİ YABANCI

asansöre doğru koştum ve en üst kata çıktım. Jameson neden bana hiçbir şey söylememişti?

Danışmadan sıvışarak geçerken, “Merhaba,” dedim.

“Affedersin Emily,” diye seslendi danışma görevlisi. “Şu anda ziyaretçi kabul etmiyor.”

“Neyse ne.” Jameson’ın ofisine doğru hışım ile yürüyerek kapıyı tıklattım.

“Evet?” diye bağırdı.

Kapıyı açtığımda onu büyük masasının arkasında oturur halde buldum. Mavi gözleri benimkileri karşılamak için yukarı çıktı. “Ne var?” diye sordu soğuk bir şekilde.

İçeri yürüyerek kapıyı arkamdan kapattım. “Haber gördüm.”

“Ve?”

“Ee... bana neden söylemedin? Haber benimdi. En azından bana söyleyeceğini düşünmüştüm.”

“Bayan Foster.” Büyük bir baş belasıymışım gibi çenesini sık-tı. “Sizin çocukça oyunlarınızı oynamaya vaktim yok.”

“Bu da ne demek?”

“Çok meşgulüm demek.” Bilgisayarında yazmaya geri döndü.

Bir anlığına ona bakakaldım. Ne?

“Çıkarken kapıyı kapatın, lütfen.”

Bu adamdaki lanet olası cüret! Başkasıyla görüşürken benimle yatıyor ve sonra bana bu şekilde davranma küstahlığını gösteriyordu. Derinlerimde bir şeyin koptuğunu hissettim. “Sen lanet olası kim olduğunu sanıyorsun?”

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandı sessizce.

“Ne?” diye bağırdım. “İşte başlıyoruz mu? Kahretsin, sen ciddi misin?”

Bana dik dik bakarken elini çenesine yasladı.

“Dün gece neydi?” diye bağırdım. Etrafımda alarm zilleri çalıyordu. Bu, büyük ihtimalle yapabileceğim en kötü şeydi ancak tüm kontrolümü kaybetmiştim. “Başka biriyle mi görüşüyorsunuz?” diye kekeledim. “Chloe kim, Jameson?”

T. L. SWAN

Kaşları yukarı kalkarken ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. "Dışarı."

"Ne?" İnanamayarak bağırdım. "Beni dışarı mı atıyorsun?"

"Yaptığım şeye profesyonel olmak denir. Aynı şeyi yapmanı tavsiye ederim." Bana tepeden bakıyordu.

"Ne var biliyor musun?" Öfkeli gözyaşlarımın arasından ona bakarak fısıldadım. "Gidip kendini becerebilirsin."

Dik dik bana baktı. "Seni ilgilendirdiğinden değil ama Chloe benim masözüm. Dün gece onunla bir randevum vardı ama evde değildim. O mesajlar onları gönderdikten saatler sonra gelmiş."

Kalbim göğsümde davul gibi atarken ona baktım.

"Bir daha asla benim lanet olası telefonuma bakma," diye tıslayarak arkasını döndü ve gidip masasına oturdu.

Gözyaşlarımın arasından ona baktım. Kendimi... kullanılmış hissediyordum. "Aramızda bir şey olduğunu düşünüyordum."

"Ben de." Soğuk gözleri benimkileri buldu. "Ama bu sabah iki yaşındaymışsın gibi çıkıp giderek bunu sikip attın." Bilgisayarına geri döndü.

"Masözünle yatıyor musun?"

Gözleri beni buldu. "Bu seni hiç ilgilendirmez. Şimdi çık dışarı."

9. BÖLÜM

Ofisinden hiddetle ayrılarak koridorda ilerledim ve kendimi kadınlar tuvaletine attım. Kabinlerden birine dalıp oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım.

İçimi utanç kaplamıştı. Tamamen kontrolü kaybetmiş ve kendimi aptal durumuna düşürmüştüm. *Seni lanet olası aptal.*

Kalp atışlarımı tüm vücudumda hissediyordum; öyle kızgındım ki doğru düzgün düşünemiyordum. Sözlerini tekrar duyar gibiydim: *Ama bu sabah iki yaşındaymışsın gibi çıkıp giderek bunu sikip attın.*

Tanrım.

Öfke gözyaşları yüzümden aşağı kayarken, ortaya çıktıkları anda onları siliyordum.

Ağlamayı kes, seni bebek. Aslında üzgün bile değildim, kızgındım. Şimdi kimseye görünmeden bu kattan ayrılmam gerekiyordu.

Ne halt etmeye hâlâ ağlıyordum?

Nedenini biliyordum. Çünkü uykusuzdum, ayrıca daha iyi davranılmayı hak ediyordum, işte bu yüzdendi. Kahrolasınca pislik. Kim olduğunu sanıyordu ki?

Burada ne kadar uzun kalırsam o kadar kötü olacaktı. Yüzümü yıkayıp gözlerimi kuruladım. Danışmanın yanından yürüyüp geçmek için kendimi hazırlarken omuzlarımı dikleştirdim.

T. L. SWAN

İyiyim, iyiyim... kesinlikle iyiyim. Jameson Miles beni etkileyecek güce zerre kadar sahip değil. Tuvaletin kapısını açıp dışarı çıktığımda Tristan köşeyi döndü. Beni görünce yüzü düştü. "Emily?" Kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

"Evet, elbette." Yanından hızla geçtim.

"O kötü bir gün geçiriyor," diye arkamdan bağırdığında gözlerim yeni gözyaşlarıyla doldu.

Evet ama... ben de öyle.



Masama geri döndüğümde, Molly, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Gidip Ricardo'yu gördüm," diye yalan söyledim.

"Peki bu akşam nereye gitmek istiyorsun?"

"Ah." İrkildim. Şu anda daha kötü bir şey düşünemiyordum. "Üzgünüm, çocuklar. Bu seferlik ben gelemeyeceğim. Uyumam lazım."

"Ama tüm müstehcen detayları duymak istiyoruz."

"Ah." İçim sızladı. Dünyanın en büyük eziği olduğumu bilmelerini istemiyordum. "Dün akşam buluşmadık. O vazgeçti."

"Ne?" Aaron kaşlarını çattı.

"Her neyse. Umurumda değil." Sıradan davranmaya çalışarak omzumu silktim. Şu anda ondan hiç bahsetmemiş olmayı diliyordum.

"Peki, sorun yok. Zaten para biriktirmem gerekiyor." Aaron bilgisayarını çantaya koyarken içini çekti.

"Geliyor musun?" Molly sordu.

"Önce şunu bitireceğim." Bilgisayarımı yeniden açtım. En son istediğim şey o piç kurusuna beni kovması için sebep vermektir. Nihayet bir saat sonra görevimi bitirip bilgisayarımı kapatarak aşağı indim.

Ön kapılardan çıkıp kafamı kaldırdığımda kaldırım kenarına park etmiş siyah limuzini gördüm.

Siktir.

UÇAKTAKİ YABANCI

Gergin bir şekilde etrafıma bakındım. O da burada mıydı? Kahretsin, onu görmek istemiyordum. Caddeden karşıya güçlükle geçerek kafenin güvenli limanına sığındım. Bir içecek siparişi vererek pencere kenarında bir yere oturdum.

Harika. Elimi yüzümden geçirdim. Sahiden, sırada ne vardı? İhtiyacım olan son şey buydu.

“Buyurun.” Garson buzlu çayımı önüme bırakırken gülümsedi.

“Teşekkür ederim.” Yolun karşısında, limuzine yaslanan şoförü izlerken, dizlerimin üzerinde olduğum ve onun kapıyı açmaya çalıştığı ama kapının kilitli olduğu geçen geceyi düşündüm. Jameson için ne kadar zamandır çalıştığını, neler gördüğünü merak ediyordum. Telefonuna cevap vermesini, sonra arabaya binerek uzaklaşmasını izledim.

Ha? Jameson zaten arabada mıydı? Neden gitti ki?

Çok garip...

Binanın ön kapıları açılınca bir grup erkek dışarı çıktı. *Lanet olsun, onlardı.* Menüü alarak yüzümü kapattım ve gizlice pencereden dışarıya caddenin karşısına baktım.

Tristan, Elliot, Christopher ve Jameson... Geçen gece Tristan'ın birlikte olduğu sarışın da oradaydı. Tamamen moda uygundu, iş kıyafetleri moda çekiminden alınmış gibiydi. Erkekler birbirine çok benziyordu. Koyu renk saçları ve delip geçen mavi gözleriyle Jameson'a en çok benzeyen Elliot'tı. Daha açık renkte, dalgalı saçlarıyla Tristan ve Christopher birbirine benziyordu. Yürürken konuşuyorlardı. Jameson dümdüz bir suratla bir şey söylediğinde hepsi kahkaha attı.

Ne demişti?

Köşeden döndüler. Derin bir muhabbet içinde caddeden karşıya geçerlerken, Elliot elini şefkatle Jameson'ın sırtına koydu. Caddede ilerleyip bir bara girmelerini izledim.

Burun kemiğimi sıkarak kocaman, üzgün bir iç çekişle gözlerimi kapattım.

Of, tek istediğim bugünün bitmesiydi.



Bir hafta sonu ve biraz uykunun bir kıza yapabildikleri inanılmazdı. Pazartesi günü binaya dünyadaki en güçlü kadın benmişim gibi girdim. “Günaydın.” Ben güvenlikten geçerken görevli gülümsedi.

“Günaydın.” Gülümsedim. “Ne kadar güzel bir gün, değil mi?”

“Kesinlikle öyle.” Yanından yürüyüp geçerken bana göz kırptı.

Jameson Miles’in canı cehennemeydi.

Ne olmuştu? Seks yapmıştık. Ne olmuştu yani? Harikaydı. Ama bilin bakalım ne vardı? Umurumda değildi.

New York ışıltıma gölge düşürmesine izin vermeyecektim. Buraya yeni ve heyecan verici bir hayata başlamak için taşınmıştım, dürüst olmak gerekirse ilk üç haftam gerçekten harikaydı... şey, geçen haftayı saymazsak. Ama onu kayıtlardan silcektim, o yüzden sayılmazdı.

Artık daima ileri doğru hareket edecektim, ayrıca bundan on iki ay sonra büyük ihtimalle bunları düşünüp gülecektim.

Kendi katıma ulaştığımda Ava ve arkadaşı Renee’yi asansörün yanında konuşurken buldum. “Selam kızlar.”

“Selam.” Ava gülümsedi. “Nasılsın?”

“İyi. Hatta harikayım. Ne yapıyorsunuz burada?”

“Bu hafta sonu nereye gitmek istediğimizi tartışıyoruz.”

“Ah.”

“Hey, sen de bizimle kulübe gelmelisin,” diye teklif etti.

“Gerçekten mi?”

“Evet, tabii ki. Harika zaman geçiririz.”

“Ne var biliyor musun? Çok isterim.” Gülümsedim.

“Süper.” Cebinden telefonunu çıkararak numaramı kaydetti.

“Genellikle cumartesi akşamları sekiz veya dokuzda buluşuruz.”

“Önce akşam yemeği mi?” diye sordum.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Hayır.” Sırıttı. “Evden çıkmadan önce peynirli makarna yiyoruz sonra da aşırı pahalı içkiler içiyoruz. Öncelikler.”

Güldüm. “Tamam, kulağa iyi geliyor.”

Masama doğru yürüdüğümde Aaron’ı çoktan çalışmaya başlamış halde buldum. “Selam.”

“Selam,” dedi üzgünce.

“Sorun ne?” Otururken kaşlarımı çattım.

“Dün gece ekildim.” İçini çekti. “Bundan bıkmaya başladım, biliyor musun?”

“Onunla konuştun mu?” diye sordum.

“Hayır... Ya her zaman çalışıyor, ya bir şeylerle uğraşiyor ya da geçerli bir mazeret sunuyor. Belki de yok yere problemler üretiyorumdur.”

“Belki,” diye cevapladım. “Neyse, bugün daha iyi bir ruh halinde olduğumu duyunca sevinirsin.”

“Gerçekten mi?” Sırıttı. “Sırrın ne?”

“Uyku,” diye cevap verdim. “Ayrıca haftaya üçüncü kattaki spor salonuna gitmeye bile başlayacağım. Benimle birlikte gelmek ister misin?”

“Belki.” Düşünmeye başladı.

“Fıstık gibi fitness delilerinden olabiliriz.”

Kıkırdadı. “Tamam, peki. Kafan mı güzel senin?”

“Cuma günü o kadar boktan bir gün geçirdim ki kafa yapımı değiştirmeye karar verdim.”

“Aferin sana.”

Molly gelerek çantasını masanın üzerine pat diye attı. “Çocuk isteyen var mı?”

Kıkırdadım. “Bu sefer ne oldu?”

“Of.” Sandalyesine yığıldı. “Brad’in şu kızla mesajlaşırken nasıl yakalandığını biliyorsunuz. Telefonunu elinden aldım çünkü babası almıyordu,” diye parladı.

“Evet.”

“Kızmıştı ama aslında o kadar da tepesi atmış değildi, anlıyor musunuz?”

T. L. SWAN

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani her zaman olduğu gibi telefonu benden geri almak için cebelleşmiyordu, ayrıca dün gece çok erkenden uyumak istediğini söyledi.”

Dinlerken kaşlarımı çattım.

“Bir şeyler döndüğünü anlayınca telefonun hâlâ orada olup olmadığına bakmak için saklama yerini kontrol ettim, oradaydı. Sonra bir anda SIM kartı kontrol etmek için garip bir istek duydum.”

Aaron sanki hikâyenin nereye varacağını anlamış gibi kıkırdadı.

“O küçük bok, SIM kartı alıp eski bir telefona takmış.”

“Hadi ya.”

“Odasına daldığımda elbette telefonu vardı ve örtünün altına saklamıştı. Elinden kaptım ve kendimi banyoya kapatarak telefonu gözden geçirdim. Kapıya vurup duruyordu, yani görmemi istemediği bir şey olduğunu biliyordum.”

Dinlerken gözlerim irileşti.

“Şunu dinleyin,” diye sinirle güldü. “Saf, küçük Chanel de ona çıplak fotoğraflarını gönderiyormuş.”

Kaşlarımı çattım.

“O on beş yaşındaki küçük kız lanet olası bir *Penthouse* modeli gibi vücuda sahip.”

Kıkırdadık.

“Ah, daha da kötüye gidiyor,” diye devam etti. “Telefonunu incelerken kızdan yeni bir mesaj geldi.”

“Neydi?”

“İstediğin gibi Brezilya ağdası yaptırdım. Beğendin mi?”

Ağzım açık kaldı.

“Bu mesaja inanabiliyor musunuz?”

Kendime engel olamadan kahkahalara boğuldum.

“Eğer çocuk benim olmasaydı ben de bunu komik bulurdum,” diye fısıldadı.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Sonra Brad’in tamamen tepesi attı ve bana eğer Chanel’in anne babasını ararsam, tüm itibarı mahvolacağı için onu sosyal açıdan intihar ettirmiş olacağımı ve asla okula gitmeyeceğini söyledi.” Sert bir şekilde bilgisayar klavyesine vurdu.

“Doğru söylemiş,” diye cevap verdi Aaron. “Kızın annesini arayamazsın.”

“Yani onun beni araması normal ama benim onu aramam mı yanlış?” diye kekeledi.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Büyük ihtimalle ben de annesini aramazdım.”

“Peki sen ne yapardın?” diye sordu.

“Ona bir paket prezervatif alırdım. Yani yapacağım bu olurdu.”

Fal taşı gibi açılış gözlerle bana bakakaldı.

“Çünkü kızı hamile bıraktığını düşünsene,” diye ekledim.

“Aman Tanrım!” Elini yüzünden aşağı kaydırды. “Oğlanlarla uğraşamıyorum. Hepsi aptal.”

Aaron, “Erkek bir ergendeki testosteron miktarı saçma derecede fazladır,” diye cevap verdi rahat bir şekilde. “Ben on beş yaşımdayken günde dört kez boşalıyordum.”

Molly ve ben irkildik.

“Günde dört kez mi?” diye kekeledim.

“Kızlar da öyle yapmıyor mu?” Şaşkınca kaşlarını çatdı.

“Hayır,” dedik ikimiz de şok içinde.

“Erkekler iğrenç.” Tiksinmiş gibi yalandan titredim.

O anda masamdaki telefon çalmaya başladı. “Alo,” diyerek cevapladım.

“Merhaba, Emily. Ben Sammia. Bay Miles’in kişisel asistanı.”

Ne istiyordu ki? “Merhaba.”

“Bay Miles bir saat içinde ofisinde bir toplantınız olduğunu size bildirmemi istedi.”

“Bugün çok meşgulüm. Bay Miles’a maalesef katılamayacağımı söyler misiniz?”

T. L. SWAN

“Bana katılımınızın zorunlu olduğunu ve müdürünüzle çoktan izin için konuştuğunu söyledi.”

Gözlerimi devirdim. *Aptal pislik*. “Peki. Orada olacağım. Teşekkürler.”



Tık, tık. Çekinerek Jameson’ın kapısını tıklattım.

Güçlü sesiyle, “İçeri gel,” diye seslendi.

Midem sinirle takla atarken kapıyı açtım. Jameson tek başına masasındaydı. Gözleri benimkilerle buluştu.

“Beni mi görmek istedin?”

“Evet, lütfen otur.”

Parmak eklemlerimi beyazlatacak bir güçle ellerimi kavuştururken oturdum.

Gözleri benimkilere dikildi. “Nasılsın?”

“İyi, teşekkürler.” Gözlerimi masaya doğru indirdim. O güzel mavi gözlere bakmayacaktım. *The Jungle Book*’taki yılan gibiydi,* o hipnotize edici piçlere bir bakışın ardından külotun anında yere düşerdi.

“Bana bak, lütfen,” diye emretti.

“Ne istiyorsun, Jameson?” diye patladım. “Oyunlarına ayıracak zamanım yok.”

“Bana bakmanı istiyorum.”

Gözlerimi ona doğru kaldırdım.

“Neden bana bakmak istemiyorsun?”

Bir anlığına ona bakakaldım. “Çünkü yüzünü gerçekten... yumruk atılabilir buluyorum.”

Sırıtarak sandalyesinde geriye yaslandı, açıkça eğleniyordu. “Öyle mi?”

“Evet, öyle.” Ofiste etrafa bakındım. “İş hakkında konuşabilir miyiz?”

“Sonra. Şu anda cuma günü öfke nöbetin hakkında konuşmak istiyorum.”

* Orman Kitabı (1894): İngiliz yazar Rudyard Kipling’in öykülerinden oluşan bir derlemedir. (ç.n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ben istemiyorum.”

“O benim masözüm.”

“Senin de söylediğin gibi, beni hiç ilgilendirmez.” Yüzümde tam kapasite memnuniyetsiz bir ifadeyle ona ters ters baktım.

“Seni dün gece arayacaktım.”

Eğlenme sırası şimdi bendeydi. “Vaktini hiç boşa harcama. Açmazdım.”

Büyülenmiş gibi beni izlerken başparmağının tırnağını altdudağının üzerinden geçiriyordu. “Neden bu kadar huysuzsun?” “Huysuz değilim. Sadece, yetkili bir pislikten gelen saçmalıklara katlanmaya niyetim yok. Burada CEO olabilirsiniz ama...”

Geriye yaslanarak kızmış gibi çenesini kaldırdı. “Söylemek istediğin şeyi bitir.”

“Hayır, böyle iyiyim.” Ayrıntıya inmekten kendimi alıkoy-mak için dişlerimi kenetledim.

“Burada CEO olabilirim ama... ne?” Sandalyesinde döner-ken emredercesine sordu.

“Cuma günü sana kızgın değildim. Gecenin bir yarısı çekip gittim çünkü kafam karışmıştı... pek çok şey hakkında. Daha net bir şekilde düşündüğümde seninle konuşacaktım; çünkü her şeyi dram haline getiren bir tip olmak istememiştim.”

Gözlerimiz kilitlendi.

“Sonra ofisine geldiğimde bana, önceki gece içine boşaldığın beş para etmez bir fahişeymişim gibi davrandın.”

Çenesi kasıldı.

“Ben kimsenin fahişesi değilim, Jameson, hele senin hiç de-ğilim. Hiçbir iş benim kendime duyduğum saygımdan daha de-ğerli değil.”

Aramızdaki hava çatırdadı.

“O yüzden eğer altından yapılma CEO sikini emme ayrıcalı-ğı artık beni heyecanlandırmıyorsa kusuruma bakma.”

Başparmağının tırnağını altdudağının üzerinde ileri geri gezdirirken gözleri benimkilere kenetlendi.

“Münazara kulübünde miydiniz Bayan Foster?”

“Bunun konuyla ne alakası var?” diye sinirle parladım.

“Çok iyi tartışıyorsun.” Eğlendiğini saklamak isteyerek alt-dudağını yaladı. “Etkileyici.”

Gözlerimi devirdim. *Alaycı puşt*. Tanrım, beni o kadar çok sinirlendiriyordu ki. Masanın üzerinden atladığım, yapabildiğim kadar sert bir şekilde suratının ortasına yumruk attığım bir görüntü gözümün önüne geldi. O aptal suratındaki sırıtış silerdim. Yüzü yumruk atılabilir derken *gerçekten* şaka yapıyordum.

“Lütfen,” diye alçak sesle mırıldandım.

“Lütfen ne?”

“Lütfen zekâma hakaret etmeyi bırak. Toplantını yap da işe geri dönebileyim. Zamanımı boşa harcıyorsun.”

Tık, tık.

Jameson, “İçeri gel,” diye seslendi.

Tristan kafasını kapıdan uzattı ve gözleri ikimiz arasında gidip geldi. “Başlıyor muyuz?”

Jameson’ın onlardan, bize katılmalarından önce yalnız kalabileceğimiz on dakika istediği gibi bir hisse kapıldım. Masasındaki bazı kâğıtları düzenlerken, “Evet, içeri gelin,” diye cevap verdi kayıtsızca.

Hepsi ofise doluştuğunda sandalyemde dikleştım. Bu dört adam birlikteyken aniden atılan şiddetli bir yumruk gibiydiler. Göz kamaştırıcı bir aşırı yükleme.

“Merhaba.” Tristan gülümsedi. “Emily, bunlar Elliot ve Christopher, erkek kardeşlerimiz.” Ayağa kalkarak ikisinin de elini sıktım.

“Merhaba.” Elliot ve Christopher gülümsedi.

“Selam.”

“Lütfen oturun,” dedi Jameson. “Tristan, bu onur sana ait, lütfen.”

“Tamam. Cuma günkü toplantımız doğrultusunda, senin

UÇAKTAKİ YABANCI

katında çalışması ve bu karmaşanın nedenini bulması için özel bir kurumsal müfettiş işe aldık.”

“Peki.” Bakışlarımı kardeşlerin üzerinde gezdirdim.

“Senden sahte haberler göndermeye devam etmeni istiyoruz.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Çünkü ortalıkta dolaşan pek çok sahte haber olursa, bizim izini sürmemiz daha kolay olacak.”

Sinirlenmiş bir şekilde sandalyemde arkama yaslandım.

“Senin de anlayabileceğin gibi...” Tristan devam ediyordu ki Jameson elini kaldırdı. “Burada dur.” Dikkatini bana yöneltti.

“Ne var, Emily?”

Ona baktım.

“Ne söylemek istiyordun?”

Gözlerim dört adam arasında gezindi. “Saygısızlık etmek istemem Bay Miles ama hayallerimdeki işe sahte haberler yazmak için başvurmadım.”

Başparmağını parmak uçlarında gezdirerek, “Haklı bir nokta,” diye cevap verdi.

“Tüm bunlar bittiğinde ne olacak?” diye sordum.

“Normal görevlerine geri döneceksin.”

“Bunu yazılı olarak görmek istiyorum, lütfen,” diye tersledim.

Elliot sırtırken kafasını eğdi.

Jameson’ın gözleri benimkileri buldu. “Pekâlâ.” Dikkatini tekrar Tristan’a verdi. “Lütfen devam et.”

“Müfettiş gelecek hafta pazartesi günü işe başlayacak. Emily, onun kattaki gözü kulağı olmanı istiyoruz.”

Kaşlarımı çattım. “Gerçekten bunların hiçbirine dahil olmak istemiyorum.”

Jameson, “Ofis kapımdan içeri adım attığın anda kendini buna dahil ettin,” diye cevap verdi.

Kafamı eğdim. *Tanrım.*

“Emily, başlangıç olarak haftaya pazartesi bize birkaç sahte haber getirirsen harika olur.”

“Tamam, ne hakkında yazmamı istiyorsunuz?”

Jameson’ın gözleri bana döndü. “İlk haberin sahte bir fuhuş ticareti hakkında olmasını istiyorum.”

Soru sorar gibi kaşlarımı çattım.

“Elebaşına beş para etmez fahişe dersin.”

Bu lanet adamdaki cüret! “Tamam.” Tatlı tatlı gülümsedim. “O konuda çalışmak için yeterli materyale sahibim.”

“İyi.” Tristan güldü. “Sen haberler üzerinde çalış, haftaya pazartesi öğleden sonra görüşeceğiz.”

“Evet, tamam,” diyerek ayağa kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım. “Kulağa iyi geliyor.”

Jameson, “Emily, bir dakikalığına seninle görüşmek istiyorum, lütfen,” diye sakın bir şekilde cevap verdi.

Olduğum yerde kalakaldım. *Cidden mi?*

Diğerleri sırayla odadan çıkarken, “Görüşürüz, Emily,” dediler.

“Görüşürüz.”

Kapı arkalarından kapandığında Jameson ayağa kalkarak arkama doğru yürüdü.

Vücudundan gelen ısıyı hissedebiliyordum. Ondan yayılan güç gibisini daha önce hiç hissetmemiştim.

Atkuyruğumu eline alarak eklemlerinin etrafına üç kez doladı ve başımı yana çekerek boynuma erişim sağladı. Yavaş çekimde, kalın ve güçlü diliyle köprücük kemiğimden başlayarak çeneme kadar yaladı. Dudakları kulağıma yanaştı. “Daha senin tadına bakmadım.”

Uyarılma kanıma hızlı akan bir nehir gibi yayılırken gözlerimi kapattım. Omurgamdan yukarı doğru tüylerimin ürperdiğini hissediyordum.

Ona döndüğümde elimi tutarak pantolonundaki büyük ereksiyonun üzerine koydu.

Elektrik aramızda vızıldarken gözlerimiz birbirine kenetlendi. Nefes alıp verişlerim düzensizleşmeye başlamıştı.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Seni bu gece görebilir miyim?” diyerek nefes verdi.

Kadınlığım takdirle kasılırken aletini sıktım.

“Hayır, Jameson, göremezsın.” Döndüm ve göğsümde şiddetle atan kalbimle ofisinden dışarı çıktım.

Bedenim geri dönmem için bağırırken asansöre girdim. Vücudumdaki her molekül o adamı istiyordu.

Ama o aşağılık herifin tekiydi... bense sadece başka bir hayrandım.

Bu asla yaşanmayacaktı.



Cumartesi gecesiydi, Sky Bar’a girmek için sırada bekliyorduk. Ava ve Renee’yle beraber bu üçüncü kulübümüz olacaktı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. O kadar iyi vakit geçiriyordum ki. Gülmüş, dans etmiş, New York’taki her aptal adama kuyruk sallayıp sonra kaçmıştık.

“Neden tekrardan burada sıra bekliyoruz ki?” Kaşlarımı çatıttım. “Son gittiğimiz yerin nesi vardı?”

“Bir şeyi yoktu. Burası daha iyi ama on bire kadar hareketlenmiyor.”

“Ah.” Omzumu silktim. Tanrım, New York gece hayatı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapıdaki adam girişi kapatan kırmızı halatı kaldırıp bizi içeri yönlendirdiğinde nefesim kesildi.

Vay canına, bu bar ellinci kattaydı ve şehir ışıklarına yukarıdan bakan devasa bir balkonu vardı. Bir dans pisti ve birçok barı bulunuyordu. Kızlar çok haklıydı, burada erkekler farklı bir seviyedeydi.

Gergin bir şekilde kendime bir göz attım, iyi görüldüğümü umuyordum. Uzun koyu renk saçlarımı salmıştım; krem renkli, üzerime oturan bir elbise giyiyordum. Uzun kolları ve göğüs dekoltesi vardı. Savurganlık yapmış ve kendime bu gece için yeni bir elbise almıştım; hoş görünmek istiyordum.

Başarılı da olmuşum; hayatımda daha önce erkeklerin ilgisini üzerime hiç bu kadar çekmemiştim. Dar bir elbise ve biraz dekoltenin bir kız için yapabildikleri inanılmazdı.

T. L. SWAN

İçkilerimizi sipariş ettikten sonra ayakta dikilmek için bir yer bulmaya gittik. Etrafa huşu içinde bakınıyordum. Bu kadar havalı bir gece kulübünde daha önce hiç bulunmamıştım. “Bu yer inanılmaz.” Kızlara gülümsedim.

“Değil mi ama?” Ava gülümsedi. “Buradaki erkekler harika.”

“Ve bok gibi paralı,” diye ekledi Renee.

“Kim takar paralıları?” İçkimden bir yudum alarak sııttım.

“Ben,” diye aynı anda ikisi birden cevap verdi.

“Bana soracak olursan –eğer biriyle beraber olacaksan– adam aynı zamanda zengin olmalı. Fakir bir serseriyle beraber olmayı siktir et. Ben fakirim ve zıtlar kesinlikle birbirini çeker,” dedi Ava.

Onları dinlerken gülümsüyordum.

Bir yandan kulüpte etrafa bakarken, “Bakalım bu gece kulüpte kimler var?” dedi Ava.

“Ne demek istiyorsun?” Gözlerinin odayı taramasını izlerken sordum.

“Burası ünlülerin takılma yeri.”

“Gerçekten mi?” Etrafa bakarken kaşlarımı çattım. “Ünlü birini görsem tanıyamam bile.”

Sonraki saat boyunca, dans edip gülerken Ava kimin kim olduğunu bana detaylarıyla anlattı. Görünen o ki erkeklerin tamamı çok etkileyiciydi. Gerçi bana hiçbir çekici gelmemişti.

Göz kamaştırıcı bir adam kalabalıktan çıkarak geldi ve ellerini kalçalarımın koyarak, “Dans etmek ister misin?” diye sordu. Sarışındı, iriydi ve tamamen alanımdaydı; ama görünüşüne bakacak olursam sanırım bununla baş edebilirdim.

Önümüzdeki tanrıya gözlerini dikmiş bakan Ava, “Evet, ister,” diye kekeledi.

Adam elimi kavrayarak beni dans pistine çektiğinde gözlerim irice açılmış haldeydi, arkadaşlarıma parmak uçlarımla korkulu bir el salladım.



UÇAKTAKİ YABANCI

Ava bana bir öpücük yollayarak heyecanla olduğu yerde kırdamaya başladı.

Adam kollarını bana dolarken, “Adın ne?” diye sordu.

Kafamı kaldırıp ona bakarken ellerimi omuzlarına koydum.
“Emily. Seninki ne?”

“Rocco.”

Ona gülümsedim. Ne acayip bir isimdi. Tanrım, çakırkeyif olmuştum. İçmeyi bıraksam iyi olacaktı.

“Buraya ilk gelişin mi?” derken sanki cevabı çoktan biliyor gibiydi.

“Nasıl anladın?” Sırıttım.

“Daha önce buraya gelseydin seni mutlaka fark ederdim.”

Mahcup bir şekilde gülümsedim.

Elleri kıcımda gezinmeye başladığında onları tekrar belime çıkarttım. “Çok cüretkârsın, Rocco.”

“Gördüğüm zaman ne istediğimi bilirim.”

Bana eğilip dudaklarını kulağıma değdirdiğinde gülümsedim.

“Seni istiyorum,” dedi fısıltıyla.

10. BÖLÜM

Jamezon

Christopher, “Hımm, fena değil,” diye mırıldandı çekici bir kızıl yanımızdan yürüyerek geçerken.

İkimiz de kadın yavaşça bara doğru ilerlerken ona bakıyorduk. Dar, siyah bir elbise giyyordu ve mükemmel yuvarlaklıkta bir kıcı vardı. Tiksintiyle burnumu buruşturdum. “Ortalama.”

“Ortalama değil.” Gözleri kadının kıcına inerek orada sabit kaldı. “Bundan oldukça uzak, aslında.”

“Bana göre değil.” Kalabalık kulüpte etrafıma bakınırken kadehime doğru içimi çektim. Bugünlerde bir kadının ilgimi çekmesi nadir olan bir şeydi, tabii Küçük Bayan İğneleyici hariç. Ona doyamıyordum... idare edilmesi tamamen imkânsız olsa da.

Pazartesi günü ofisimdeki görüşmemizi aklımdan geçirince derin bir nefes verdim.

Lanet olası derecede zor bir kadındı.

Onu gördüğümde çenemi kapalı tutabilsem faydası olabilirdi. Ancak bir sebepten, bedenim kendi ihtiyacına göre hareket etmeye başlıyor, beynimi tamamen denklemden çıkarıyormuş gibi emirler yağdırmama ve saçlarını kavramama sebep oluyordu.

Emily’nin ofisimi sinirle terk ettiği her seferinde, onunla durumu yanlış şekilde idare ettiğim için kendimi tekmelemek istiyordum.

UÇAKTAKİ YABANCI

Kadınları bilirdim, nasıl düşündüklerini de. Çoğunlukla onlara ne istersem yaptırabilirdim. Emily'ye ise... çok değil.

Kızıl saçlıyı izleyen Christopher dudaklarını yaladı. "Ben oyuna giriyorum." Kulüp boyunca uzun adımlarla yürüyüp barın kenarında ayakta duran kadına ulaştı, bir şey söylediğinde kadın yavaş bir şekilde ona bakarak gülümsedi.

Sırtarak iş başındaki kardeşimi izlerken içkimden bir yudum aldım. Kadınları severdi, tüm kadınları. Bir aile özelliği gibiydi, hepimiz aynı şekilde programlanmıştık.

Gerçi son zamanlarda benim için bir şeyler değişmişti. Çeşitlilik için duyduğum iştah azalmıştı. Bir şeyler yanılttı ama tam olarak ne olduğuna anlam veremiyordum. Kanepede oturmuş iki kızla konuşan Tristan ve Elliot'a göz attım. Kadınlar tamamen neşeli davranıyor ve benim oğlanların ağzından çıkan her şeye yalandan gülüyorlardı.

Beyinsizler.

Odada etrafıma bakınırken içkimden bir yudum aldığım sırada, Tristan yanıma gelerek dikilmeye başladı ve "Bak kim burada," dedi.

İlgilenmemiş bir şekilde, "Kim?" diye mırıldandım.

"Krem rengi elbise, açık saçlar ve kesinlikle heyecan verici bir görüntü."

İşaret ettiği yere bakarak kaşlarımı çattım.

Bu oydu. Emily buradaydı.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Bak, bak. Gece aniden ilginç bir hâl aldı."

Tristan kıkırdadı. "Tabii önce birbirinizi öldürmezseniz." Sırtıma bir şaplak attı. "Ben bara gidiyorum."

"İyi, tamam." Daha önce hiç görmediğim iki kadınla beraberdi. Aslında belli belirsiz tanıdık geliyorlardı; işyerinden olabiliyorlardı. Gülüp sohbet ediyorlardı. Emily uzun kolları ve göğüs dekoltesi olan krem rengi, dar bir elbise giyyordu. O leziz bedenindeki her bir kıvrımı görebiliyordum; sikim takdir ederek

şışmeye başladı. Konuşurken bir yana attığı saçlarını açık bırakmıştı. Çıplak boynunun her kıvrımını görüyordum ve karnım heyecanla kasılıyordu.

Siktir... çok ateşli.

Daha önce bir kadına hiç bu kadar yoğun bir fiziksel tepki vermemiştim. Resmen vücuduna doyamıyordum. Ona ne kadar fazla sahip olursam, o kadar daha fazlasını istiyordum. Keşke gördüğüm en lanet iğneleyici tavırlara sahip olmasaydı.

Belki de cazibesi buradaydı?

Kadınların çoğu dizlerime kapanırken o beni uzak tutmakta kararlı görünüyordu. *Hımm*. Bu, üzerinde düşünmem gereken bir şeydi. Aslına bakılırsa ondan uzak durmalıydım. Benim için çalışıyordu, çok çabuk parlıyordu ve bir daha kavga edecek olsak neler yapacağını kim bilirdi. Sırıttım. Yeniden kavga edeceğimizi zaten biliyordum, tehlike işaretleri ortadaydı. Beni kimsenin yapamadığı şekilde kızdırma becerisine sahipti.

Çalmaya başlayan şarkıyı belli ki seviyordu, yerinde dans etmeye başlamıştı. Kıcı tantrik ritme göre yavaşça hareket ederken önümdeki bu tanrıça tarafından büyülenmiş gibi durmuş, ona bakıyordum.

Ne kadar seksi olduğundan haberi dahi yoktu.

İçkimi uzatan Tristan, "New York Sour," dedi.

Elinden alırken, "Teşekkürler," dedim.

"Ona bakma şeklinin bazı ülkelerde yasadışı sayıldığını biliyor musun?"

Kalçalarını yuvarlamasını izlerken aynı şeyi benim üzerimde yaptığını hayal ediyordum. Uyarılmam bacaklarımın arasında küt küt atmaya başlarken keskin bir nefes aldım. "Daha önce hiç... bir kadının yakınlarındayken düşünme kabiliyetini kaybedecek kadar fiziksel bir çekim yaşadın mı?"

* 2 shot bardağı Bulleit Bourbon, 1 shot bardağı limon suyu, 1/2 shot bardağı şeker şurubu, 3/4 shot bardağı yumurta akı ve kırmızı şarapla yapılan viski kokteyli. (ç.n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

“Hayır, neyse ki,” diyen Tristan da onun dans etmesini izliyordu. “Ama bu kıçla, hayal edebildiğim...”

“Sakin onun kıçına bakayım bile deme, yoksa seni kendi kıçının üzerine oturturum,” diyerek sözünü kestim.

Kıkırdadı. “Bir anda bölgesini korumaya çalışana da bakın.” Yüzüne yaramaz bir bakış yerleşirken içkisinden bir yudum aldı. “O haberi yaparken bana rapor vermek istedi, biliyorsun.”

Dümdüz bir suratla ona baktım. “Ve sen de bana rapor veriyorsun, şerefsiz pislik. Onun yanına yaklaşırsan geberirsin.”

Kafasını arkaya atarak kahkaha attı.

Sarışın bir adam yanına yürüyüp bir şey söylediğinde Emily ona bakarak güldü.

“Ah, şuna bak,” Tristan dalga geçti. “Ufukta rekabet var.”

Huzursuzluk girdap gibi içimi doldururken izlemeye devam ettim.

Adamın elleri onun kalçalarına indiğinde çenemi sıktım. Bakmaya devam ederken içkimden bir yudum aldım. Adam bir şey söyledi ve elini tutup onu dans pistine götürmeden önce Emily’yi kahkahayla güldürdü.

Sen benimle taşak mı geçiyorsun?

Tristan dönüp yüzümü gördüğünde güldü. “Şey, bu iş ilginçleşmek üzere.”

Sarışın herif ellerini kıçına doğru indirdiğinde Emily tekrar onları beline geri götürdü.

İzlerken kan beynime çıktı. *Siktiğimin ellerini onun üzerinden çek.* Adam bir şey söyleyince Emily yine güldü.

Boğazıma oturan yumruyu yutkundum.

Sonuçta buraya bunun için gelmişti, değil mi? Birini ayarlamak için. İçim öfkeyle dolmaya başladı.

“Görünen o ki bölgen çalınmak üzere.” Tristan sırtıyordu.

Gözlerim onlara yapışıp kalmış halde, “Ben dişlerini dökmenden önce, o siktiğim çeneni kapat, Tris,” diyerek patladım.

Sarışın adam eğilip Emily’nin boynunu öptüğünde içimde

bir şeylerin koptuğunu hissettim. Ne yaptığımı dahi fark etmeden, kendimi dans pistinde onların yanında buldum.

“Siktir git” diye hırladım.

Emily bana döndüğünde aniden yüzü asıldı. “Jameson,” diye kekeledi.

Kolum beline dolanırken onu herifin tutuşundan kurtardım. “O benimle.”



Emily

Aman Tanrım, Jameson burada ne yapıyordu? Uzaklaşarak geriye doğru bir adım attığımda sarışın tanrı beni tutarak tekrar kendisine çekti. “Yapma,” diye tersledi.

“Sakın!” Jameson gürlledi. Adamın kollarından beni çekerek kendi göğsüne yasladı. “Sana onun benimle olduğunu söyledim,” diye tekrar etti.

Adam bana baktığında kafamı yumuşakça sallayıp onayladım. Sorun çıksın istemiyordum, sadece şu adamın ortadan kaybolmasını istiyordum. “Onunla beraberim,” diye fısıldadım.

Bakışlarını Jameson ile benim aramda son kez gezdiren adam dönerek sinirle bara doğru yürüdü. Dikkatimi sinir bozucu pisliğe, Jameson Miles’a çevirerek kollarından çıktım. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Asıl sen ne sikim yaptığını sanıyorsun?” diye hırladı.

“Bana küfür etme.”

“Buraya herif ayarlamaya mı geldin?”

Öfkeyle ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. “Dans etmeye geldim. Sen burada ne yapıyorsun peki?”

“Erkek kardeşlerimle birlikteyim.”

“O zaman kardeşlerinin yanına git ve onların eğlencesini mahvet,” dedim öfkeyle. Gitmek için dönüyordum ki kolumu tutarak beni dans pistinin yan tarafına çekti ve duvara dayadı.

Bedeni benimkini kaplarken sert ereksiyonunu karnımda hissedebiliyordum. Gözlerimizi dikmiş birbirimize bakarken aramızdaki havanın değiştiğini hissettim.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Yapma,” diye fısıldadım.

“Ne yapmayayım?”

“Sihirli sakinle beni hipnotize etme.”

Yüzsüzce göz kırptı. “Sen bunu tamamen yanlış anlamışsın, bebeğim. Burada hipnotize edilen tek kişi benim,” diye fısıldarken bana doğru eğildi. Dili yavaşça dudaklarımın arasından içeri kaydı. Beni tekrar tam dozunda bir çekişle öperken dizlerim vücudumu taşıyamayacak gibi bükülmeye başladı.

Yüce Tanrım... Bu adam öpmeyi iyi biliyordu.

“Jameson,” diyerek ona doğru nefesimi verdim. “Bunu yapmamalıyız.” Elleri vücudumda aşağı ve yukarı dolaşırken öyle iyi hissettiriyordu ki...

Kalçasıyla beni duvara bastırırken, “Benimle bu konuda savaşma,” diye mırıldandı.

“Yapamam.”

“Yapabilirsin ve yapacaksın. Bu kadar umutsuzca bana ihtiyaç duyarken bunu bedeninden neden esirgeyesin ki?”

Ah Tanrım, öyle haklıydı ki. Bedenimin onunkine ihtiyacı vardı... çok fazla. Kahrolasınca çok fazla.

Öpücüğümüz iyice yoğunlaşırken ellerim saçlarına gitti. Bunun çılgınlık olduğunu biliyordum ama onu istiyordum... Sadece bedenini değil, tamamını.

Uzun süre, dünya üzerinde kalan son iki insanmışız gibi öpüştük. Duvara doğru saklanmışken vücudunu benimkine sürüyordu. Karanlıkta kendi zevklerinin peşine düşmüş iki bendendik.

Dudaklarıma doğru, “Sana ihtiyacım var,” diye mırıldandı.

Açık ağzı boynuma indiğinde hızla soluk aldım. Tanrım... bana dokunuş şekli öyle... “Jameson.”

“Şimdi.” Beni duvara yapıştırdığında aletin nabız gibi attığını hissediyordum.

Tanrım, gelmeye çok yakın. Bana cidden ihtiyacı var.

“Bana gidelim,” diye dudaklarıma doğru nefes verdi.

“Bana,” diye karşılık verdim.

“Hayır, bana gideceğiz,” diye talep etti.

Yüzüne bakmak için geri çekildim. “Ya bana gideriz ya da hiçbir yere. İster kabul et ister etme.”

Çenesini kastı, bir kavgayı kaybetmekten nefret ettiği beliydi... herhangi bir kavgayı. “Peki.” Elimi tuttu. “Bu taraftan.”

“Hayır.” Elimi tutuşundan çektim. “Kimsenin bizi görmesini istemiyorum.”

Soru sorarcasına kaşlarını çatı.

“Sen benim patronumsun,” diye hatırlattım. “Buraya iş arkadaşlarımla geldim.”

Gözlerini devirdi. “İyi o zaman. Git ve vedalaş, aşağıda seni bekleyeceğim. Ben yukarı çıkıp seni dışarı sürüklemeyen önce iki dakikan var.” Beni uzun ve yavaş bir şekilde öptü, arkamı döndüğümdeyse kıcıma vurdu.

Arkadaşlarıma doğru yürürken adrenalinin damarlarımda gezindiğini hissediyordum.

Buradaydı. Onunla beraber gidecektim. *Oyun başlasın.*

İçim heyecanla dolarken normal davranmaya çalıştım.

“Hey, tanrı nerede?” Renee sordu.

“Ah.” Kaşlarımı çatarak, “Pisliğin teki çıktı,” diye yalan attım.

Ava gözlerini devirdi. “Tipik. O kadar iyi görünen erkekler aynı anda zekâyla kutsanmıyor.”

Sırıttım. Her ikisiyle de kutsanmış birini tanıyordum ama bunu kendime saklayacaktım. İleriye baktığımda Jameson’ı asansöre yürürken gördüm. Bana acele-et bakışı attığında gülümsedim; ona duyduğum çekim çok güçlüydü.

“Kızlar, ben gidiyorum.”

“Ne?” Yüzleri düştü. “Neden? Gece daha uzun.”

“Biliyorum. Harika vakit geçirdim ama ayaklarım beni öldürüyor. Bu aptal yeni ayakkabılar tam bir eziyet. Gelecek hafta sonu telafi edeceğim. Söz. Aşağı inip taksi tutacağım.”

“Tamam.” Gözlerini devirdikten sonra beni yanağımdan öptüler.

UÇAKTAKİ YABANCI

Ava, “Eve varınca bana mesaj at,” dedi.

“Atarım.” Hiç rahatsız olmadıkları için memnun şekilde gülümsedim. “Beni de çağırdığınız için teşekkürler.”

İki adam bize doğru yürüdüğünde kızlar genişçe gülümsedi. Bunu çıkmak için işaret olarak gördüm. Asansöre yönelirken, “Görüşürüz,” diye seslendim.

“Görüşürüz,” diye cevap verdiler.

Asansöre bindiğimde görevli, “Nereye?” diye sordu.

“Zemin kat.” Düğmeye basınca inmeye başladık. Kalbim göğsümün içinde davul gibi atıyordu. Jameson Miles beni inanılmaz derecede geriyordu. En son ne zaman bir adamın onunla yalnız kalmak için beni bu kadar heyecanlandırıldığını hatırlayamıyordum.

Havalı davran... sadece havalı davran.

Asansör kapıları açılınca dışarı çıkarak etrafıma bakındım. Neredeydi?

Giriş bölümünden geçerek devam ettim ve kalabalık caddeye göz attım. Onu göremiyordum. *Bu da neydi? Bensiz mi gitmişti yoksa?*

Arkamdan derin bir ses duydum. “Bir şey mi kaybettin?”

Döndüğümde duvara yaslanmış Jameson’ı görünce kalbim göğsümün içinde takla attı. Ona doğru yürüdüğümde beni kollarına aldı. “Aslına bakarsan kaybettim,” derken gülümsedim.

Yumuşak bir şekilde öpüştük; bu defa, normalde öpüştüğümüzden farklıydı; sanki o da benimle yalnız kalmak için bekliyormuşçasına nazik ve tatlıydı.

“Eve gidelim,” diye fısıldadı.

Gülümsedim. Kulağa çok iyi geliyordu. “Tamam.” Dışarı doğru yürüdüğümüzde bir taksi çağırdı. On dakika sonra dairemin önünde durduk.

Dışarı çıkarken, “Teşekkür ederim,” dedim. Dönerek Jameson’a yirmi dolar uzattığımda kızmış gibi kafasını iki yana salladı.

T. L. SWAN

“Ben hallederim,” dedi.

O da dışarı çıktı; ancak el ele apartman girişine yürürken sessiz kaldı.

Etrafa bakınarak, “Kapı görevlisi nerede?” diye sordu.

“Kapı görevlisi yok.”

“Bu binada güvenlik yok mu?” Şaşkınca kaşlarını çatı.

“Güvenlik var.” Duvardaki interkom sistemini işaret ettim.

“İzin verilmeden kimse içeri giremez.”

Sistemi incelerken kaşlarını çatı. “Herhangi bir sikik buraya girebilir.”

“Adı geçen o sikik bu gece sen oluyorsun.” Sırıttım.

Kollarını bana dolarken kıkırdadı. “Öyle oluyorum.”

Asansörle benim katıma çıkar ve koridorda yürürken kalbim delicesine hızlı atıyordu. Bu, daha önce birlikte olduğumuz diğer zamanlardan farklıydı. Normalde uyarılmayla öyle sarhoş olurduk ki ön kapıdan içeri nasıl girdiğimizi bile hatırlamazdık. Kapıyı açarak onu dairemin içine yönlendirdim. Gözleri içeriye tararken nefesimi tuttum.

Dairem küçücüktü, kelimenin tam anlamıyla onun yatak odasına sığabilirdi.

“Hoşmuş,” dedi.

Kıkırdadım. “Berbat bir yalancısın.”

Neşeyle gülerek beni kollarına aldı. “Seninle olan her yer iyidir.”

Gözlerimiz kilitlendiğinde aramızdaki bir şeyler değişti. Aradaki öfke ve düşmanlık hassasiyetle yer değiştirmişti.

Boston’da tanıştığım adam buradaydı.

“Aç mısın?” diye sordum. “*Uber Yemek*’ten* bir şeyler söyleyebiliriz. Karamelli cheesecake mesela.”

“Bu da ne demek? Cidden *Uber Yemek* kullanmıyorsun, değil mi?” diye sordu dehşete düşmüş halde.

“Her zaman.” Omzumu silktim.

* *Uber Yemek*, *Uber* tarafından kurulan, çevrimiçi yemek siparişi ve kuryeyle paket servisi alanında hizmet veren bir platform. (ç.n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

“Sen ciddi misin?” diye kekeledi. “Gerçekten yabancıların yemeğine erişmesine izin mi veriyorsun?”

“Onlar teslimat şoförleri. Neden vermeyeceğim ki?”

“Tek kişilik yemeği görürler. Yemeğine biraz Rohypnol* koyar, yediğinden ve bilincini kaybettiğinden emin olana kadar yarım saat beklerler, geri gelip içeri girer ve bedeninden faydalanırlar.” Ellerini önünde tozunu silkeler gibi birbirine sürttü. “Bam, tarihteki en kolay suç.”

Yüzüm düştü. “Ne?” Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim. Dairemde yürümeye başlarken, “Gerçek bir hikâye,” dedi. “Eğer bir tecavüzcü olsaydım böyle yapardım.”

“Şeytani düşünce sürecinden etkilenmeli mi yoksa dehşete mi düşmeliyim bilmiyorum.”

Bana döndüğünde yüzü yumuşadı. “Etkilenmelisin, bence etkilenmeyi seçelim.”

Beni kollarına aldığında kıkırdadım. “Tamam,” diye mırıldandım. Parmaklarımı koyu renk saçlarından geçirirken, “O zaman etkilendim. Bu hafta neden bana karşı bu kadar asabiydin?” diye yumuşak bir şekilde sordum.

“Çünkü benimle kavga ediyordun,” diye fısıldadı. “Bundan hoşlanmıyorum.” Dudakları benimkileri aldığında dili yavaşça dudaklarımın arasından girdi.

“Şu anda kavga etmiyorum.”

“Ve ne kadar güzel olduğuna bir bak,” derken nazik bir şekilde yüzümü ellerinin arasına aldı.

Öpüşmemiz derinleştğinde onu çıplak olarak istiyordum. Yatağında ve çıplak. Ben, gömleğini kafasından çıkarıp pantolonunun fermuarını açarken dudakları sanki onları benden uzaklaştıramıyormuş gibi benimkilerin üzerindeydi.

Bir miktar koyu renk kıl olan göğsü genişti; karnıysa kaslıydı... ancak asıl göze çarpan şey aletiydi.

* Cinsel taciz, tecavüz olaylarında kullanıldığında tacize uğrayan kişinin hiçbir şey hatırlamamasına neden olan uyuşturucu bir madde. (ç.n.)

T. L. SWAN

Adamın at gibi bir siki vardı. Bu şeyin hiç inip inmediğini bile bilmiyordum. Kesinlikle hiçbir zaman onu yumuşak görmemiştim.

Gözlerim onun leziz çıplak bedeninde aşağı inerken, "Hemen sırtüstü yatağıma yatman gerekiyor," diye fısıldadım.

Bana geniş bir gülümseme gönderdi. "Bugüne kadar bana söylediğin en iyi şey bu." Elimden tutarak beni dairem boyunca sürükledi ve yatak odama soktu. Hızlı bir hareketle elbisemin fermuarını açarak yavaşça bedenimden aşağı kaydırды.

Elbisemin içinden çıkarken elimi tuttu, gözleriyse aç bir şekilde bedenimden aşağı indi. "Kahretsin, çok güzelsin Emily."

Bana bakış şekliyle kalbimin büyüdüğünü hissettim.

Beni yatağına yatırıp bacaklarımı açtı ve bedenime bakarak yavaşça kendini okşamaya başladı. Dokunuşunu beklerken kıvranıyordum. Dudakları meme ucumu ağzına aldığı anda sırtım yatakta arkaya doğru kıvrıldı. Parmakları kadınlığının dudaklarından içeri kaydı. Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde onaylarcasına tısladı. İçime çektiğim nefes titrekti. O öylesine...

Jameson Miles bir kadına nasıl dokunulacağını biliyordu.

Her şeyi olduğundan daha fazla hissediyordum, öyle ki alev alev yanan bakışı bile orgazm olmamı sağlayabilirdi.

Dudakları bedenimden aşağı lezzetli bir iz sürmeye başladı; açık ağzıyla uyluklarımın içini öptüğünde ellerim kafasının arkasına gitti. Elleriyle bacaklarımı tamamen açık tutarken kalın, güçlü dilini vajinamdan geçirdi.

Kafam geriye kayarken sırtım zevkle kasıldı. "Ah Tanrım."

Başlangıçta yavaşça yalıyordu, sonraysa sanki kendini kontrol edemiyormuş gibi beni resmen yemeye başladı. Bedenim yüzüne binmeye çalışırken kirli sakalı kadınlığıma batıyordu. "Ah... çok iyi," diyerek inledim.

Bacaklarımı omuzlarına koyduğunda, pozisyonadaki değişiklik bedenimin ihtiyaçla titremesine neden oldu.

Ellerim saçlarında yumruk olurken, "Ah Tanrım," diye inledim.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Boşal. Tadına bakmak istiyorum,” diyerek içime doğru inledi.

Ona tutunurken şiddetle sarsıldım ve derinlerimde titremeye başladım. Sanki son yemeğiymişim gibi beni yalayıp yutmuştu. Geri çekilip bir prezervatif açarak bana uzattı. Sikine yumuşak bir öpücük kondurarak prezervatifi taktım.

Gözleri benimkilere kenetlenmiş halde, bacaklarımı beline doladı ve tek bir kuvvetli hareketle vajinamda derinlere girdi.

Ciğerlerimizdeki hava dışarı çıkarken birbirimize baktık.

Gözlerimiz birbirini araştırırken, “Kahrolasica çok güzel,” diye fısıldadı.

İçimden çıkıp yavaşça tekrar girdiğinde hâkimiyetinin hissiyle ağzım gevşekçe açıldı.

Kimse beni Jameson Miles gibi sikemezdi... *hiç kimse.*

Bu duygusal bağı istediğim kadar reddetmeye çalışabilirdim ancak fiziksel olanı... yapamazdım.

Derinlerimde bir daire çizdi ve sonra sertçe yeniden çarptı. Ciğerlerimdeki hava dışarı kaçarken bağırdım. Sonrasındaysa derin ve cezalandırıcı vuruşlarla içimde gidip geliyordu, yatağım duvara o kadar sert çarpıyordu ki duvarı yıkabilirdi.

“Siktir, siktir, siktir,” diye boynuma doğru inledi.

Bacaklarımdan birini kaldırdığında daha fazla kendimi tutamadım. Bedenim onun etrafında sarsıldığında benimle birlikte boşalırken tısladı.

Hızla nefes alıp verirken birbirimize tutunduk. Kanım coşkuyla uğuldarken yanağına doğru gülümsedim.

Jameson Miles benim yeni uyuşturucumdu.

Ben de onun bağımlı fahişesiydim.

Yanımdaki yumuşak nefes sesine uyanınca dönerek gülümse dim. Jameson sırtüstü uyuyordu. İnanılmaz bir gece geçirmiştik.

Nazik, muzip adam geri dönmüştü... Pislik CEO hiç görünürde yoktu.

Dirseğıme yaslanarak onu izlemeye başladım. Koyu renk saçları alnına dökülmüştü, kalın kırmızı dudakları hafifçe açılmıştı ve kirpikleri uyurken hafifçe titreşiyordu. Bir kolunu kafasının arkasına koymuştu, diğeri karnına yayılmıştı.

Çok güzeldi, fiziksel olarak onunla ilgili her şey güzeldi. Dün gece belki içinin de güzel olabileceğine dair ufak bir bakış atmıştım. *Kes şunu.*

Yapışkan ve bağılı davranmaya başlıyorsun.

Jameson bağlanacağın türde bir adam değildi.

Uyanırken derin bir nefes aldı, yavaşça gözlerini açtığında bana odaklandı. Eliyle yüzümü avuçlarken, "Selam, güzellik," diye fısıldadı çatallı bir sesle.

Gülümseyerek üzerine eğildim ve onu öptüm. "Günaydın Jameson."

"Bana Jay de."

Soru sorarcasına kaşlarımı çattım.

"Arkadaşlarım bana Jay der."

"Yani biz arkadaş mıyız?"

Beni göğsünün üzerine çekti. "Hayır, sen benim feci azgın kadınımsın."

Altımda kalan göğsünü öperken gülümsedim.

"Bugünkü planın ne?" diye sordu.

"Hiç."

Gözlerini odaklamak ister gibi kaşlarını çatarak parmağıyla burun kemiğini sıktı. "Şoförüne bizi almasını söyleyeceğim, sonra benim evimde ikimiz için kahvaltı hazırlarım."

Dirseğıme yaslanarak ona baktım. "Buranın nesi var? Pişirebileceğin kahvaltılık malzemelerim var."

"Hiç. Sadece kendi evimde daha rahat hissediyorum. Bugün orada takılacağız."

"Ben burada daha rahatım, Jameson," diyerek cevap verdim hafifçe kızmış halde.

"Ne?" İrkildi. "Nasıl olabilirsin ki?"

UÇAKTAKİ YABANCI

Hakarete uğradığımı hissederek oturduğum yerde dikleştim. “Bu da ne demek oluyor?” diye parladım.

Gözlerini devirdi. “İşte yeniden siktiğimin şeyine başlıyoruz.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Kuru bir sesle, “Aynı soruyu iki kere sordun,” diye cevap verdi. “Yaptığımız her lanet şey hakkında tartışmak zorunda mısınız?”

“Tartışmıyorum. Sadece bugün burada kalmak istediğimi söylüyorum. Dairen süslü olabilir ama beni etkilemiyor.”

Gözlerini bir anlığına bana dikti.

“Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, ben her şey hakkında tartışmıyorum. Masözünün sana o şekilde mesaj atacak kadar samimi olmasına kızmıştım.”

Gözlerini devirerek kolunun arkasını gözlerinin üzerine koydu. “Yine başlıyoruz.”

“Şunu söylemeyi keser misin?” diye tersleyerek yataktan çıktım ve sabahlığımı giydim. “Burada uzanmış ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu düşünüyordum ama sonra gidip o koca ağzını açarak her şeyi mahvettin.”

Yataktan kalkarken, “Aynı şeyi düşünüyordum,” diye tersçe cevap verdi. “Ayrıca Chloe’den bahsedip durma. İlişkimiz ciddi değil.”

Kalakaldım. Bununla ne halt demek istiyordu? “İlişkimiz ciddi değil de ne demek? O ve sen seks yapıyor musunuz?”

Eğildi, beni yok sayarak yerden kot pantolonunu aldı.

“Jameson.” Onu izlerken ellerimi kalçalarımın üzerine koydum.

Kotunu giyerek fermuarını yukarı çekti. “Bazen.”

“Onunla seks mi yapıyorsun?” dedim şok olarak.

“Salı ve perşembe günleri randevumuz sabit. Seks için gelmiyor ama bazen olduğu oluyor. O bana dokunuyor, bense tamamen yağlanmış oluyorum... oluyor işte.”

Ağzım açık kalmıştı. “Geçtiğimiz hafta onunla seks yaptın mı? Benimle olduğundan beri?”

Gözlerini devirdi.

“Şu sikik gözlerini devirip durma,” diye patladım.

“Hayır. Geçtiğimiz hafta onunla seks yapmadım.”

“Her zamanki iki masajını yaptırdın mı?”

“Evet.”

“Yani başka birinin elleri vücudunun her yerinde dolandı, öyle mi?” Burnumdan soluyordum.

“Senin de dün gece dans pistinde yaptığın gibi. Siktiğimin kavgasını aranmayı bırak Emily. Beni sinirlendiriyorsun.”

“Sen beni sinirlendiriyorsun. Çık git.”

“Zaten gidiyorum,” diye bağırdı.

“Git de bugün bir masaj yaptır, seni koca şerefsiz.”

Tiksintiyle kafasını iki yana salladı. “Ne var biliyor musun? Bu sahte haber meselesi için mükemmelsin. Aşırı dramatik davranışlar tam sana göre.” Gömleğini başından geçirip giydi ve ayakkabılarını giymek için yatağa oturdu.

İçim öfkeyle dolarken ayakkabılarından birini yerden alıp odanın diğer ucuna fırlattım.

“Çok sertsin,” diye söylendi.

Hiddet kanımda kaynarken gözlerimi kısıtım. “Evet, aynı senin Chloe’nin vajinası gibi. Her hafta kaç müşterisiyle sikişiyor?”

“O benim Chloe’im değil.”

“Ne var biliyor musun? Onu kendi Chloe’in yapabilirsin; çünkü onun ikinci elini kullanmaya hiç niyetim yok.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Bu benimle, sadece benimle yatarsın ya da hayatımdan çıkarsın demek oluyor.”

Öfkeyle ellerini kalçalarına koydu. “İlişki aramıyorum.”

“İyi o zaman. Cevabımı aldım. Çık dışarı.”

“Biliyor musun? Sürdürdüğün bu küçük Dr. Jekyll ile Bay Hyde’ şeyi gerçekten keyif kaçırıcı.”

* Robert Louis Stevenson tarafından yazılan, nazik ve saygın bir kimse olan hekim Henry Jekyll’in zaman zaman şehvet ve şiddet düşkünü bir canavara, yani Bay Edward Hyde’a dönüşmesini anlatan eser. (ç.n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

“Senin fazla paylaşılmış sikin keyif kaçırmıyor, öyle mi?” diye haykırdım. “Sen benim zekâma bir hakaretsin, Jameson. Süslü arabanla süslü dairene git ve kiminle istersen onunla seks yap.” İlgrenerek sabahlığımın kuşağını sıktım. “Zaten ben senin için fazla iyiyim.”

Dik dik bana baktı. “Neden bu kadar lanet olası bir sürtüksün?”

“Çünkü sen bencil piç kurusunun tekisin. Siktir git şimdi!” diye bağırıp bir yastık alarak ona fırlattım.

Yanımdan aceleyle geçerken, “Kimse bana senin davrandığın kadar kötü davranmıyor, Emily,” diye bağırıp kapıya doğru hışımla yürüdü.

“Çünkü onlara para veriyorsun,” dedim tiz bir sesle. “Çok paran olması iyi bir şey Jameson. İhtiyacın olacak. Kimse senin saçmalıklarına bedava katlanmaz.”

Dönerek öfkeyle bana baktı. “Belden aşağı vuruyorsun.”

Sahte bir şekilde gülümsedim. “İyi bir hayat dilerim, yavşak herif.” Döndüm ve banyoma girerek kapıyı kilitledim.

Siktir et onu.

11. BÖLÜM

Kaşığı ters çevirip ağızıma soktum ve televizyona bakarken üstündeki Nutella'yı emdim.

Saat öğleden sonra dördtü, bense hâlâ pijamalarımıydım ve boktan bir gün geçiriyordum. Gezegendeki en göz kamaştırıcı adamın yanında uzandığım bir rüyadan uyandıktan sonra, pislik CEO Jameson Miles ortaya çıkmaya ve her şeyi berbat etmeye karar vermişti.

Dürüst olmak gerekirse kahvaltı için onun evine gitmediğim için pişmandım ama diğer taraftan da gitmediğime memnundum; çünkü o zaman masöz Chloe hakkındaki gerçeği öğrenemeyecektim.

Onlar yatıyor.

Bunun beni rahatsız etmesinden nefret ediyordum. Jameson açıkça aynı şekilde hissetmezken ona bağlandığımı hissetmekten nefret ediyordum.

Nutella kavanozuma tekrar daldım. Pürüzsüz çikolata ağızda erirken anlık da olsa dikkatimi dağıtıyordu.

Sersem bir şekilde televizyondaki korku filmine bakıyordum. En sevdiğim romantik komedi kategorisini, izleme repertuarımdan silip atmıştım. Aklım Jameson'la ilk karşılaştığım, bana romantik komedilerin gerçek olduğuna inanmadığını söylediği zamana gitti.

UÇAKTAKİ YABANCI

Belki de haklıydı? Belki de ben romantik aptalın tekiydim?

Chloe için duyguları var mıydı? Kimin umurundaydı ki? O bir pislikti.

Bunu kesmem gerekiyordu. Onun hakkında düşünmeyi. O, her istediği kadınla istediği zaman yatan bencil zampananın tekiydi. Boktan apartmanımda etrafa bakındığımda içime hü-zün doldu. Eğer benden hoşlansaydı, nerede olduğumuzun bir önemi olmazdı. Ne olursa olsun benimle vakit geçirmek isterdi. Ama buradan nasıl kaçacağını şaşırmıştı.

Aklım bu sabahki kavgamıza kaydı.

"Kimse bana senin davrandığın kadar kötü davranmıyor, Emily."

"Çünkü onlara para veriyorsun. Çok paran olması iyi bir şey Jameson. İhtiyacın olacak. Kimse senin saçmalıklarına be-dava katlanmaz."

"Belden aşağı vuruyorsun."

Fazla mı ileri gitmiştim? Belden aşağı mıydı cidden? Büyük ihtimalle ama ne umuyordu ki? Ayrıca kimsenin ona benim davrandığım kadar kötü davranmadığına inanmıyordum. Diğer kadınlara da bana davrandığı gibi davranıyorsa, elbette buna katlanmıyorlardır değil mi? Kimse o kadar aptal olamaz... değil mi?

"İlişki aramıyorum."

Kucağımdaki yastığa tiksinti içinde bir yumruk attım. İki kelime, daha önce kendimi hiç bu kadar ucuz hissettirmemişti.



Pazartesi sabahı asansörle en üst kata çıktım. Bu toplantıyı özel müfettişle tanışayım diye geçen hafta ayarlamıştık, ancak yapmak istediğim en son şey buydu.

Jameson Miles'ı, o güzel Jim'i... Jay'yi ya da ona ne halt demem gerekiyorsa onu unutmak istiyordum. Hepsinin aynı pakete dahil olduğunu fark etmiştim ve maalesef istediğim sadece Jim'ken, Jameson olmadan ona sahip olamazdım. O yüzden

kendim için en iyi olanı yapıyordum. Bağımızı koparacaktım; arada sırada Jim'i bir anlığına görme umuduyla Jameson'la bağ kurmadan seks yapma batağına düşmeyecektim.

Kolay olurdu... çok kolay.

Ancak zavallı kalbimin bunu kaldıramayacağını zaten biliyordum. Sıradan seks yapmak doğamda yoktu.

Bu ben değildim.

Profesyonel davranacak ve işime konsantre olmaya çalışacaktım. Onu görmek zorunda kalmasaydım daha kolay olurdu; ancak yapacak bir şey yoktu. Bununla başa çıkmayı öğrenmem lazımdı. O bir yere gitmeyecekti ve ben de bu işi gerçekten istiyordum.

Lanet olsun Emily, neden her zaman zor olan yolu seçiyorsun? Neden her zaman yanlış erkeğe kapılıyorsun? Sonuncusunun hiç motivasyonu yoktu, bununsa haddinden fazla vardı. İki adam da benim için biraz daha çabalamayı denememişti. Belki de beklentilerim, romantik romanlarımdaki kitap erkek arkadaşlarım yüzünden fazla yüksekti, belki de Jameson o konuda da haklıydı. Ancak kahretsin, bir kereliğine lanet peri masalını istiyordum.

Asansör kapıları açıldığında dışarı çıkarak danışmadan geçtim. Sammia, "Günaydın Emily," dedi.

"Günaydın," diye gülümsedim.

"Direkt ofise geçebilirsin."

"Teşekkürler." Koridordan ilerleyerek Jameson'ın kapısını tıklattım.

Derin sesiyle, "İçeri gel," dedi.

Gözlerimi kapatarak kendimi hazırladım. Omuzlarımı gevşeterek kapıyı açtığımda yerimde kalakaldım. *Siktir.*

Oda adamlarla doluydu.

Jameson, duygudan yoksun bir sesle, "İçeri gel," dedi. "Otur."

"Teşekkürler." Büyük dikdörtgen masanın ucuna yakın olan sandalyeye gergin bir şekilde çöktüm.

UÇAKTAKİ YABANCI

Jameson başladı; Tristan, Elliot, Christopher ve yaşça daha büyük bir adam onun solundaydı. Ayrıca daha önce hiç görmediğim altı adam daha vardı.

Jameson'ın gözleri benimkilerle buluşurken, "Bu Emily Foster," diyerek beni tanıttı.

Tüm adamlar, "Merhaba," dediler.

Masanın etrafına bakarken beceriksizce gülümsedim.

Jameson, yaşlı adamı işaret ederek, "Emily, bu babam George," dedi.

Gergin bir şekilde, "Merhaba," diye fısıldadım.

"Merhaba canım." Adam sıcak bir şekilde gülümsedi; altmışlarındaydı, Jameson ve Elliot'ın daha yaşlı bir versiyonu gibi görünüyordu. Delici mavi gözleriyle göz alıcı ve seçkindi.

Jameson masadakilere işaret ederek, "Bunlar Martin, Gerard, Max ve Barry," dedi. "Uçta oturanlar da Calvin ve Jake."

"Merhaba." Zorlukla gülümsedim. Asla tüm bu isimleri hatırlayamayacaktım.

"Bu kurumsal soruşturma takımı," diye devam etti Jameson. "Jake, kattaki gözümüz kulağımız olacak, diğer beş kişi de toplanan verileri değerlendirecek."

Duygusuz bir şekilde konuşurken onu dinliyordum. Kalbim biraz kırılmıştı. Benden... *bizden* tamamen etkilenmemiş gibiydi.

Biz diye bir şey yoktu.

Takıma doğru bakarak, "Tamam," deyip gülümsedim. "Hepinizle tanıştığıma sevindim."

"Hemen bu sabah işe başlıyoruz," diye devam etti. "Emily, sen Jake'e etrafı göstereceksin, sonra hazırladığın haberler hakkında doğrudan Tristan'a rapor vereceksin."

Kalbim hop ederken kafamı sallayarak onayladım. Gözlerim Tristan'a kaydığında sıcak bir şekilde gülümsediğini gördüm.

Neden ona atandığımı o da biliyordu. Kendimi yere atıp ağlama krizine giresim gelmişti. "Teşekkür ederim. Bu harika," diye yalan söyledim.

Sonraki on beş dakika boyunca sandalyemde oturup, kontrollü bir kayıtsızlıkla günün olaylarının üzerinden geçen CE-O'ya baktım. Kendinden emin, sert ve son derece zekiydi; odakliler ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

Ayrıca salı ve perşembe günleri masözünü beceriyor.

Bu karmakarışık durumun içine kendimi nasıl soktuğumu bilmiyordum ama bitmesi gerekiyordu.

Ee... zaten bitmişti, o yüzden artık canımı sıkmama gerek yoktu.

"Teşekkür ederim. Kısaca özet bu. Her öğleden sonra dört otuzda masamda raporunuzu bekliyorum," dedi soruşturma şirketinden gelen adamlara.

Herkes ayağa kalkarken, "Peki efendim," diye cevap verdi. Gidip gitmeyeceğimden emin olamayarak geride kaldım.

"Emily, bir dakika lütfen," dedi Jameson.

Kalbim hızlandı. "Evet."

"Jake'i işe yeni başlamış ve ikiniz birlikte bir eğitim programına katılıyormuşsunuz gibi kendi katına indirebilir misin?"

Gözlerim onunkileri araştırdı.

Buz gibi soğuk, boş bakışlarla bana bakıyordu.

"Tabii ki." Jake'e dönerek gülümsedim. "Hazır mısınız?"

Jake, "Yolu göster," dedi oyuncu bir şekilde. "Önden buyur."

Kalbim yüksek topuklu ayakkabılarıma damlar vaziyette dönerek ofisten dışarı yürüdüm. Eh, işte bu sondu.

Onun için bitmişti. Keşke benim için de bitmiş olsaydı. Ama ben de başaracaktım, her zaman başarırdım.



Kafede pencere kenarındaki bank koltukta oturmuş, cadde-nin karşısında Miles Medya'nın dışında bekleyen limuzine bakıyordum. Uzun bir hafta olmuştu, bugünse özellikle durgundu.

Günlerden perşembeydi, masaj günü.

Başka bir kadının, masada her yeri yağlanmış Jameson'ın tüm vücudunda gezinen ellerinin görüntüsü gözümün önüne

UÇAKTAKİ YABANCI

geldi. Öyle net bir şekilde gözümde canlanmıştı ki karnımın kasıldığını hissedebiliyordum. Zihnim benimle şeytani oyunlar oynuyor ve tarihteki en kötü amatör porno senaryosunu gösteriyordu.

Jim... başka bir kadın tarafından dokunulurken.

Kadın masaj yaparken giyinik mi oluyordu? Konuşuyorlar mıydı? Bizim gibi gülüyorlar mıydı?

Buna bir son vermem gerekiyordu, çok zarar veriyordu. Var olmayan bir adamı istiyordum.

Şoför binanın ön kapısını açtığı anda lacivert takım elbisesi, mükemmel duruşu, koyu renk saçları ve... her yerinden yayılan gücüyle Jameson Miles'in yavaş bir şekilde dışarı çıkışını izledim.

Herkes yaptığı şeye ara vererek onun limuzinin arkasına binişini izledi. Şoförü kapıyı kapattı ve sonra araba yola çıkarak caddede gözden kayboldu.

Bakışlarımı, akşam yemeğim olan önümdeki jambonlu peynirli tosta indirdim. Gururumun kırıldığını hissediyordum. İştahım da kesilmişti.



Cuma günü saat üçtü; önümdeki sahte habere bakıyordum. Ha ha... ne komikti ama. New York'a kadar onca yolu, şerefsiz teki, onun şerefsiz medya şirketi ve şerefsiz erkek kardeşleri için sahte haber uydurmaya gelmişim.

Hiddetle bilgisayarımın tuşlarına bastım. Şerefsiz, şerefsiz... lanet olası şerefsiz.

Yıllar süren üniversite eğitimi buraya kadarmış. Ebeveynlerim benimle gurur duyuyor olmalıydı. Bana bunu yapma şansını sunduklarında, değerimi ispat etmek için heyecan verici bir şans olacağını düşünmüştüm. Belki de değerim yoktu?

Birinin, "Sonuna kadar ilerleyin," dediğini duydum. Kafamı kaldırıp göz atınca büyük, kahverengi bir paket taşıyan adamı gördüm.

T. L. SWAN

“Emily Foster için *Uber* Yemek.”

“Ne?” Utanmış bir şekilde etrafa bakındım. “Ben bir şey ısmarlamadım.”

Adam fişi okudu. “Burada diyor ki...” Okurken duraksayarak kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. “Burada diyor ki bu *Uber* Yemek teslimatı kalite kontrolünden geçmiştir ve insan tüketimi için güvenilirdir.”

Paketi ellerinden alırken adama bakakalmıştım.

Fişi okumaya devam ederken gözlerini kıstı. “Bu hiç mantıklı değil...”

“Ne?”

“Seni tatlandırmak için bir tatlı.”

Paketi açtığımda içini tamamen dolduran kocaman, çarkıfelek meyveli bir cheesecake buldum. Başımı kaldırıp kameraya bakarken sııttım. Şaka mı yapıyordu?

“Bunu kim gönderdi?” diye sordum.

“Burada gönderenin Bay Kibar Adam olduğu yazıyor.”

Boş boş adama baktım. “Bay Kibar Adam mı?”

“Evet, garip, değil mi?”

“Teşekkür ederim.” Gülümsememek için elimden geleni yaptım. İzlediğini biliyordum.

Molly ve Aaron paketin içine göz attılar. Aaron tiz bir sesle, “Sayı,” diye bağırdı. “Ben tabakları getireyim.” Personel mutfakına doğru gitti.

Molly şarkı söyler gibi, “Cheesecake için Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi heyecanla.

Pekâlâ... İlk adımı o atmıştı. Ben ne yapacaktım?

Telefonumu çıkararak ona mesaj attım.

Sevgili Bay Kibar Adam

Teşekkür ederim.

Gerçi, zaten yeterince tatlı olduğumu size bildirmeliyim.

Gönder tuşuna basarak bekledim. Anında cevap geldi.

Hiç kuşku yok. Seni bu akşam yemeğe çıkarabilir miyim?

UÇAKTAKİ YABANCI

Sandalyemde geriye yaslandım, isteğiyle şaşkına dönmüş-tüm. Bu kimsenin kazanamayacağı bir durumdu. O, haremine katılması için seks arkadaşı arıyordu, bense onu tamamen ken-dime istiyordum. Geri cevap yazdım.

Sanırım ikimiz de söylemek istediğimiz her şeyi pazar sa-bahı söyledik.

Tanrım... Neden normal olamıyordu ki? Hızla cevap geldi.
Sana bir teklifim var.

Mesaja baktım ancak cevap vermedim. Bir teklif mi? Ne yani, yeni masözü olmamı falan mı istiyordu?

Kadının sırf düşüncesiyle bile öfkemin içimde kabardığını hissettim. On dakika sonra, yeni bir mesaj geldi.

Beni bir dinle, lütfen.

Lütfen. Lütfen dedi. *Of, tamam.* Cevap verdim.

Peki.

Bekledim.

Seni yedide alırım.

Ömrümde gördüğüm en büyük cheesecake dilimiyle dolu bir tabağı bana uzatan Aaron, "Al bakalım," dedi. Molly'ye de bir tabak verdikten sonra kendininkini alarak oturdu.

Molly, ağzı dolu bir şekilde, "Lanet olsun, bu çok lezzetli," diye mırıldandı.

Aaron takdirle inledi. "Aman Tanrım, yemek orgazmı."

Jameson'ın izleme ihtimaline karşı, kocaman gülümseme-mek için odaklanmaya çalışırken bir ısırık aldım.

Güzel hamleydi, Bay Miles... güzel hamleydi.



Bazen içinizdeki ses bir şeyi yapmamanızı söylerdi. Sonucun çoktan belli olduğu zamanlarda... Bazen daha güçlü durup ha-yır demeliydiniz. Ama ya diyemiyorsanız?

Bu akşam onunla çıkmamak için kendimi ikna edemiyor-dum. İçimdeki mazoşist onu görmek istiyordu. Aynı mazoşist onun beni alıp süslü yatağına atmasını ve kendi adımı unutana

kadar sikmesini istiyordu. Uzun ve yalnız bir hafta geçirmiştım. Ancak bu akşam güçlü durmak zorundaydım. Eğer şimdi teslim olursam, geçen hafta boşuna yaşanmış olacaktı.

Ayrıca hâlâ pazar günü söylediklerimin arkasındaydım. Şu an olduğu haliyle ben onun için fazla iyiydim, onu paylaşmayacaktım ve paranın benim için hiçbir önemi yoktu.

Ya kendini geliştirecek ya da geri adım atacaktı.

Güvenlik zili çaldığında midem heyecanla dans etmeye başladı. "Kim o?"

"Uber Yemek." Kadifemsi sesini duydum.

Geniş bir şekilde gülümsedim. "Benim için neyin var?"

"İtalyan sosisi."

"Hımm," diye dalga geçtim. "Sosisime ilaç atıp bilincim kapandıktan sonra bedenimden faydalanacak mısınız?"

"Şüphesiz."

Gülerek onu yukarı almak için tuşa bastım, kollarımı havada iki yana sallarken volta atmaya başladım.

Sakin ol... sakın ol... sakın ol.

Tık, tık. Aceleyle kapıyı açtığımda işte oradaydı; gri gömleği, siyah kot pantolonu... alev alev yanan mavi gözleriyle. Yüzünden yavaş, seksi bir gülümseme geçti. "Merhaba."

Önümdeki güzel erkek örneğine bakarken, "Merhaba," diye fısıldadım. Tek yapmak istediğim kendimi üzerine atmaktı; ona karşı duyduğum çekim dayanılmazdı.

Eğilip yanağımı öptü, sonra yanımdan yürüyerek daireme girdi.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

"Hı-hı." Çantamı ve şalımı aldım.

Gözleri siyah elbise içindeki vücudumdan aşağı indi. "Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Gidelim." Uzattığı koluna girdim.

Garip bir sessizlik içinde asansörle aşağı indik. Jameson dalgındı, bense aşırı gergindim.

UÇAKTAKİ YABANCI

Sakin, rahat ve akli başında davranmak korkutucuydu; o yüzden kendime bu gece çok içmemeyi hatırlattım. Binanın önüne çıktığımızda limuzin kaldırım kenarındaydı.

Kapıyı benim için açınca içeri girdim. Bu arka koltukta ilk oturduğum zamanın anıları aklıma üşüştüğünde, *pis kaltak* kelimeleri beynimde dönmeye başladı.

Koltukta ileri kayınca, Jameson yanıma geçerek elimi tuttu ve birleşmiş ellerimizi kucağına koydu. Peki... bugün dokunmayı seviyordu. Bu ne anlama geliyordu?

Ne söyleyeceğimi ya da bunu elde-edilmesi-zoru-oynama rolümde nereye oturtacağımı bilmiyordum ama dokunuşunun sıcaklığı öyle rahatlatıcıydı ki ona izin verdim. Limuzin şehir boyunca ilerliyordu. Bir milyon düşünce aklımda dolaşırken pencereden dışarı bakıyordum.

Bu akşam önemliydi; ya bir çeşit uzlaşmaya varacak ya da iyice zarar görmeden her şeye son verecektik. Sürekli yaptığımız gibi hiçbir anlamı olmayan şeyler yüzünden kavga etmeye devam edemezdik.

Araba durduğunda şoför kapıyı açtı. Dışarı çıktığımda Jameson elimi tutarak beni *Lucino's* adında şık bir restorana yönlendirdi.

Elimi sıkıca kendi elinde tutarken, "Miles adına rezervasyon," dedi.

"Bu taraftan, efendim." Garson gülümsedi; bizi restoranın içinden geçirerek köşede samimi, küçük bir masaya yönlendirdi. Sandalyemi çekince oturdum.

Jameson karşıma geçti. Restoran, masaların üzerinde titreşen mumları ve tavandan sarkan peri ışıklarıyla hafif karanlıktı. Çok romantikti.

Heyecanlanma. Büyük ihtimalle sadece bir tesadüftür.

Garson, "Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?" diye sordu.

"Evet, bir şişe S Salon alacağız lütfen." Jameson menüyü kapatarak uzattı.

T. L. SWAN

Ona baktım. *İşte yine başlıyoruz.*

Garson gözden kaybolunca Jameson'ın büyük, mavi gözleri bana döndü. Masanın üzerinden elimi tuttu. "Merhaba." En sonunda rahatlamış gibi yumuşak bir şekilde gülümsedi.

İçkiler hakkında tartışmayı kes. İçkiyi kimin sipariş ettiği-nin lanet olası bir önemi yoktu. "Merhaba." Gülümsedim.

Gözleri benimkileri araştırırken başparmağını parmak boğumlarımın üzerinde gezdirdi. "Nasılsın?"

"İyi."

Ah, dokunuşu beni zayıflatıyordu. Tek istediğim; yalan söylediğimi, boktan bir hafta geçirdiğimi ve onun Şerefsizköy'ün kralı olduğunu yumurtlamaktı.

Masanın karşısından birbirimize bakıyorduk. Sanki ikimiz de topyekûn savaş başlatmaktan çekinir gibi konuşmak istemiyorduk. "Bu bahsettiğin teklif ne, Jameson?"

Ses tonuma sinirlenmiş görünerek arkasına yaslandı.

Elini kavrayarak, "Sana tavır yapmıyorum. Sadece ne düşündüğünü bilmek istiyorum," dedim yumuşak bir şekilde. "Bana karşı savunmaya geçmeyi bırak."

Biraz rahatladı. Garson bir şişe şampanyayla döndü; açtı ve bir kadehe biraz döktü. Jameson tadına bakarak, "İyi," deyince garson kadehlerimizi doldurup bizi yalnız bıraktı.

"Geçen hafta sonu söylediklerini düşünüyordum."

"Ve?"

İçkisinden bir yudum aldı. "Bu haftaki masajlarımı iptal ettim."

Gözlerim onunkilere dikilmiş halde sııttım ama sessiz kaldım.

"Benimle ilgili mesele şu ki..." Sesi yavaşça kesildi.

Konuşmasını bekledim, konuşmayınca güvence vermek ister gibi elini sıktım.

"Ben işimle evliyim, Em."

Kaşlarımı çattım.

UÇAKTAKİ YABANCI

“İlişki aramadığımı söylerken, demek istediğim şey değildi...” Diyecek bir şey bulamamış gibi omzunu silkti.

“Demek istediğin ne değildi?”

“Seni görmek istemiyorum demek istemedim. Bir işkolik olduğumu, bu kadar çok çalışmamla baş edebilecek çok az kadın olduğunu bildiğimi söylemek istemiştım.”

“Jameson, ne kadar çok çalıştığın umurumda değil. Ben sadece birçoğundan biri olmak istemiyorum.”

Kaşlarını çattı. “O ne demek?”

“Tek gecelik ilişkiler bana göre değil, Jameson. Bu ben değilim. Ama derin ve anlamlı bir ilişki ben de aramıyorum. O konuda beni yanlış anladın.”

“Ne istiyorsun o zaman?”

“Bir adamla arkadaş olmayı ve onun yattığı tek kadın olduğumu bilmeyi.”

Dinlemeye devam etti.

“Ayrıca kesinlikle seni lanet olası bir masözle paylaşmak istemiyorum.”

Gözlerini devirdi.

“Ve o lanet olası gözlerini bana devirmeni istemiyorum.”

Etkilenmemiş bir şekilde çenesini sıktı. “Ses tonuna dikkat et,” diye uyardı.

“Bak işte gördün mü?” dedim.

“Neyi?”

“Bu savunmacı saçmalık. Aramızda artık bu olmamalı. Hep yaptığımız gibi her küçük şey için kavga edip duramayız.”

“Sen de en az benim kadar kötüsün,” diye karşılık verdi.

“Biliyorum ve bunu durdurmaya çalışıyorum. Aynen az önce bana ne istediğimi sormadan içkimi sipariş ettiğinde yaptığım gibi.”

“Ben kontrolü elimde tutmaya alışığım, Emily,” diye tersce cevap verdi.

“Ben de. Bu zaten değişmeyecek.”

Gözleri benimkileri araştırırken düşünüyor gibi kucağındaki peçeteyi düzeltti.

“Senden erkek arkadaşım olmanı istemiyorum, Jameson,” diye fısıldadım. “Bu onunla ilgili bir şey değil. Harika bir cinsel uyumumuz var ve onu istiyorum. Ona sahip olmam gerekiyor gibi hissediyorum... ama sen onu başka kadınlarla da yaşarsan yapamam. Sadece ben olmalıyım.”

“Peki, başka kimseyle yatmayacağım,” dedi sinirli bir şekilde.

“Ve?” diye sordum.

Gözlerini devirdi. “Ve siktiğimin içkilerini sen sipariş verebilirsin.”

12. BÖLÜM

Kıkırdadım. “Bu, aptal içkiler hakkında değil, Jameson.”

“O zaman ne hakkında, Tanrı aşkına? Anlayacağım dilde konuş.”

“Bana karşı savunmacı davranmayı bırakmanı istiyorum.”

“Savunmacı davranmıyorum.”

“Evet, davranıyorsun,” diyerek elini tuttum.

“Sen de öylesin.”

“Olduğumu biliyorum çünkü eğer öyle yapmazsam beni ezip geçecekmişsin gibi hissediyorum.”

Kaşları çatıldı. “Seni asla ezip geçmem.”

“İsteyerek değil.”

Çenesini sıktığında tam olarak nasıl olduğunu biliyordum.

“Sadece uçakta tanıştığım adamı istiyorum. Kendini bırakan adamı.”

Gözleri benimkileri yakaladı. “Nasıl her zaman o adam olacağımı bilmiyorum, Em. O, kişiliğimin çok küçük bir parçası.”

“O zaman o küçük parçayı bana ayır,” diye fısıldadım.

Beni izlerken yüzünden yumuşak bir gülümseme geçti. İçkisinden bir yudum aldı. “Hem uçaktaki o adam hakkında bu kadar iyi olan neydi ki?”

“Beni güldürmüştü.” Hatırlarken gülümsedim. “Ayrıca bana hayatımın en iyi seksini yaşatmıştı.”

“Tüm hayatının mı?”

“Hı-hı.”

Kendinden memnun şekilde gülümsedi.

“O zaman anlaştık mı?” diye sordum.

“Şu konuyu açıklığa kavuşturalım, cinsel ilişki kuran arkadaşlar olmak istiyorsun ama sadece birbirimizle?”

“Evet.”

“Peki ben sürekli işte veya uzaktayken sen dışarı çıktığında ve...” Sesi yavaşça kesildi.

“O zaman seni arayıp sana ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim.”

Gözleri benimkilere kilitlendi.

“Sen de telefonda benimle konuşarak bunu halledeceksin veya eve dönmeni bekleyeceğim.”

Büyülenmişçesine başparmağının tırnağını altdudağına sürterek beni dinliyordu.

“Başka biriyle seks yapmak istemiyorum, Jameson. Ben o çeşit bir kız değilim. Bugüne dek yaşadığım tek gecelik ilişki sadece seninleydi.”

Cevabımdan memnun şekilde elimi sıktı.

“Tüm hayatım boyunca dört kişiyle seks yaptım ve biri sensin.”

Eline yaslanarak hayallere dalmış gibi gülümsedi.

“Ne?”

“Ne sıklıkla seni sikmeyi düşündüğümü biliyor musun?”

Açıklamasıyla şaşırmış bir halde kıkırdadım. “Ne sıklıkla?”

“Sürekli. Yıldız çarpmasına uğramış on sekiz yaşında bir oğlan gibiyim.”

“Tahmin etmezdim.”

“Neden?”

“Bütün hafta benden nefret ediyormuş gibi davrandın. İstedğin zaman çok soğuk olabiliyorsun.”

Sandalyesinde doğrularak sırtını dikleştirdi. “Sırf yapmış olmak için bana meydan okunmasından hoşlanmam. Geçen hafta sonu benimle sadece bir şeyi ispatlamak için kavga ettin. Bu da beni kızdırdı.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Hayır. Seninle geçen hafta sonu kavga ettim çünkü günü dairemde geçirmek istiyordum, ayrıca sen kendi yerinin benimsenden daha iyi olduğunu düşünüyordun. Senin paran beni etkilemiyor, Jameson. Süslü dairen umurumda değil. Benimki de en az o kadar iyi.”

Gözlerini devirdi. “Şimdi de neden kavga ettiğimiz hakkında mı tartışacağız?”

Gülümsedim. Haklıydı, bu çok saçmaydı. “Hayır. Artık kavga etmek yok.” Elini kaldırarak yüzüme yasladım. “Akşam yemeği yiyeceğiz, sonra senin evine gideceğiz ve ben de sikine bineceğim... tam da sevdiğin şekilde,” diye fısıldadım.

Gözleri heyecanla titreyirken derin bir nefes aldı. “Beni acayip azdırıyorsun.”

Başparmağını ağzıma sokup yavaş bir şekilde emmeye başladığımda gözlerimiz kenetlendi. “Kendini adanmış feci azgın kadınınız olarak Bay Miles, işimi çok ciddiye alıyorum,” diye fısıldadım karanlık bir şekilde. “Dileğiniz benim için emirdir, efendim.”

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme gönderdi. “İşte şimdi konuşmaya başladın.”



İki saat sonra

Bir ter tabakasıyla kaplanmış halde, aletin üzerinde gidip geliyordum. Jameson sırtını yatak başlığına yaslamış şekilde oturuyordu. Bir eli kalçamdayken diğeriyle mememi avuçluyordu.

O kadar büyüktü ki bedenimin en derinlerinde her santimini hissedebiliyordum. İlk seferimizde beni dizlerimin üzerinde, arkamdan sert ve hızlı bir şekilde becermişti. O sırada ikimizi aynadan izlemiştim. İçime girip çıkarken gövdesindeki her kas kasılıyordu ve koyulaşmış gözleri benimkilere bakıyordu.

Hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

Beni kuvvetle ileri geri sallarken kalça kemiğimi sıkıca tutu-

yordu. Gözlerimiz kenetlediğinde bu, ikimizin de konuşmadığı o anlardan biriydi; kelimeler olmadan her şey mükemmeldi.

Bir tutam saçımı kavrayarak beni kendine doğru çekti; dudakları benimkileri yakaladığında öpüşmeye başladık. Dili ağzımın içine mükemmel bir açıyla kayıp girdi.

Dizlerimi çömelme pozisyonunda kaldırırken, “Bacaklar yukarı,” diye fısıldadı.

Tereddüt ettim.

“Ne?”

“Dikkatli ol.”

“Sana zarar vermeyeceğim, bunu biliyorsun.” Tam dozunda bir emmeyle beni tekrar öptüğünde bedenim burada kontrolün kimde olduğunu biliyordu. Jameson Miles bana içki siparişi konusunda kontrolü vermiş olabilirdi ancak göz kamaştırıcı şekilde belliydi ki yatak odasında asla kontrolü bana vermeyecekti.

Vermesini istediğimden değildi tabii, yaptıkları bütünüyle mükemmeldi.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde beni kaldırmaya başladığında kontrollü bir hızla başladık. Huşu içinde başını kaldırıp bana baktı.

“Ah,” diye inledim. “Çok... iyi.”

Beni daha yükseğe kaldırıp içime daha sert girerken gözleri kafasında geriye döndü. Geniş omuzlarında duran ellerim, altındaki kasların kasıldığını hissedebiliyordu.

Yüzünde katıksız bir zevk ifadesiyle beni vücuduna çarparken inlemeye başladı.

Yük treni gibi bir orgazm derinlerimde titreşirken başımı arkaya eğdim.

Kendini içimde sabitlerken, “Ah siktir,” diye bağırdı. Bedeninin benimkinin içine boşalmasının kanıtı olan seğirmeyi hissedebiliyordum.

Gözleri benimkileri incelerken yavaşça uzanarak yüzümü avuçladı ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdı.

UÇAKTAKİ YABANCI

Öpüşmemiz yavaş, nazik ve samimiydi; konuşup anlaştığımız mesafeli versiyondan tamamen farklıydı.

Tam burada benimle birlikteydi. Olduğunu biliyordum.

Beni yakına çekerken dudaklarıma doğru, “Lanet olasıca çok güzelsin,” diye fısıldadı.

Göğsünün üzerine uzanarak tenine doğru gülümsediğimde kollarını bana doladı. Kalbinin benimki gibi hızlı bir şekilde attığını fark ettim. Öyle güvende ve el üstünde tutuluyor gibi hissediyordum ki.

Bunun cinsel ilişki içeren arkadaşlık olması gerektiğinin farkındaydım. Ancak değildi... çok daha fazlasıydı.

Daha fazlanın ne çeşidiydi, işte onu bilmiyordum.



Kalçamda kuvvetli bir okşama hissettim. “Hadi.”

Yüzümü buruşturarak ona doğru yuvarlandım. “Ne?”

“Kalk bakalım.”

“Ha?” Gerinerek gözlerimi açtım. Perdeler açılmıştı ve gün ışığı, büyük pencerelerin ardında parıltıyordu. Yarı uykulu bir halde etrafıma bakındım. “Saat kaç?”

“Sekiz. Kalk hadi. Central Park’ın etrafında koşuya çıkacağız.”

“Kim?” Kaşlarımı çattım. Yeni duştan çıkmıştı ve havluylaıydı.

“Sen ve ben.”

Şaşkınca kafamı kaşıdım. “Koşuya çıkmak için duş mu aldın?”

“Seks kokuyordum.” Eğilip beni dudaklarımdan öperken sırıttı.

Kollarımı dolayarak onu aşağıda tuttum.

Tutuşumdan kurtularak, “Hadi,” dedi.

“Burada hiç eşyam yok. Ayakkabı olarak ne giyeceğim?”

“Kaç numara giyiyorsun?”

“39.”

“Hımm.” Ellerini kalçalarına koyarak düşündü. “Ee, benimkilerden birini giyebilirsin.”

“Düşüp boynumu kırarım, Jameson.”

“Hımm, tamam o zaman.” Giyinme odasına doğru gözden kayboldu. Az sonra siyah bir Nike şort ve mavi bir Nike tişörtle çıktı.

Onu görünce sııttım.

“Ne?”

“Bugün Nike sana sponsor falan mı oldu?”

Başını eğip kendine bakarak gülümsedi. “Hayır, rahat oldukları için giydim.”

“Aynen bu yatak gibi.” Tekrar örtülerin altına kıvrılarak uyukulu bir şekilde gülümsedim.

Ayakkabılarını giymek için oturduğunda bir süre onu izledim. “Peki bunu nasıl yapıyoruz?” diye sordum.

“Neyi nasıl yapıyoruz?”

“Şey...” Muhtaç gibi görünmeden bunu dile getirmeye çalışırken duraksadım. “Bu işi daha önce hiç rasgele yapmadım.” Utangaç bir şekilde omzumu silktilim. “Yönümüzü neye göre belirleyeceğiz? Birbirimizi ne zaman göreceğiz?”

“Ee...” Ayakkabısını bağlamak için eğildi. “Tahminimce duruma göre hareket edeceğiz.”

Somurttum. Ya beni aramazsa? Bütün hafta bekliyor olurum. Of, bunun düşüncesini bile sevmemiştim. “Sanırım ayarlanmış günleri tercih ederim.”

Kaşlarını çattı. “Kaç gün?”

Omzumu silktilim. Siktir, bu kulağa yapışkan biriymişim gibi mi gelmişti? Önemsemiyor gibi yapacaktım. “Haftada bir gün.”

“Seni haftada bir günden daha fazla görmek istiyorum,” diye cevap verdi.

“İstiyor musun?”

Ne yaptığımı tam olarak bilerek gülümsedi. Ayağa kalkarak eğildi ve beni öptü. “Evet, haftada üç kez.”

Gülümsememi saklamaya çalıştım. “Hangi günler?”

“Günleri ayarlamak zorunda mıyız?”

“Ben bir nevi zorundayım.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Neden?”

Muhtaçlığımdan utanarak parmaklarımın arasındaki battaniyeyi kıvrırırken omzumu silktim.

Parmağını çenemin altından geçirerek yüzümü kendine yaklaştırdı. “Neden, Emily?”

“Çünkü beklemekten nefret ediyorum, hem böylece kendi günlerimizde başka bir şey için plan yapmayacağımızı biliriz.”

“Tamam.” Ellerini kalçalarına koydu. “Beni ne zaman görmek istiyorsun?”

“Belki hafta içinde iki, hafta sonunda da bir kez.” Ondan gelecek işaretleri izlerken tereddüt ettim. “Ama her seferinde sadece birkaç saat elbette.”

“Hayır.”

Siktir. Taleplerimde aşırıya kaçmıştım.

“Hafta içi iki tam gece, hafta sonu tam bir gece ve yarım bir gün.”

Gülümsedim. “Yarım bir gün.”

“Evet, bugünden başlayarak. Yarım günümü bu sabah istiyorum.”

“Bugün mü? Neden bugün?”

“Sen uyumaya geri dönerken ben koşuya gideceğim. Sonra eve geldiğimde beraber duşa gireceğiz ve sana kahvaltı hazırlayacağım.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. Kulağa gerçekten iyi geliyordu.

“Sonra da yatağa geri döneceğiz ve sensiz geçecek birkaç gün beni idare etmesi için seni tekrar aklını kaybedene kadar becereceğim.” Eliyle yüzümü avuçlayıp, “Tamam mı?” diye sordu.

Nazik davrandığı zaman gerçekten kendini kaptırıyordu. Şapşal gülümsememi kontrol etmeye çalışırken kafamla onayladım.

Perdeleri kapatıp beni tekrar yatırdı. Üzerimi örtüp şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Uykuna devam et, tatlım,” diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatarak yastığıma doğru gülümsedim. Daire-
den çıktığını duydum.

Sırtüstü yuvarlanarak lüks tavana baktım.

Bu adam bir tanrıydı.



Bir saat kadar daha uyuduktan sonra, Jameson yatak oda-
sına girdiği sırada uyandım. Terden sıırılsıklamdı ve hızlı hızlı
soluk alıyordu. Dirseğimin üzerine yaslanarak onu izlemeye
başladım. “Nereye koştun sen, Antarktika’ya mı?”

Kıkırdadı ve nefes nefeseyken kafasını iki yana salladı.

“Oldukça hızlı koşuyor olmalısın ha?”

Ellerini kalçalarına koyarken bana baktı. “Evet. Ne kadar
hızlı koşarsam, etkileri o kadar iyi oluyor.”

“Neyin üzerindeki etkileri?” Kaşlarımı çattım.

“Stres seviyem.” Banyoya doğru gözden kaybolarak duştaki
suyu açtı.

İşte bu yeni bir haberdi. Stres sorunları mı vardı? Eh, tabii ki
olacaktı. Sonuçta iş yükü devasaydı.

“Geliyor musun?” diye seslendi.

“Evet,” dedim yavaşça ilerleyerek. Duşun altındaydı ve su ka-
fasından aşağı akıyordu. Nefes alıp verışı yavaş yavaş normale
dönüyordu. İçeri girdiğimde beni kollarına alarak yumuşak bir
şekilde öptü.

“Günaydın,” diye fısıldadım.

“Günaydın, Em'im.” Dudakları benimkilere sürtündü.

Kafamı kaldırıp şapşalca gülümsedim.

“Ne?”

“Bana öyle seslenmeni sevdim.”

“Sevdin mi?” Gülümsedi.

“Prensesin Em.” Vurgulamak için kirpiklerimi kırpıştırdım.

Sabunu alıp beni yıkamaya başlarken kıkırdadı. “Tüm o iğ-
neleyici Bayan Foster pozlarının altında tamamen tatlı biri ol-
duğundan hiç şüphem yoktu.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Bugün bir kere bile iğneleyici davranmadım,” dedim soluğumu tutarak.

Bir tutam saç kulağımın arkasına iterken bana gülümsedi. “Ve ne kadar güzel olduğuna bir bak.”

Kıkırdayarak göğsüne yaslandım. Sırtımı, göğüslerimi ve sonra bacaklarımın arasını yıkadı. Görevine konsantre olmuşken onu izliyordum. Ardından aşağıya, kadınlığıma ilerleyip bana oradan dokunduğunda gözleri benimkileri buldu.

Gözlerimiz kilitlendiğinde bu cinsellikle ilgili hissettirmiyordu. Samimi hissettiriyordu.

Onun büyük, mavi gözlerinin içine bakarken bunun Miles Medya’yı yöneten adamla aynı kişi olmadığına yemin edebildim. Şu an benimle olan adam tatlı ve nazikti. Jameson Miles’la ilgili hiçbir şeyse değildi.

“Seni yıkamama izin ver.” Sabunu ondan alarak ellerimi köpükledim ve geniş göğsünde, kaslı omuzlarında, pazılarında, aşağıya inen dalgalı karın kaslarında, kasiğinde gezdirdim. Orasını yıkarken içimde bir yerler kasılıyordu. Sanki üzerine atlamamak için kendimi tuttuğumu biliyormuş gibi eğildi ve şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Sürekli seks yapmaya ara vermemiz gerekiyordu; bu artık gülünç oluyordu.

Cinsel çekim o kadar güçlüydü ki ikimiz de birbirimize doyamıyorduk.

“Beni tam bir seks manyağına çevirdin,” diye fısıldadım.

Dudakları benimkilerin üzerinden hafifçe geçmeden önce bana bakarak gülümsedi. “Eğer ilk gecemizi hesaba katarsak, sanırım biz tanışmadan önce de o dertten mustarip olduğunu söyleyebilirim.”

“Daha önce asla böyle olmamıştım.”

“Nasıl böyle?”

“Başka hiçbir erkeğin yapamadığı şekilde içimdeki bir şeyi açığa çıkardın.” Gözlerim onunkileri araştırdı. “Daha önce birlikte olduğum herkesten farklısın.”

Su üzerimizden akıyordu. Bunu ona neden söylediğimi bilmiyordum. Ona bağlandığımı hissedebiliyordum ama ağızdan bu gibi şeyleri kaçırmayı nasıl durduracağımı bilmiyordum. Her şeyi mahvedecektim.

Konuşmayı kes, salak.

Yüzümü ellerinin arasına alarak beni öptü. Dili açık ağızımın içine kayarken derin, erotik, nazık ve kahretsin... öyle mükemmeldi ki neredeyse bununla baş edemeyecektim. Karanlık bir şekilde, "Seni yatağa geri götürüyorum," diye fısıldadı.

"Lütfen," diye inledim.

Duştan çıktığımızda ikimizi de kuruladı ve beni tekrar yatağa yatırıp bacaklarımı iki yana ayırdı.

Bir prezervatif takıp üzerime yatarken onu izledim. Kendini dirseklerinin üzerinde tutup vücudu bacaklarımın arasındaki o yeri bulurken birbirimize bakıyorduk. Kıçını kavradığımda onu içime çekmemi engel oldu.

"Yavaş olsun istiyorum," dedi fısıltıyla.

Ah Tanrım, içim heyecanla dalgalanırken, "Seni istiyorum," dedim.

Dudakları benimkileri yakaladığında bedeni içimde yavaş ve derin bir şekilde hareket etmeye başladı, ardından öpücüğümüz vahşileşti. Hâkimiyetinin verdiği his, sırtımı yatakta zevkle arkaya doğru germemi sağladı.

Ben yüksek sesle inlerken onun gözleri hazla geriye döndü.

Yirmi dakika boyunca birbirimizin vücutlarının yavaşça tadına baktık; öyle kibar, sevecen ve öylesine derinimdeydi ki. Açık ağızı köprücük kemiğimden, boynumdan yukarı çeneme ve dudaklarıma doğru gezindi.

"Siktir Emily," diye fısıldadı. "Beni tersyüz ediyorsun, bebeğim."

Eğer cevap verebilseydim verirdim ama şu anda seks cennetinde çok meşguldüm.

Jameson Miles tarafından sertçe sikilmek çok ateşliydi ama

UÇAKTAKİ YABANCI

Jameson Miles'la sevişmek hayat değiştiren bir şeydi. *Bir daha asla aynı olmayacağım.*

Bir kız böyle bir seksten sonra ne halt ederdi?

Orgazm içimde birikirken titremeye başladım ama normalde yaptığı gibi hızlanmak yerine aniden durdu. "Boşal," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Sabit dur ve boşal. Kendini orgazmının zevkine bırak."

Gözlerim onunkileri inceledi. *Hasiktir.* Bu adamın ateşiyle baş etmem mümkün değildi.

"Becer beni," diye fısıldadı. "Buradaki dışında hiçbir kasını hareket ettirme." Aletini kastığında bunu derinlerimde hissettim. "Bana, sadece bana göstermeni istiyorum... nasıl hissettiğini."

"Ah Tanrım," diye inledim.

"Hadi," diye yönlendirdi.

Kadınlığımı kastığımda karanlık bir şekilde gülümsedi. "Daha sert."

Tekrar kastığımda dudakları heyecanla kıvrıldı. "İşte bu, be-beğim." Zevkle gözlerini kapattı. "Sağ beni, onun kime ait olduğunu göster."

Sikinin bana ait olduğunu söylediğini duymak içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu. Bacaklarımı kaldırarak beline doladım ve bir ritim tutturarak kadınlığımı kasmaya başladım.

Onaylar bir biçimde tısladı.

"Çok... iyi," diye fısıldarken birbirimize bakıyorduk. "Çok... kahrolası çok iyi."

Dışarıdan tamamen sabit bir halde birbirimize sarılmış yatıyor gibi görünebilirdik ama içeride, bugüne denk inşa ettiğim her duvar, her bir kasılmayla imha oluyordu.

İnlemeye başladığında bu öyle güzel bir sestti ki daha fazla dayanamadım. Yapabildiğim kadar sert bir şekilde kasıldım ve orgazm aramızda patlarken ikimiz de haykırdık.

Sonra beni yeniden tatlı ve nazik bir şekilde öptüğünde, şiddetli bir duygunun aramızda gidip geldiğini hissettim.

Ona sıkıca tutunurken yanak yanağa olacağımız şekilde yakınımaya çektim.

“Kahrolasica mükemmelsin, Emily,” diye fısıldadı.

Parmaklarımı kirli sakalına sürttüm. “Mükemmel olan sensin.” Onu yumuşak bir şekilde öptüm. “Buna hemen bir son vermen lazım.”

“Nedenmiş o?” Gülümsedi.

“Sanırım bağımlı olabilirim.”

Kıkırdayarak sırtüstü yuvarlandı ve beni üzerine çekti. “Hayır, bağımlı olmanı istiyorum.”

Güldüm. “Neden bağımlı olmamı istiyorsun?”

“Çünkü ben öyleyim ve bunda tek başıma olmak istemiyorum.” Gözleri benimkileri incelerken kalbimin göğsümden serbest düşüşe geçtiğini hissettim.

“Bunda tek başına değilsin, Jay.”

“İyi.” Rahatlamaya başlayarak şakağımı öptü.

Karmakarışık bir halde birlikte uzanırken Jameson uykuya daldı. Benimse zihnim aşırı hızla çalışmaya başlamıştı.

Ona karşı duygularım vardı, olduğunu biliyordum. Sadece iki günde ona karşı duygularım gelişmişti. Bunun sonu nasıl olacaktı?

Tamamen hapı yutmuştum.

Bir saat sonra, pişen domuz pastırması kokusuna uyandığımda tavana doğru gülümsedim. Bunun hangi alternatif evren olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gitmişti. Banyoda asılı bulduğum bir bornozu giyerek oturma odasına doğru yürümeye başladım. Köşeyi döndüğümde New York ve Central Park manzaralı cam bir duvar gördüm. Aşırı zenginlik ve lüks yüzünden ağzım açık kalırken aniden yerimde durdum. Tüm bunların ona ait olduğu gerçeğini idrak edemiyordum.

UÇAKTAKİ YABANCI

Bu para onun parasıydı.

Bakışlarım güzel zeminde, göz alıcı halılarda ve mobilyalarda gezindi; oradan şömineye ve üzerindeki büyük, altın yaldızlı aynaya kaydı. Bırakın birinde bulunmayı, böyle bir daireyi daha önce dergilerde bile görmemiştim. Kendimi o kadar uygunsuz hissediyordum ki...

Jameson, "Hey, işte buradasın," dedi. Köşeden dönüp beni gördüğünde gülümsedi.

Ona ağzımın tek tarafıyla bir gülümseme gönderdim.

Yüzümü görünce kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

Ellerimi önümde gergin bir şekilde kıvırmaya başladım. "Dairen ödümü koparıyor."

"Neden?"

Ucuz standartlarım yüzünden utanmış halde omzumu silk-tim. "Çok lüks. Buraya ait değilmişim gibi hissediyorum."

Beni kollarına aldı. "Bu ne demek?"

Yeniden omzumu silk-tim.

"Geçen hafta sonu buraya bu yüzden mi gelmek istemedin?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Bana neden olduğunu açıkla."

"Buradayken ne kadar az ortak noktamız olduğunu hatırlıyorum."

"Ve bu canını mı sıkıyor?"

Utangaç bir şekilde kafamla onayladım.

Anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. "Bugüne dek paramla problemi olan ilk kadın sensin."

"Benim için keyif kaçırıcı."

"Keyif kaçırıcı mı?" dedi aceleyle.

"Aslında fakir olmanı tercih ederdim." Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini bilerek gülümsedim.

Kıkırdadı. "Eh, kendi adına konuş." Beni mutfağa yönlendirdiğinde avokadoyla birlikte ekşi mayalı ekmeğin üzerine pastırma ve yumurtadan oluşan kahvaltıyı gördüm.

T. L. SWAN

“Leziz.” Otururken gülümsedim.

“Söylemeliyim ki mükemmel bir kahvaltı şefiyimdir.” Kendinden son derece memnun görünerek yanıma oturdu.

Gülümsemem solarken bıçağımı ve çatalımı elime aldım. *Çünkü çok fazla kahvaltı hazırlıyor.*

Kes şunu.

İlk lokmamı aldığımda, kaç tane kadının tüm gece muhteşem seks yaptıktan sonra burada bu şekilde oturup, onun hazırladığı kahvaltıyı yediğini merak ettim.

Tanrı aşkına, kes şunu.

Negatif düşüncelerden aklımı uzaklaştırmak için, “Bugün ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Öğleden sonra erkek kardeşlerimle golf oynayacağım, sonra da büyük ihtimalle onlarla ve ebeveynlerimle akşam yemeği yiyeceğim. Bu hafta bir ara Londra’ya geri dönüyorlar.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Sen?”

Dördünü golf oynarken hayal ettiğimde gülümsedim. “Yemek alışverişi yapmam lazım. Yürüyüşe çıkıp sonra da birkaç sahte haber hikâyesi yazacağım.”

Yemeyi bıraktı. “Hafta sonunda çalışmak zorunda değilsin, biliyorsun.”

“Biliyorum. Sadece bir şeyler çıkma ihtimaline karşı programın önünde olmak istiyorum.”

Kafasını sallayarak kahvaltısına geri döndü. “Bu akşam dışarı çıkacak mısın?” diye sordu gelişigüzel bir biçimde.

Çıkmayacaktım ama onun hasretiyle evde oturduğumu düşünmesini istemiyordum. “Evet, çıkacağım.”

Gözleri bana kaydığında, kızmış gibi çenesinin attığını fark ettim. “Nereye gidiyorsun?”

“Molly ve Aaron’la birlikte akşam yemeğine.”

“Aaron kim?”

“Birlikte çalıştığım arkadaşım, yanımda oturuyor. Ayrıca gey.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ah.” O anlık yatışmış şekilde, kızarmış ekmeğini kesmeye başladı.

Sessizce yemek yerken bir anlığına ona baktım. “Kulüp kulüp gezeceğimi söyleseydim seni rahatsız eder miydi?”

Cevap için zaman kazanmaya çalışarak kahvesinden bir yudum aldı. “Geçen hafta sonundaki performansını göz önüne alırsam, evet, ederdi.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedim.

“Ne?”

“Hiç.” Omzumu silktim; onu rahatsız etmesi hoşuma gitmişti.

Elini çıplak kalçamdan yukarı çıkarırken, eğilip yanağımı öptü. “Seni paylaşmıyorum. Kimseyle dans etmeni istemiyorum.”

Büyük mavi gözlerinin içine bakarken gülümseyerek ellerimi kirli sakalında gezdirdim. “İyi, o zaman etmeyeceğim.”



Bir saat sonra, limuzin apartmanımın önünde kenara çekti.

Jameson elimi tutarak arkasına bir öpücük kondururken gözleri benimkileri buldu. “Salı günü görüşünceye kadar...”

Önümdeki güzel adama bakarak gülümsedim. “Salı günü görüşünceye kadar...”

Dudaklarından yumuşak bir şekilde öptüm. Şoför kapıyı açtı, binamın ön kapısına yürürken arkama dönerek el salladım. Araba içeri girmemi bekledikten sonra yavaşça yola çıkarak caddeden aşağı ilerlerdi.

Hafta sonumun geri kalanını yalnız geçirmeyi beklerken derin bir nefes çektim.

Kahretsin, daha salıya çok vardı.



Koltuğumda iyice rahatlamış bir halde uzanıyordum. Jameson’a kafa tutarak, *Uber Yemek*’ten tek kişilik yemek siparişi vermiştim ve evet, ne olur ne olmaz kapımın altına sandalye koymuştum.

Telefonum masanın üzerinde dans etmeye başladığında Aaron ismi ekranı aydınlattı.

"Alo." Sırıttım. Lanet olsun, bu adam beni güldürüyordu.

"Ah... s-siktir," diye kekeledi. "Az önce Paul'un e-postasını hackledim, bu gece kulüpte bir adamla buluşacak."

Doğrudum. "Ne?"

"Evet, daha kötüsü de var."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Grindr'a* üye olmuş."

"Aman Tanrım, şaka mı yapıyorsun?" dedim soluğum kesilerek. "Grindr'a üye miymiş?"

"Evet, hemen giyin. Dans etmek için oraya gidiyoruz."

"Ne?" dedim tiz bir sesle.

"Beni duydun. Seksi bir şeyler giy. Yarım saate orada olacağım."

"Ama..."

Telefon kapanırken klik sesi geldi. *Of siktir. Lanet olsun, bu gece dışarı çıkmak istemiyorum.*

Telefonum tekrar çaldığında *Molly* ismi ekranda parladı.

Aaron'ın onu da aradığını bilerek, "Biliyorum," diye cevap verdim.

"Lanet olası Grindr'a üye mi olmuş?" diye haykırdı.

"Biliyorum."

"Bana bir iyilik yap. Bu gece Paul'ün kalem kadar sikini gördüğünde onu lanet ayakkabının altında püre olana kadar ez."

Kıkırdadım. "Orasını görmeyi ummuyorum, Moll."

"Bu boka inanamıyorum," diye sinirle patladı.

"Biliyorum. Dans-etme görevimize sen de geliyor musun?"

"Gelemiyorum. Çocuklar bende. Kafana bir GoPro** tak da neler olduğunu ben de görebileyim."

"Çocukları babalarına bırakamaz mısınız?" diye sordum. "Bu acil bir durum."

* Ağırlıklı gey ve biseksüel kullanıcılardan oluşan, eşcinsellere yönelik sosyal ağ uygulaması. 2009'dan bu yana aktiftir. (ç.n.)

** Dış mekân ve aksiyon sporları için tasarlanmış, video çekebilen, dayanıklı bir kamera markası. (ç.n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

“Hayır, pis sürtüğün biriyle randevuda.”

Yeniden kıkırdadım. “Dürüst olmam gerekirse, buralarda çok fazla bokluk var.”

“Biliyorum,” diye tersledi. “Tamam, her saat başı seni arıyorum. Telefonuna cevap ver.” Telefonu kapattı.



Bir saat sonra, Aaron bir yandan kulübü gözleriyle tarıyor, diğer yandan da elimden tutmuş, beni kulübün içine doğru yönlendiriyordu. Kulüp küçük ve karanlıktı; müzikse dans-kulübü türündeydi. Ritim, tantrikti.

“Onu görüyor musun?” diye seslendim.

“Hayır.” Etrafa bakınırken gözlerini kısmıştı.

“Onu görürsen ne yapacaksın?” diye sordum.

“Her şeyi bitireceğim.”

“Her hâlükârda neden bitirmiyorsun ki?” diyerek kaşlarımı çattım.

“Kanıtı ihtiyacım var.”

“E-posta kanıt zaten, Aaron,” dedim kızgınca.

“Bir şeyler çevirdiğini biliyordum,” dedi öfkeyle. “O siktiğimin şerefsizi geçen haftayı benim yatağında geçirdi ama aynı zamanda *Grindr*’da seks aranıyormuş.”

“Tam bir ilişki içinde miydiniz?”

“Hayır, bir erkek arkadaş istemediğini ama sadece benimle seks yapmak istediğini söylemişti.”

Somurttum. Bu kulağa çok tanıdık geliyordu. “Yani bunca zamandır onunla tek eşli bir ilişkide miydin?”

“Tabii ki öyleydim. Önüme gelenle sikişmiyorum.”

Tiksintiyle burnumu buruşturdum. “Sahiden şu pislik herifin kıcına tekme vurmalsın.”

“Vuracağım. Onu bulur bulmaz.”

Gözlerimi devirdiğim sırada çantamda telefonumun titreştiğini hissettim. İçini karıştırıp buldum. “Merhaba, Molly.”

“Neler oluyor?”

T. L. SWAN

Etrafa bakınırken, “Onu bulamıyoruz,” diye cevapladım.

“Gidip gözden uzakta bir köşede oturun ve onların gelmesini bekleyin. Sizi görebilecekleri bir yerde dikilmeyin.”

“Ah, tamam.” Elimi telefonun üzerine koydum. “Molly diyor ki gözden uzak bir yerlerde oturmalıymışız ki bizi görmesin.”

Aaron bana doğru işaret etti. “Harika fikir.” Elimden tutup beni bir oturma bölümüne çekti. “Ben burada oturacağım, sen de gidip içkileri alacaksın,” derken koltukta ileri kaydı.

Gözlerimi devirdim. “Çocukların gerçekten de lanet olası evinde mi?” diye Molly’ye patladım. “Bu iş nasıl benim başıma patladı?”

Molly gülerek, “Bir saat içinde tekrar arayacağım,” dedi ve kapattı.

“Ne içmek istiyorsun?” diye sordum.

“Pembe flamingo.”

İfadesiz bir yüzle ona baktım. “Bugüne kadar duyduğum en gey içki bu.”

“Çünkü ben geyim.” Gözlerini bıkkınlıkla irileştirdi; bu gece şakalarını çekecek havada değildi. “Al gel işte şunu.”

Kıkırdayarak sırada beklemek için bara doğru yürüdüm.

“Hey, Foster.” Arkamdan bir adamın seslendiğini duyduğumda döndüm ve soruşturma takımından Jake’i gördüm.

“Ah, selam.” Gülümsedim. “Burada ne yapıyorsun?”

İçkisini kaldırdı. “İçiyorum.”

“Belli ki.” Sırıttım.

Gözleriyle siyah elbise içindeki bedenimi yukarıdan aşağıya taradı. “Vay, ateşli görünüyorsun.”

Utangaç bir şekilde gülümsedim. Bu biraz garipti. “Teşekkürler.”

“Dans etmek ister misin?”

“Ahh...” Kaşlarımı çattım. *Aman Tanrım.* “Hayır, yine de teşekkürler. Buraya Aaron’la geldim.”

“Ah, o nerede?” diyerek etrafa bakındı.

UÇAKTAKİ YABANCI

Ah siktir, işte şimdi başardım. “Arkada bir oturma bölümünde.”

“Gidip selam vereceğim.” O yöne doğru gözden kayboldu.

Ah harika. Şimdi tek yapmak istediğimiz Paul’dan nefret edip ajanlık yapmakken normal davranmak zorunda kalacaktık.

İçkilerimizi alarak masaya döndüğümde Aaron ve Jake’i iş hakkında derin bir sohbetin içinde buldum.

Hımm. Merak ediyordum. Aaron’ın da işe dahil olduğunu düşünüp ondan bilgi koparmaya mı çalışıyordu? Onlar konuşurken içkimden bir yudum alarak içimden onu değerlendirmeye aldım. Aslında kum rengi saçları, kare çenesi ve gamzeleleriyle oldukça iyi görünüyordu, hem de harika bir gülüşü vardı. Daha önce onu fark etmemiştim çünkü Jameson’la aynı odadayken, tüm erkekler onun yanında sönük kalıyordu.

“Bir içki alarak geri dönüp sizinle oturacağım, millet,” diyerek ayağa kalktı. “Sen de ister misin, Foster?”

“Hayır, teşekkürler.” Sahte bir şekilde gülümsedim.

“Sen, Az?”

“Hayır, böyle iyiyim,” diye cevap verdi Aaron.

Jake bara doğru gözden kayboldu.

“Aman Tanrım,” diye dudak büktü Aaron. “Buraya iş konuşmaya gelmedim, hem o lanet olası lakap da ne? O benim arkadaşım değil.”

“Biliyorum, değil mi ama?” Gözlerimi devirdim.

“Neden ona nerede olduğumu söyledin?”

“Bilmiyorum,” diye kekeledim. “Beni sıkboğaz etti.”

“İy, harika. Şimdi bu salakla oturmak zorundayız.”

“Gidemez miyiz?” diye fısıldadım. “Bu lanet olası gece tam bir felaket.”

“Hayır. Işıklar yanana kadar burada kalıyoruz.”

Kafamı ellerimin arasına aldığımda telefonum çalmaya başladı. “Alo, Molly,” diye patladım, ona bu cehennemden kaçtığı için sinir olarak. “Henüz hiçbir bok olmadı.”



Pazartesi sabahı 10.00

Masamdaki telefonum çalmaya başladı. “Merhaba, Emily,” dedi Sammia. “Bay Miles hemen sizi ofisinde görmek istiyor, lütfen.”

İçim heyecanla doldu. “Tamam, hemen geliyorum.”

Saçımı düzelterip rujumu tazeleyerek asansöre doğru resmen koştum. Beni özlediğini ve görmek için bir bahane uydurduğunu umuyordum. En üst kata çıkarak giriş bölümünde uzun adımlarla yürüdüm. “Merhaba, Sammia.”

“Merhaba, Emily. Direkt geçebilirsin.”

“Teşekkür ederim.”

Bugün mermerin üzerinde yürüyebilirdim çünkü en sonunda lastik tabanlı o yeni ayakkabıları almıştım. Görünürde hiç tıklama yoktu. Jameson’ın kapısını çaldım.

Derin sesiyle, “İçeri gel,” diye mırladı.

Kapıyı açtığımda aniden suratım asıldı. Jake, Jameson’ın masasının ön tarafında oturuyordu. “Merhaba.” Gülümsedim.

Burada ne yapıyordu? *Hemen toz ol. Bu onunla benim zamanım.*

Jake bana döndüğünde yüzü aydınlandı. “Hey, Foster.”

Jameson’ın gözleri Jake’inkilere dikildi. “İkiniz oldukça sıkı fıkı görünüyorsunuz.”

“Ah, geçen cumartesi gecesi beraber kulübe gittik, değil mi, Foz?” Mutlu bir şekilde gülümsedi.

Jameson’ın gözleri bana döndüğünde çenesi öfkeyle kasılmıştı.

Hasiktir.

13. BÖLÜM

“A-ah,” diye kekeledim telaşla. “Sadece karşılaştık, o kadar.”

Jameson etkilenmemiş bir şekilde tek bir kaşını kaldırdı.

“Ah, utanma Foster. Oldukça iyi geçiniyoruz,” dedi embesil Jake.

Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. *Lanet olası çeneni kapat, olur mu?*

Konuyu değiştirmeyi umarak Jameson’a döndüm. “Beni mi görmek istediniz, efendim?”

“Evet.” Gözleri Jake’e kaydı. “Bulduğunuz ipuçlarını öğrenmek istiyorum, Bay Peters.”

“Bana Jake de,” dedi.

Jameson ona ters bir bakış atsa da sessiz kaldı. *Ah adamım. Bu cidden rahatsız edici.* Parmak eklemlerimi beyazlatacak bir güçle not defterimi kavramıştım. Neden birlikte dışarı çıktığımızı söylemek zorundaydı ki?

Birlikte dışarı falan çıkmamıştık. Yüzümün terlemeye başladığını hissediyordum.

Jameson, “Sadede gel,” diyerek tersledi.

“Şey, birkaç ipucu peşindeyim, henüz netleşmiş bir şey yok. Daha çok erken.”

“Daha çok mu erken?” Jameson tekrar etti. “Bu mevzunun hızlıca çözülmesinin ne kadar önemli olduğunun farkında mısınız, Bay Peters?”

“Evet, efendim ama...”

“Ama falan yok,” diye gürledi. “Bugün hisselerimiz dört milyon dolar kaybetti. Lanet olası her gün o kadar kaybediyoruz.” Elini masanın üzerine çarptığında ikimiz de yerimizde sıçradık. “Bana çok erken olduğunu söyleme,” diye kükredi.

Jake ve ben sandalyelerimizde büzüldük. Jameson’ı hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Cidden *stresli* biriydi.

Bu sabah koşuya çıkıp çıkmadığını merak ettim. Sanıyorum ki çıkmamıştı.

“Bay Miles,” diyerek araya girdim.

Jameson beni susturmak için elini havaya kaldırdı. “Emily, bu hafta dört tane haber istiyorum.”

“Peki, efendim.”

“Hepsi de etkili, tutarlı ve en önemlisi de iz sürülebilir olmalı.”

Kafamla onayladım. “Tamam.”

“Gidebilirsin,” dedi tersçe. “Hepsi bu kadar.”

Gözlerim o ve Jake arasında gidip gelirken kaşlarımı çattım. Kiminle konuşuyordu? “Ben mi?” diyerek göğsümü işaret ettim.

“Evet, sen,” diye parladı. “Başka kiminle konuşuyor olabilirim?”

Midemin öfkeyle titrediğini hissettim. “Peki.” Not defterimi alarak ayağa kalktım.

“Haberleri her gün saat dörde kadar istiyorum.”

Kapıya doğru yürürken, “Pekâlâ,” diye seslendim.

“Tristan’ı içeri gönder,” diye tersledi.

Ben lanet olası sekreterin değilim. Kapıyı açarak sahte bir şekilde gülümsedim. Sıktığım dişlerimin arasından, “Tabii ki,” diyerek kapıyı arkamdan kapattım.

Kahrolasica kaba domuz. Lanet olası herif kim olduğunu sanıyor? Jake’e acıyarak gözlerimi kapattım. İçeride çiğ çiğ yenilecekti.

Jameson Miles stresliyken çok kabaydı. Neden koştuğunu anlamıştım, büyük ihtimalle hapse girmemesini sağlayan buydu. Egzersiz yapmıyor olsaydı neler olacağını kim bilebilirdi?

UÇAKTAKİ YABANCI

Danışma bölümüne geçip binanın diğer tarafına yürüyerek Tristan'ın kapısını çaldım.

“İçeri gel,” diye seslendi.

Sesinin erkek kardeşininkine ne kadar benzediğini duyunca gülümsedim. Kapıyı açarak, “Jameson şey yapmamı istedi...” derken duraksadım çünkü kulağa aslında olduğundan daha iyi gelmesini sağlamak istiyordum.

“Beni mi görmek istiyor?” Tristan sırıttı.

“Evet.”

Ayağa kalktı. Danışmaya doğru yürümeye başladığımızda sıradan bir şekilde, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“O...” Bir tanımlama bulmaya çalışırken omzumu silktim. “Huzursuz.”

“Hımm.” Endişelenmiş gibi kaşlarını çattı. “Başında bir sürü şey var ama bunu zaten biliyorsun.”

“Evet.” Gözlerimi onunkilere dikerken gülümsedim. Biliyor muydu?

Koridorda Jameson'ın ofisine doğru yürürken bana göz kırptı. “Sonra görüşürüz.”

O göz kırpma da neyin nesiydi? “Onunla yattığını biliyorum,” anlamında bir şifre miydi? Tekrar birlikte olduğumuzu biliyor muydu?

Siktir.

Danışma görevlisi masasında değildi. Jameson'ın ofisine giden koridora göz attım. *Kahretsin, orada neler oluyor?*

Kapı aniden açıldı. *Lanet olsun, beni görmelerini istemiyorum.* Danışma masasının arkasında eğildiğimde Jameson'ı sert, yüksek bir sesle bir şey söylerken duyarak irkildim. Jake yanımdan hışımla geçerek asansöre bindi ve kuvvetle düğmeye bastı.

Kapılar kapandığında masanın arkasından bakan gözlerim irileşti. Ne halt söylemişti?

T. L. SWAN



Jameson

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken burnumdan derin bir nefes aldım.

“Tanrı aşkına, Jameson,” diye çıkıştı Tristan. “Sakin ol biraz. Zavallı piç elinden geleni yapıyor.”

“Bok yapıyor. Adam faydasızın teki. Bir haftadır burada ama neler olduğuna dair siktiğimin bir ipucunu bile bulamadı. Aşağı kattaki kızların peşinden koşmakla daha çok ilgili.” Bara giderek kendime viski doldurdum ve pencereye yürüyerek aşağıdaki şehre bakmaya başladım.

Tristan, beni izleyerek, “Saat daha on,” dedi kuru bir sesle.

“Yani?” diye parladım, ardından viskimden bir yudum aldığım da sıcaklığının boğazımdan aşağı aktığını hissettim.

“Şu aşağı kattaki kızlardan kastın Emily Foster değildir, değil mi?”

“Lanet şeye sakın başlama.” Gözlerimi devirdim. Hafta sonu onunla çıktığı için acayip öfkeliydim. “İşletme raporunu getirdin mi?” dedim tersçe konuyu değiştirmek için.

“Hayır, ofisimde.” Kapıya doğru ilerledi. “Gidip alayım.” Ben dışarıya, New York’a bakarken gözden kayboldu.

“Selam.” Arkamda yumuşak bir ses duydum.

Bakışlarım pencerede kalırken içimi çektim. “İşine geri dön, Emily.”

“Sen iyi misin?” derken bana doğru yürüdü.

“İyiyim.” Ona bakmamak için çenemi kastım.

Yanıma gelerek elimdeki viski bardağını aldı ve lavaboya giderek döktü.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” Kaşlarımı çattım.

Gülümseyerek ellerini takım elbisemin ceketinin içine kaydırды ve belime sarıldı. “Erkeğimle ilgileniyorum.”

“O zaman lanet olası içimi dökme.”

“O zaman sen de stresli olduğun için içme. Ateşle oynuyorsun, Jameson.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Annem değilsin.”

Seksi bir şekilde gülümseyerek ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve yumuşak bir şekilde beni öptü.

Dik dik ona baktım. “Sana kızgıyım.”

“Biliyorum.” Beni yeniden öptü. “Dışarı çıkmayacaktım ama sonra Aaron’ın erkek arkadaşı *Grindr*’dan birisiyle buluşacağı için onu gözetlemek zorunda kaldık. Jake ortaya çıktı, bizimle konuşmayı bırakmadı. Çok sinir bozucu bir adam.”

Ters bir şekilde ona baktım.

Gülümseyerek göğsüme sokuldu. “Bu hafta sonu seni özledim.”

O anda, cumartesi günü onu eve bıraktığım andan beri ilk kez rahatladığımı hissettim.

“Beni özleme, Em.” İçimi çektim.

“Elimde değil.” Söylediğim şeylere tamamen ilgisiz bir şekilde dudaklarımı öptü. “Eğer stresliysen aşağıya spor salonuna in veya gelip beni bul. Karateye ne dersin? Harika olduğunu duydum.”

Gözlerimi devirdim. “Karate yapıp lanet olası Kung Fu Panda’ya dönüşmenin stresime faydası olmaz, Emily. Olacağını düşünmen çok komik.”

“Tamam, o zaman, koşuya çık. Gündüzleri içki içmeni istemiyorum.”

Kendime daha fazla engel olamayarak kolumu beline doldurdum. “Sana başka erkeklerle dışarı çıkmanı istemediğimi söyledim. Özellikle onunla.”

Yumuşak bir şekilde gülümserken parmaklarını kirli sakaldımdan geçirdi. “Benim tek erkekim sensin,” diye fısıldadı. “Düşündüğüm sensin.”

Öpüşmeye başladığımızda öfkemin yavaşça beni terk ettiğini hissettim.

“Sana bu gece ihtiyacım var,” dedi yumuşak bir şekilde.

Tanrım, benim de ona vardı. *Hayır, kurallara bağlı kal.* “Bugün salı değil.”

“Umurumda değil.”

“Her şeyde bana karşı gelmek zorunda mısınız, Bayan Foster?”

“Bu gece ne kadar yaramaz olacağımı görene kadar bekleyin, Bay Miles,” diye fısıldarken kendini ereksiyonuma bastırdı.

“Öhöm.” Kapıdan bir ses geldiğinde ikimiz de irkilerek döndük.

Emily benden uzağa zıpladı. “Tristan,” derken dili dolaştı. “Ben de tam...” Gözleri ikimiz arasında gidip geldi. “Demek istediğim, ben...”

Tristan kıkırdadı. “Gitmemi ister misiniz?”

“Ha- hayır,” diye kekeledi. “Ben gidiyorum.” Kapıya doğru resmen koştu. “Ah, şey, hoşça kalın.”

Yüzünün kıpkırmızı olmasını izlerken sııttım. Tristan çoktan biliyordu, biz birbirimize her şeyi anlatırdık. “Güle güle, Bayan Foster. Saat yedide arabayı sizin için göndereceğim.”

Utançla kafasını sallayıp ofisten koşturarak çıktığında arkasından gülümsedim.

Tristan’ın gözleri bir anlığına benimkilere takıldı. “Sana iyi geliyor.”

“Bu tartışılır.”



Emily

Önümdeki kapalı asansör kapılarına doğru kocaman gülümsedim. İşe yaramıştı. Onu sakinleştirmek istemiştım ve işe yaramıştı. O bir aynaydı. Ben sakinsem, o da sakindi.

Belki ben dürüst olursam, o da dürüst olurdu; tabii bunun şu küçük elde-edilmesi-zor-olanı-oynama numaram için ne anlama geldiğini bilmiyordum ama sanırım çok yakında öğrenecektim. Onu özlediğimi söylediğimde kızmış görünmüyordu, aslında rahatlamış görünmüştü. Belki de bu benim hüsnükuruntumdu. Kendi katıma geri geldiğimde masama dönerken gözlerim odayı taradı.

Burada benimle, yan yana çalışan biri bir hırsızdı. Miles ailesinden çalışıyordu; şirketin değeri düşüşe geçmişti ve benim Jay’im akla hayale sığmaz bir şekilde stresliydi.

UÇAKTAKİ YABANCI

Molly ve Aaron'la bu konuyu konuşabilmeyi çok isterdim. Eminim ki birlikte beyin fırtınası yapsaydık, Jake'in yaptığından çok daha fazlasını bulabilirdik.

Ama konuşamazdım; hiç kimseye söylemeyeceğime dair Jameson ve diğerlerine söz vermiştim. Masama gelerek oturdum.

Aaron, "Nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi," diye yalan söyledim.

Molly, "Çok açık bir şekilde belli ki Bay Miles sana karşı bir şeyler hissediyor," diyerek sırttı.

"Nedenmiş o?" diye sordum.

"Hiçbirimiz bu çeşit bir özelleştirilmiş eğitim programı almadık." Gözleri Aaron'a kaydı. "Değil mi?"

"Hayır," diye cevap verirken gözleri bilgisayarında sabit kaldı. "Lütfen bana yukarıya gizlice sikini emmeye gittiğini söyle."

Sırttım ama sessiz kaldım.

Molly'nin gözleri soru sorar gibi bana döndü. "Emiyor musun?"

Omzumu silktim. Onlara yalan söyleyemezdim; sadece ayrıntıya girmeyecektim.

"Lanet olsun!" Aaron sandalyesini benimkine doğru çekerken fısıldadı. Molly de sandalyesini benimkine yaklaştırdı. "Onunla görüşüyor musun?"

"Olabilir."

"Ne halt diyorsun sen?" Molly fısıldadı. "Ne zamandır?"

"Birkaç kez görüştük ama onu en son cuma gecesi gördüm."

Aaron istavroz çıkarıp dua eder gibi yaptı. "Teşekkür ederim, Yüce İsa."

"Ama sakın bir şey söylemeyin," diye fısıldadım. "Öylesine takılıyoruz, heyecanlanacak bir durum henüz yok."

Molly'nin gözleri sinirle irileşti. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Jameson Miles'ı becermek heyecanlanacak bir olaydır, kadın. Onu bugün gördün mü?"

Abartılı tepkilerine geniş bir şekilde gülümsedim. "Sadece rahat davranıyorum ama yukarı çıkmamın nedeni Tristan'la bir

T. L. SWAN

proje için çalışmamız, Jay'i görmek değil." Bu yalan değildi... Doğru... gibiydi.

Aaron elini göğsüne koydu. "Ah Tanrım, ona Jay diyor. Kalbim duracak şimdi."

"Beni şu anda öldürün." Molly hayal kurar gibi içini çekti. "Onun dairesine gittin mi?"

"Hı-hı, o da geceyi benimkinde geçirdi."

İkisinin de gözleri kocaman oldu. Aaron, "Evine mi geldi?" diye bağırdı.

"Şşş," diyerek etraftaki insanlara baktım. "Sessiz olun, hem kimseye söyleyemezsiniz. Özellikle de Ava'ya, onun nasıl olduğunu biliyorsunuz."

"Ah Tanrım, hayal edebiliyor musunuz?" Molly gözlerini devirdi. "Eğer onunla birlikte olduğunu bilseydi yeni en yakın arkadaşın olurdu. Onun erkek kardeşlerine ulaşma şansı olsaydı sana zamk gibi yapıştırdı."

"Eh, Tristan'ı alamazdı," diye söylenerek bilgisayarımı açtım. "Tristan onun için fazla nazık." Omzumu silktim. "Zaten o kapılmış, sanırım."

Çalışmaya başladığımızda Aaron'ın telefonu çaldı. "Arayan Paul," diye panikle kekeledi.

Kafamı kaldırmadan, "Reddet," dedim.

"Ama ne söyleyeceğini duymak istiyorum." Telefonu eline aldığı anda Molly elinden kaparak reddet tuşuna bastı.

"Tüm dünyaya 'Beni *Grindr*'da sakin,' diyor. Bu kadar acı-nası olmayı keser misin? Şu pisliğin kıcına tekme bas," diye tersledi.

Aaron'ın omuzları üzgün bir şekilde çöktü.

Anlayışla sırtını sıvazladım. "Daha kolay olacak, bebeğim."

Molly, "Evet, onun adi taşaklarını ateşe verdiğimiz zaman," diye kızgınca fısıldadı.

Kıkırdadım. "Adi taşaklarını ateşe vermek! Kendini çok iyi bir şekilde ifade ediyorsun, Moll."

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ediyorum, değil mi? İşte bu yüzden bir muhabirim.” Ayağa kalktı. “Bize kahve yapacağım. İkciniz de ister misiniz?”

“Hı-hı.”

Aaron hüzünlü bir nefes verdi. “Bize biraz da pasta bulabilir misin? İlla ki buralarda birinin doğum günüdür.”

Molly etrafa bakındı. “Evet, ona ihtiyacımız olduğunda şu Uber’den gelen adam nerede?” Gözleri bana döndü. “Aman Tanrım, geçen haftaki cheesecake Jameson’dan mıydı?”

Kocaman gülümsedim.

Aaron kafasını masaya koyarak çarpar gibi yaptı. “Cheesecake bile gönderiyor. Adam lanet olası bir tanrı.”



Kapımın zili çalmıştı. “Kim o?” diyerek gülümsedim.

“Merhaba, Bayan Foster. Ben Alan, Bay Miles’in şoförü.”

Yüzüm asıldı. “Ah. Her şey yolunda mı?”

“Evet, Bay Miles sizi alıp dairesine götürmemi istedi. Bir konferans araması nedeniyle gecikeceğini ve kısa bir süre içinde size katılacağını söyledi.”

“Ah, tamam. Aşağı geliyorum.” Topladığım seyahat çantasını alarak daireme son bir bakış attım ve aşağı yöneldim.

Kaldırıma çıktığımda şoförün her zamanki siyah takım elbisesi içinde limuzinin yanında olduğunu gördüm. Gergin bir şekilde ona yaklaşıırken, “Merhaba,” dedim.

“Merhaba.”

“Ben Emily.” Daha önce kendimi tanıtmadığım için utanarak elimi uzattım.

“Alan.” El sıkışırken sıcak bir şekilde gülümsedi. “Hazır mısınız?”

“Evet.” Kapıyı açınca arabanın arkasına geçerek oturdum. Kapıyı kapattı, ardından New York gecesi içinde hareket ettik. Bu gerçek gibi gelmiyordu; bir limuzinin arkasında oturan ve şoförü tarafından Jameson’ın dairesine götürülen ben.

Binaya vardığımızda Alan, yolun kenarında durarak kapı-

yı açtı. “Sizi yukarı çıkaracağım.” Çantamı almak için harekete geçti.

“Sorun değil. Ben hallederim. Yine de teşekkürler.”

Kaşlarını çattı. Hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum.

“Tabii taşımak istiyorsanız ayrı,” dedim aceleyle.

“Teşekkür ederim.” Çantayı alırken gülümsedi. “Taşımayı tercih ederim.”

Tanrım. Kendi çantamı taşımak istedim diye alınmıştı. Hangi alternatif evrenin içindeydim?

Gösterişli asansöre bindiğimizde görevli beni hangi kata çıkaracağını çoktan biliyordu. Alan’ı tanıyor olmalıydı.

Sessizlik içinde yukarı çıkarken gergince nefesimi tuttum. Kata ulaştığımızda Alan kapıyı açtı, ben de tereddütle arkasından gittim. “Bay Miles’in gelmesi uzun sürmez. Hâlâ ofisindedir. Görüşmesi umduğundan uzun sürüyor.”

“Teşekkür ederim.” Gülümsedim.

“Size başka bir şey getirebilir miyim?”

“Hayır, her şey yolunda.”

Kibar bir şekilde kafasıyla onaylayıp, kapıyı kapatarak beni yalnız bıraktı. Arkamı döndüğümde, stratejik şekilde açık bırakılan lambaların nefes kesen bir tuval yarattığını gördüm. New York’un üzerinde titreşen ışıklar olağanüstüydü. Telefonumu çıkararak birkaç fotoğraf çektim. Jameson buradayken böyle *fangirl* gibi davranamazdım.

Yatak odasına girerek çantamı boş giyinme odasına bıraktım ve sonra Jameson’inkine girdim. Takım elbiseler ve iş gömleklere stratejik olarak sıralanmıştı; sıra sıra pahalı, cilalı ayakkabılar vardı.

Etrafa bakınırken elimi takım elbiselerin kollarında gezdiriyordum. Şifonyerin en üst çekmecesini açtığımda abartılı düzeni karşısında gülümsedim. Kravatları rulo yapılmıştı ve sanki lüks bir erkek mağazasındakiler gibi sergileniyordu. Saatler... onları saydım. On tane pahalı saat yan yana dizilmişti. Sonra

UÇAKTAKİ YABANCI

saatlerinin yanına rulo yapılarak koyulmuş bir şey gördüm. Baş harfleri gördüğümdeyse kalbim durdu.

E.F.

Bu benim fularımdı.

Saklamıştı.

Saklamakla kalmamış, onu özel eşyalarının yanına koymuştu. Fuları alıp ellerimde tutarken ona bakmaya başladım. Gözlerimi kapatıp içime derin bir nefes çektiğimde parfümümün hafif kokusunun hâlâ üzerinde olduğunu fark ettim.

Bunu o zaman hayal edememiştim. Jameson orada tam benimle birlikteydi. Geniş bir şekilde gülümseyerek fuları bulduğum yere koydum ve dikkatle çekmeceyi kapattım.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum ama keşfimden son derece memnundum. Kalbim deli gibi atıyordu.

Onu saklamıştı.

Etrafa bakına bakına dairede yürüdüm. Elimi mutfaktaki ağır mermer tezgâhlarda gezdirirken mekânın katıksız lüksü karşısında gülümsedim.

Acaba yemek yemiş miydi?

Buzdolabını açtığımda şaşırtıcı bir şekilde çok az şey olduğunu gördüm. Tavuk ve birkaç malzeme vardı. Kileri açtığımda birkaç şey daha buldum. Şarap buzluğuna göz attığımda kaşlarımı çattım; tamamen doluydu.

Tabii ki öyleydi.

Bay Miles ne sıklıkla sıvı akşam yemeği tercih ediyordu?

Hımm, onun bu stres durumunu kontrol altına almak zorundaydım.

Kendime bir kadeh şarap alarak malzemeleri çıkardım. Tencereleri, tavaları, kesme tahtasını ve bıçakları bulmak için mutfak dolaplarına bakındım. Telefonumda *Spotify*'ı açarak sakin bir müzik seçtim.

Yüzümde kocaman, şapşal bir gülümsemeyle tavukları doğramaya başladım.

Fularımı saklamıştı.



Kırk beş dakika sonra ön kapının açıldığını duydum. Jameson, "Em?" diye seslendi.

"Mutfaktayım."

"Hımm... çok iyi bir şeyler kokuyor." Beni öperek kollarını arkamdan belime doladı. "Ne pişiriyorsun?"

"Feci azgın kadın yahnisi."

Yüksek sesle kahkaha attı. Çok güzel bir sesti ve içime bir şeyler yapıyordu. "Annen senin bir yamyam olduğunu biliyor mu?" Arkamdan yanağımı öptü.

Tencereyi karıştırırken kıkırdadım. "Hayır, ona sakın söyleme."

"Yemek yapmak zorunda değildin. Seni dışarıya çıkarırdım." Kendine bir kadeh şarap doldurdu.

"Bugün pazartesi." Kaşlarımı çattım.

"Yani?" diyerek şarabından bir yudum aldı.

"Ertesi gün iş varsa dışarı çıkılmaz."

"Ben her akşam çıkıyorum."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Her akşam dışarıda mı yiyorsun?"

"Evet, elbette. Neden ki?"

Ağzım açık kalmıştı. Elimi kalçamın üzerine koydum. "Jameson Miles, mantıktan daha çok paran var senin. Her akşam yemeğe dışarı çıkıyorsan nasıl rahatlıyorsun?"

"Restoranda oturup yemek yiyorum." Omzunu silkti. "Aslında oldukça kolay."

Karıştırmaya devam ederken, tiksinererek gözlerimi devirdim. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum." Beni kollarına alarak başını eğip baktı. "Gerçekten hafta sonu boyunca beni özledin mi?"

Ayak parmaklarımın ucunda yükselerek, kalın ve güzel dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Gerçekten özledim."

Bana sımsıkı sarıldı.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Burası bana senin de beni özlediğini söylediğin yer,” diye kuru bir sesle mırıldandım omzuna doğru.

“Ben kimseyi özlemem.”

Kollarından çıkıp yemeği karıştırmaya geri dönerken kızgın bir şekilde, “Of,” dedim. “Yemeğine ilaç koyabilmem için mutfaktan çıkar mısın?” diye sordum. “Evini soymayı planlıyorum.”

Kıkırdadı. “Sadece ben uyurken bedenimden faydalanacağına söz verirsen.”

Kıkırdadım. “Anlaştık.”

Yemeği tabaklara koyduğumda ikimiz de mutfak tezgâhının önüne oturduk. O ilk ısırığını alırken nefesimi tuttum. “Hımm, leziz,” diye mırıldandı.

Gururla gülümsedim.

“Yemek pişirebilen feci azgın bir kadın.” Bir çatal dolusu yemeği ağzına götürürken sırttı.

“Yemek yapmayı seviyorum. Hobim.”

Kaşlarını çatarak bir anlığına beni izledi. “Senin gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım, Emily.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Tam olarak neden olduğunu anlamıyorum. Sen çok...” Doğru kelimeyi ararken duraksadı. “Etkilenmemişsin.”

“Neyden etkilenmemişim?” Yemeğimi yerken sırttım.

Omzunu silkti. “New York’tan.”

“Daha önce hiç senin için yemek yapan bir kız arkadaşın olmadı mı?”

“Sadece bir tane ciddi ilişkim oldu, o da benim gibi bir işkollikti.” Omzunu silkti. “İkimiz de işten eve çok geç dönüyorduk. Dışarıda yemek daha kolaydı.”

Ona bakarken şarabımdan bir yudum aldım. O kadınla ilgili bir milyon soru patlatmayı çok isterdim ama... yapmayacaktım. Havalı davranacaktım.

Şarabına uzandığında irkildi.

“Sorun ne?”

“Sırtım kaskatı.” Ayağa kalkarak esnetmek için bedeninin üstünü kıvırdı. “Birileri masözümü kovmam için ısrar etmişti.”

“Ah, o kadın mı?” dedim hor görerek. “Lütfen gecemi mahvetme. Yarın sana yeni bir masöz bulacağım.”

Biraz daha gerindi. “Lütfen bul.”

“Neden sırtın bu kadar kasılıyor?”

Tekrar yerine oturdu. “Gergin olduğumda sırtım kasılır.”

“Gerginken başka neler oluyor?”

Cevabına kafa yorar gibi yendiğini çiğnedi. “Öfkeme yenik düşerim.”

Kocaman gülümsedim.

“Ne?” Sırıttı.

“Onca zamandır senin aşağılık herifin teki olduğunu düşünürken, sen aslında sadece stresli miydin?”

Kıkırdadı. “Peki senin sürtük gibi davranmak için mazeretin ne?”

Şarabımdan bir yudum aldım. “Hiçbir şey. Ben gerçekten de sürtüğün tekiyim.”

Benimkiyle tokuşturmak için kadehini kaldırdı. Gözlerinde narin bir parıltı vardı.

“Yemek için teşekkürler. Çok lezzetliydi.” Eğilip beni öptü. “Senin gibi.”

Bir şey hatırladım. “Ah, bilmek hoşuna gidecek, egzersiz eşyalarımı yanımda getirdim yani sabah koşuya gelebilirim.”

“Gerçekten mi?” diye şaşırarak sordu.

“Hı-hı.”

“Hızlı koşarım.”

“İyi çünkü ben yavaş yürürüm.”

Birkaç saat sonra karanlıkta kahkaha atıyorduk.

“Yapmadın,” dedi.

Kıkırdadım. “Hı-hı.” Saat geç olmuştu. Seviştikten sonra yataktaki birbirimize bakarak uzanmış, sohbet ediyorduk.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Nasıl yaptın?” Dinlerken elini önce karnımdan, sonra da göğsümden geçirdi. Yüzü yaramazlıkla parıldıyordu. “Nasıl?”

“Şey...” Bir anlığına düşündüm. “İlk arabamdı ve daha sadece bir haftadır bendeydi. Bir arkadaşım ile beraberdik, hava lanet derecede sıcaktı. Marketin birinden ucuz kot pantolon satın almaya giderken sıcaklık göstergesi aşırı ısınma uyarısı vermeye başladı.”

Dinlerken gülümsüyordu.

“Arabayı bir benzinciye çektik. Babamı arayınca bana içine yağ koymamı söyledi.” Omzumu silktim. “Ama yağın nereden koyulacağını bilmiyorduk o yüzden biz de yağ ölçümü yaptığımız yerden olduğunu farz ettik.”

“Yağ çubuğundan mı?” diye sordu hayretle. “Yağı oradan sokmayı nasıl başardınız?”

Güldüm. Hayatımda duyduğum en gülünç hikâye buydu. “Bir huni ödünç alarak içine döktük. Tabii her yere taşı.” O anı dün gibi hatırlayarak kafamı iki yana salladım. “Sorun olmadığını düşünüp yola çıktık, sonra motora döktüğümüz yağ alev aldı.”

Gözleri kocaman açıldı. “Ne oldu?”

“Bir yıl boyunca para biriktirip aldığım çok sevgili beş-yüz-dolarlık arabam sadece bir hafta içinde pert oldu, işte olan bu.”

İkimiz de güldük, en sonunda da sessizleştik.

Önümdeki göz kamaştırıcı, çıplak adama bakarken dirseğime yaslandım. “Hayatında salakça bir şeyler yapmış olmalısın, Jameson Miles.”

Karanlığın içinden bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Evet, yaptım.”

“Ne?” Sırıttım.

Uzanarak yüzümü avucunun içine aldı ve başparmağını alt dudağımın üzerinden geçirdi. “Numaranı sormadım.”

14. BÖLÜM

“Acele eder misin, kadın?” Jameson önümde koştururken seslendi.

Ona yetişmeye çalışırken can havliyle nefes almaya çalışıyordum. *Ah lanet olsun, beni öldürmeye çalışıyor.*

“Acelelerimiz ne?”

Dönerek bana doğru geriye koştu.

Onu izlerken somurttum. “Tanrım, sabahları çok canlı ve enerjik oluyorsun.”

Ben ayaklarımı sürüyerek gitmeye devam ederken, o gülüp depar atarak uzaklaştı. Beni görmeye devam edebilmek için kavis çizdiğini gördüm. Sonra da koşarak geri geldi.

“Nasıl bu kadar hızlı koşabiliyorsun?”

Konuşurken önümde geri geri yavaş tempoyla koşuyordu. “Birinin beni baltayla kovaladığını hayal ediyorum.” Neredeyse nefesi bile kesilmemişti.

“Ne?” Kaşlarımı çattım. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Küstah bir sırıtmayla kafasını iki yana salladı.

“Rahatlama yöntemin, birinin seni baltayla kovaladığını hayal etmek.”

Geri geri koşarken güldü “İşe yarıyor. O şekilde daha hızlı koşuyorum.”

“Şimdi her şey anlam kazanmaya başlıyor,” diyerek soluklandım. “Yapbozun parçaları en sonunda yerine oturdu.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ne yapbozu?”

“Sırtın kasılıyor çünkü masözün seni tekrar becerebilmek için onu devamlı zorluyor.”

Sırıttı.

“Rahatlama egzersizin baltalı bir katil tarafından kovalanmak.”

Kahkaha attı.

“Hem de haftada yedi akşam dışarı çıkıyorsun. Stresli olmana şaşmamalı, seni çılgın piç.”

Tişörtümden tutarak beni kendisine çekti ve dudaklarımdan öptü. “Sikişerek beni sakinleştirmek için sana sahip olduğuma göre şanslıyım o zaman, değil mi?”

“Kesinlikle öyle,” dedim nefes nefese. Konuşmayı kesmek zorundaydık. Aynı anda hem koşup hem konuşmıyordum. Benim ne çeşit bir olimpik atlet olduğumu sanıyordu?

“Sen bana hangi egzersizi önerirsin? Rahatlamak için demek yani,” diye sorarken yanımda yavaş bir şekilde koşmaya başladı.

Bir anlığına düşündüm. “Su aerobiği.”

“Ha.” Güldü. “O kadar yaşlı değilim.”

“Oldukça yaşlısın,” dedim zorlukla soluyarak.

“Benimle yarışmak ister misin?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü senin katil, baltasını akciğerlerime geçirdiği için her an ölebilirim. Umarım suni teneffüs yapmayı biliyorsundur.”

Kıkırdadı. “Pısırik.” Yüksek hızla koşarak uzaklaştığında, ayaklarımı sürüye sürüye ilerlerken gülümsedim ve beni görüş mesafesinde tutarak Central Park’ın etrafında kavis çizmesini izledim.

Jameson Miles aşırı derecede formdaydı... ve aşırı derecede ateşliydi.

Ve ne şanslıyım ki ben de onun feci azgın kadınıydım.

T. L. SWAN

Ava ve Molly'yi beklerken giriş salonunda dikiliyordum. Öğle yemeği aramız için dışarı çıkacaktık. Molly güvenlik görevlilerinden biriyle konuşuyordu. Sanırım ondan biraz hoşlanıyordu.

"Bu hafta sonu çıkıyor musun?" diye sordu Ava.

"Hımm, ne yapacağımdan henüz emin değilim. Eve gidebilirim." Tanrım, onunla tekrar dışarı çıkmayı gerçekten istemiyordum. Erkeklerle sadece paraları varsa ilgileniyordu. Bu benim için o kadar sıra dışıydı ki bununla baş edemiyordum.

Asansörlerden biri açıldığında, önce Tristan sonra da Jameson dışarı çıktı. Yanlarında iki adam daha vardı. Lacivert takım elbisesi ve bembeyaz mavi gömleğiyle, Jameson göz alıcı erkeklerin somut örneği gibiydi. Koyu renk saçlar, kare bir çene ve delip geçen o mavi gözler. Daha sadece altı saat önce duşta bedenimin derinliklerinde olduğuna inanmak zordu. Bu sabahki koşumuzdan eve döndüğümüzde beni iki kere becermişti. Adam resmen bir hayvandı. Aleti olağanüstüydü.

Ölmüş ve CEO cennetine gitmiştim.

Ava, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Kimlerin geldiğine bak."

Dördü birlikte kalabalık giriş salonunda uzun adımlarla yürürken, Jameson adamlarla derin bir sohbet içindeydi. Herkes durup onlara bakmaya başlamıştı. Yanımdan yürüyüp geçerken sabit bir şekilde durdum. Son anda başını yukarı kaldırdığında beni gördü. Adımları duraksar gibi olduğunda kafamı belli belirsiz iki yana salladım. Kimsenin bizi bilmesini istemiyordum. Anladığını belli edercesine kafasıyla onayladı ve konuşmasına geri dönerek yürümeye devam etti. Ön kapılardan çıkıp caddeye gözden kaybolana kadar onları izledik.

Öğle yemeğine çıkıyor olmalılardı.

"Cidden Miles kardeşler gibi adamları nerede bulabiliriz?" diyerek içini çekti Ava.

"Değil mi ya?" Gözden kayboldukları caddeye baktım.

"Bir gün," diye fısıldadı. "Elbet bir gün."

UÇAKTAKİ YABANCI



Jameson'ın uzun ve alkollü bir öğle yemeği yiyip yemediğini merak ediyordum, daha da önemlisi acaba dönüşte pasta getirmiş miydi? Günün, zihnimin kahvemın yanında tatlı bir şeyler yemeye sıkı sıkı sabitlendiği tam o zamanı yaklaşıyordu. Hayden, "Selam Emily, yarın basacağımız haberlerin hazır mı?" diye sordu.

Ona bakarak gülümsedim. *Hımm*. "Dörde kadar vakit olduğunu düşünüyordum. Saat daha üç."

Hayden haberleri teslim ettiğim kişiydi, o da onları bir sonraki aşamaya gönderiyordu.

"Biliyorum ama önden başlamak istedim," dedi gelişigüzel bir şekilde.

Neye önden başlamak? Haberleri satan kişi o muydu? En yüksek teklifi verene gönderebilmek için mi erkenden istiyordu?

"Henüz hazır değiller."

"Tamam, sorun değil." Gülümsedi. "Halleder halletmez e-postayla gönder."

Gözlerim onunkilere dikildi. "Tabii ki."

Masasına geri yürüyerek yanında oturan kişiyle sohbete başlamasını izledim.

Gözüm üzerinde, pislik herif.

Yenilenmiş bir kararlılıkla ofiste etrafıma bakındım. *Hepinizi izliyorum. Her birinizi.*



Saat henüz dört olmuşken Jameson'a bir e-posta yolladım.

Selam,

Sana bir fizyoterapistle masaj randevusu ayarladım.

Saat yedide senin evinde olacak. Umarım planlarına uyar.

FAK
XOXOXO

Birkaç dakika sonra cevap geldi.

T. L. SWAN

Sevgili FAK,
Lütfen 'fizyoterapist'i tanımla.

J
XX

Gözlerimi devirdim. Bunun geleceğini biliyordum.

Sevgili Bay J,

O... nam-ı diğer... erkek, profesyonel fizyoterapist. Cinsel olmayan eylemleri gerçekleştiren bir masör. Sırt tedavilerinde uzmanlaşmış ve müthiş pahalı.

FAK
XOXOXO

Birkaç dakika bekledim, cevap hemen geldi.

FAK,

Peki, lütfen onu daireme sen alabilir misin?

Alan'a seni altı otuzda aldıracağım. Seninle orada buluşurum, belki on beş dakika kadar geç.

J
XOX

Umudun göğsümde çiçek açtığını hissederken kocaman gülümseyerek geri cevap yazdım.

Bu akşam görüşüyor muyuz?

Cevap geldi.

Evet, gelecek hafta boyunca uzakta olacağım. Bu yüzden önümüzdeki haftanın buluşmalarını da istiyorum.

Bu akşam görüşürüz.

Jay
XOX

UÇAKTAKİ YABANCI

Büyük ihtimalle biraz elde edilmesi zor olanı oynamalı ve başka planlarım varmış gibi yapmalıydım... ama bu benim doğamda yoktu. E-postaya cevap verdim.

Jay,

Akşam yemeği hazırlayacağım. Ne istersin?

FAK
XOXO

Anında bir cevap geldi.

Bu gece yemek istediğim tek şey sensin.

Şimdi ben seni masana domaltmadan önce işe geri dön.

XOX

Yüzümün kızardığını hissederken sırtıp e-posta hesabımdan çıktım. Tartışmasız, yeryüzündeki en ateşli adamdı.



Jameson'ın şık mutfağında kendimi usta bir şef gibi hissediyordum. Saat az önce yedi olmuştu. Ocağı açıp su tenceresini üzerine koydum. Onun için akşam yemeği hazırlamayı seviyordum. Daha önce bunu hiç yaşamadığını bilince, onun için bunu yapmak özel hissettiriyordu.

Güvenlik zili çalmaya başladığında etrafa bakındım. *Kahretsin. İnterkom nerede?*

Kapının yanında bir ahize ve ekran görünce ahizeyi kaldırdım. "Kim o?"

"Merhaba, ben Matthew, fizyoterapist. Masaj terapisi için geldim."

Ekrana bakarken gülümsedim. Matthew tüm o İskandinav görünümüyle yakışıklı biriydi. "Yukarı gelin." Tusa basarak

T. L. SWAN

onun için kapıyı açtığımda asansör yönünde gözden kaydı. Dakikalar sonra kapıyı tıklattı. “Merhaba.” Gülümsedim.

“Selam.” Beyaz bir üniforma giyiyor ve elinde katlanabilir bir masaj yatağı taşıyordu.

Vay anasını... Matthew gerçekten ateşliydi. Belki ben de bir masaj yaptırmalıyım?

“Nereye yerleşmemi istersiniz?” diye sordu.

“Hımm.” Etrafa göz atarken kaşlarımı çattım. Nereye yerleşmesini istiyordum? “Bir dakika bekleyin.” Koridorda ilerleyerek odalara göz atmaya başladım. En sonda içinde koşu bandı ve ağırlık sehpası olan bir oda vardı. “Burada, en sondaki odaya, lütfen.”

Seksi yürüyüşüyle yavaşça ilerledi ve eşyalarını kurmaya başladı. Bir anda bunun Jameson’ın Chloe’yle yaşadığı birebir aynı senaryo olduğunu hatırladım. Tabii onlar gerçekten seks de yapıyordu. Bu düşünceyle midemin burkulduğunu hissettim.

Kes şunu.

“İhtiyacınız olursa dışarıda olacağım.” Gergin bir şekilde mutfığa yürüdüm. Siktir, onu orada yalnız bırakmak güvenli miydi? Adamı izlemem falan gerekiyor muydu?

Odadan çıkıp etrafa bakınıp bakınmadığından emin olmak için koridora doğru göz attım. Ah, lanet olsun, bunun gibi bir yerde yabancılarla ilgili protokol neydi?

Ön kapıdan klik sesi geldiğinde Jameson görüş alanıma girdi. Düz bir şekilde, “Merhaba,” dedi.

Gülümsedim. “Merhaba.” Kollarımı beline doladım. “Erkeğim nasılmış?”

“İyi.” Aceleyle yanımdan geçti.

Ah. Somurttum. Umduğum selamlama bu değildi.

“Adam geldi mi?”

“Evet, koridorun sonundaki odada.”

“Hızlıca bir duş alacağım. Beş dakika içinde geleceğimi ona söyler misin, lütfen?”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Elbette.”

Yatak odasında gözden kaybolduğunda ben de koridorda ilerledim. “Jameson hızlıca bir duş alacak. Beş dakikaya burada olur.”

“Tamam, teşekkürler.” Matthew gülümsedi.

Mutfaka dönerek pişirdiğim sebzeleri karıştırdım. Belki de bu akşam kendi evimde kalmalıydım. Beni gördüğüne memnun olmuş gibi değildi.

On dakika sonra ılık ellerin arkamdan belime dolandığını hissettim. Jameson’ın dudakları şakağımı buldu. “Merhaba, be-beğim,” diye yumuşak bir şekilde fısıldadı.

Arkama döndüğümde onu belinin etrafına bir havlu sarılmış olarak buldum. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, sadece gerçekten yorgunum.” Derin bir nefes verdi. “En son istediğim şey lanet olasınca bir masaj,” diye fısıldarken yanağını benimkine dayadı.

“Bittikten sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin,” dedim. “Masaj, yemek ve yatak.”

Gözlerini devirerek ağır adımlarla koridorda ilerledi.



Dinlerken gülümsüyordum. Jameson her nefes aldığı anda hafif bir horlama sesi çıkarıyordu. Ben koltukta, pijamalarımı giymiş film seyrederken o, kafası kucağımda derin bir uykuya dalmıştı.

Bu acayip derecede... normal hissettiriyordu.

Yorgun olduğunu söylediğinde şaka yapmıyordu. Yorgundan da öteydi, tükenmişti.

Bunun fizikselden çok, zihinsel bir tükenme olduğunu düşünüyordum. Onun her gün işte nelerle uğraştığını hayal bile edemiyordum. Çok genç yaşta Miles Medya’yı yönetme baskısını yaşamaya başlamıştı. Gençliğinde bile bu rol için yetiştirilmişti. Ancak CEO Jameson Miles da sadece bir insandı. İçimin korumacı bir içgüdüyle dolduğunu hissettim.

T. L. SWAN

Düşünmeden parmaklarımı saçlarından geçirirken onunla yakın olduğum bu anın tadını çıkardım.

Çok fazla insanın onu bu kadar rahatlamış gördüğünü sanmıyordum. “Jay,” diye fısıldadım yumuşak bir şekilde.

Uykusunda kaşlarını çattı.

“Jay, yatma vakti, bebeğim,” diye fısıldadım.

Gerinirken nefes aldı, ardından nerede olduğunu bilmiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Parmaklarımı saçlarından geçirdim. “Yatma vakti.” Yumuşak bir şekilde gülümsedim.

Ayağa kalkarak ışıkları ve televizyonu kapattım. Elimi tutarak beni koridordan yatak odasına yönlendirdi. Dişlerini fırçalayarak yatağa girdi.

Birkaç dakika sonra ben de hazır olunca yatakta yanına yatım ve beni kollarına çekti. Alnımı öperek, “İyi geceler, tatlım,” diye fısıldadı. Yanak yanağa uzanmıştık. Aramızda daha önce hissetmediğim bir yakınlık vardı.

“İyi geceler.” Göğsüne sokuldum.

Bu gece seksle ilgili değildi... normaldi... ve tuhaf bir şekilde samimiydi.

Bağımlısı olabilirdim.



Güçlü ellerin bacaklarımı iki yana açma hissine uyandım. Jameson'ın kafası bacaklarımın arasındaydı, kalın diliyse kadınlığımı yalıyordu. Başım geriye düştü ve ellerim kafasının arkasına gitti. Bedenim çoktan uyarıldığından buna bir süredir devam ettiğini anlamıştım. “Ah Tanrım,” diye inledim. “Günaydın Jay.”

Kafasını çevirerek bacağımın içini öptü. “Günaydın.”

Klitorisimi ısırıldığında gözlerimi kapattım. *Yüce Tanrım.* Artık uyanmıştı, hem de tüm görkemiyle. Zevk dalgaları bedenimde nabız gibi atmaya başlarken emmeye devam etti. Sert bir şekilde üç parmağını vajinama soktuğunda irkildim. Bu Jameson'ın uzmanlık alanıydı, beni parmaklarıyla öyle bir güç



UÇAKTAKİ YABANCI

kullanarak beceriyordu ki daha seks bile yapmadan orgazm oluyordum.

Bana bu kadar farklı şekilde zevk verebilen bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Tüm elini kullanarak beni becermeye başladığında bacaklarım yatağa çarpıyordu. Tanrım. “Ah Tanrım... çok iyi,” dedim nefes nefese. O üzerimde hareketlerine devam ederken ıslak kadınlığının sesi, sessiz odada yankı yapıyordu.

Bu adam inanılmazdı. Daha on dakika önce ölü gibi uyuyordum.

Eğilip klitorisime çimdik attığında titreyerek hızla boşaldım. Vücudum ileri sallandığında eliyle beni geri ittirdi. “Şşş,” diyerek beni sakinleştirdi. Gözleri benimkileri bulurken, “Tekrar,” dedi.

“Hayır.” Aceleyle doğrularak omzunu kavradım ve onu üzerine çektim. Yatağa geri düşerken öpüşmeye başladık. Bacağımı beline doladım.

Lanet olsun, uyanmak için ne yöntemdi ama...

Öpücüğümüz çığırından çıkarken sikinin kadınlığının girişini dürttüğünü hissettim ama Jameson duraksadı.

“Sorun yok, hap kullanıyorum,” diye fısıldarken yüzünü kendiminkine yaklaştırdım.

Kısacık bir an için gözlerini kapattı, sonra prezervatif olmadan rahatlaması mümkün değilmiş gibi kendini üzerimden kaldırarak yatağın kenarına gitti. Bir prezervatifi açıp takmasını izledim.

Ardından hemen üzerimdeydi. Tek bir hızlı hamleyle derinlerime daldı. Kadınlığım, kalınlığının etrafında kasılmaya başladığında haykırdım. “Tut,” diye hırıldadı.

Siktir... bunu nasıl tutmam gerekiyordu? Sanki orgazm elle tutulan bir şeymiş gibi.

Başını eğmiş bana bakıyordu. Bronz teni bir ter tabakasıyla

kaplanmıştı, mavi gözleriyse parlıyordu. Önümdeki... içimdeki bu kusursuzluk örneğine bakarken hayranlıkla gülümsedim.

Bacaklarını genişçe açarak dizlerinin üzerinde kalktı ve ayak bileklerimden tutarak bacaklarımı önünde kaldırdı, ardından sert, ağır vuruşlarla içimde hareket etmeye başladı. Bedenlerimizin birleştiği yeri izlerken çenesi gevşekçe açılmıştı.

Kendini ileri iterken gövdesindeki her bir kasın kasıldığını görebiliyordum. Kahretsin... Jameson Miles'ı sevişirken izlemek dünyanın en iyi pornosuydu. Hızını artırdığında bedeni tüm gücüyle hareket ediyordu. Zirveye ulaşmama az kaldığını hissederken altımdaki battaniyeyi ellerimle sıktım.

Bedenlerimizin birbirine çarpma sesi odada yankılanıyordu. Gözleri zevkten kapanmıştı, vücudu tüm gücüyle çalışırken inledi. "Çok yakınım," diye sızlandım.

Bir yandan hareketlerine devam ederken, "Tut," diye emretti. "Jameson."

Bacaklarımı tutarak ikisini üst üste tek tarafa yatırdı. Girip çıkışları yavaş ve ölçülü olmaya başlarken gözleri zevkle parlıyordu.

Ah... erkeğim sıkı olmasını seviyordu.

Kendimi kastığımda kafasını arkaya attı. Tekrar yaptığımda daha fazla tutamadı. Derinlerimde sabit kaldığında, boşaldığının kanıtı olan titremeleri hissettim. Kendini içime akıttı, sonra bu pozisyonda gelemeyeceğimi bildiği için üzerimde yükseldi. Beni öptüğünde bu defa ikimiz de daha nazıktık.

Sevdiğim işte buydu... Onunla en sevdiğim seks çeşidi buydu, nazık bir sevişme. Kendini dirsekleri üzerinde kaldırarak tam da ihtiyacım olan şeyi vücuduyla verirken beni öpüyordu.

Ona... onun tamamına ihtiyacım vardı.

Aramızda çok güzel bir şey gidip gelirken gözlerimiz kilitlendi. Öpücüğü yumuşaktı ama beni asıl altüst eden gözlerindeki bakıştı.

Birbirimize âşık oluyorduk.

UÇAKTAKİ YABANCI

Bu sıradan seks değildi; bu seks bile değildi. Bu, en üst düzeyde aşkla yapılmış bir sevişmeydi.

Gözlerim onunkileri incelerken, “Jay,” dedim nefes nefese.

“Biliyorum bebeğim,” diye fısıldadı. Omuzlarını kavradığımda, derinliklerimde durmaya devam etti ve bedenim onunkinin etrafında kasıldı.

Dudakları benimkileri kavradığında öpücüğümüz yavaş, acelesiz ve daha önce sahip olmadığım her şey gibiydi.

Beni yavaşça bitirdikten sonra kendini yanıma attı ve yüze olmamız için beni döndürdü.

Birbirimize bakarken bir yakınlık hissine yenik düştüğümü hissettim.

Güzel yüzüne bakarak yumuşak bir şekilde gülümsedim. “Şey gibi hissediyorum...”

“Yapma,” diyerek sözümü kesti.

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

“Bunu mahvetme.”

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Bunu nasıl mahvedebilirim?”

“Bana âşık olma, Emily.”

Bu neydi şimdi? Ona dik dik baktım. “Neden olmasın?”

“Çünkü biz öyle değiliz. Bunu kafana sok. Hemen şimdi.” Aceleyle kalkarak banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Yüksek bir sesle çarpmıştı.

Sırtüstü dönerek tavana bakmaya başladım. Bunun tüm zamanların en iyi çalar saati gibi olduğunu hissediyorum diyecektim.

Aşk, sadece aklıma sonradan gelen bir düşünceydi.

15. BÖLÜM

Yataktan çıkıp hışımınla banyoya girdiğimde onu düşün altında buldum.

“Bilgin olsun diye söylüyorum, Jameson,” diye tersledim. “Sana beni her gün bu şekilde uyandırmalısın diyecektim.”

Gözlerini öfkeyle kıstı.

“Bana öyle geliyor ki buralarda aşk hakkında düşünen tek kişi sensin.”

Kasıklarını sabunlarken gözlerini devirdi.

Göz devirmesi beni çileden çıkarttı. “O yüzden, sen bana âşık oluyorsun diye konuyu bana çevirip beni uzaklaştırma!” Başka ne diyeceğimi bilmediğimden öfkeyle dışarı çıktım. Çantamı kaparak duş almak için diğer banyolardan birine yöneldim. Onunla birlikte duş almayacaktım. *Aptal pislik.*

Yarım saat sonra mutfağa girdiğimde gri takımı, beyaz gömleği ve asabi, kontrollü kişiliği kararlılıkla geri dönmüş CEO Bay Miles’ı gördüm. “Hazır mısınız?”

“Ah.” Etrafa bakındım. “Sadece eşyalarımı alacağım.” Yatak odasına giderek aynada kendime göz attım. Bugün onun en sevdiği kıyafetlerimi giymiştim ve fark etmemişti bile. *Eh... kendi kaybı.*

Lanet olası kontrol manyağı beni sinir ediyordu.

Omzuma attığım seyahat çantamla beraber geri geldim. “Gidelim.”

UÇAKTAKİ YABANCI

Ne taşıdığımı görünce kaşları çatıldı. “O çantayla ne yapıyorsun? Sonra alırsın.”

“İşe götürmem gerekiyor. Sorun değil.” Gözlerim onunkileri buldu. “Bu hafta çok meşgulüm.”

Bana dik dik bakarken çenesi kasıldı. “İyi.” Dönerek uzaklaştığında sııttım.

Son birkaç gündür kontrolü almana izin verdim, Bay Miles ama teslimiyetimi zayıflık olarak algılama.

Mavi gözlü milyarder bir CEO olsun veya olmasın, hiçbir erkeğe beni sevmesi için yalvarmayacaktım.

Bunu berbat etme.

Ona cinsel ilişkiye giren arkadaşlar olmak istediğimi söylemiştim... ama kurallar değişmişti.

En azından benim için.

Asansöre bindiğimizde doğrudan karşıya bakmaya başladım. Ondan yayılan düşmanlığı hissedebiliyordum. Bir yanımda, daha güne bile başlamadan canının sıkılmasına izin vermekten nefret ediyordu ama siktir ettim. Hayatımı onun stres seviyeleri etrafında parmak uçlarımda dolaşarak geçiremezdim.

Giriş salonundan geçerek dışarı çıktığımızda limuzin park halinde bekliyordu. Alan, kapının yanında dikiliyordu.

“Merhaba, Alan.” Yaklaşırken, dünyada başka hiçbir derdim yokmuşçasına gülümsedim.

Jameson sessiz kalarak içeri önce benim girmem için elini uzattı. İçeri girip koltukta ileri kaydığımda Jameson yanıma oturdu.

Koltukta katlanmış bir gazete vardı, onu alıp okumaya başladım.

Jameson’ın bana dik dik baktığını hissediyordum ve bunun onun gazetesi olduğunun farkındaydım. Ee, çok yazık ama onu önce ben almıştım. On dakika boyunca sessizce okudum. Bugün sahte haberlerimden hiçbirisi yoktu. *Hımm.* Bunun, dün

T. L. SWAN

haberimi dörtten önce Hayden'a teslim etmememle ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Bir anlığına bunu düşündüm. Bu teoriyi bugün test edecektim. Ona haberimi üç gibi verip neler olacağına bakacaktım.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gazeteyi ona uzatırken, "Ava'yla dışarı çıkıyorum," diye yalan söyledim.

"Sana onunla kulüplere gitmeni istemediğimi söylemiştim."

Gülümsedim. Şu kontrol manyağındaki cüret! "Birlikte olmadığımız zamanlarda ne yaptığım seni ilgilendirmez, Jameson."

"Yani şimdi her şeyi dramatik hale mi getireceksin?"

Gözlerimi devirdim. "Şuna son ver."

"Neye?"

Gözlerimi onunkilere diktim. "Sana âşık değilim. Yani... bu yüzden endişelenmeyi bırakabilirsin. Arkadaşlığından keyif alıyorum ama belli ki sen, birisinin sana değer vermesiyle ilgili bir sorun yaşıyorsun ve bunu aşk sanıyorsun." Gözlerimi devirdim. "Dürüst olmak gerekirse tüm bunlar biraz zor."

Çenesi kasıldığında içten içte öfkeden köpürdüğünü biliyordum. "O da ne demek?"

"Ne?" diye sordum.

"Bunun çok zor olması konusu."

"Git ve sana âşık olmayacak başka birini bul demek." Omzumu silktim. "Bana uyar."

"Sana uyar mı?" diye kızgınca fısıldadı. "Yani bu gece gidip başka biriyle seks yapsam bu sana uyar öyle mi?"

Ona bakarken somurttum. O kafasından ne haltlar geçiyordu? Elimi yüzümden geçirdim. "Jameson, lanet olsun. Benden ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye parladı.

"İyi." Dışarı derin bir nefes verdim. "O zaman bunu burada bırakalım."

UÇAKTAKİ YABANCI

“Bu da ne demek?”

“Tanrım,” diye çileden çıkarak tersledim. “Zeki bir adama göre cidden aptalca davranıyorsun. Benden ne istediğini çözen için sana yardım edemem, Jameson.”

Gözlerini bana dikti.

“Bir an geliyor, âşık olarak bunu mahvetmememi söylüyorsun, ardından sensiz dışarı çıkmamı istemediğini söylüyorsun.”

Hakarete uğramış gibi koltuğunda geriye doğru yaslandı.

“Seks yapmak için yakın bir arkadaş istiyorum. Bunu konuşmuştuk. Burada kuralları bozan biri varsa bu senmişsin gibi görünüyor. Neden aşk hakkında düşünüyorsun ki?”

Kızgın bir şekilde, “Bunu bana çevirmeye kalkma,” diye fısıldadı.

“Peki o zaman,” diye parladım. “Gözümün içine bakarak bana karşı duyguların olmadığını söyleyebilir misin?”

İğrenmiş gibi gözlerini devirdi.

“Söyleyebilir misin?”

“Elbette söylerim.”

Gözünün içine baktım. “Yap o zaman.”

“Ne?”

“Bana karşı duyguların olmadığını söyle. Geçen yıl beni hiç düşünmediğini ve fularımı saklamadığını söyle.”

Öfkeyle gözlerini kıstı.

“Tam da düşündüğüm gibi,” dedim burnumdan soluyarak ve dikkatimi tekrar pencereden dışarı verdim.

“İğneleyici sürtüğün o çirkin yüzünü göstermesi ne kadar süreceksin diye merak ediyordum,” diye mırıldandı sessizce.

“Ha,” dedim sinirle. “En azından o sürtük ne istediğini iyi biliyor.”

“Neymiş o?” dedi dudağını bükerek.

“Bir erkek, onun istediği bu. Duygularından korkmayan bir erkek.”

“Cehenneme git,” diye fısıldadı. “Konuşmayı kes artık. Tüm

bu boktan saçmalıklarla beni strese sokuyorsun. Eğer bir psikiyatrist isteseydim gidip onunla çıkardım.”

Pencereden dışarı bakarken sııttım. “Biz çıkmıyoruz, Jameson. Sadece sikişiyoruz. Doğru konuş.”

“Bu gece Ava’yla erkek avına çık, o zaman onu bile yapmıyor olacağız.”

Öfkem kaynama noktasına gelirken, “Affedersin?” diye patladım. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

Gözleri benimkilere dikildi. “Yapabilirim. Hatta yaptım bile.”

“Jameson.” Sakin ve zekice bir cevap düşünebilmek için duraksadım. “Senin arkandan asla başka biriyle yatmam, bunu biliyorsun. Ama bana nereye gitme iznim olduğunu söyleyemezsin. Beni sevseydin bile, ki sevmiyorsun, bana ne yapacağımı dikte etmene izin vermezdim.”

“Söylediğimde ciddiylim.”

“Cehenneme kadar yolun var.” Araba yanaşınca aceleyle kapıyı açtım ve kaldırıma çıktım.

Ben dışarı çıkarken, “Seni bu gece göreceğim,” diye tersledi.

Arabaya doğru tekrar eğildim. “Evet, bekle beni. Cehennem donduğunda orada olacağım.” Kapıyı hızla çarptım.

Limuzin yola çıkarak Miles Medya binasına doğru yavaşça sürmeye başladığında öfkeyle atan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Siktiğimin aptal pisliği.



Bilgisayarından haberleri okuyan Molly kaşlarını çatı. “Bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyor musun?”

Bilgisayarda yazı yazarken, “Ne hakkında?” diye cevap verdim.

“Burada diyor ki Miles Medya, hissedarlarla bugün kriz toplantıları yapacakmış ve gelecek hafta Londra’da daha fazla toplantı gerçekleşecekmiş.”

Kalbim durdu, Jameson gelecek hafta Londra’ya gidiyordu. “Ne?”

UÇAKTAKİ YABANCI

Bilgisayar ekranını bana doğru çevirdiğinde Miles Medya hisse fiyatlarının düşüşe geçmesi hakkındaki finansal inceleme haberini okudum. Okumaya devam ederken yüzümü elime yasladım.

Tanrım... ne kâbus ama. Kafamı kaldırıp baktığımda Jake'in hiçbir derdi yokmuşçasına kızlardan biriyle bölmesinde gülüştüğünü gördüm. Bu geri zekâlı salak ne yapıyordu? Lanet olası davayı soruşturuyor muydu acaba?

Öf, doğrusu onun bu iş için yanlış kişi olduğunu düşünüyordum. Hiçbir soruşturma yapıyor gibi görünmüyordu ama kattaki her bir kızın telefon numarasını aldığına emindim. Hayden'la ilgili düşüncelerimi ona söylemeli miydim? Hayır, bu gerçek kanıtlara dayanmayan bir önseziydi. O teoriyi bugün test edecektim.

Başlarım böyle işe. Bunu yapanı kendim bulmak zorundaydım. Jake'in kahrolasica bir fikri olmadığı belliydi.

Gözümün ucuyla insanların aceleyle masalarına döndüklerini gördüm. Kafamı kaldırdığımda Jameson ve Tristan'ın kat boyunca yürüdüklerini fark ettim. Tristan yürürken gülümseyip insanlarla konuşuyordu. Jameson ise tüm o huysuz göz alıcılığıyla oldukça resmi duruyordu.

Sırtı baston yutmuş gibi dikti ve yüzü öyle öpülesiydi ki canımı acıtıyordu.

Ona kırgınsın... hatırladın mı, salak? Başka tarafa bak, başka tarafa bak.

Bilgisayarıma geri döndüm ama sonra gözümün ucuyla tanıdık bir gri takım gördüm. Kafamı kaldırıncaya Jameson'ı masamın yanında dikilir halde buldum. "Merhaba, Bay Miles." Sahte bir şekilde gülümsedim.

Gözleri benimkilere dikildi. "Merhaba."

"Size yardımcı olabilir miyim, efendim?"

Kenetlenmiş dişlerinin arasından, "Jake nerede?" diye sordu.

"Jake ofisin bir verlerinde flört ediyordur" dedim sessizce.

“Güzel görünen bir kadın arayın, onu da bulmuş olursunuz.”
Jake’in olduğu tarafı kalemimle işaret ettim.

Jameson içine hızla bir nefes çekerken, izlendiğinden tamamen habersiz halde sarışının biriyle konuşan Jake’e ters ters baktı.

Jameson’ın gözleri Tristan’a kaydığında, ikisi de hafif bir şekilde kafalarını iki yana salladı.

“Tristan, bu öğleden sonra bir ara birkaç dakikalığına seni görüp göremeyeceğimi merak ediyordum,” dedim.

“Evet, elbette. Yarım saat içinde yukarı gel.”

Jameson’ın gözleri sanki benim bir şey söylememi bekliyormuşçasına, gerekenden daha fazla gözlerime takılı kaldı. Öfkemi saklarken sıcak bir şekilde gülümsedim. Belki de haklıydı, cidden bir sürtüktüm. “Görüşürüz.”

“Hoşça kal,” dedikten sonra dönerek Jake’e doğru yürüdü.

Jake’in onun geldiğini gördüğü anı ve oturduğu masanın köşesinden ne kadar hızlı zıpladığını izlerken gülümsedim. Jameson ona bir şey söylediğinde, Jake’in asansöre doğru uygun adım yürümesini izledim.

Umarım onu kovalarlardı. Bu davanın büyüklüğü konusunda kesinlikle hiç endişeli değildi.



Kırk dakika sonra Tristan’ın kapısını tıklattığımda, “İçeri gel,” diye seslendi.

“Merhaba.” Gülümsedim.

“Merhaba, Emily.” Masasını işaret etti. “Gel de otur.”

Oturdum. “Dün alışılmışın dışında bir şey oldu ve hakkında seni bilgilendirmek istedim.”

“Harika, tamam.” Elinde kalemini tutuyordu. “Nedir?”

“Hayden gelip erkenden haberlerimi istedi.”

Dinlerken kaşlarını çattı.

“Onlara erken ihtiyacı olması bana garip geldi. O yüzden... yalan söyledim ve henüz hazır değiller dedim.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ve?”

“Ve bugün sahte haber çıkmadı.”

Gözlerini kıstı.

“Boşa kürek çekip çekmediğimi bilmiyorum ama bana sanki sahte haberler ancak belli bir saatte teslim edilirse baskıya gidiyor gibi geldi.”

“İlginç. Harika iş çıkarmışsın.” Bir anlığına düşündü. “Haberri bugün beklet, böylece teoriyi test edebiliriz. Ben de Hayden hakkında daha fazla bilgiye ulaşmaya çalışacağım. Aferin.”

Ayağa kalktım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet, neden?”

Gözleri bir anlığına bana takılı kaldığında Jameson’ın ona bu sabahki kavgamızdan bahsettiğini anladım. “Sadece kontrol ediyorum.”

“Her şey harika.”

“Güzel.”

“Sonra görüşürüz.” Hiç derdim yokmuşçasına ofisten neşeyle çıktım.



Cuma gecesi geç vakitti, bulanık bir zihinle televizyona bakıyordum. Çarşamba sabahı ettiğimiz kavgadan beri Jameson’dan haber almamıştım. Onu sadece işte yanımdan geçerken görmüştüm o kadar.

Belki de bu sondu, belki de onu bir daha görmeyecektim.

Çarşamba günü, içimdeki romantik onun bana karşı gerçek duyguları olduğuna ve yalvararak geri döneceğine ikna olmuştu. Perşembe günü, eğer bana karşı duyguları olduğunu göremiyorsa derin duygusal bozuklukları olduğuna karar vermiştim.

Bugünse... hiçbir önemim olup olmadığını merak ediyordum. Belki de tüm bu olanlara pembe gözlüklerin arkasından bakmıştım? Baştan beri bana işaretleri vermişti ama bir aptal gibi ben her birini görmezden gelmiştim.

Sanırım pazartesi günü Londra'ya yola çıkacaktı, planları değiştiyse de bileceğimden değildi.

Aklım tanıştığımız uçuşa kaydı. Artık sürdürdüğü hayatı bildiğim için... her şeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Numaramı sormamıştı çünkü hiçbir şey istemiyordu, hatta nedenin bu olduğunu bile söylemişti. Fakat onun hiçbir şey istemediğini gerçekten kastettiğini asla düşünmemiştim. Bir art niyet olduğunu ve bunun üzerini örtmek için söylediği bir yalan olduğunu sanmıştım. Belki de bazı insanlar asla daha fazlasını istememeye programlanıyordu. Ya da doğru insanla henüz karşılaşmamıştı.

Bir sürü belki vardı.

Kapı zilim çaldığında kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve tuşa bastım. "Kim o?"

"Selam." Ses anlaşılmaz gelmişti.

"Kimsiniz?"

"Benim," dedi hızla.

"Jameson?"

"Başka birini mi bekliyordun?" dediğinde açıkça sinirlenmişti.

Gülümseyerek otomatiğe bastım ve önüne sıcak çikolata dökülmüş eski püskü geceliğimi çıkarmak için yatak odasına koştum. Panikle kollarımı iki yana sallarken askıdan bir havlu kaptım. Göğsümün etrafına sanki duştan yeni çıkmışım gibi sardım. Üzerinde dans eden ayılar olan kirli bir gecelikten çok daha iyiydi. Büyükanнем neden dans eden oyuncak ayıların ihtiyaç duyduğum bir şey olduğunu düşünüyordu, asla bilemeyecektim.

Kapıda bir tıklama duyunca aceleyle açtım. İşte oradaydı. Delip geçen mavi gözler beni selamladı. Terden sırılsıklamdı ve nefes nefeseydi.

Suratım asıldı. "Buraya kadar tüm yolu koştun mu?"

Kafasıyla onayladı. Ondan yayılan melankolik bir duygu vardı.

UÇAKTAKİ YABANCI

“İyi misin?” diye sordum.

Omzunu silktiğinde gözleri benimkileri inceliyordu.

Kalbim erirken, “Jay,” diye fısıldadım. Onu kollarıma alarak sıkı sıkı sarıldım. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana tutundu.

Uzun bir süre birbirimizin kollarında durduk; sözcüklere gerek yoktu. Tam şu anda, bana ihtiyacı vardı.

“Baltalı katil seni buraya kadar kovaladı mı?” diye çenesine doğru fısıldadım.

Gülümseyerek beni daha sıkı tuttu. “Belki.”

“Bunu yapması için ona para verdim.”

“Cadı.” Sırıttı.

“Hadi, seni duşa sokalım.” Elinden tutarak onu banyoya soktum, duşu açarak kafasından tişörtünü çıkardım.

Gözleri koyulaşırken yavaşça eşofman altını bacaklarından aşağı indirdim.

“Hayatımdaki en kötü birkaç günü yaşadım,” diye mırıldandı.

İç çamaşırını bacaklarından indirirken kafamı salladım. “Biliyorum bebeğim. Bu işle ilgili kâbus yakında sona erecek.”

“İşle hiçbir ilgisi yok.”

“Neyle ilgisi var?”

Gözleri benimkilere dikildiğinde boğazındaki yumruyu yuttu. “Seninle.”

Kalbim göğsümden serbest düşüşe geçerken yumuşak bir şekilde gülümsedim. “Beni mi özledin?”

Kendini aptal gibi hissediyormuşçasına kafasıyla onayladı.

Onu öperek yüzünü ellerimin arasına aldım. “Ben de seni özledim, seni koca budala.”

“Ama dedin ki...”

“O iğneleyici sürtüğün söylediklerini kafana takma. Onun kafası kırık. Dediklerine aldırma.”

Elleri sırtıma kayarken sıırıttı. “Kafası mı kırık? Bu ne anlama geliyor, Emily?”

Kıkırdadım. “İğneleyici sürtükler çıldırdığında kafayı kırarlar.”

T. L. SWAN

O da kıkırdayarak beni yakınına çekti ve sanki rahatlamış gibi saçlarımı derin bir şekilde kokladı.

“Aramızda neler olduğunu bilmiyorum, Jay.” Söylemek istediklerimi dile getirmeye çalışırken tereddüt ettim. “Ama bana güvenebilirsin. Bizden korkma. Çünkü ben korkmuyorum.”

“Korkmalısın,” diye karşılık verdi.

“Bana kendimi senin hissettirdiğin gibi hissettiren birinden neden korkmalıyım?”

Yüzü yumuşadı, başparmağıyla altdudağıma dokundu. “Sensiz bu birkaç gün çok uzundu.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. Bu haldeyken onu seviyordum. “Duşa gir de geçen haftanın izlerini sil. Sonra da benimle kal.”

Öpücüğü derinleştğinde ereksiyonunun karnıma doğru büyümeye başladığını hissettim. Havlumu çıkarıp beni elimden tuttu, düşün içine çekerek duvara yasladı.

Birbirimize olan açlığımızdan ölmüş gibi öpüşüyorduk. Benim erkeğim Jim geri gelmişti... aramızdaki görünmeyen bir engelin üzerinden atlamışız gibi hissediyordum.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama aramızdakilerin gerçek olmasına yetecek kadar uzun süre Jim'i bana geri getirebilirsem, belki de Jameson'ın bir çeşit iş-yaşam dengesi kurmasına da yardım edebilirdim.



Pazartesi sabahı

Birbirimize veda ederken Jameson beni sımsıkı tutmuştu. Bugün bir haftalığına Londra'ya gidiyordu. Bütün hafta toplantıları olacaktı. Beraber en muhteşem hafta sonunu yaşamıştık. Tüm zaman boyunca benim dairemde kalmıştık. Bizim için yemek pişirmiştik; sevişmiş, film izlemiş hatta koşuya bile çıkmıştık. Huysuz CEO görünürlerde yoktu. Dün gece valizini hazırlamak için onun evine gitmiştik ama o zaman bile, uyumaya benim evime dönmüştük. Burada benim evimdeyken kendini

UÇAKTAKİ YABANCI

CEO Jameson Miles olmaktan koparıp sadece sıradan bir erkek... benim erkeğim olabildiğini hissediyordum. Bir süreliği-ne kim olduğunu ve ondan ne beklendiğini unutabiliyordu.

Aramızdaki dinamik değişmişti.

Bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum ama ona âşık oluyordum.

Suyun, onun suyunun altına... Jameson Miles'ın güzel büyü-süne kapıldığımı hissedebiliyordum.

"Konaklama yapmak yok, tamam mı?" diye fısıldadım.

Öpüşürken gülümsedi.

"Bileti birinci sınıfa yükseltilen kızlarla konuşmak da yok."

Kalçamı kavradı. "Konuşmayı kes, kadın."

Ona daha sıkı bir şekilde tutundum. "Of. Sensiz bir hafta geçirme fikrinden nefret ediyorum."

Beni tekrar öpse de sessiz kaldı.

"Bir şey söyler misin?" diye fısıldadım. "Beni bu sefaletim-den kurtaracak tatlı bir şeyler söyle."

Yüzümü avuçlarken gözlerini benimkilere dikti. "Valizime fularını koydum."

Yumuşak bir şekilde gülümsedim.

"Gerçi yeni bir şey değil. Tanıştığımızdan beri gittiğim her seyahatte onu yanıma alıyorum."

Beklenmedik bir duygu dalgası beni etkisine alırken gözlerim yaşlarla doldu. Görmediğini umarak ve gözlerimi kırptırarak onları uzaklaştırdım. "Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

Kafasıyla onaylayarak beni öperken yüzümü tuttu. Öyle nazik ve mükemmeldi ki... Tanrım, tam da o an onu belki de gerçekten sevdiğimi ağzımdan kaçırmak istemiştim.

Ama yapmayacaktım çünkü işte o zaman bunu mahvetmiş olurdum.

Bu her neyse...



Yatağımda uzanmış Instagram'da amaçsızca geziniyordum

ama aklım akışım dışında her yerdeydi. Jameson odak noktamdı. Onu bu hafta özlemiştim; ancak onun da beni özlediğini biliyordum. Oradaki tüm toplantılarına ve stresine rağmen, benimle devamlı iletişimde kalmıştı. Geri döndüğünde, burada gerçekte neler olduğunu çözebileceğimizi umuyordum. Telefonum çaldığında J harfi ekranımı aydınlattı.

“Selam.” Gülümsedim.

“Sana da selam.” Derin, kadifemsi sesi hattın diğer tarafından mırladı.

“Erkeğim nasıl?”

“İyi, meşgul. Sen nasılsın?”

“Yalnız.”

Gittiğinden beri her gün... hatta günde iki kez konuşmuştuk.

Kıkırdadı. “Dün geceki şu *Skype* görüşmesinde hiç de yalnız görünmüyordun.”

Yüzümün kızardığını hissettim. Her gece birbirimize seks mesajları atıyorduk, dün geceyse ona küçük bir vibratör gösterisi yapmış olabilirdim. Yüzünde katkısız bir zevk ifadesi oluşmuştu. Beni izlerken mastürbasyon yapış şeklini düşününce bile kadınlığım kasılıyordu.

Tanrım... Ne sapığız ama.

“Bugün neler yapıyorsun, tatlım?” diye sordu.

Bana o şekilde seslendiği her seferinde midem takla atıyordu; bu asla eskimeyecekti. “Çalışıyorum.” Onunla iş hakkında konuşmamaya çalışıyordum. İlişkimizi yapabildiğim kadar ayrı tutmak istiyordum. “Sen neler yapacaksın?”

“Elliot’la akşam yemeğine çıkmak üzereyim. Beni görüştüğü bir kızla tanıştıracak.”

“Gerçekten mi?” Gülümsedim. “Aşka mı tutuldu yoksa?”

“Tanrım, hayır. Gerçi her hafta şehvete tutuluyor.”

Kıkırdadım.

“Bu gece dışarı çıkacak mısın?”

Gözlerimi devirdim. “Hayır, Jay. Rahatlar mısın artık?”

Tanrım... Sarışın tanrıyla dans ettiğim gece, ona lanet olası bir travma yaşatmıştı.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Dünyanın diğer ucunda yalnız başına ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu bilirken rahatlamak çok zor.”

“Ee, dört gün sonra geri dönüyorsun.” Saatiime göz attım. “Kapatmam gerek. Otobüsümü kaçıracağım.”

“Tamam. Gitmene izin vereyim. İyi bir gün geçir, bebeğim.” İcini çekti.

“Sen de,” diye fısıldadım.

Hatta bekledi.

Dünyanın diğer ucundayken bile üzerimde etkisi vardı. Onu özlediğimi söylememi bekliyordu... hep beklemişti.

“Seni özlüyorum.” Gülümsedim.

“Ben de.”

“Bu gece konuşuruz.”

“Tamam. Hoşça kal.”



Molly’le beraber akşam yemeğine çıkmıştık, şimdi de beni eve bırakıyordu. Arabasındaki Bluetooth’a bağlı telefonu çalmaya başladığında *Michael* adı ekranı aydınlattı. “Alo,” diye cevapladı.

“Aman Tanrım, Molly! Yardıma ihtiyacım var.”

Arabayı yavaşlatırken, “Sorun ne?” diye kekeledi.

Michael eski kocasıydı; onu dinlerken gözlerim irileşti.

“Bir şey almıştım, araba sürüyordum. Kendimden geçmişim. Arabam bariyere çarpmış.”

Molly, “Ne?” diye bağırırken arabayı yolun kenarına çekti.

“Başım çok dönüyor.”

“Hasiktir, nerede olduğunu söyle!”

“Benzin aldığımız istasyonun yakınındaki eyaletler arası yoldayım.”

“Tamam, yola çıkıyorum.” Bir U dönüşü yaparak diğer yönde hızla ilerlemeye başladı.

Şimşek gibi sürüyordu, bense sımsıkı tutunuyordum. “Sunı teneffüs biliyor musun?” diye sordum.

T. L. SWAN

“Hayır.” Omzunu silkti. “Belki biraz. Benim için Google’da kendinden geçmeye bakar mısın?”

Google’a girdim. “Ambulans çağırmamız gerekmez mi?”

“Belki.” Gözleri benimle yol arasında gidip geldi, sonra Michael’ı aradı.

“Alo,” dedi adam cansız bir sesle.

“İyi misin?”

“Evet.”

“Ambulans çağırmalı mıyım?”

“Hayır,” diye parladı. “Sadece buraya gel.”



Beş dakika sonra Michael’ın park halindeki arabasının arkasında durduk. Ön koltuğa yığılmış halde oturuyordu. Arabaya doğru koşmak için ikimiz de çıktık.

Molly’yi gördüğünde, “Tanrı’ya şükür geldin,” dedi dili dolaşarak. Ardından beni görünce suratı asıldı.

“Sorun yok. Bu Emily,” dedi Molly. “Ne oldu?”

Parmağını bana ve Molly’ye salladı. “Kimseye söylemeyin.”

“Neyi?”

Arabadan çıktığında ikimiz de aşağı baktık. Devasa bir ereksiyonu vardı.

Molly, “Bu ne lan?” dedi şokla.

“Bu akşam Tinder’den biriyle randevum vardı, o yüzden bir Viagra almıştım... ama işe yaramıyor gibi görününce iki tane daha aldım.”

Dehşet içinde elimle ağzımı kapattım.

Molly’nin gözleri kocaman oldu. “Üç tane Viagra mı içtin?”

Kafasıyla onayladı, ereksiyonu neredeyse pantolonunu delip geçecekti.

“Tanıdığım en lanet olası aptal adam sensin.”

“Şüphesiz.” İrkildi. Hareket etmeye çalıştığında başı dönünce dengesini sağlamak için arabaya tutunmak zorunda kaldı.

Molly, “Arabaya bin,” diye emretti. “Seni acile götüreceğim.”

“Ne-ne?” diye kekeledi. “Hayır.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Vücudunda kan kalmamış, seni geri zekâlı pislik!” diye bağırdı. Kafasını ellerinin arasına aldığı anda kahkahalara boğulmak istedim. Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken gülmek için dudakımı ısırardım.

Michael, “Acilde ne yapacaklar ki?” diye bağırdı.

“Tinder ereksiyonu olan orta yaşlı bir adama bakıp gülmekten başka hiçbir şey. Bin şu lanet olası arabaya.”

Yürümeye çalıştığı anda yere düşünce ikimiz koşarak onu kaldırdık ve Molly’nin arabasının ön koltuğuna oturttuk. Ben de arkaya oturdum.

Michael acıyla koltukta arkasına uzanmışken Molly’nin gözleri ona kaydı. Ne diyeceğimden emin olamayarak sessiz kaldım. Acilden bir taksi tutup eve gidecektim. Ayakaltında olmak istemiyordum.

Molly arabayı sürerken kafasını iki yana sallıyordu. “Yani... şunu açıklığa kavuşturalım, Michael. Bu gece Bayan Sürtük’le dışarı çıkacaktın ve yatakta olacağı kadını tatmin etmek için bu kadar zahmete mi girdin?”

Michael ona bakarak ardından ne geleceğini biliyormuş gibi çenesini kastı.

“Benimle seks yapmaya bile zahmet etmiyordun, Michael!” diye bağırdı. “Bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini biliyor musun?”

“Çünkü sen de siktiğimin şeyinden hoşlanmıyordun,” diye karşılık verdi.

“Çünkü görüp görebildiğim iki lanet olası hareket sonrası boşalmandı!”

Gözlerim irileşti. *Ah Tanrım*. Şu anda burada olmayı hiç istemiyordum. Saklanmaya çalışarak koltuğumda büzüldüm.

“Neden bu boku almak zorunda kaldığımı sanıyorsun? Ha?” diye bağırdı. “Çünkü senin için ne kadar sikik bir hayal kırıklığı olduğumu biliyordum.”

Molly'nin gözleri öfkeyle irileşti. "Asla hayal kırıklığı olmadın. Kahrolası bir tembeldin ve umursamıyordun."

Michael, "Elbette umursuyordum," diye haykırdı. "Seni kaybetmek hayatımın en büyük pişmanlığı."

Kafamı ellerimin arasına aldım. Hareket halindeki arabadan atlasam fark ederler miydi merak ediyordum.

Molly ters ters ona bakınca araba otoyolun diğer yanına kayd. İrkildim. "Gözlerini yoldan ayırma, Moll," diye fısıldadığımda arabayı düzeltti.

"Peki neden bu gece gelip seni alması için o kadını aramadın, ha?"

"Çünkü ona kendimle ilgili hiçbir şey anlatmazdım." Adam, içini çekerken kafasını eline yasladığında apaçık üzgündü.

"Nedenmiş o?" diye bağırdı Molly.

"Çünkü o sen değil!"

Araba sessizleştğinde gözlerim doldu. Onu hâlâ seviyordu. Ah... bu çok üzücüydü.

Dakikalar sonra hastanede durup Michael'ın arabadan çıkmasına ve danışma salonuna girmesine yardım ettik. Molly masaya yaklaşarak, "Kocamın birini görmesi gerekli, lütfen," dedi.

Hemşire, "Sorun nedir?" diye sordu.

Yüksek sesle söylemeye kendini hazırlıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Yanlışlıkla ona çok fazla Viagra verdim."

Michael sessiz bir teşekkürle elini tuttuğunda gülümsedim.

Onu yaşayacağı utançtan korumak için yalan söylüyordu.

"Ah." Hemşirenin suratu asıldı, sonra bir tekerlekli sandalye getirdi. Yanında yürüyen Molly'yle beraber koridorda tekerlekli sandalyeyle ilerlediler.

Oturup içime derin bir nefes çektiğimde insanlığa olan inancım tazelenmişti.

Bu gece bir ders almıştım; aşkın pek çok farklı türü vardı.



UÇAKTAKİ YABANCI

Jameson

Ayağa kalkıp tartışma konularımızın üzerinden geçerken önümdeki beyaz tahtaya dokundum. “Buradaki tahmin, mevcut iklim baz alınarak yapıldı. Fakat seçim bittiğinde değişebilir.”

Vizz. Telefonum masanın üzerinde dans ettiğiinde konferans masasında oturan adamlara bakmak için kafamı kaldırdım. *La-net olsun, bırak çalsın.* Arayanın kimliğini görmek için Elliot da aynı anda telefonuma göz attı.

FAK.

Ama onun sesini duymak istiyordum, iki dakikadan zarar gelmezdi. “Bu aramaya yanıt vermem gerekiyor. Elliot, ben telefona bakarken gelecek ayın reklam stratejisini sen sunar mısın, lütfen?”

“Tabii ki.” Elliot ayağa kalkarak yerimi aldı. Telefona cevap vererek odadan çıktım ve Christopher’ın yandaki ofisine yöneldim.

“Alo.”

“Merhaba.” Emily’nin mutlu sesi telefon hattından yayıldı.

“Merhaba.” Londra’ya yukarıdan bakan pencerenin kenarında dikilirken kendimi aptal aptal gülümserken buldum.

“Bir şeyleri bölmedim değil mi?” diye sordu.

Sırıttım. *Sadece on iki yönetim personeliyle olan bir toplantı.* “Hayır, bölmedin.”

“Yeni spor ayakkabılar aldığımı söylemek için aradım.”

Gülümsedim. “Öyle mi?”

“Hı-hı. Hem de motorlu olanlardan, yani şu andan itibaren park koşullarında sana duman attıracağım. Seni uyarmam gerekiyormuş gibi hissettim.”

Tanrım... Ferahlatıcı bir şekilde öylesine normaldi ki. Ne zaman bir kadın yeni spor ayakkabı aldığını söylemek için beni aramıştı? “Bundan oldukça şüpheliyim.”

“Ah lanet olsun, dün gece neler olduğuna inanamayacaksın,” diye devam etti. “Molly’nin eski kocası iki veya üç Viagra almış, sonra da araba sürerken bayılmış; çünkü tüm kanı sikine gittiği

için bedeninde hiç kan kalmamış. Biz de bu yüzden onu acile götürmek zorunda kaldık.”

Kahkaha attım. “O da ne? Böyle bir şey mi varmış?”

“Evet, varmış. Kim bilebilirdi?”

Gözlerim irileşti. *Tanrım*. “O zaman onu almayı bırakmalıyım,” diye dalga geçtim.

Güldü. “Hayır, sorun yok. Ne yapılacağını artık tamamen biliyorum. Bayılmak buna değer. Sen o boku almaya devam et, sadece turnike yapmamız lazım. O iş bende.”

İkimiz de güldük, ardından sessizleştik.

“Üç gün,” diye mırıldandım.

“Üç gün,” diye tekrar etti.

Tanrım, daha önce hiç eve dönmek için bu kadar istekli olmamıştım.

“Şu anda ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Yüzüme bir maske uygulayıp, gözlerimin üzerinde salatalık dilimleriyle banyo yapmak üzereyim. Burada gerçek bir görsel deneyimi geçiriyorsun.”

“Kuşkusuz.” Gülümsedim. Bu kadın doğal olarak öyle güzeldi ki. Olmadığı bir şey olmaya çalışmıyordu. Onunla ilgili olarak bunu seviyordum.

Onunla ilgili çok şeyi seviyordum...

“Yani artık güzellik programına salatalıkları da mı ekledin?”

“Evet, seni daha az şişmiş göstermeleri gerekiyor.”

Geniş bir şekilde gülümsedim. “Salatalıklar pek çok şeye iyi gelir. Belki de onları cinsel programımıza da eklemeliyiz.”

Kahkahaya boğuldu. “Tam bir sapıksınız, Bay Miles.”

“Bunu sürekli söylüyorsun.”

“Seni rahat bırakayım.”

Pencereden dışarı bakarken sııttım. “Görüşürüz, Emily.”

“Görüşürüz, Jay,” diye fısıldadı. Arama sonlandığında toplantı odasına geri dönerek oturdum.

Şimdi Christopher bir şeyler hakkında konuşuyordu. Elliot’ın yanına oturdum.



UÇAKTAKİ YABANCI

Eğilip fısıldadı. “Artık Zuckerberg de hızlı arama listende mi?”

“Ha?” Kaşlarımı çattım.

“FAK...” bu Facebook demek değil mi?”

Kaşlarımı çattım ve sonra Emily’den gelen aramayı kastettiğini fark ettim.

FAK, Facebook değil, feci azgın kadın anlamına geliyordu. Sırıttım. Burun kemiğimi parmağımla sıkarken kıkırdamamı tutamadım.

“Bu kadar komik olan ne?” diye fısıldadı Elliot.

“Zuckerberg motorlu spor ayakkabı satın almış.”

Elliot gözlerini devirdi. “Hiç şaşırmadım. O adam kahrolası bir çatlak.”



Aklımda dolanan bin tane düşünceyle bir taksiye bindim. Hayatımın aşkı olması gereken eski sevgilimi görmeye gidiyordum. İkimizin arasında çok fazla geçmiş vardı.

Claudia’yı son gördüğümünden beri çok zaman geçmişti. Ben en son Londra’ya geldiğimde o Amerika’daydı. İkimizin de işkollik olması her zaman zararımıza olmuştu, birlikte geçirdiğimiz zaman değerliydi.

Kapıyı tıklatırken derin bir nefes aldım; sinirlerim gerilmişti. Kapı aceleyle açıldığında onun güzel yüzü görüş alanına girdi. Geniş bir şekilde gülümseyerek kollarını boynuma doladı.

“Tanrı’ya şükür buradasın,” diye boynuma doğru fısıldadı. “Seni özledim.”

* Karaktere takılan ‘Fuck Bunny’ lakabının kısaltması (FB), Facebook (FB) kısaltmasıyla karıştırılmıştır. (c.n.)

16. BÖLÜM

Jameson

“Merhaba.” Elimden tutup beni evine çekerken gülümsedim. Dokunuşu sıcaktı... Tanıdıktı. “Nasılsın?” diye sordum.

“Burada olduğun için artık iyiyim.” Beni kollarına aldığında ona bakarak gülümsedim. Aramızda asla bozulamayacak bir bağ vardı. Ardından ne yaptığımı fark ederek, kollarından uzaklaşıp doğruldum. Kollarında olmak bugünkü planlarımda yoktu.

Çabucak düzelmeden önce suratı asıldı. “Sabotajla ilgili yeni haber var mı?”

“Hayır, henüz yok.”

Bir süre izledikten sonra, bilen gözleri benimkilere dikildi. “Aklında bir şeyler var. Nedir?”

“Biriyle tanıştım.”

“Yapma.” Bana arkasını dönerek mutfığa doğru yürüdü ve su ısıtıcısını açtı.

“Elimde değildi.” Arkasından yürüyerek elimi ona dokunmak için uzatmıştım ki geri çekildim. Güvenli mesafeye doğru bir adım geri gittim.

“Elinde olduğunu ikimiz de bilirken bana elimde değildi deme.”

“Ona duyduğum çekim güçlü.”

“Fiziksel çekim mi?” diye sordu düz bir sesle.

UÇAKTAKİ YABANCI

Onu izlerken dudaklarımı büzdüm; her an tepesi atacak gibiydi. “Başta, evet. Sadece fiziksel olduğunu düşünmüştüm.”

Gözleri benimkileri buldu. “Ne kadar süre önce tanıştınız?”

“On iki ay önce.”

Yüzü öfkeyle çarpıldı. “On iki aydır biriyle mi görüşüyorsun?”

“Hayır,” diye parladım. “Onunla bir sene önce bir uçuşta tanıştım, zoraki konaklama yaparken birlikte bir gece geçirdik ve geçenlerde onunla yeniden karşılaştım.”

“Aman ne büyük mesele, Jameson. Bu arayı verdiğimizden beri birçok kadınla yattın,” diye kızgın bir şekilde karşılık verdi.

“Bu defaki farklı, Claudia,” dedim yumuşak bir şekilde.

Gözlerini sinirle devirip tekrar arkasını döndü.

“Tanıştığımızdan beri,” ne kadarını paylaşmam gerektiğinden emin olamayarak duraksadım. “Onu çok düşündüm, sonra da sanki ben...” Sesim yavaşça kesildiğinde cevabını bekler gibi ona baktım.

“Sanki sen ne?” diye sordu sonunda.

“Sanki onu o kadar istedim ki hayatıma bu yüzden geri geldi.”

Sert bir şekilde döndü. “Bu ne demek oluyor?”

“Sürekli aklımdaydı... sonra bir baktım ki ofisime çıkagelmiş.”

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerini devirdi. “Tabii ki çıkagelir, sen Jameson Miles’sın.”

“Tanıştığımızda kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Ona sahte bir isim vermiştim.”

“O zaman neden buradasın, Jameson?” diye sordu.

Boğazımda oluşan pişmanlık yumrusunu yutkundum. “Seninle her şeyi bitirmek için buradayım.”

“Sakın.” Beni işaret etti. “Bir arada tutmak için bu kadar çok uğraştığımız her şeyi fırlatıp atmaya yeltenme.” Gözleri yaşlarla doldu.

“Claud.” Yumuşak bir şekilde içimi çektim. “Birlikte iyi değiliz. İkimiz de işkoluğiz, dünyanın iki farklı ucunda yaşıyoruz ve ikimizden biri işini kaybetmedikçe bu asla değişmeyecek. New York’tan başka bir yerde yaşayamam.”

“Peki ya ben geri taşınısam?” diye teklif etti.

“Ve hayallerindeki işten vazgeçsen öyle mi?” İçimi çektim. “Benim için bunu yapmana izin veremem. Bu iş için ne kadar çok çalıştığını biliyorum.”

Bana bakmaya başladığında onu kollarıma aldım. “Rolünü destekleyebilecek birine âşık olman gerekiyor.”

“Oldum zaten,” diye fısıldarken bana sıkı sıkı tutundu.

Şakağını öperken gözlerimi kapattım. “Aynı kafa yapısına sahip olan iki kişi sonsuza dek süren bir ilişkide olamaz. Zıtlarımızla birlikte olmalıyız, Claud.” Onu biraz daha sıktım. “İki işkolik asla yürütemez. İkimiz de birbirimizle gerektiği gibi ilgilenemeyecek kadar fazla odaklı ve stresliyiz.”

Gözlerini bana diktiğinde derinlerde bir yerde haklı olduğumu bildiğini biliyordum. Gözleri yaşlarla doldu. “Beş yıllık planımıza ne oldu?” diye fısıldadı.

“Teoride iyi bir plandı da hadi ama... İkimiz de bu arayışımızda çok büyük bir ihtimalle dönüşü olmayacağını biliyorduk”

“Geri taşınacağım,” dedi yalvarırcasına.

Gözlerim onunkileri bulduğunda bunu söylemenin hiçbir kolay yolu olmadığını anlamıştım. “Artık çok geç. Emily’ye karşı duygularım var. Şu anda istediğim kişi o.”

Yüzünü öfkeyle buruşturdu. “Emily, öyle mi?” dedi dudak bükerek.

Onu izlerken çenemi kastım.

“Kim o? Ne iş yapıyor?”

“Banliyöden gelen normal bir kız sadece.”

Tiksinerek gözlerini devirdi. “Sen... normal bir kızla? Ne şaka ama... Sana yemek yapıp, üzerine titriyor ve emredilince de sikini emiyordur, değil mi?”

Öfkeme hâkim olabilmek için derin bir nefes aldım. “Bana iyi geliyor.”

“Ben sana iyi geliyorum,” diye karşılık verdi.

UÇAKTAKİ YABANCI

“İş arkadaşı veya çalışan olarak evet, bir eş olarak... o kadar da değil.”

Gözleri yeniden yaşlarla doldu.

“Ben senin için iyi değilim.” Omzumu silktim. “O kadar meşgulüm ki ben de senin için burada olamıyorum. Sen üzerine düşülmesini hak ediyorsun ama bunu New York’tan yapamam; yapamayacağımı biliyorsun. Bu durumun bir çözümü yok. Hayatlarımız farklı yollarda devam ediyor. İki CEO dünyanın iki farklı yerinde yaşayarak hem kariyerlerini yaşayıp hem de bir ilişkiye özen gösteremez. Bu imkânsız bir görev.” Söyleyeceğim şeyi dile getirmeye çalışırken duraksadım. “Onunla tanışana kadar... ikimizin de neyi kaçırdığını fark etmemiştim. Hem senin hem de benim.”

Gözleri benimkileri buldu.

“Keşke birisiyle tanıştığını bana söyleyen sen olsaydın, o zaman bunu söylemem gerekmezdi. Seni seviyorum, sen incitmek istediğim son insansın. Senin beni incitmeni tercih ederdim.”

Yürüdü ve öğrendiklerini değerlendirir gibi koltuğa çöktü.

Onu izlerken sessiz kaldım.

“O zaman şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Eve döndüğümde daireme taşınmasını isteyeceğim.”

Yüzü asıldı. “Ne?”

“Ayrıca ilişkimizi ilan edeceğim.”

Üzüntüyle başını eğdi. “Bu acele neden?”

“Beni bilirsin, benim için ya hep ya hiçtir.”

Gözyaşları içinde yüzünü buruşturdu. “Onunla evlenecek misin?”

Sessiz kaldım.

“Bana tanışmamızdan dört hafta sonra teklif etmiştin. Ona da...” İncinmiş sesi yavaşça kesildi.

Pişman olacağım bir şey söylememek için çenemi sıktım. Kafasını eğdiğinde, ağlamasını bir süre izledim. Kızmaya başlamadan önce gitmeliydim. “Ben gidiyorum.”

Kederli bakışları bana döndü. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Üzgün bir şekilde gülümseyerek onu kollarıma aldım. “Ben de seni seviyorum.” Uzun bir süre birbirimize tutunduk. Saçlarına doğru, “Mutlu ol,” diye fısıldadım.

“Sensiz nasıl mutlu olabilirim ki Jameson?” diye fısıldadı. “Gitme.”

“Gitmek zorundayım.”

Kollarından ayrılarak başka bir şey demeden döndüm ve Claudia’nın evinden çıktım. Beni bekleyen arabamın arkasına oturduğumda, araba ilerlemeye başlarken ciddiyle pencereden dışarı baktım.

Manzara yanımdan hızla geçerken, “Hoşça kal, Claudia,” diye fısıldadım. “Çok mutlu ol, bebeğim.” Paylaştığımız tüm güzel şeyleri düşününce boğazımda bir yumru oluştu. “En iyisini hak ediyorsun.”



Son bloğu hızla koşarak geçtim. Saat sabahın dördüydü ve ben New York’ta koşuyordum.

Bu şehri gece vakti seviyordum; gün ışığının sağlayamadığı bir huzuru vardı.

Dün gece havaalanında bolca viski içip tüm uçuş boyunca uyumuştum, o yüzden şu anda bir enerji topu gibiydim. Uçağım ikide inmişti, Emily’nin evine gitmek için çok geçti... Tabii bu beni buraya koşturmak için alıkoymamıştı.

Onun binasına yaklaşırken nefes nefeseydim, kafamı kaldırıp binaya baktıktan sonra interkoma doğru gittim. Parmağım onun zili üzerinde havada kaldı. Tereddüt ederken göğsüm inip kalkıyordu.

Saat dörttü ve yarın çalışması gerekiyordu.

Siktir, onunlayken kendime engel olamıyordum, bencildim. Onu gece gündüz istiyordum.

Caddeye doğru yürüdüm. Nefes almaya çalışırken ellerimi kalçalarıma koyarak kaldırım kenarındaki olukta dikildim. Yağmur damlaları düşmeye başladığında kafamı kaldırarak gökyüzüne baktım.

UÇAKTAKİ YABANCI

Yağmurda koşmayı severdim. İyice artmaya başladığında dönerek Emily'nin binasına baktım. Onun penceresine gelene kadar katları saydım.

Uzun koyu renk saçları yastığına yayılmış, biçimli vücudu sevdiği gibi kıvrılmış halde, beni her şeye ikna edebilecek gözleriyle yatağında uyuduğunu hayal ettim.

Yarın... Eh, aslında bugün...

Yağmur şiddetini artırırken kafamı yukarı kaldırıp penceresine doğru gülümsedim, sonra dönerek eve kadar olan uzun koşuma başladım.

Yarın Emily Foster'la her şeye sıfırdan başlayacaktım.



Emily

Güvenlik noktasından neredeyse hoplaya zıplaya geçtim. Jameson dün gece eve dönmüştü. Onu bugün görebilecektim. O kadar heyecanlıydım ki erkenden kalkmış, saçlarımı kıvrımıştım ve meşhur gri eteğimi giyiyordum.

Bir hafta, daha önce hiç bu kadar uzun gelmemiştii. Asansörle kendi katıma çıkarak masama geçtim.

Aaron, kahve fincanının üzerinden, "Selam," dedi.

"Sana da selam." Gülümsedim.

"O bakış da ne?" Sırıttı.

"Jameson döndü."

"Nereden biliyorsun?"

"Daha doğrusu umarım eve dönmüştür. Beni havaalanından aradığında baya sarhoştı, o yüzden umarım uçağa binebilmiştir."

Etrafa baktığımda fotokopi makinesi bölümünde Hayden'i gördüm. Bir grup kızla konuşuyordu. "Hayden'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Hımm." Bir anlığına düşündü. "Çok iyi değil. Molly onu eski işinden tanıyor."

"Neresiydi orası?" derken bilgisayarımı açtım.

"Birlikte *Gazette*'de çalışıyorlardı."

Gözlerim ona kaydı. "Molly, *Gazette*'de mi çalıştı?"

"Evet, yıllarca. Miles Medya onu ellerinden aldı."

Siktir. Aklımdan fesat bir düşünce geçti. Hayır, Molly olmaz. Saçmalama. Olamaz. Bunu düşünme bile.

Tristan'la beraber geçen hafta teorimi test etmiştik; haberimi Hayden'a ne zaman saat dörtten önce versem, ertesi gün *Gazette*'de basılmıştı. Kesinlikle arada bir bağlantı vardı. Hayden mı yoksa onun üzerindeki biri miydi, bunu bulmaya çalışıyorduk.

Tristan'dan gerçekten hoşlanmıştım; komik, akıllı ve erkek kardeşine göre çok daha yumuşak huyluydu.

"Paul'la dün gece neler oldu?" diye sordum.

"Ortaya çıktı." Aaron şüklüm püklüm bana baktı.

"Ah Tanrım," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Bana onunla yattığını söyleme."

Bilgisayarındaki tuşlara kuvvetle basmaya başladı. "Evet. Lanet olası pisliğe direnemiyorum."

"Onunla açık açık konuştun mu?"

"Hayır. Onu iş üstünde yakalamak istiyorum."

"O zaman neden hâlâ onunla yatıyorsun?" diye parladım.

"Tanrı aşkına, Aaron, kendini kullandırtma."

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, ben onu kullanıyorum." Kahvesinden bir yudum alırken gözlerini devirdi.

"Kimsenin siki o kadar iyi değildir," diye söylendim.

"Onunki dışında." Üzgün üzgün içini çekti.

"Öf." İrkildim. "Bana bir et bıçağı ver ve o aşağılık herifle beş dakika yalnız bırak. Eve götürmen için sana o kısmını alırım."

Güldü. O sırada telefonum çaldı. "Alo?"

"Merhaba Emily, ben Sammia."

"Ah, merhaba." İçim heyecanla doldu.

"Bay Miles hemen sizi ofisinde görmek istiyor."

Yüzüm kocaman bir gülücükle aydınlandı. "Hemen geliyorum." Telefonu kapatıp ayaklandım.

"Nereye gidiyorsun?"

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ah, biraz daha eğitime,” diye yalan söyledim.

“Tanrım, yakında bu kattaki herkesten daha kalifiye olacaksın.”

“Biliyorum.” Gülümsedim. “Sonra görüşürüz.” Asansörle en üst kata çıktığımda kapılar açıldı. Yüzümü sabit tutmakta zorlanıyordum.

Jameson buradaydı.

Koşmak istiyordum.

“Günaydın Emily.” Sammia gülümsedi. “Direkt içeri geç.”

“Günaydın. Tamam, teşekkürler.” İlerleyerek Jameson’ın ofisine yaklaştım ve kapısını çaldım.

Derin, kadifemsi sesi, “İçeri gel,” diye seslendi.

Kapıyı açtığımda gözleri, bugüne dek gördüğüm en iyi “gel beni becer” bakışıyla benimkilerle buluştu. Nefesim kesildi. Lacivert takımı ve bembeyaz gömleğiyle pencerenin yanında dikilirken mükemmel bir erkek örneği idi. Ne kadar göz alıcı olduğunu unutmuştum.

Yavaş, seksi gülüşüyle, “Merhaba,” dedi.

“Merhaba,” diye fısıldadım. Ona koşturmak için kendimi zor tutuyordum.

Aramızdaki hava çatırdadığında, bana doğru yürüyerek yüzümü ellerinin arasına aldı ve tamamen emerek ve biraz da dil kullanarak öpmeye başladı. Bacaklarımın, dizden aşağısının tutmadığını hissediyordum.

“Kadınımı özledim,” diye dudaklarıma doğru mırıldandı.

Gülümsedim. Atkuyruğumu eline üç kez dolayarak sert bir şekilde kafamı geriye yatırdı. Kalın dili köprücük kemiğimden geçerek boynumu yalamaya başladı. Boynumu dişlerken, “Beni özledin mi?” diye sordu. Bir zevk dalgası kanımda hızla akmaya başlarken irkildim. Tanrım, CEO tüm ihtişamıyla dönmüştü.

“Tanrım, evet,” dedim nefes nefese.

Beni tekrar öperken kapı açıldı. Tristan, “Selam,” diyordu ki aniden durdu.

T. L. SWAN

Jameson, atkuyruğumu bırakmadan, “Şimdi değil, Tristan,” dedi. Koyulaşmış gözleri benimkilerde sabit kalmıştı.

Bana bakış şekli yüzünden kalbim çılgınca atıyordu. Onda bir farklılık vardı... daha yoğun.

Tristan, “Üzgünüm,” dedikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

Jameson beni tekrar öptüğünde kafam tam da istediği gibi arkaya kaymıştı. “Bunu denemek istiyorum.”

“Neyi?” dedim nefesim kesilerek.

“Bizi.”

“Denediğimizi sanıyordum?” Kaşlarımı çattım.

“Hayır. Öncesinde sikişiyorduk. Şimdi seni istiyorum.”

Boynumu ısırduğunda inledim.

“Her şeyini istiyorum.” Kıcımlı kavrayarak beni hazır bekleyen sert aletine doğru çekti.

Ah Tanrım... evine hoş geldin.

Kalın dudaklarını öptüm. “Tamam.”

Yüzümü ellerinin arasına alarak bana baktığında ciğerlerimdeki hava boşaldı. “Bu gece. Benim evimde,” diye fısıldadı.

Kadınlığım beklentiyle zonklamaya başlarken yumuşak bir şekilde gülümsedim. “Evet.”

“Akşam yemeği için dışarı çıkmak ister misin?”

“Hayır, ben pişirmek istiyorum. Malzemen var mı?”

Kaşları çatıldı. “Alan’a bir şeyler aldırırım.”

“Hayır.” Somurttum. “Markete ben gitmek istiyorum.”

Nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi elleri vücudumda aşağı yukarı hareket ediyordu. “Limuzini al.”

Yüzümü buruşturdum. “Markete limuzinle gitmeyeceğim.”

Elimi tutarak takımının pantolonu içindeki devasa ereksiyonunun üzerine koydu. Onu kavradığımda gözleri arzuyla parladı. Altdudağımlı ısıtırken, “Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

“Tanrım, benim de.” Zorlukla nefes alırken kollarının arasından çıktım. “İşe geri dönmeliyim.”

UÇAKTAKİ YABANCI

Tanrım... Burada kalıp patronla sikişmek çok kolay olurdu.

“Alan’a arabayı sana getirmesini söyleyeceğim. Bundan sonra onu sen kullan.”

“Arabayı mı?” Kaşlarımı çattım. *Arabası mı vardı?*

“Kendininmiş gibi kullan.” Vücudumu kavrayıp kendi bedene sürttü. Tamamen kendi zevkiyle meşguldü.

“Arabaya sadece bugün malzemeleri almak için ihtiyacım var. Alan’ı rahatsız etme. Dairenden arabayı kendim alabilirim.”

“Bizim dairemizden.” Ciddi ciddi beni yemeye başlarken boynumu ısırduğında bedenimdeki tüm tüyler diken diken olmuştu.

“Ha?”

“Bana taşınıyorsun.”

“Ne?” Uyarılmamdan kaynaklanan sis geçici olarak kalkarken kollarından çıktım. “Ne dedin sen?”

Koyulaşmış gözleri neşeyle dans ediyordu. “Bunu yapacaksam, lanet olsun ki tam yapacağım.”

Ona bakakaldım. *Bu da neydi böyle?*

“Ben işimi yarım yapmam, Emily. Eğer benimleysen, benimlesindir.”

“Jameson,” diye fısıldadım. “Çıldırдың mı sen?”

“Bugün arka arkaya programlanmış toplantılarım var, yoksa seni şu anda masamın üzerine domaltmış olurdum.” Beni döndürerek kıcıma bir şaplak attı. “Şimdi bu dediğimi yapmadan işine geri dön.”

Kapıya doğru bakarken zorlukla nefes alıyordum. Bacaklarım iki yana açılmış halde masasına uzandığım bir görüntü aklımdan geçti. Bunu bana söyledikten sonra, doğru dürüst düşünmeyi nasıl başaracaktım?

“Evet, efendim.” Kapıya doğru yürümeye başladım.

“Ah, bir de Emily,” dedi emreder bir ses tonuyla.

Döndüm.

“Bugün bir ilişki yaşadığımızı duyuracağım.”

Ona bakarken kaşlarımı çattım. Kafam karmakarışık olmuştu. “Neden?”

“Çünkü spekülasyondan nefret ederim.” Gözleri benimkiler dikilirken duraksadı. “Ayrıca senin bana ait olduğunu herkesin bilmesini istiyorum.”

Ona bakakaldım. *Ha?*

Ona ait.

Hiçbir şey söylemedim... tamamen dilim tutulmuştu. “Ah.” Hâlâ ona bakıyordum. “Tamam, sanırım?” Dönerek girişe doğru yürüdüm. Aklım başımdan gitmiş bir halde, “Hoşça kal,” diye mırıldandım.

Ya Jameson Miles tamamen kafayı yemişti ya da ben paralel bir evrendeydim.



İki saat sonra, oturmuş bilgisayarına bakıyordum. Döndüğümde bu sabahki *Alacakaranlık Kuşağı* hakkında konuşmak için fazla kafayı yemiş haldeydim. Jameson’ın bana söylediklerini anlamaya çalışmak tüm vaktimi almıştı.

Açıkça aşırı derecede jetlag sorunu yaşadığı ve bir çeşit sanrıdan mustarip olduğu sonucuna varmıştım. Telefonum masada titremeye başladığında en sevdiğim harf ekranda göründü.

J.

Cevap verirken gülümsedim. “Merhaba, Bay Miles.”

“Kadınım nasıl?” Seksi sesi hattın diğer ucundan mırladı.

“Kendini iyi hissediyor musun?” Kaşlarımı çattım.

“Harika hissediyorum. Neden ki?”

“Sen çok...” Doğru kelimeyi ararken duraksadım. “Tuhaf görünüyordun.”

O kadifemsi sesiyle kahkaha attığında bunu kemiklerime kadar hissettim. “Tuhaf hissetmiyorum.”

“Ama tuhaf davranıyorsun.”

“Sadece yarın bir akşam yemeği planımız olduğunu söylemek için aradım.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Hangi akşam yemeği?”

“Medya Ödülleri,” diye cevap verdi sakince.

“Medya Ödülleri,” diye tekrar ettim.

“Evet, ben de öyle dedim.”

Mevcut partnerimin ağzından çıkan çılgın saçmalıklardan tamamen bihaber olan iki çalışma arkadaşşıma baktım. “Nerede?”

“Burada, New York’ta. Tüm ailem orada olacak. Herkesle tanışacaksın.”

Gözlerim dehşetle irileşti. “Şey, kıyafet zorunluluğu ne?”

“Resmi kıyafet.”

Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. “Burada hiç gece elbisem yok,” diye kekeledim. Aslında evimde de yoktu ama bunu bilmesine gerek yoktu.

“Sorun değil. Bu akşam eve birkaç parça şey gönderilmesini sağlarım, böylece ne giyeceğini seçebilirsin.”

Kafa karışıklığıyla başımı kaşıdım. Ardından, “Ben bir sonrakine gelirim,” dedim. “Seni evde, yatakta bekleyeceğim. Medya Ödülleri gerçekten keyif alacağım bir şey değil.”

“Emily,” dedi sakın bir şekilde.

“Evet?”

“Benimle geliyorsun.”

“Jay.” Sinirlerimin boğazımda yükseldiğini hissederken fısıldadım.

“Seni bu akşam göreceğim. Konferans aramam olduğu için biraz gecikebilirim. Alan, saat beşte arabanın ve dairenin anahtarlarını vermek için binanın yan girişinde seninle buluşacak.”

“Tamam.” Yanaklarımı havayla şişirdim. “Görüşürüz o halde.”

Telefonu kapatarak kafamı ellerimin arasına aldım.

Molly, “Ne?” diye sordu.

“Jameson kafayı yedi.”

“Neden?”

“Yarın akşam tüm ailesiyle birlikte bir ödöl yemeğine gitmemi istiyor.”

Hem Aaron hem de Molly'nin gözleri irileşti. "Ne?"

"Ayrıca kullanmam için bana arabasını verdi ama New York'ta bir market nerede var onu bile bilmiyorum."

"Ah, Beşinci Caddede'dekine gitmelisin."

"Ee, oraya nasıl gideceğim?" Kaşlarını çatıttım.

"Benim yolumun üzerinde. İstersen seninle gelebilirim, oradan da metroya binerim," dedi Molly.

"Emin misin?"

"Evet, bu hafta zaten çocuklar bende değil. Yapacak bir şeyim yok."



Saat öğleden sonra beş olmuştu ve işimizi bitirmiştik. Miles Medya binasının ön kapılarından çıkarken, Molly koluma girerek, "Arabanın nerede olacağını söyledi?" diye sordu.

"Yan taraftaki çıkışta."

"Peki ne pişireceksin?" diye sordu.

"Hımm, bebek havuçlu, brokolili, mantar soslu pirzola."

"Hımm, leziz. Şanslı piç kurusu. Keşke biri gelip bana da o boktan pişirse."

"Aynen." Köşeyi dönüp ileri baktığımızda ikimiz de yerimizde aniden durduk. "Bu ne lan?" diye fısıldadım.

Alan, zaman makinesine benzeyen bir şeyin yanında dikiliyordu. Gözlerim korkuyla irileşti.

Siyah, alçak ve bugüne dek gördüğüm en sportif görünümlü arabaydı. Magnezyum alaşımlı jantları bile tek başlarına büyük ihtimalle ortalama bir arabadan daha pahalıydı.

Alan sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, Emily."

Arabaya, sonra da ona döndüm, ardından yanından geçen insanlara baktım. "Merhaba."

Bana bir anahtar ve kart uzattı. "Bu araba için, bu da daire için yeni anahtarın."

Elimdekilere bakmaya başladım. Kan yüzümden çekilirken, "Araba bu mu?" diye fısıldadım.

UÇAKTAKİ YABANCI

Tepkime karşı gülümsedi.

Molly elini ağzının üzerine koyarak, burada olduğunu hatırlatmak ister gibi gergin bir şekilde gülmeye başladı. “Bu arkadaşım Molly,” diyerek onu tanıttım.

Molly, “Merhaba,” diyerek gülümsedi.

“Bay Miles dairenizden eşyalarınızı taşımak için sizinle bir zaman belirlememi istedi.”

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Ne?”

“Cumartesi sabahı sizin için uygun mu? Bir paketleme şirketi ayarlayabilirim.”

Gözlerim bana kocaman gözlerle bakan Molly’ye kaydı. Tamam, burada ne sikim dönüyordu? “O konuda sana dönüş yapacağım,” diye cevap verdim.

Nazikçe gülümsedi. “Tamam.” Arabanın kapısını açtı. “Belli ki düz vites kullanmayı biliyorsunuz.”

“Sadece bir dakika bekler misin?” Parmağımı havaya kaldırdım. “Bir dakika.”

Onlara arkamı dönerek Jameson’ın numarasını çevirdim.

“Alo,” dedi seksi mırılamasıyla.

“Bu ne çeşit bir araba Tanrı aşkına?” dedim sessizce.

“Bir *Bugatti*.”

“O da ne?” Arkamı dönüp arabaya bakarken fısıldadım.

“Bir Bugatti Veyron. Sınırlı üretim.”

Kızgın bir şekilde, “Ben bunu süremem,” diye fısıldadım.

“Neden?”

“Şey...” Telaşla etrafıma bakındım. “Çok iyi bir sürücü değilim, Jameson. Kesin bu şeyi bir yere çarparım.”

Güldüğünde sesi derin ve kadifemsiydi; beni gülümsetmeyi başardı.

“Seni temin ederim, Emily, o arabayı herkes sürebilir. Resmen kendi kendini sürebiliyor. Rahatla. İyi olacaksın.”

“Araban olduğunu söylediğinde, bir Toyota’n olduğunu kasettiğini sanmıştım... normal bir insan gibi,” diye kekeledim.

“Ya kaza yaparsam?”

T. L. SWAN

“Sen yaralanmadığın sürece umurumda değil.”

“Jameson,” diye fısıldadım.

“Bebğim, şu anda yirmi tane insanla bir personel toplantısında'yım. İhtiyacın olan neyse al, evde görüşürüz,” dedi sakince.

Tüm personelinin dinlediğine dair bir görüntü gözümün önüne gelince, “Aman Tanrım,” diye bağırdım. “Görüşürüz.” Hızla telefonu kapattım.

Alan ve Molly'ye geri döndüğümde bir şey söylemem için ikisinin de beni beklediğini gördüm. “Görünen o ki Jameson tamamen çıldırmış,” diye fısıldayarak zaman makinesine bir bakış attım.

Alan kıkırdarken, Molly inanamaz bir şekilde arabaya bakıyordu.

“Toyota'sı olduğunu zannetmiştim,” diyerek irkildim.

Alan gülümseyerek sürücü kapısını açtı. “Bay Miles'ın Toyota'yla işi olmaz, Emily.”

Arabaya bindiğimde Molly de yolcu koltuğuna yerleşti.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Alan.

“Vegas'a.” Molly güldü. “Vegas'a gidiyoruz. Bu arabanın değeri nedir, Alan?”

“Yaklaşık iki milyon dolara geldi, sanırım.”

“Hasiktir,” diye bağırdı Molly tiz bir sesle. “Sen de atla Alan; gerçekten de lanet olası Vegas'a gidiyoruz.”

Kafamı direksiyonun üzerine koyarak kahkahaya boğuldum. “Bu inanılmaz.”

“İyi olacaksınız.” Alan gülerken eğildi ve arabayı çalıştırdı. Araba, bir kedi gibi mırlamaya başladı. “Sinyal, fren, geri vites.” Tüm gösterge ve düğmeleri işaret etti. “Ağırdan alın. Çok hızlıdır.” Kapıyı kapattığında sinyal verdim.

Molly'nin heyecanla çığlık atma ve gülme sesleri eşliğinde yavaşça trafiğe çıktım. Alan'ın görüş açısından çıkar çıkmaz, ben de kahkahalara boğuldum. “Ne sikim oluyor lan burada?” diye bağırdım.

UÇAKTAKİ YABANCI



İki saat sonra Jameson'ın binasının yeraltı otoparkına girdim. O lanet olası limuzini neden kullandığını anlamıştım; bu şehirde park yeri bulmak insana kafayı yedirirdi. En sonunda, ben ihtiyacım olanları alırken Molly otoparkta arabada beklemişti, sonra da onu eve bırakmıştım. Birisi arabayı çalacak diye korkudan ödüm patlamıştı. Alan bekliyordu, beni park edeceğim yere doğru yönlendirdi.

"Teşekkür ederim." Bagajdan malzemeleri alırken gülümse dim. "Bu gösterişli bir araba," diye kekeledim.

Paketleri benden alırken sırtı, ardından asansöre doğru yürümeye başladık.

"Arabayı kilitledin mi, Emily?" diye hatırlattı.

"Ah tabii." Dönerek anahtarı uzattığımda araba kilitlenirken biyledi. Kıkırdadım. "Ups."

Asansöre bindiğimizde sessiz kalarak dümdüz karşıya baktı.

"Ne zamandır Jameson için çalışıyorsun?" diye sordum.

"On yıldır."

"Ah." Kaşlarımı çattım. "Bu oldukça uzun bir süre."

Gülümsedi. "Evet, bana çok iyi davranır."

En üst kata ulaştığımızda Alan kapıyı açarak içeri girdi ve malzemeleri tezgâha bıraktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Bay Miles hâlâ toplantıda. Gelmesine en az yarım saat daha var."

Gözlerimi ona diktiğimde, ona esrarengiz Bay Miles hakkında sormak istediğim bir milyon soru vardı. "Gün içinde onunla sık sık konuşur musun?" diye sordum.

"Hayır." Fikri eğlenceli bularak gülümsedi. "Kişisel asistanıyla devamlı iletişim halindeyim."

"Ah."

"Masözün yedide gelmesi bekleniyor." Saatine göz attı. "Kadın için beklememi ister misin?"

"Kadın mı?" Kaşlarımı çattım.

“Ah.” Kendisini düzeltti. “Artık bir erkek, değil mi?”

İçimden bir ses Alan’ın Bay Miles hakkında belli ettiğinden daha fazla bilgisi olduğunu söylüyordu.

“Hayır, sorun değil. Onu içeri ben alırım.” Sahte bir şekilde gülümsedim. “Teşekkür ederim.” Ona kapıyı gösterdim.

“Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.” Gülümsedi.

“Tamam, teşekkürler.”

Mutfağa giderek malzemeleri yerlerine kaldırdığım sırada kapı zili çaldı. İnterkoma basarken, “Kim o?” dedim.

“Merhaba, masaj için geldim.”

“Yukarı gelin.”

Kapıyı açarak adamın gelmesini bekledim. “Merhaba.” Gülümsedi. “Geçen seferki odaya mı?”

“Evet, lütfen.”

Eşyalarını yerleştirmek için koridorda ilerledi.

O anda kapı açıldı ve Jameson görüş alanıma girdi. Onu bir takım elbise içinde gördüğüm her seferde tam olarak kim olduğunu hatırlıyordum. Gücün ta kendisi.

“Merhaba.” Beni kollarına alırken gülümsedi.

“Merhaba.” Dudakları benimkilerin üzerinden geçtiğinde dokunuşuyla eridiğimi hissettim. “Araban çok gülünç.” Gülümsedim.

Eliyle çenemi tutarken kıkırdadı; sonra beni daha şiddetle öpmeye başladığında ellerim kalın boynuna dolandı.

İnterkomun sesi yeniden duyuldu.

“Tanrı aşkına, burası havaalanı gibi olmaya başladı,” diye fısıldadım, öpücüğüm yarıda kesildiği için sinirlenmişim.

“Ah, gelenler elbiselerini getiren stilistlerdir,” dedi.

“Masörün en sondaki odada hazır.”

Beni yeniden öptü. “Sen onları içeri al ve ne istersen seç.”

Gözlerim onunkileri araştırırken, “Jay,” diye fısıldadım. Onda bu değişim kafamı karıştırıyordu.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Fazla seç.” Kıçımı kavradı. “Hızlıca duş alacağım.” Koridor-da gözden kaybolduğunda ben de kapıyı açtım.

Göz alıcı elbiselerle dolu kocaman bir askılığı ittiren, göz ka-maştırıcı iki kadını görünce suratım asıldı. “Merhaba.” Biri uzun, koyu renk saçlarıyla uzun boyluydu; diğeri sarışın ve güzeldi. İki-sinin de modaya uygun, kendine güvenen bir havası vardı.

“Merhaba, Bay Miles birkaç elbise sipariş etti,” dedi sarışın olan. “Ben Celeste, bu da Saba.”

“Evet, lütfen içeri gelin,” dedim utanmış bir şekilde. “Ben Emily.” El sıkıştık.

Tanrım, bu bokları denerken beni izleyeceklerini söyleme-yin. Ne kadar küçük düşürücü. “Bu taraftan.” Onlara oturma odasını gösterdiğimde, ayakkabıları ve aksesuarları boşaltmaya başladılar; bense mal gibi izliyordum. Bunların tamamı çok aşırı görünüyordu.

“Bir dakika içinde dönerim.” Gülümsedim.

Dönerek yatak odasına ilerledim, banyoya daldığımda Jay’i duşun altında yıkanırken buldum. “Ne haltlar oluyor burada?” diye panikle fısıldadım.

“Ne?” Her şeyden bihaber halde kaşlarını çattı.

“İki *Penthouse* modeli kılıklı kadın dışarıda, benim için fazla egzotik görünen bir dünya elbise getirmişler. Ayrıca lanet olası bir uzay aracına benzeyen bir araba kullanıyorum, sen buraya taşınacağımı söylüyorsun, lanet olsun kafayı yiyorum Jameson,” diye hızla sıraladım.

Musluğu kapatırken sırtıttı. “Sadece dışarı çıkıp beğendiklerini seç Emily. Fazla düşünme bunu.”

“Fazla düşünme bunu,” diye fısıldadım. “Çoktan fazla düşündüm.”

Gelişigüzel bir şekilde, “*Düşünüldüm* diye bir kelime yok,” derken kendini kuruluyordu.

İlgisizliği karşısında, “Aman T-tanrım,” diye telaşla kekeledim. Ardından hışımla çıkarak stilistlerin yanına döndüm.

T. L. SWAN

Kıyafet askılığının yanında dikilerek, “Üzgünüm,” dedim. Parmaklarımı ön tarafta gergince kıvrıyordum.

“Bana tarzınızdan bahsedin.” Sarışın kadın gülümsedi. “Sizi öne çıkaran nedir?”

Kadına bakakaldım. Ah Tanrım. Bu kahrolası saçmalık da neydi? “Hımm.” Askıdaki elbiselere baktım.

Esmer, “Sizi canlandırıp seksi hissettiren nedir?” diye coşkuyla sordu. “Hayatınızı en iyi ne zaman yaşıyorsunuz?”

Ah Yüce İsa... bu olmasın. “Ben sadece,” kıyafet askısını işaret ettim. “Ne beğendiğime bir bakayım.”

Elbiseleri gözden geçirmeye başladım. Vay be... hepsi de güzeldi.

“Beğendiğin bir şeyler var mı, tatlım?” Jameson’ın derin sesinin arkamdan mırladığını duydum.

Arkamı döndüğümde onu beline beyaz bir havlu sarılmış halde buldum. Saçları ıslaktı, bronz tenli kasları şişkindi. Lanet olası bir şekilde yenilebilir görünüyordu.

İki sürtüğün gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Gözleri Jameson’ın bedeninden aşağı inerken ikisi de, “Merhaba, Bay Miles,” diye kekeledi.

“Merhaba.” Seksi bir şekilde gülümsedi.

İfadesiz bir suratla ona baktım. Ciddi miydi bu adam? “Emin değilim. Hepsini beğendim,” diye tersleyerek askıya döndüm.

Siktiğimin havlusuyla gelmiş... sırada ne vardı?

Of.

Arkama gelerek bir elini kalçama koyarken diğeriyle de askıdakileri incelemeye başladı. “Bunu, bunu... ve bunu alacağız.” Askılığın kalanını gözleriyle taradı. “Şu sıradan itibaren hepsini.”

“Evet, efendim,” dedi ikisi de coşkuyla.

Jameson’ın gözleri ayakkabılara ve sehpaye serdikleri iç çamaşırlarına kaydı.

“Tüm iç çamaşırlarını ve Emily’nin seçtiği ayakkabıları alacağız.” Gözleri bana döndüğünde gülümseyerek eğildi ve beni

UÇAKTAKİ YABANCI

İki kadın da izlerken nefeslerini tutmuştu.

Jameson'ın eli kıcıma inerek sertçe sıktı. Masajı için yavaşça koridora ilerlemeden önce, "Tanıştığımıza memnun oldum, kızlar," dedi.

Koridorda gözden kaybolmasını huşu içinde izleyen kızlara döndüm.

Tanrı aşkına.

Sanırım az önce gerçek Jameson Miles'la tanışmıştım... tüm ihtişamıyla.

17. BÖLÜM

Aşırı yüklenmiş zihnimle, mantar sosunu karıştırıyordum.

Jameson'da bir farklılık vardı... *Alacakaranlık Kuşağı* tarzında bir farklılıktan bahsediyordum. Bunun iyi bir şey mi yoksa bizim için sonun başlangıcı mı olduğundan emin değildim. Tam onun eski tuhaflığına alışmıştım ki bahisleri yükseltmişti.

Masör daha yeni gitmişti, Jameson üzerindeki yağdan kurtulmak için yeniden duştaydı. İçeri girmemiştim; seks yapmamızla sonuçlanacaktı ama yemek neredeyse hazırды... Hem beyin hücrelerim zevkle uyuşmadan önce onunla konuşmak istiyordum.

Onunlayken bu çok sık başıma geliyordu.

Havlusuyla geri geldiğinde gözleri odanın karşısından beni buldu. Bana yavaş, seksi gülümsemesini gönderdi.

“Ziyaretçilerimiz varken üzerinde sadece bir havluyla gezinmez misin?” diye patladım.

Sırttı.

“O iki sersem satış görevlisi, evlerinde tam da şu anda seni beyaz havlunun içinde hayal ederek vibratörleriyle âlem yapıyorlar.” Gözlerimi devirdim. “En iyi,” söylediğimi vurgulamak için parmaklarımı havaya kaldırdım, “hayatlarını yaşıyorlar.”

Beni kollarına alırken kıkırdadı. “Kıskandın mı?”

“Evet, aslına bakarsan kıskandım. Diğer kadınların sana

UÇAKTAKİ YABANCI

bakmasından hoşlanmıyorum. Birilerini bıçaklamak istememe sebep oluyor,” dedim sosu karıştırırken. “Diğer kadınların etrafındayken seksi gülümsemeleri de kes.”

Bana arkamdan sarılırken dudakları boynuma indi. Ereksiyonunu kışımında hissedebiliyordum. “Yatağa gidelim.”

“Hayır, önce yemek yiyeceksin.” Mutfak tezgâhını işaret ettim. “Otur.”

Gözleri neşeyle dans ederken dediğimi yaptı. Yemeğini önüne koydum. “Hımm, iyi görünüyor.” Gülümsedi.

Yanına oturarak yerken onu izlemeye başladım. “Neden Alan’a eşyalarımı buraya taşımasını söyledin?”

Etini çiğnedi. “Çünkü buraya taşınmanı istiyorum.”

“Ne zamandan beri? Bunun hakkında hiç konuşmadık.”

“Evet, konuştuk.” Ağzındakini yuttu. “Bu sabah konuştuk.”

“Ne zaman?” Kaşlarımı çattım.

“Sana bunu denemek istiyorum dediğimde tamam dedin.”

Zihnim tamamen karışmış şekilde ona bakakaldım. “Jameson, benim zihnimde *bunu denemek*, toplum içinde el ele tutuşmak ve randevuya çıkmak demek. Belki bir de ailelerimizle tanışmak.”

Beni izlerken kaşlarını çattı.

“Bu ani değişim neden? Geçen hafta, sana âşık oluyorum diye bana kızdın. Bana sinirlenme diye seks sonrası sana bakamıyordum bile.”

Şarabından bir yudum alırken açıkça sinirlenmişti. “Beni sevmediğini söylemiştin. Şimdi sevdiğini mi söylüyorsun?”

“Konumuz bu değil. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Bunu denememizi istiyorum.” Omzunu silkti. “O yüzden bugün planlarımı harekete geçirdim.”

“Planların mı?” Kaşlarımı çattım. “Ben ticari bir işlem değilim, Jameson. Önce benimle konuşmadan planlarını harekete geçiremezsin. Onlar sadece senin planların değil, anlarsın ya.”

T. L. SWAN

Etkilenmemiş bir şekilde çenesini sıkarken gözleri benimkilere dikildi.

“Bu ilişkide iki kişi var, Jay... ve seni sevmem, beni kontrol edebileceğin anlamına gelmiyor.”

“Bunu biliyorum,” diye parladı. “Yani şimdi de beni seviyor musun? Kararını ver artık, kadın.”

“Konuyu değiştirmeyi kes. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?”

“Evet, Emily.” Okul müdüründen fırça yiyormuş gibi içini çekti.

“Sadece bu ani duygu değişikliğinin sebebini anlamıyorum.” Omzumu silktim. “Bu tuhaf.”

“Duygularım hiç değişmedi. Değişen şey durumum.”

“Bu da ne demek?” Kaşlarımı çattım.

Dışarı derin bir nefes verdi. “Londra’da gidip Claudia’yı gördüm.”

Ah hayır, eski sevgilisi. Bunu bilmemem gerekiyordu. Anlamazlıktan gelsem iyi olacaktı. “Claudia da kim?”

“Eski sevgilim.”

Dilimi tutmak için kendimi zor tutarak kaşlarımı çattım. *Sakin davran, sakın davran.*

“Ondan ayrıldım.”

Gözlerimin dehşetle irileştiğini hissettim. “Ne diyorsun be?” diye parladım. “Onunla hâlâ beraber miydin?”

“Hayır ama birbirimize kimseyle ciddi olarak çıkmayacağımıza dair söz vermiştik.”

Kendime hâkim olmaya çalışırken soğuk terler dökmeye başladığımı hissettim. “Neden?”

“Çünkü birkaç yıl içinde tekrar bir araya gelmeyi planlamıştık.”

Biliyordum, daha o zamanlar garip bir şeyler olduğunu anlamıştım. Kahretsin, tehlike işaretlerini neden görememiştim? Kadehimde kalanı ona bakarak fondip yaptım. Tanrım, işte bu bir haberdi. *Kötü haber.*

“Ona, sana karşı güçlü duygularım olduğunu söyledim.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Öyle mi?” Minik bir parça umut göğsümde belirirken kaşlarımı çattım.

Gülümseyerek bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Evet.”

“Başka ne söyledin?” diye sordum sakince. İkisi hakkında milyon tane soru sormak istiyordum.

“Aramızdakilerin bittiğini.”

“Onu seviyor muydun?”

“Evet.” Bu ifade üzerinde düşünür gibi duraksadı. “Kendi çapımda, seviyordum. Şimdi dönüp baktığımda, ilişkimizin asla normal olmadığını fark ediyorum. Bizimkisi gibi değil.”

Dilim tutulmuş bir halde ona bakıyordum. En sonunda dürüst olduğu için minnettardım ama aynı zamanda birlikteliklerinin açık bir ilişkiye dayanabilecek kadar güçlü olmasından dolayı dehşete düşmüştüm. Ben bunu asla yapamazdım. “Bizim ilişkimizin normal olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

Gülümseyerek eğildi ve beni yumuşak bir şekilde öptü. “Sen düşünmüyor musun?”

“Hayır. Bana göre ilişkimiz heyecan verici, harika ve egzotik.” Gözlerimi ona diktim. “Normal çok çabuk sıkıcı hale gelir, Jameson.”

“Ona, seninle bir gelecek inşa etmek istediğimi söyledim.”

Pekâlâ, bu kulağa biraz daha iyi geliyordu. Gülümsememi tutmak için çabaladım.

“Ayrıca ona karşılaştığımız günden beri sana karşı duygularım olduğunu ve şu andan itibaren birlikte olmak istediğim tek kadının sen olduğunu söyledim.”

Kocaman, şapşal bir gülümseme bu defa yüzüme yerleşti. “Ona motorlu spor ayakkabılarım olduğunu da söyledin mi?” diye fısıldadım.

Kıkırdadı. Eliyle yüzümü avuçladığında gözleri özel bir şeylerle parlıyordu. “Söyledim.”

“Bunlar ne demek oluyor, Jay?” Gözlerim onunkileri araştırdı. “Bizim için.”

T. L. SWAN

“Tamamen seninim demek oluyor.” Omzunu silkti. “Eğer beni istersen.”

Ne? *Tamamen benim mi?*

Şokla gözlerimi kırıştırdım. “Bunca zaman kendini benden geride mi tutuyordun?”

“Evet ve artık bunu daha fazla yapamıyorum.”

“Peki, bu ne anlama geliyor... bizim için?”

“Bu senin buraya taşınmanı istediğim ve artık tam gaz ileri gideceğimiz anlamına geliyor.”

“Acelemiz ne?” Kaşlarımı çattım. “Yavaş yavaş ilerleyemez miyiz?”

Eğilip beni yumuşak bir şekilde öptü; sonra büyük mavi gözleri benimkileri buldu. “Ben işlerimi yarım yapmam, Emily.”

“Yani?” diye fısıldadım.

“Yani benim kadını, benim dünyam demektir.”

Ciğerlerimdeki hava dışarı çıkarken ona bakakaldım.

“Sıkı çalışırım... Ama çok daha sıkı severim.”

Kalp atışlarımı kulaklarımda hissedebiliyordum. Bunlar gerçekten yaşanıyor muydu?

“Sana âşığım, Emily Foster.” Eğilerek beni yumuşak bir şekilde öptü. Dili, açık dudaklarımdan arasından öyle girdi ki boğazımda bir yumru oluştu. “Elimde değil. Durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Sanırım seni Boston’daki ilk gecemizden beri seviyorum. Benimle kaldın. Bununla savaştım ama yine de seni unutamadım. Sevdalı bir aptal gibi, bir yıldan fazla süredir fularını yanımda taşıyorum.”

Ona bakıyordum.

“O yüzden tam gaz ileri gitmek istiyorsam beni bağışla. Bu aceleyle alınmış bir karar değil. Uzun bir süredir yaklaşıyordu, şimdi ise bunu ileriye götürebilecek pozisyona geldiğime göre daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum. Seni benimle istiyorum. Yanımda.”

Beynim en sonunda olanları yakalarken ona bakakalmıştım.
Bu da ne...?

UÇAKTAKİ YABANCI

Hasiktir.

Çatalını ve bıçağını eline aldı. “Şimdi benim için pişirdiğin bu güzel yemeği yiyeceğim, sonra da seni yatağa götürüp bana âşık olmamanla ilgili söylediğim her şeyi unutturacağım. Sonra da, umarım ki sen de bana karşı duygu benzeri bir şeyler beslediğini göstereceksin.”

Kalbim göğüs kafesimde büyürken gülümsedim.

“Tamam mı?” Yemeğinden bir lokma alırken sordu.

“Tamam.” Titreyen elimle şarabımdan bir yudum aldım. Ardından yemeğime bakarak sııttım.

Mantar sosu... yeni aşk iksirim.

Abrakadabra.

Jameson Miles az önce lanet olası aklımı başımdan almıştı.



Yatakta dönerek uzandığımda kaşlarımı çattım. Jameson yanımda değildi. Saate göz attığımda 03.33 olduğunu gördüm. Neredeydi?

Yataktan çıkıp erkeğimi arayarak koridorda ilerledim. Mutfak ışığı açıktı.

Hımm ama Jay yok.

Dairenin diğer ucuna yürüdüğümde ofisinden gelen ışığı görerek parmak uçlarımda koridorda ilerledim.

Jameson masasında oturmuştu. Odayı aydınlatan bilgisayar ekranına gözlerini dikmiş bakarken, başparmağını altdudağının üzerinden ileri geri geçirip duruyordu.

Onu izleyerek sessizce kapıda durdum. Kaşları derin bir konsantrasyonla çatılmıştı.

Onu gecenin bir vakti uyandıran neydi? Ne için endişeleniyordu?

Beş dakika boyunca sessizce onu izledim. Ondan yayılan endişeyi hissedebiliyordum. En sonunda daha fazla dayanamadım. “Selam,” diye fısıldadım.

İrkilerek yukarı baktı. “Merhaba, tatlım.” Yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Yanına yürüyerek omzunun üzerinden ekrana baktım. Gide düşüşe geçen kırmızı çizgili bir grafik vardı.

Hisse Senedi Değeri: Miles Medya

Siktir.

Kucağına tırmanarak yumuşak bir şekilde dudaklarını öptüm. “Uyuyamadın mı?”

Elini çıplak sırtımdan aşağı kaydırды. “İyiyim.”

Ancak iyi değildi, şirketinin değeri yere çakılıyordu. Ailesi bugün kaç milyon kaybetmişti? Önümdeki grafiğe bakarak, “Haber var mı?” diye sordum.

“Neyle ilgili?”

“Davayla?”

Kafasını iki yana salladı. Gözleri grafiğe geri dönerken çenesi öfkeyle atmaya başladı.

Öfkeli bir endişe topu gibiydi; neredeyse acısını hissedebiliyordum. Ona bunları bir an için bile olsa unutturmalıyım. Boynunu öpüp ardından köprücük kemiğini yavaşça dişlediğimde gülümsedi.

Zemine, bacaklarının arasına indim. Elini saçlarımdan arasından geçirirken bana bakıyordu. Aramızdan bir duygu geçti, açıklayamadığım bir elektrik...

“Uzaktayken seni özledim,” diye fısıldayıp yavaşça çamaşırını indirdim.

Bana yumuşak bir şekilde gülümserken aletini öptüm. Onaylarcasına kasıldı. Onu ağzıma alırken, “Erkeğimi özledim,” diye fısıldadım. “Bedenim seni özledi.” Nerede olduğunu, kim olduğunu ona unutturmalıyım. Bu stresten kurtulmalıydı. Şu anda, on iki ay önce tanıştığı, aklını başından alan, düşünmeden hareket eden o kadın olmalıydım.

İçine derin bir nefes çekip bana yer açmak için bacaklarını iyice açtı.

Bedeninin kimsenin görmediği, en özel parçasını emerken gözlerimiz kilitlendi. Kalın ve sertti. Sertleşmiş uzunluğunun

UÇAKTAKİ YABANCI

üzerindeki her damarı görebiliyordum. Aletini yalayıp ardından dilimi ucunda çevirdiğimde, bedeninde hızlı akan bir nehir gibi dolanan arzuyu neredeyse duyabiliyordum.

Onu izleyerek, "Ağzımı sik," diye fısıldadım.

Gözleri koyulaştı.

"Saçlarımı ellerine dola ve ağzımı sik," diye mırıldandım ağzım aletin etrafındayken.

Gözleri ateşle dans ederken iki eliyle saçlarımı kavradı ve kendini sertçe ileri ittirdi.

Zevk sıvısının ağzıma fışkırmasıyla gözlerimi kapatarak inledim.

Sikini boğazımın derinlerine doğru kaydırmaya başladığında etrafında mırıldandım. Ellerim ve dizlerim üzerinde, erkek arkadaşımın masasının altında, çıplak olarak nasıl görünüyordum acaba? Ben uyarılmamın etkisiyle bacaklarımı aralarken kendini tamamen ağzıma itmeye başlayarak inledi. Sertçe onun üzerinde çalışmaya devam ediyordum ve yumruğum da ağzımın hareketlerini takip etmeye başladı.

Sert olmasına ihtiyacı vardı.

Kasıldığında, karnındaki tüm kasların hareket ettiğini görebiliyordum. Bacaklarını iyice açarak hayalarını elime aldım.

"Siktir," diye inledi.

"Gel," diye fısıldadım. "Boşal. Seni içmek istiyorum."

Gözleri kafasında arkaya doğru dönerken hepsini almama izin verdi.

Ağzım etrafındayken gülümsedim. Onu böyle dağılmış hale getirdiğim zamanları çok seviyordum. Sanki havada süzülüp özel bir ayrılmayla izliyor gibiydim.

Tek bir seyirciyle gezegendeki en iyi pornoydu.

Karnı kasıldı. Boğazımdan aşağı boşalırken gülümsedim. Öğürmemek için odaklandım. Bu kadar büyük bir aletle zordu ancak açılan gözleri alev alev yanıyordu... o anda tüm korkularım dindi.

İşte sevdiğim şey buydu. Bende açığa çıkardığı aynı dizginsiz arzuyla Jameson'la sevişmeyi seviyordum. Daha önce hiç bu kadın olmamıştım ama onunla... bu doğaldı. Sanki cinselliğimdeki eksik halka oymuş gibiydi. Bu gece erken saatlerde çoktan seks yapmıştık, o seferinde samimi ve sevgi doluydu. Şimdiki gibi olmasa da aynı derecede önemliydi.

Onu emmeye devam ederek güzel bedenini tükettim ta ki beni yukarı çekip kucağına oturtana dek.

Dudakları benimkileri bulduğunda, ağzımda kendini tadınca inledi.

Ona bakmak için geriye çekildiğimde aramızdaki hava elektrikle çatırdadı ve gözlerimiz kilitlendi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Gülümseyerek dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Öpücüğümüz çaresizdi, ayağa kalkarak beni koridordan yatağa taşıırken ona sıkı sıkı tutundum.

Bağımız derindi.

Çok derindi.

Hayatımda ilk kez, evimde hissediyordum.



Oturmuş, Hayden'in caddeden karşıya geçerek, içinde bizim de olduğumuz kafeye doğru yürümesini izliyordum. Elinde bir evrak çantası taşıyordu. Öğle yemeği molasında evrak çantasına neden ihtiyaç duyuyordu ki? Bu adam çok şüpheliydi.

“Hayden’i ne kadar zamandır tanıyorsun, Moll?” diye sordum.

Aaron bir yandan pipetiyle içeceğinden bir yudum alırken diğer yandan dinleyip Hayden’i izliyordu.

Üçümüz de en sevdiğimiz öğle yemeği mekânında, pencere kenarındaki bankta oturuyorduk.

Molly dudaklarını bir tarafa doğru büzdü. “Yaklaşık sekiz yıldır sanırım.”

“Aaron eski işinde onunla beraber çalıştığınızı söyledi.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Evet.” Hayden’i izlerken tostunu çiğniyordu. “Benimle birlikte *Gazette*’de çalışıyordu.”

Dikkatimi tekrar adamı izlemeye yönelttim. “Biliyor musun, onun bir işler karıştırdığını düşünüyorum.”

“Hiç şaşırmazdım.” Peçetesiyle ağzını sildi.

“Neden öyle dedin?” diye sordum.

“*Gazette*’den kovulmuştu.”

“Ne sebepten?” Aaron kaşlarını çatı.

“Tam olarak bilmiyorum ancak dediklerine göre bir telefon dinleme skandalına karışmış.”

“Ne?”

“Anlaşıldığı gibi.” Gözlerini devirdi. “Ve bu da tamamen bir spekülasyon ama iş arkadaşlarından birinin telefonunu dinleyip haber ipuçlarını çalarken yakalanmış.”

Gözlerim irileşti. “Gerçekten mi? Kimin?”

“Keeley May diye bir kızın.”

“Ah evet, kızıl saçlı olan,” dedi Aaron. “Çok ateşli.”

Hem Molly’nin hem de benim gözlerimiz ona kaydı. “Ne zamandan beri kızların ateşli olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Molly.

“Geyim ben, kör değil. Güzel bir dişi formunu takdir edebilirim,” dedi kızarak.

İkimiz de gözlerimizi devirdik.

“Neden bir işler karıştırdığını düşünüyorsun?” diye sordu Molly.

Tanrım, onlara söyleyebilir miydim? Hayır... Bunu önce Tristan’la konuşmam gerekirdi. Bana olan güvenlerini boşa çıkaramazdım. “Geçen gün ona haberlerimden birini anlattım, sonra bunu kendi haberi gibi teslim ettiğini gördüm,” diye yalan söyledim.

Molly gözlerini kıstı. “Siktiğimin yılanı.”

“Ama hiç kanıtım yok elbette,” diye ekledim. “Sadece nasıl bir karakteri var onu merak ediyordum.”

T. L. SWAN

“Onu tanıdığım kadarıyla,” dedi kuru bir sesle, “ona zerre kadar güvenmiyorum.”

“Paul gibi,” dedi Aaron sinirle.

“Ah Tanrım, bu defa ne oldu?” diye sordum.

“Hiçbir şey.” İçini çekti. “O sadece adi pisliğin teki, o kadar.”

Molly iğrenmiş gibi gözlerini devirdi. “Biliyor musun Aaron, lanet olası kurban rolünü oynamayı bırak. Onun önüne gelenle yattığını biliyorsun ama hâlâ onunla yatıyorsun. Kandırılmak bir şeydir ama tam olarak neler olduğunu bilirken daha fazlası için bile bile geri dönmek tamamen acınası.”

Aaron gözlerini devirdi. “Bununla ilgili bu kadar şirret davranmana gerek yok.”

“Evet, var. Kitaplardaki başı dertte olan genç kadınlar gibi davranıyorsun. Ondan çocuğun yok. İpoteğiniz yok. Onunla çalışmıyorsun. Ayrılmak kolay olmalı. Ona siktir olup gitmesini söyle ve hayatına devam et,” diye azarladı. “Ayrılıklar zordur. Ama pislik herifin biriyle kalmak daha zordur.”

“Hayatına devam etmekten bahsetmişken, Jameson onun evine taşınmamı istedi,” diyerek konuyu değiştirdim.

Aaron içeceğini burnundan çekti. “Ne diyorsun sen?”

“Görünen bu.”

Aaron kaşlarını çattı. “Bu fikir değişikliği de ne böyle?”

“Londra’dayken gitmiş, eski sevgilisi Claudia’yı görmüş.”

“Onu becermiş mi?” diye sordu Aaron pipetini çiğnerken.

“Hayır, diğer insanları becermek normal bir davranış değil,” diye parladı Molly. “Bunu o kalın kafana sok. Gerçeklik algın cidden çarpılmış.”

Aaron, “Siktir, bugün tam bir kaltaksın biliyor musun?” diyerek tersledi.

“Eh, erkek arkadaşının halkın malı olmuş siki beni sinirlendiriyor,” diye karşılık verdi.

Aaron ve ben gözlerimizi devirdik. Molly bugün özellikle fevriydi.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Önceden Claudia’yla tekrar bir araya gelme planlarının olduğunu ama ona, artık benimle bir gelecek istediğini söylediğini anlattı. İlişkilerini bitirmiş.”

“Hasiktir,” diye mırıldandı Aaron.

“Bana beni sevdiğini söyledi.”

“Ne diyorsun?” Molly bağırdı. “Ciddi misin?”

“Aria...” Omzumu silktim.

Aaron, “Ama ne?” diye fısıldadı. “Bu hikâyenin hiçbir yerinde *ama* olmamalı.”

“Her şey çok hızlı gidiyor. Acelemiz ne, anlıyor musunuz?” Omzumu silktim. “Sadece stresli olmasından korkuyorum.”

İkisi de dinlemeye devam ediyordu.

“Tanıştığımız ilk andan itibaren bana karşı duyguları olduğunu ve uzun zamandır hazır olduğunu söyledi.”

“Bu doğru olabilir.” Molly kaşlarını çattı.

“Olabilir.” Kahvemden bir yudum aldım. “Ayrıca onun ele geçirme stratejisi de olabilir.”

“Hangi ele geçirme stratejisi?” Molly yüzünü astı.

“Jameson Miles ne isterse onu alır,” diye cevapladım. “Eğer beni istediğine karar verdiyse...”

“Ki verdi,” diye Aaron araya girdi.

“Bunu gerçekleştirecektir. Bilmiyorum.” Omzumu silktim. “Her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor, hem tüm bu Claudia olayı beni biraz korkuttu. Claudia’yla olan iletişimini tamamen keseceğine gerçekten inanabilir miyim?”

Molly gözlerini devirdi. “Buyurun bakalım. Siz iki salak bugün mürekkep kartuşlarını falan mı kokladınız?” Peçetesini kuvvetle çekip kopardı. “Lanet olası negatif bir kaltak olmayı bırak. Adam sana seni sevdiğini söylemeseydi, bunu problem ederdin. Şimdiyse söyledi diye, adamda art niyet arıyorsun.” Ellerini sinirle yukarı kaldırdı. “Siz ikiniz dünyaya geri döner misiniz?” Ayağa kalktı. “Geri dönmeliyiz.” Hışımınla dışarı çıktığında, Aaron’la beraber, onun karşıdan karşıya geçmesini izledik.

Aaron, "Bir güzel sikişmeye ihtiyacı var," diye mırıldandı. "Tamamen kaltak moduna geçmiş durumda."

Onun binaya girmesini izlerken kıkırdadım. "Haklı olabilirsin."



Aynadaki yansımama bakarak derin bir nefes verdim. Sonra dönerek arkamı kontrol ettim. Jameson'ın dün askıdan seçtiği altın rengi bir Chanel elbise giyiyordum. Uzun, koyu renk saçlarım iri dalgalar halindeydi ve tek kulağımın üzerinden tokayla tutturulmuştu, makyajımsa parlak kırmızı dudaklarla muhteşemdi.

Deli gibi gergindim. Jameson'ın sevgilisi olarak gideceğim ilk resmi etkinlik buydu... ve elbette tüm ailesi buna tanık olmak için orada olacaktı.

Tam bir felaket olabilirdi.

Sadece elbisene hiçbir şey dökme veya çok fazla içki içip utanç verici davranma, diyerek kendime hatırlattım.

Tanrım, bununla baş edemiyordum.

İşin kötüsü, çok gergin olduğum için daha fazla içmek istiyordum.

"Hazır mısın, feci azgın kadınım?" diye seslendi Jameson. Kapının dışında görüldüğünde bana yavaş ve seksi bir gülümseme gönderirken gözleri vücudum boyunca gezindi. "Tanrım, güzel görünüyorsun."

Ellerimi gergince bacaklarıma sürttüm. "Bu elbise iyi mi?"

"Mükemmel." Beni kollarına alarak yanağımı öptü. "O kırmızı dudakları pek sevmedim ama."

"Ah." Suratım asıldı.

"Kanıtını yüzümde taşımadan seni öpemem."

Beni tutmaya devam ederken gülümsedim. Aramızda bir şeyler bugün yeniden değişmişti.

Başka bir gün, başka bir dinamik.

Ona çok yakın hissediyordum. Dünkü tüm o dürüstlük olayı, ona karşı savunmalarımın hepsini yerle bir etmişti. Molly tama-

UÇAKTAKİ YABANCI

men haklıydı; bu olanlarda negatiflik arıyordum. Ama elimde değildi; kalbimin büyük bir tehlikede olduğunu hissediyordum.

Eğer beni terk ederse... bununla nasıl baş ederdim?

Daha önce de canım yanmıştı ama Jameson'ın geçmişteki ilişkilerimden tamamen farklı bir ligde olduğunu bilmeme rağmen, ihtimali bile dehşet vericiydi.

Bu seferki acıtacaktı... hem de çok derinden.

Jameson siyah bir smokin giymiş ve papyon takmıştı. Gözleri parlak maviydi ve koyu renk saçları güzel yüzünü vurguluyordu.

Daha önce hiçbir erkek beni Jameson Miles'in yaptığı gibi korkutmamıştı. O, ihtiyaç duyduğumu hiç bilmediğim her şeydi.

Elimi kendi elinin içine aldı. "Her şeyi aldık mı?"

"Hı-hı." Onu yavaşlatmaya çalışırcasına elimi kalbimin üzerine koydum.

"Sorun ne?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

"Gerginim."

Seksi bir biçimde gülümsedi. "İyi olacaksın."

"Çok fazla içmeme izin verme, olur mu?"

"Olur." Kapıya yürüdüğümüz sırada sırtıttı.

"Eğer çok içtiğimi görürsen kadehimi benden al."

Kaşlarını çattı.

"Cidden Jameson, iki ağız dolusu yudumla dördüncü seviyeden ona çıkıyorum."

Sırtıttı, ardından söylediğim şeyi biraz daha düşününce kafasını arkaya atarak kahkaha attı. "Daha doğru bir söz bugüne kadar söylenmemiştir."

Sahte bir dehşet ifadesiyle ağzımı kocaman açtım. "Oraldan bahsetmiyorum, Jameson."

"Ben bahsediyorum." Elimi öptü. "Hem kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ondan yirmiye çıkmıştın."

Sırtıttığımda eğilip boynumu, ardından omzumu ve sonra da elbisemin üzerinden göğsümü öptü.

“Ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk ayrılabiliriz.” Elini sırtımdan aşığı kaydıldı ve sert bir şaplak attı.



Yarım saat sonra limuzin park alanına girdiğinde resmi kıyafetleriyle tüm o güzel insanlara göz attım. Sinirlerim iyice gerilirken, içimdeki karmaşadan bihaber olan Jameson elimi tutarak arkasını öptü.

Annesine ne diyeceğim? Babasına? Ah lanet olsun... Neden geldim ki?

Alan kapıyı açınca Jameson çıkıp elimi tutarak bana yardım etti. Ardından, eli nazik bir şekilde sırtıma gitti. Alan’a, “Teşekkürler,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Gülümsedim.

Jameson elimi tutunca, büyük ön kapılara doğru yürümeye başladık. Birkaç kişi bizi görünce durup yeniden baktı, insanlar dik dik bize bakıyordu. Kalabalığın içinden beni yönlendirirken nefesimi tuttum. Birisi, “Merhaba, Jameson,” dedi.

Kibar bir şekilde kafasıyla onaylasa da sohbet etmek için durmadı. Çiftli kapılardan içeri girdiğimizde, beni öndeki bir masaya yöneltti. Beyaz keten masa örtüleri olan yuvarlak masada gümüş çatal ve bıçaklar sıralanmıştı. Güzel beyaz çiçekler ve mumlar tam ortadaydı.

Lanet olsun, çatal bıçakları kullanma sıralaması neydi? Lavaboya gidip bu boka Google’dan bakmam lazımdı. Jameson’ın babası yaşlıca bir kadınla beraber masadaydı. Kadının mükemmel küt kesimli koyu renk saçları vardı. Çok çekiciydi ve uzun kollu göz alıcı, siyah bir gece elbisesi giyiyordu.

Jameson, “Anne, baba, bu Emily,” diyerek gururla beni tanıttı. “Bunlar annemle babam, Elizabeth ve George.”

“Merhaba, canım.” Annesi ayağı kalkarak iki yanağını öptü ve incelerken beni bir kol boyu mesafede tuttu. “Ah, sen ne de özel bir şeysin.” Sıcak bir şekilde gülümsedi.

Ah, o çok hoştu. Beceriksizce gülümsediğimde babası beni

UÇAKTAKİ YABANCI

eşinden çekerek yanağımı öptü. “Merhaba, Emily. Geçen gün seninle düzgün bir şekilde tanışma şansım olmadı. Tanıştığımı-za çok sevindim.”

“Evet, ben de,” diye mırıldandım.

Jameson sandalyemi çekince kalbim göğsümde hızla çarparak oturdum. Yüzümün kızardığını hissettiğimdeyse sessizce içten içe biraz öldüm. *Şimdi kırmızıya döneyim deme, aptal.* Gözümde, Bay Göz Alıcının yanında oturan pancar suratlı halim canlandı. Jameson bir kadeh şampanya doldurarak bana uzattı.

Elinden alırken, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Gözlerim, sessiz bir “yardım et” sinyali vererek onunkileri buldu.

Bana seksi bir şekilde göz kırparak kolunu sandalyemin arkasına attı. Odada etrafa bakınırken, “Tris nerede?” diye sordu gelişigüzel bir şekilde.

“Yolda,” diye cevapladı babası.

Balo salonunu dolduran tüm o insanlara baktım. Tüm önemli kişiler buradaydı, gerçi hiçbirinin isimlerini hatırladığımdan değildi. Sadece Molly ve Aaron’ın bugün beni hazırlarken söyledikleriyle idare ediyordum. Daha önce en üst katta gördüğüm iki yönetici, randevularıyla birlikte yanımıza geldi. “Merhaba.” Hepsi el sıkıştıktan sonra erkekler beni gördüklerinde kaşlarını çattı.

“Kız arkadaşım Emily ile tanışmış mıydınız?” diye sordu Jameson.

“Ah evet.” Abartılı bir şekilde gülümsediler. Elimi sıkıp masamıza oturmadan önce dördü birden, “Merhaba, Emily,” dedi aceleyle.

Jameson benim yanımda oturuyordu, babasıysa onun diğer tarafındaydı, yanında annesi ve diğer dörtlü vardı. Benim solumda kalan iki sandalye Tristan için ayrılmış olmalıydı.

O anda, Tristan, arkamdan mutlu bir şekilde, “Merhaba,” dedi. Döndüğümde sarışın kadının onunla olduğunu gördüm.

T. L. SWAN

“Merhaba,” dedi herkes.

“Emily, bu Melina,” diyerek Tristan beni tanıttı.

“Merhaba.” Elini sıktım.

“Merhaba.” Melina, yanıma otururken gülümseyerek masadakilere baktı. “Bu gece ne giyeceğime bir türlü karar veremedim. Herkes nasıl?”

Masadakiler anında gevezelik etmeye başladı.

Melina kendinden emin ve güzeldi; son moda bir modele... şeyden daha çok benziyordu. Sahi ne iş yapıyordu ki?

Etrafa göz gezdirdiğim sırada Jameson ve babasının zorlukla fark edilen bir şekilde birbirlerine bakarak gözlerini devirdiğini gördüm. *Hımm, bu da ne?*

Tristan yanıımızdaki masadan bir adamla konuşmaya başlayıp kahkaha attı. Gerçekten çok arkadaş canlısı biriydi.

Melina telefonunu çıkarıp dudaklarını büzerek bir selfie çekti. Bana eğilerek, “Sen de gel,” dedi. “Seni de etiketleyeceğim.”

Tutuşundan kurtularak geriye çekildim. “Hayır, teşekkür ederim.” Gülümsedim. “Sosyal medya kullanmıyorum.”

Tiksinti içinde baştan aşağı bana bakarak, “Ne?” dedi soluğu kesilir gibi. “Hangi akla hizmet kullanmıyorsun? Senin sorunun ne?”

Pekâlâ... bu kadın kaba domuzun tekiydi.

“Sosyal medyayı sevmiyorum, o kadar.” Omzumu silktim.

“Sevmeyecek ne var ki?” Kendi fotoğrafını çekmeye devam etti.

İfadesiz bir yüzle ona baktım. “İmkânsız ideallerle dolu sahte bir yaşam tarzını sergiliyor, gerçekçi olmayan görseller de toplumun yanlış bir temsili,” diye cevap verip kadehimden bir yudum aldım. *Beni kızdırma, kaltak.*

Jameson dümdüz karşıya bakarken sırtıttığında parmağı çıplak omzumda daireler çiziyordu.

“Ah Tanrım.” Melina gözlerini devirip yeniden bir selfie çekti.

Etrafıma bakındığımda Jameson’ın annesi sırtarak bana göz kırptı.

UÇAKTAKİ YABANCI

Kalp atışlarımı kulaklarımda hissedebiliyordum. *Tanrım, alaycı sürtük tavırlarını kes, Emily,* diye kendime hatırlattım. *Bir kereliğine nazik ol.*

Jameson ve babası muhabbete dalarken ben sessizce oturdum. Garson gelip kadehimi yeniden doldurmak istedi. “Hayır, teşekkür ederim.” Gülümsedim.

Melina masadaki diğer insanlarla konuşuyordu; yüksek sesle gülüyor ve ilgi çekmeyi seviyordu. Tristan’ın hoşlanacağı tipte bir kadın olduğunu düşünmezdim.

Jameson’ın annesi, “Emily, gelip bizi Hamptons’ta ziyaret etmelisin,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Gülümsedim. “Bu çok hoş olur.” Sohbet etmeyi denemeliydim. “Hafta sonları mı gidiyorsunuz?” diye sordum.

“Artık çoğunlukla orada yaşıyoruz,” dedi. “Hâlâ burada dairelerimiz var elbette ama tempo değişikliği iyi geldi.”

“Ah.” Gülümsedim. Kaç tane daireleri vardı? Tanrım, gerçekten farklı bir dünyadan geliyorlardı. “Kulağa harika geliyor.”

“Jameson Kaliforniya’dan olduğunu söyledi,” dedi.

“Evet.” Sahte bir şekilde gülümsedim. Onlara benden mi bahsetmişti? “Sadece bir aydır buradayım.”

“Peki New York hakkında ne düşünüyorsun?”

“Çok sevdim.” Gülümsedim. “İnanılmaz bir yer.”

Jameson, manevi destek vermek için elini omzumda tutarken, babasıyla konuşmaya devam etti.

“Jameson bize on iki aydan uzun bir süre önce tanıştığınızı anlattı,” diye devam etti Elizabeth.

“Evet.” Sahte bir şekilde gülümsedim. *Ah sevgili Tanrım.* Nasıl tanıştığımız hakkında onlara ne anlatmıştı? Lütfen, alkol dolu bir uçuşta yan yana oturduğumuz, seks yoksunu aptallar gibi flört ettiğimiz ve ben onun boynundan kanının son damlasını emmeye çalışırken on iki saat boyunca vahşi mola seksi yaptığımız gerçeği olmasın. İçkimi fondip yaptım, sonra da Jameson’ı ayağından tekmeledim.

Yardım et bana, pislik.

Aklımdan geçenleri çoktan biliyormuş gibi gülümsedi.

Tristan en sonunda oturduğunda Melina eğilerek onu öptü.
“Hadi gidip kalabalığa karışalım.”

Tristan, viskisinden ilk yudumunu alırken kaşlarını çatı.
“Hayır, bebeğim. Ben kalıyorum. Sen kafana göre takıl.”

Melina salonun diğer ucundaki bir kadına el sallayarak ayağa kalktı. “Birazdan dönerim.” Masadakilere gülümseyip resmen kadına doğru koşar adım gitti ve iki yanağına havadan öpücük kondurdu. “Hayatım,” diye bağırdığında ikisi de sahte bir coşkuyla konuşmaya başladılar.

Gözlerim Jameson’inkileri bulduğunda eğleniyormuş gibi dudaklarını büktü. Sanki zihnimi okuyabiliyordu.

Kadın bir budalaydı.

O anda Jameson çenesini yukarı kaldırarak sinirlenmiş gibi dilini dişlerinin üzerinden geçirdi. Görüş hattını takip edince karşımızdaki masaya ulaşan kadınlı erkekli bir grup gördüm. Gözlerim Jameson’ın anne ve babasına kaydığında onların da izlediğini gördüm.

“Kim onlar?” diye fısıldadım.

“Ferrara ailesi.”

Soru sorarcasına kaşlarımı çattım.

“*Gazette*’nin ve Ferrara Medya’nın sahipleri.”

Gözlerim irileşti. “Ah.” Hepsi masanın etrafına otururken onları izlemeye geri döndüm. Görünüşlerine bakılırsa İtalyan olan üç oğul, bir anne ve bir baba. Koyu renk saçları ve kahverengi gözleriyle hepsi göz alıcı görünen insanlardı. Oğullardan sadece birinin yanında partneri vardı; diğer ikisi yalnızdı. En büyük oğul kafasını kaldırıp baktığında bizi görerek gülümsedi. Sonra el sallayarak kafasını eğdi. Jameson nazik fakat soğuk bir şekilde karşılık olarak kafasını eğdi.

“O kim?” diye fısıldadım.

İçkisinden bir yudum alan Jameson, “Gabriel Ferrara,” diye cevapladı. Her bir gözeneğinden hor görme damlıyordu. “CEO.”

UÇAKTAKİ YABANCI

Gözlerim kocaman oldu. İki aile arasında düşmanlık olduğunu anlamıştım.

CEO'ya karşı CEO.

Arkamızdan şaşkınca, "Emily?" diyen bir kadın sesi geldi.

Hepimiz döndüğümüzde bir kadın gördük. Onu tanıyordum. "Athena." Ayağa kalkarken güldüm. Athena altmışlı yaşlarındaydı ve görmüş geçirmiş bir kadındı. Ona bayılırdım.

"Aman Tanrım," derken sarılmak için beni kendine çekti. "Jameson Miles, nasıl oluyor da Emily Foster'ı tanıyorsun?"

Jameson kıkırdadı.

"Emily üç yıldır her okul tatilinde benim stajyerimdi." Athena güldü.

George etkilenmiş gibi bize bakıyordu.

"Buraya benim şirketim için taşınmayı kabul etmedi." Kolumu ovalayarak gülümsedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu George.

Athena, "Bugüne dek sahip olduğum en iyi muhabirdir," diye cevapladı. "Her sene ona iş teklifi yaptım ama her seferinde, New York'a taşınmak için tek sebebim Miles Medya olacak diyerek beni reddetti."

Beceriksizce gülümsedim. *Lütfen çeneni kapat. Burada havalı davranmaya çalışıyorum.*

George bana gülümseyerek, "Öyle mi?" diye sordu. "Eh, Miles Medya'da yerini buldu."

Athena, Jameson'ın kucağında duran eline baktı. "Görebiliyorum." Bana bakarak gülümsedi. "Emily, benimle gel, görüşmeni istediğim biri var." Jameson'a göz attı. "Onu bir dakikalığına çalabilir miyim, lütfen?"

"Tabii ki." Jameson beni bırakmadan önce elimi öptü. Gözleri yüzümde oyalanınca yumuşak bir şekilde gülümsedim.

Bu adam o kadar...

Athena beni salonun diğer ucuna çekti. Dili dolaşarak, "Aman Tanrım," derken masalar arasında zikzak çiziyorduk. "Jameson Miles'la berabersin."

“Evet.” Güldüm.

“Gezegendeki en leziz adam o.” Arkasını dönerek bana baktı. “Hem de en huysuzu.” Beni bir grup kadın ve erkeğin etrafında dikildiği bara doğru çekerken kıkırdadım. “Lauren, bak burada kim var? Emily Foster.”

“Aman Tanrım.” Lauren bana sarılırken güldü. Lauren ve ben ikinci yılımızda birlikte staj yapmıştık. Lauren onlarla çalışmaya devam etmişti. “Burada ne yapıyorsun?” Heyecanla gülümsedi.

“Şimdi New York’ta yaşıyorum. Miles Medya için çalışıyorum.”

“Gerçekten mi?”

Güldüm. “Evet.”

“Aman Tanrım, arayı kapatmamız lazım.”

“Evet.” Burada, birlikte çalışmadığın bir arkadaşımın olması çok güzel olurdu. “Numaralarımızı aldığımızdan emin olalım.”

Etrafa bakındığımda herkesin içkisi olduğunu gördüm. “Ben bir şampanya daha alacağım.”

Birisi arkamdan dirseğimi tuttuğunda döndüm ve şaşırıp kaldım. Şu uzun İtalyan adamdı, *Gazette*’nin CEO’su.

“Merhaba.” Seksi bir şekilde bana doğru gülümsedi.

“Merhaba.”

“Sen kimsin?” diye sordu.

Kaşlarımı çatarak masama bir bakış attım. Jameson, Tristan’la konuşuyordu. “Emily,” dedim gergince.

Elimi tutarak arkasını öptü. “Benim adım Gabriel Ferrara.”

“Ah.”

“Ve Jameson Miles’in sahip olduğu her şeyi ele geçirmeyi severim.”

Gözlerim irileşti.

Koyu renkli gözleri dudaklarıma indi. “Kadınları dahil.”

18. BÖLÜM

“Pardon?” Elimi tutuşundan sertçe çekerken kaşlarımı çat-tım. “Ne dediniz?”

Seksi bir şekilde gülümsedi. “Sadece göz kamaştırıcı olduğu-nu söylüyordum. Alarma geçme hemen.”

“Söylemeyin,” diye tersledim.

İçkisinden yudum alarak sıırttı, cevabım belli ki onu eğlen-dirmişti. “Kimsin sen?”

“Zekâsı küstahlığınız tarafından hakarete uğrayan biri. Hoş-ça kalın, Bay Ferrara. Çekip gidin.” Ona arkamı dönerek barda yerimi aldım.

Dudakları arkamdan kulağıma yaklaştı. “Seninle tanışmak bir zevkti, Emily. Yeniden karşılaşacağız. Bundan emin olaca-ğım.” Nefesi boynumu karıncalandırdığında kollarımdaki hain tüyler diken diken oldu.

Ona verdiğim fiziksel tepkiye kızarak, “Zahmet etmeyin,” dedim sinirle.

Kalbim çılgınca atıyordu. Zavallı Jameson’ın son derece stresli olmasına şaşmamalıydı. Tam anlamıyla yılanlarla uğra-şıyordu.

Aman Tanrım, huzurum tamamen kaçmıştı.

İçkimi alarak Lauren’la konuşmaya geri döndüm ama aklım konuşma dışında her yerdeydi.

T. L. SWAN

Gabriel denen o siktiğimin göt herifi, Jameson'ın şirketini sabote ediyor ve açıkça kadınlarına kur yapıyordu.

Kadınına.

Onun adına çileden çıkmıştım; gidip Jameson'a neler olduğunu anlatmak istiyordum ama onu daha fazla strese sokmak da istemiyordum. Fakat belki de Gabriel'in istediği tam olarak buydu: açık savaş.

Siktir... bu olanlar cidden yoğun.

Bardaki yerimden, art arda birçok kişinin masalarındaki Miles ailesine gidip stratejik olarak selam vermelerini izliyordum. Tristan ağzı kulaklarında ve mutlu görünürken, Jameson ve babası kibardı. Sahte selamlaşmalar ve iyi dilekler tarafından ayartılmadıkları ve kandırılmadıkları açıkça belliydi.

Tarihteki en uzun süren sohbetin ardından Jameson'a döndüm. Yanına oturduğumda elimi tutarak uyluğuna koydu.

“Buradaki insanlardan hoşlanıyor musun?” diye fısıldadım.

Gözleri benimkileri buldu. “Bu masadaki insanlardan hoşlanıyorum.”

Gergin bir şekilde etrafa bakındım.

Bir şeyin yolunda olmadığını hissederek, “Sorun ne?” diye sordu.

Eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurup, “Hiçbir şey,” diye fısıldadım. “Bu insanların hiçbirinden özellikle hoşlanmıyorum.”

“Ben de öyle, zaten sen benden hoşlandığın sürece, umurunda olan tek şey bu,” diye mırıldandı.

Güzel erkeğime gülümseyerek kulağına fısıldamak için eğildim. “Sana hislerim hoşlanmaktan daha fazla.”

Elinin içindeki elimi sıktı. “İki saat daha, sonra gidebiliriz,” diye fısıldadı.

“İyi.”

Yemek servisi bitmişti ve tatlıya geçmiştik. Ödül töreni başlamak üzereydi.

UÇAKTAKİ YABANCI

Işıklar kısılmıştı; kategoriler sunulurken sahne bir spot ışığıyla aydınlatılmıştı.

Jameson oturmuş, elimi geniş kaslı uyluğunda tutarken sahneye bakıyordu. Tamamen ifadesiz görünüyordu. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Bunu öyle iyi beceriyordu ki; duygularını kontrol altında tutmayı. Tristan gülüyor, masadaki diğer yöneticilerle kategoriler hakkında konuşuyordu. Tamamen rahatlamış halde iyi bir gece geçiriyordu.

İki kardeş nasıl bu kadar farklı olabiliyordu?

Tristan açık ve neşeliyken, Jameson kapalı ve sertti... en azından dış dünyaya karşı.

Gerçi, şirketteki şirket alımları rolünü düşününce Tristan bir noktada sert olmalıydı. Hatta belki de diğerlerinden bile daha sertti çünkü şirketleri ele geçirip onları parçalıyordu. Jameson'a bakarken bir süre bunu düşündüm. Hayır, bu imkânsızdı, kimse Jameson'dan daha sert olamazdı. Gözlerim aynı çelik gibi yüz ifadesiyle sahneyi izleyen babasına kaydı... belki de George olabiliirdi.

Jameson'ın çocukluğunu, erkek kardeşleriyle beraber yurtdışına yatılı okula gönderilişini düşündüm. Soğuk bir okul ortamındayken yumuşak ve şefkatli olmayı nasıl öğrenirdin? Benimleyken ya hep ya hiç tavrında olmasının sebebi bu muydu merak ediyordum.

Fiziksel olarak yapmadan önce kendisine hissetmek için izin mi vermesi gerekiyordu?

Mantıklı geliyordu. Yani bana beni istediğini söyledikten sonra, şaşırtıcı bir hızla ileri gitmiştik. Onu hissettiğim her dokunuşla beni daha çok içeri almıştı. Bazı şeyleri en sonunda söze dökemediği için miydi?

Bir ödülü alkışlarken içime derin bir nefes çektim. Aklım buradan çok uzaktaydı. İçsel şeytanlarını çözmeye çalışırken, âşık olduğum karmaşık adama takılıp kalmıştım.

T. L. SWAN

Belki de Jay'ın şirket hakkında konuşması gerekiyordu. Belki de her şeyi kontrol altında tutuyormuş gibi davranmasına gerek olmayacak birine ihtiyacı vardı.

O, Miles Medya'nın CEO'suydu. Ailesi, yol göstermesi için ona bel bağlıyordu. Onun, durumu düzeltmesini bekliyordu.

Elbette stresli olurdu.

İçimdeki muhabir bu durumla ilgilenmek, sızıntının kaynağını bulmak ve mücadele ederek en tepeye ulaşmak istiyordu.

İçimdeki âşık, Jay'imi kaçırıp Bahamalar'da bir adaya götürmek ve endişelenmesi gereken tek şeyin çocuklarını salıncakta sallamak olacağı huzurlu, sakın bir yaşam tarzına sahip olmasını istiyordu.

Onun çocukları.

Jameson'lı bir geleceğe ufak bir bakış attığımda göğsümün sıkıştığını hissettim.

Çocukları da aynı strese katlanmak zorunda kalacak mıydı? Babalarının dokunuşundan endişesini hissedebilecekler miydi?

Hissetmek zorunda kalırlardı; ben hissettiğimi biliyordum.

Tanrım, tüm bu saçmalıkla baş edebilmesi için onu rahatlatmam gerekiyordu. Bunu nasıl yapacaktım? Bir anlığına düşünürken, diğer bir ödül anons edildiği sırada alkışladım.

New York'tan ayrılması gerekiyordu. Evet, işte buydu. Her şeyden uzakta bir hafta sonu. Tamamen farklı bir yerde. Fikir aklımda şekillenmeye başlarken gülümsedim.

“Şimdi de sıra, gecenin büyük ödülünde,” diye duyurdu sunucu. “İstisnai medya kapsamı dalındaki Elmas Ödül'ün sahibi...”

Davullar çalmaya başladı.

Sunucu, zarfı açtıktan sonra kafasını iki yana sallayarak gülümsedi. “Vay, vay... bir nöbet değişimi yaşamışsınız gibi görünüyor.”

Kalabalık sessizleşti.

“Ferrara Medya.”

UÇAKTAKİ YABANCI

Kalabalık alkışlamaya başlarken, Ferraralar'ın masası sevinç çığlıklarına boğuldu. Jameson çenesini sıkarak içkisinden bir yudum aldı.

Tristan, "Siktir," diye alçak sesle mırıldandı.

Gabriel Ferrara'nın, ödülü almak için sahneye çıkmasını izlerken masamız sessiz kaldı. Gabriel, ödülü havaya kaldırdı. Kalabalıktaki insanlar gülüp tezahürat yapınca da mikrofonu eline aldı.

"Teşekkür ederim." Salonda gözlerini gezdirdi. "Bunun anlamı çok fazla. Bu ödülü son on altı yıldır art arda kazanmış olan Miles Medya'ya tesellilerimi sunarım." Jameson'a küstah bir öpücük yollayarak masamıza doğru el salladı.

Jameson ters bir şekilde ona bakıyordu. Katıksız bir aşağılama her gözeneğinden damlarken, dilini dişlerinin üzerinden geçirdi.

"Sanırım söylememde sakınca yoktur," diyen Gabriel alayla gülümseyerek devam etti. "Son on iki ayda önde gelen haber servisimizle sektöre liderlik ettik." Parmağını havaya kaldırdı. "Şu anda dünyadaki bir numaralı medya imparatorluğu biziz."

Kalabalık alkışlamaya ve tezahürata başladı.

Gabriel, ödülü havaya kaldırdı.

Ferrara masası çılgına döndü.

Kendime engel olamadan, "Şaka yapıyor olmalısın," diyerek dudak büktüm.

Miles ailesi, sahnede dikilen Gabriel'e bakıyordu... Onların öfkesini hissedebiliyordum çünkü ben de öfkeliydim. Öfkenin içimde nabız gibi atan bir hastalıkmişçasına büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Tacını kaybetmek bir şeydi ama onu, emeğini çalan bir hırslıza kaptırmak tamamen başka bir durumdu.

Gabriel selam vererek masasına geri döndü. Ödülü öperken tüm fotoğrafçılar bu anı çekti. Tüm ülkede yarının haber hikâyelerinde bu manşet olacaktı.

T. L. SWAN

Masamıza öfke ve sessizlik hâkimdi. Kimse tek kelime etmiyordu.

Salonun karşısından Gabriel'e baktığımda, göz alıcı yüzündeki o adi gülümsemeyi silip atmak istedim.

Silecektim de.

Kendinizi hazırlayın, Bay Gabriel Ferrara. Sizi alaşağı edeceğim.



Jameson'ın Central Park'ta bana tur bindirmesini izlerken nefesim kesilmişti. Saat altıydı; güneş yeni doğuyordu. Bugün özellikle hızlı koşuyordu, ben de ona izin veriyordum.

Şimdi anlıyordum; sorumluluğu günün sonunda öylece kapatabildiği bir şey değildi. Nasıl hissettirdiğini de artık anlıyordum. Dün gece, ne kadar çileden çıkarıcı olsa da, rakipleri hakkında bana değerli bir ders vermişti.

Ahlakları da korkuları da yoktu, bu da onları cidden tehlikeli oyuncular haline getiriyordu.

Jameson dönerek bana doğru depar attı. Beni her zaman görüş açısında tutma konusunda dikkatliydi.

Dün gece eve döndüğümüzde sessizdi ve derin düşüncelere dalmıştı. Duş alıp sevişmiştik, ancak o zaman en sonunda biraz rahatlamıştı. Bize atıştırmalık hazırlamıştım, birbirimizin kollarında koltukta uzanırken bir süre film seyretmiştik. Geç yatmıştık ama rahatlamak için birlikte geçirdiğimiz zamana ihtiyacımız vardı.

İkimiz de ödül töreninin konusunu açmamıştık. Onunla ilgili hiç konuşmamıştık, söylenecek bir şey yoktu.

Olan olmuştu. Yapacağımız hiçbir konuşma Ferrara Medya'nın sahtekârlık yaparak ödüllendirildiği gerçeğini değiştirmezdi. Bu durum, beni canlı canlı yiyordu; Jameson'a neler yaptığını ancak tahmin edebilirdim.

Jameson önümde durduğunda zorlukla nefes alıyordu. "Bu sabah özellikle yavassın," diye sataştı.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Asıl sen özellikle hızlısın. O balta büyük olsa gerek.”

Beni öpmek için eğilirken kıkırdadı. “Hem de kocaman.”
Dönerek eve doğru yavaş tempoda koşmaya başladık. “Hafta sonu eşyalarını alması için Alan’ı ayarlayacağım,” dedi koşarken.

“Bu konuda...”

“Evet?” derken hızlı koşusundan dolayı hâlâ yorgun bir şekilde nefes nefeseydi.

“Sana bir teklifim var.”

Koşmayı durdurdu. “Neymiş o?”

Dönüp elini tuttum. “Sana bir şartla taşınırım.”

“Ne?” Sunduğum takasa çoktan sinir olmuş gibi bana bakıyordu.

“Eğer hafta sonları New York’tan çıkabilirsek sana taşınacağım.”

“Ne?”

“Yani, her hafta sonu değil.” Omzumu silktim. “Ama rahatlamamıza yetecek kadar.”

“New York benim evim. Burada rahatım. Sen neden bahsediyorsun, kadın?”

Gülerek tekrar koşmaya başladım.

Bana yetişti. “Ne?”

“Burada rahatlamak imkânsız, Jay. Bu şehir asla yerinde durmuyor. Bu yerin enerjisi uzaydan bile görünebilir. Tüm gece çalan sirenler, arabalar, trafik ve saatte milyonlarca kilometre hızda hareket eden milyonlarca insan.”

Jameson dinlerken beni izliyordu.

“Şehirden çok fazla uzaklaşmak zorunda değiliz. Bu hafta sonu ikimiz için sürpriz bir gezi ayarladım bile.”

“Ne zaman?”

“Dün.” Ayaküstü bin tane yalan atıyordum ama her neyse. “Bunu bir düşün. Hafta boyunca dairende yaşayıp sıkı çalışıyoruz. Sonra da hafta sonlarında her şeyi tamamen kapatıyoruz. Telefon yok, internet yok. Sadece ikimiz.”

T. L. SWAN

“Ne?” Kaşlarını çatı. “Bu imkânsız. Her zaman çevrimiçi olmaya ihtiyacım var, Emily.”

“Hayır,” dedim nefes nefese koşarken. “Asıl ihtiyacın olan şey deşarj olmak, böylece olabileceğin en iyi CEO olabilirsin. Yorgun, aşırı stresli bir versiyonun bunun yarısı kadar bile tetikte olamaz.”

Caddeye varana kadar koştuk, ardından karşıya geçmek için beklerken iki yöne baktık.

“Hem ayrıca,” dedim nefesim kesilerek, “bu şekilde ben de her iki dünyanın en iyi taraflarını alabilirim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey, Jim’ime, uçakta tanıştığım adama tamamen âşığım.” Beni dinliyordu.

“Ve bazen onun bedenini ele geçiren aşırı stresli CEO’yu da sevmeyi öğreniyorum.”

Jameson en sonunda parçaları birleştirerek gülümserken koşuyordu.

“Bu şekilde...” Nefes nefese duraksadım. *Tanrım, neden koşarken konuşmakta ısrar ediyorum?* “Bu şekilde iki erkeğimle de zaman geçirmiş olacağım.”

Elimi tutup beni kendisine çekti; yüzümü ellerinin arasına alırken dudakları da benimkilere kapandı. Dili dudaklarımın arasından girdiğinde, tam dozunda emen öpüşü elektrik yüklüydü. Öpüşmeye devam ederken ellerim kalçasına kaydı. Caddeyin ortasında yiyişirken, dışarıdan nasıl görünüyor olmalıydık?

Gözlerim onunkileri araştırdı. “Anlaştık mı?” diye fısıldadım. “Taşınıyor muyum?”

Parmaklarını yüzümden aşağı gezdirdi. “Sanırım bir çeşit hafta sonu anlaşması ayarlayabiliriz.”

Gülümsedim.

“Sadece her iki erkeğin de seni sikmeyi çok sevdiği için.” Kalçalarımı tutarak kendininkilere bastırdı.

UÇAKTAKİ YABANCI

Başımı kendi başına yaslarken dudaklarına doğru kıkırdadım. “Sen bir seks manyağısın, Miles,” diye fısıldadım.

Kıçımı bir kez daha kavradığında bir araba korna çaldı. “Bir oda tutun,” diye seslendi bir adam.

İkimiz de gülerek caddeden karşıya koşmaya başladık. Koşarken ona bakarak gülümsedim.

“Ne?” sıırıttı.

“Hiç.” Kıçına bir şaplak attım. “Eve kadar yarışalım,” deyip fırladım.

“Seni bacaklarım bağlıyken bile yenebilirim.” Arkamdan güldü. “Hatta eğer yenersem, seni bağlayacağım.”

“Önce ben seni bağlamazsam,” diye seslenirken hızlandım. Arkamdaki ayak seslerini duyunca kıkırdadım. İşte hızlı koşmak için şimdi bir teşvik vardı.



Tık, tık. Tristan'ın kapısını tıklattım.

“İçeri gel,” dedi derin sesiyle.

Kapıdan içeri göz attığımda Tristan'ı masasının arkasında otururken gördüm. “İçeri gel, Em.” Gülümsedi.

Em.

Gülümseyerek oturdum. Tristan'ı son gelişmelerden tamamen haberdar etmeye karar vermiştim... her şeyden. O, Jameson'ı seviyordu ve Jay'in neyi bilip neyi bilmesine gerek olmadığını anlardı.

Gözleri nazik bir parıltıyla benimkileri buldu. “Dün gece ebeveynlerimiz tarafından çok beğenildin.”

Gülümsedim. “Gerçekten mi?”

“Annem bu sabah hayran hayran senden bahsediyordu.” Elinde tuttuğu kalemle sandalyesinde dönerken gülümsedi.

“Sadece seni birkaç konuda gelişmelerden haberdar etmek istemişim.”

Kaşlarını çattı. “Tamam.”

“Jameson'la ilişkiyi tamamen işin dışında tutacağım. İşten uzak durması gerektiğini hissediyorum.”

“Katılıyorum. Gerekıyor.”

“O yüzden seninle görüşmek istediğim birkaç şey var.”

“Harika. Yolla gelsin.”

“Şey, Hayden’den neden şüphelendiğimizi biliyor musun?”

“Evet.” Kaşlarını çattı.

“Molly’den öğrendiğime göre- bu sadece bir söylenti- Hayden *Gazette*’den telefon dinleme skandalı yüzünden kovulmuş. Koltuğunda dikleşti. “Nasıl yani?”

“Görünüşe bakılırsa böyle. Doğrusu, bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama Molly o sırada yayılan söylentinin bu olduğunu söyledi: Keeley May’in telefonunu gizlice dinleyip haberlerini çalıyormuş.”

“Ne?” diye patladı. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır.”

Kocaman gülümsedi. “Bu harika. Bana yeterli kozu verir.”

“Ne yapmak için?”

“Bilgisayarlarında arama yapmak için. Henüz onu dinlemeye almamıştık.”

Gururla gülümsedim. “Umarım bu bize yardım eder.”

“İyi iş çıkardın, Em.” Sandalyesiyle dönerek not aldı.

Onu bir anlığına izledim. “Bir şey daha var...”

Gözleri yukarı çıktı.

“Jameson’a hiçbir şey söylemedim ama Gabriel Ferrara dün gece bana asıldı.”

Suratı asılırken, “Ne yaptı?” diye parladı.

“Sakin ol,” diye kekeledim.

“Ne söyledi?”

O anı düşünürken kaşlarımı çattım. “Bardaydım, bana kim olduğumu sordu. Sadece kibarlık ettiğini düşünerek Emily diye cevap verdim.”

Tristan dinlerken yüzünü asmıştı.

“Sonra elimi tutarak arkasını öptü ve ‘Benim adım Gabriel Ferrara ve Jameson Miles’in sahip olduğu her şeyi ele geçirmeyi severim,’ dedi.”

UÇAKTAKİ YABANCI

Tristan'ın gözleri irileşti.

"Sonra da 'Kadınları dahil,' dedi."

"Bu ne sikim iş?" diye bağırdı Tristan. "Lanet olsun, sen ciddi misin?" Hızla ayağa kalktı.

"Bunu yanlış anlayıp anlamadığımı bilmiyorum ya da..." diye kekeledim. "Bunu olduğundan daha büyük hale getirmek istemiyorum ama oldukça ters bir şeyler olduğunu hissettim."

Tristan'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ona ne söyledin?"

"Zekâma hakaret ettiğini ve çekip gitmesini söyledim." Tik-sintiyle dudaklarımı kıvırdım. "Adam tüylerimi diken diken ediyor."

"Lanet olsun." Tristan içini çekerek döndü, ellerini ceketinin ceplerine sokarak derin düşüncelerle pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Jameson'a hiçbir şey söylemedim; çünkü bunun tam olarak Gabriel'in yapmamı istediği şey olduğunu hissettim."

Tristan'ın çenesi öfkeyle tık tık atıyordu. "Savaş başlatmak istiyor."

"Bana da öyle hissettirdi... Başka bir açıklaması olamaz," diye fısıldadım.

"Ona kişisel bir seviyede saldırarak sinirlerini bozmaya çalışıyor."

"Evet." Kalbim Jay'im için parçalanırken içimi çektim. "Bütün gece sana söyleyip söylememek konusunda endişelendim."

Tristan'ın gözleri bana döndü. "Jameson'a söyleme."

"Tamam."

"Bunu aramızda tutalım."

Derin bir nefes verdim.

"Jameson için endişeleniyorum," dedi. "Çökmek üzere."

"Biliyorum. Hafta sonları onu şehirden uzaklaştırıp çevirimsi kalmasını sağlamaya çalışacağım. Onu sakın tutmak için her şeyi deniyorum."

T. L. SWAN

“İyi fikir,” diyerek derin düşünceler içinde kafasını salladı. “Ona Gabriel’le olanları söyleseydin şu anda orada, o sikiği boğazlıyor olurdu.”

Parmağımla burun kemiğimi sıktım. “Biliyorum.”

“Sen doğru olanı yaptın.” Gülümsedi. “Bana söylediğin için teşekkürler.”

Gözlerim onunkileri buldu. “Jameson’a söylememekten nefret ediyorum ama onu bundan korumam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Gabriel onun sinirlerini bozmaya çalışıyor.”

“Tam olarak aynı düşüncedeyim,” diye onayladı. “Teşekkürler, ben şimdi bunun üzerinde çalışacağım. Bana bir iyilik yapıp Hayden’in kişisel yaşamı hakkında olabildiğince çok şey bulmaya çalışır mısın? Nerelerde takılır, partneri kimdir, bu çeşit bilgiler.”

“Tamam, ben hallederim.” Ayağa kalkıp ofisinden çıkarak Jameson’ın ofisine doğru yürüdüm ve kapısını çaldım.

“İçeri gel,” dedi derin ve kadifemsi sesiyle.

Kapıyı açtığımda güzel erkeğimi masasının arkasında otururken gördüm. Beni görüp sıcak bir şekilde gülümseyerek kucağına pat pat vurdu.

Kapıyı kilitledim, ardından kucağına oturdum ve dudaklarını öptüm. “Merhaba, patron.”

Elini kalçamdan yukarı kaydırırken ağzı boynuma gittiğinde gülümsedim, sonra onu gördüm.

Masasında duran yarısı boş viski bardağı. Saatile göz attım.

“Saat daha on bir, Jameson.”

Gözlerini devirerek beni kucağından ittirdi. “Rahatlamak için bir şeye ihtiyacım vardı. Lanet olsun, sakın başlama Emily.”

“Tamam,” diye fısıldadım. “İyi misin?”

“İyiyim,” diye ters bir cevap verirken masasına döndü.

“Hafta sonu kaçamağımıza üç gün kaldı,” diye fısıldadım.

Telefonu çalmaya başladığında ekrana baktı. “Gelmek bilmiyor. Bunu açmak zorundayım. Bu gece görüşürüz.”

UÇAKTAKİ YABANCI

Onu yumuşak bir şekilde öptüğümde telefona cevap verdi. Sesi aniden herkese karşı kullandığı otoriter haline döndü.

Kapıda durarak, telefondakini dinlerken onu izledim. Farkında olmaksızın bardağa uzandı ve konuşmadan önce viski-den bir yudum aldı.

Kalbim durdu.

Pek çok aşırı stresli CEO, Blue Label viski şişesinin dibinde boğulmuştu.

Lütfen, benimki olmasın...



Suçlu suçlu etrafa bakarak tekrar telefonuma döndüm ve arama çubuğuna 'bütçe dostu hafta sonu kaçamakları' yazdım.

"Tanrım," diye içimi çektim. "Onu nereye götürebilirim?"

"Hâlâ bu konuyu mu düşünüyorsun?" diye sordu Aaron.

Molly sandalyesini kaydırarak omzumun üzerinden baktı.

"Onu paranın satın alamayacağı bir yere götürmek istiyorum." Düşünürken dudaklarımı büktüm. "Gerçekten özel bir şey olmalı."

Aaron kıkırdadı. "Senin *özelinle* Jameson Miles'ın *özel*i biraz farklı olabilir."

"Mesele şu ki, benim dairemdeyken kendini olduğu kişiden soyutlayabiliyor. Mutlu olmak için gösterişli bir dairede yaşamak zorunda olmadığımızı fark etmesini istiyorum."

"Sen lanet olası bir çatlaksın." Molly içini çekti. "Onun gösterişli dairesinde yaşamak için neler vermezdim. Herhangi biri orada çamurdaki domuz gibi mutlu olurdu. Bizi ne zaman davet edeceksin, kaltak?"

"Değil mi ama?" Aaron güldü.

"Himm." Düşünürken gözlerimi kısıtım.

"Kamp yapmaya ne dersin?" dedi Molly.

Gözlerim ona kaydı. "Ah ama çadırımız veya başka bir şeyimiz yok, satın alacak vaktim de yok."

"Bende hepsi var. Bizimkileri ödünç alabilirsin. Michael ve çocuklar her zaman kampa giderler."

Bir anlığına ona baktım. “Daha önce hiç kampa gitmiş midir sizce?”

“Hımm... bence bunun cevabı kesinlikle bir *hayır*.” Aaron söylediğini vurgulamak için gözlerini irileştirdi. “Kimse kendi iradesiyle kamp yapmaya gitmez.”

İçime heyecan dolmaya başlamıştı. “Gerçekten mi? Sizin eşyalarınızı ödünç alabilir miyiz? Sorun etmez misiniz?”

“Kesinlikle hayır. Alın hepsini. Michael ve çocuklar cuma günü bir haftalığına ailesini görmeye gidiyorlar. Kullanmayacaklar zaten.”

“Belki.” Fikir kafamda şekil almaya başlarken gülümsedim. “Ama ya araba,” dedim sesli düşünerek.

“Michael’ın pikap kamyoneti Bessie’yi al. Ona tam bir *Swamp People** deneyimi yaşat.”

“Gerçekten mi?” Jameson’ı bir pikabın içinde hayal ederken sııttım.

“Evet, boktan bir şeydir ama güvenilirirdir.”

Aaron kafasını tiksintiyle iki yana salladı. “Onu bilerek korkutup kaçırmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır. Onu gerçek dünyaya döndürmek istiyorum.” İçime heyecan dolup taşarken gülümsedim.

“Gümbürtüyle ineceği kesin.” Aaron sııttı.

Google’dan kamp alanlarını araştırmaya başlarken güldüm. “Bu çok eğlenceli olacak.”



Cuma öğleden sonra, Jameson’ın binasının altındaki yeraltı otoparkına yüzümde kocaman bir gülümsemeye girdim. Molly’nin evinden buraya kadar tüm yol boyunca gülmüştüm. Jay’i arayıp onu almam için kapının yanında beklemesini söylemiştim.

* İlk olarak 2010 yılında yayınlayan bir Amerikan realite dizisidir. Bataklıklarda yaşayan ve geçimlerini sağlamak için ava çıkan timsah avcılarının günlük faaliyetlerini konu alır. (ç.n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

Arabayı köşeden döndürdüğümde onu Alan ve çantaları-muzla birlikte dikilirken gördüm. Beni gördüğünde yüzü asıldı.

Kornaya basarak koltukta zıpladım ve pikap kamyonet Bessie'yi Jameson'ın yanına çektim. Yüzü dehşete düşmüş bir halde yanıma geldiğinde pencereyi çevirerek açtım. "Aynı yere mi gidiyoruz?" diye sordum.

"Bu lanet olası şey de ne?" dedi şok içinde.

"Bu Bessie." Gururla gülümsedim.

Alan kahkaha atmamak için eliyle ağzını kapattı.

"Ne?" Jameson, devasa, yıpranmış haldeki açık mavi kamyonete bakarken kaşlarını çattı. Sonra gözleri bana döndü.

"Atla bakalım, Miles." Gülümseyerek kaşlarımı oynattım. "Seni kampa götürüyorum."

19. BÖLÜM

Dili tutulmuş bir halde bana bakıyordu.

Alan, en sonunda kıkırdamasına engel olamayınca başını eğdi.

Jameson'ın bana bakışları... dehşete düşmüş gibiydi.

Yüzündeki ifadeye kahkahayla güldüm. Pikabı parka alarak aşağı zıpladım ve çantalarımızı arkaya atmaya başladım.

“Ciddi olamazsın,” diye kekeledi.

“Hem de çok.”

Gözleriyle yıpranmış, eski kamyoneti taradı. “Bu araba yola çıkabilecek durumda bile değil.”

“Bu bir araba değil, bir kamyonet.” Arka kapıyı çarparak kapatırken gülümsedim. “Onun adı Bessie.”

Jameson ellerini kalçalarına koydu. Gözleri, sesli bir şekilde gülen Alan'a kaydı.

“Bu siktiğimin şeyi hiç komik değil, Alan,” diye tersledi. “Ben kamp yapmam, Emily. Eminim bunu biliyorsundur. Bu gülünç fikre nereden kapıldın Tanrı aşkına? Bu beni zerre kadar rahatlatmıyor. Her saniye kan basıncımın yukarı çıktığını hissedebiliyorum.”

Alan kafasını eğdiğinde artık resmen kahkaha atıyordu. “Beni affet, patron, bu ömrümde gördüğüm en komik şey. Tris için bir fotoğraf çekebilir miyim?” diye sordu.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Kesinlikle olmaz,” diye öfkeyle söylendi Jameson. “Çeneni kapat yoksa seni de bizimle götürürüm.”

Alan kıkırtılarını durdurmak için altdudağını ısırıldı.

“Oraya gitmek için neden bu...” Doğru kelimeyi ararken duraksadı. “Külüstürü almak zorundayız?”

“Çünkü alışılmışın dışına çıkıyoruz.”

“Emily Foster, bu alışılmışın dışı değil. Bu resmen ani ölüme bir davetiye.”

Koltuğa yığılır gibi oturup suratıma ağlak bir ifade yerleştirdim. “Söz vermiştin. Sadece üç gün, Jameson, sonra geri dönüp sana taşınacağım.”

Ellerini kalçalarına koyarak gözlerini devirdi; onu sıkıştırdığımı biliyordu. Söz vermişti.

Ben kornaya basınca şoför tarafına dolanarak kapıyı açtı.

“Ne yapıyorsun?” Kaşlarımı çattım.

“Arabayı sürüyorum.”

“Direksiyon kolonundaki vitesle sürmeyi biliyor musun?”

“Neyle?” Yüzünü astı.

Direksiyonun altındaki vites kolunu işaret ettim.

Yüzünü buruşturdu. “Bunu yolda kullanmak yasal mı ki?”

Güldüm. “Evet.”

“O zaman çık dışarı. Ben sürüyorum.” Beni arabadan dışarı çektiğinde yolcu tarafına giderek araca bindim.

Arabaya bindi ve yüzünde katıksız bir konsantrasyon ifadesiyle vitesi incelemeye başladı.

Alan ve ben, Jameson’ın anlamaya çalışmasını beklerken kırıdamaya başladık.

“Tamam, anladım,” diye cevap verdi kontrol manyağı Jameson Miles.

“Hadi gidelim,” dedim şarkı söyler gibi. “Alan için kornaya bas.”

Jameson ifadesiz bir yüzle bana baktığında, geçen kamyonlara çocukken yaptığım gibi, elimle ‘kornaya bas’ hareketi yaptım.

T. L. SWAN

“Emily, onun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bagaja atılmanın çok sağlam bir yolu olduğu kesin.”

Alan yeniden kahkahalara boğulduğunda koltuğumda heyecanla zıpladım. “Görüşürüz, Alan,” diye seslendiğimde el salladı.

Jameson durarak camdan Alan’a seslendi. “Telefonun açık olsun. Yaklaşık yirmi yedi kilometre sonra araba bozulduğunda bizi yol kenarından alman için sana ihtiyacımız olacak.”

Alan benimle birlikte tekrar gülerken el salladı. Jameson otoparktan çıkarırken pikabı hoplattı.

Güvenlik kapılarına ulaştığımızda çok yüksekte kaldığı için kartı okutamadı. “Bu hurdayı sikeyim,” diye alçak sesle mırıldanarak arabayı parka aldı ve güvenlik kapılarını açmak için arabadan indi. Kartını okuttuğunda kapılar yavaşça açıldı. Arabaya geri binip gaz verdiğinde, vitesten gelen garç sesiyle araba ileri doğru hopladı.

“Siktir.” İrkildi. New York trafiğine dalarken, “Bu lanet hurdanın sahibi kim?” diye sordu.

“Michael, Molly’nin kocası.”

Gözleri bana kaydı. “Aşırı doz Viagra alınca acile götürmek zorunda kaldığınız sikik aptal değil mi o?”

“İşte o.” Gülümsedim.

“Belli,” diye mırıldandı sürmeye devam ederken. “Peki, nereye gidiyoruz?”

Telefonumdan haritaları açtım. “Tamam... eyaletler arası yola çıkmamız gerekiyor.”

Soru sorarcasına bana baktı.

“New Jersey’deki High Point Eyalet Parkı’na gidiyoruz.”

“Ne?” Kaşlarını çatı. “Orada ne cehennem var?”

“Ben.” Yüzünün kenarını öperken gülümsedim. “Benden başka hiçbir şey yok.”

Gözlerini yoldan ayırmadan gülümsedi ve elini uyluğumdan yukarı kaydırıp sıktı. “En sevdiğim şey sen olduğun için şanslısın o zaman, değil mi?”

UÇAKTAKİ YABANCI

Kocaman, ışıltılı bir gülümseme yüzüme yayıldı. Bunu gerçekten yapacaktı.

“Kesinlikle öyle.” Eğilip yanağının her yerine öpücükler konurmaya başladım.

Yüzünü buruşturdu. “Kes şunu. Bitchy’yi” bu haliyle sürmek yeterince zor zaten.”

“Onun adı Bessie, Bitchy değil.”

Sırıttı. “Bizi oraya tek parça halinde götürürse anlayacağız, değil mi?”



İki saat sonra, High Point Eyalet Parkı’na giden tabelayı gördük. Toprak bir yoldu. Jameson soru sorarcasına bana baktı. “Burası mı?”

Aniden biraz gergin hissederek omzumu silktim. “Hı-hı.” Etrafa bakındım. “Sanırım öyle.”

Cidden bu hafta sonunun işe yaramasına ihtiyacım vardı; eğlenip rahatlamamızı istiyordum. Jameson işteki stresine bir çözüm bulmazsa, onu her halükarda kaybedebileceğimi içten içe biliyordum. Öfkesi uzun dönemde birlikte yaşayabileceğim bir şey değildi. Ana yoldan çıkarak patikada ilerlemeye başladık. Yolu takip ederken ikimiz de sessizleşmiştik. Telefonumdaki haritayı inceleyerek, “Burada, yolun sonundan sağa dönüp sonra tekrar sağa dönmemizi söylüyor,” dedim.

Kamyonet engebeli yolda zıplarken Jameson, “Tamam,” diye cevap verdi. Ardından gözleri bana kaydı. “Bu yolun aşağısında olduğuna emin misin?”

Omuzlarımı silktim. “Burada öyle olduğu yazıyor.”

Uzun ağaçlar güneşin son ışıklarını kapatıyordu.

Yola konsantre olan Jameson, “Bir keresinde burada çekilmiş bir belgesel izlemiştim,” dedi.

“Neydi?”

* (İng.) Şirret, cadaloz anlamında İngilizce kelime. (ç.n.)

T. L. SWAN

“*Blair Cadısı*,” diye kuru bir sesle mırıldandı.

Kıkırdadım. Ormanda gitgide daha da içeri giriyorduk. Ne halt düşünüyordum ki? Bu benim bile ödümü koparıyordu.

Tepeden aşağı inerken solda bir kamp alanının yanından geçtik. Küçük bir çadır vardı; ergenlik çağındaki iki oğlan kamp ateşinin başında oturuyordu. Geçerken onları izledim. “İyi zaman geçiriyorlarmış gibi görünüyorlar.” Gülümsedim.

“Çadıra girip birbirlerini sırayla becermek üzereler,” diye mırıldandı. “Buraya gelmelerinin tek mantıklı açıklaması bu.”

Sırıttım. “Bu kadar karamsar olmayı bırakır mısın? Sadece üç gece, hem de etrafta kimse yokken yalnız kalabileceğiz.”

Kafasıyla onayladıktan sonra bir şey düşünüyor gibi kaşlarını çattı. “Tuvaletler nerede?” Gözleri bana kaydı. “Kendi tuvaletimiz olacak, değil mi?”

“Tuvalet var.” Çadırımızdan ne kadar uzakta olduklarını anlamak için telefondaki haritayı yan çevirdim. “Ah evet, işte buradalar. Sadece kısa bir yürüyüş.”

“Yürüyüş mü?” Gözleri endişeyle tekrar bana döndü. “Yürüyüşü tanımla.”

Of adamım, uzun bir yürüyüştü ama ona bunu henüz söylemeyecektim. Büyük ihtimalle geri dönerdi. “Çok yakın, endişelenme,” diye yalan söyledim.

Tepenin dibine vardığımızda yol çatallandı. Dümdüz ileride bir göl vardı ve güneş ışığı azalmaya başlıyordu. Heyecanla gülümsedim. “Sağa dön.” Jameson dikkatle sağa dönünce biraz daha ilerledik. “Hemen şu yukarıda olmalı.”

“Nerede?” Kaşlarını çattı. “Park et bir yere.”

“Ne demek istiyorsun?” Gözleri bana döndü.

“İstedığımız yere yerleşebiliriz.”

“Ne yani,” derken etrafa bakınırken yüzünü buruşturdu.

“Toprağın üstüne mi?”

* The Blair Witch Project, ormanda kaybolan üç sinema öğrencisinin çektiği belgesel kayıtlarının bulunmasını konu alan, doğaüstü olaylar içeren 1999 yapımı korku filmi. (ç.n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

Güldüm. “Meşe ağacından parke zemin mi bekliyordun?”

Gözlerini devirerek kamyoneti park ettiğinde dışarı çıkarak suyun kenarında ileri geri yürüdüm. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Yerleşmek için iyi bir yer arıyorum. Yüksek ve düz olması gerek.”

“Niye yüksek?” diye sorarken etrafa bakmaya başladı.

“Yağmur yağarsa diye.”

Gözleri dehşet içinde bana döndü. “Bunu söyleme bile.”

“Acele et, elimizi çabuk tutmalıyız.”

“Neden?”

“Hava kararıyor. Güneş ışığını kaybediyoruz.”

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Işıklandırmamız var mı?”

“Bir fenerimiz ve başa bağlanan şu küçük kafa lambalarımız var.”

Hızlı hızlı eşyalarımızı kamyonetin arkasından alıp dışarı atmaya başlarken, “Aman Tanrım,” diye parladı. “Bu aptal insana-karşı-vahşi hayat deneyinde lanet olası bir kafa lambası takmayacağım. Görebildiğim zaman yeterince kötü zaten.”

Gülerek çadır çantasını alarak içindekileri çıkarmaya başladım. Jameson’a süpürgeyi uzattım. “Toprağı süpür.”

Tamamen kaybolmuş bir ifadeyle bana baktı. “Ne?”

“Toprağı süpür ve bize temiz bir yer aç. Çadırın altında sopa veya başka şeyler olmamalı.”

“Toprağı süpür,” diye tekrar etti.

“Evet, Jameson. Acele et yoksa bunu karanlıkta yapıyor olacaksın.”

“Yüce İsa... işte şimdi her şeyi duymuş oldum,” diye mırıldanarak temizlemek için bir parça toprağı süpürmeye başladı.

“Kim siktiğimin toprağını süpürür?”

“Kampçılar.” Sırıtarak kullanma kılavuzunu açtım ama hemen yüzüm düştü. Talimatlar sanki nükleer bir reaktör inşa etmek için yazılmışa benziyordu. Of Tanrım, Molly kurmanın kolay olduğunu söylemişti.

T. L. SWAN

Tamam... neyse ne. Sorun olmayacak. İçten içe panik yapmaya başlamıştım. Eve dönmeyeceğiz.

Çadırı yere yayarken bir şaplak sesi duydum. "Ah!"

Direkleri çantadan çıkarırken konsantre olmaya çalıştım.

Yeniden bir şaplak duydum. "Bu ne lan?" diye bağırdı Jameson.

"Ne?"

"Bu böcekler Jurassic Park'tan resmen." Onları üzerinden atabilmek için kollarını iki yanda salladı. "Hiçbir böcek bu kadar büyük olamaz."

Talimatlarıma geri döndüm. *Tamam, burada diyor ki şu direk şunun içine giriyor...*

"Ahh," diye bağırdı koluna tokat atarak. "Burada lanet olası sıtmaya yakalanıyorum, Emily."

Gözlerimi devirdim. "Bebek gibi davranmayı bırak." Direği doğru yere geçirdim. "Köşeyi tutup gerdirebilir misin lütfen?"

Kollarını sallayarak ilerledi ve çadırın köşesini tutup gerdirdi. Güneş batmak üzereydi. "Biraz daha geriye git," dedim.

Bacaklarını tokatladı. Kollarını sallayarak neyi ezmeye çalışıyorsa onları ezmeye çalışırken, "Siktir git," diye fısıldadı.

"Biraz daha geri."

Geri geri yürürken ayağı bir taşa takılınca bir çalılığın içine düştü ve "Ah," diye bağırdı.

"Oh." Kahkahalara boğularak yardıma koştum.

"Hangi siktiğimin akıl hastası eğlenmek için bunu yapar?" diye öfkeyle söylenerek çalılıktan dışarı çıktı.

"Biz yapıyoruz." Güldüm.

Üzerindeki toprağı silkelerken, "Bu komik değil, Emily," dedi burnundan soluyarak. "Bu, topraksız, mutasyona uğramış-böcek yetiştirme bölgesinde tam bir cehennem." Bir şey tekrar onu ısırınca boynuna vurdu. "Siktir git," diye fısıldadı böceğe.

"Tanrı aşkına, böcek kovucu spreyi kullan, prenses. Kamyonetteki malzeme çantasında."

UÇAKTAKİ YABANCI

“Böcek kovucumuz mu var?” Bana donuk bir ifadeyle baktı. “Çoktan dört ünite kan kaybettikten sonra mı söylüyorsun yani?”

Hışımınla kamyonete giderek spreyi sıkmaya başladı... sıkmaya devam etti... etti... etti... ve etti.

“Bana da ayırıyor musun?” diye seslendim.

“Burası insana-karşı-vahşi hayat, herkes kendi başının çaresine baksın. Hiç *Survivor* izlemedin mi? Bu gece adadan gitmen için oy kullanacağım,” diye seslendikten sonra bir öksürük krizine girerek önündeki havayı eliyle dağıtmaya çalıştı. “Bu lanet şeyin içinde ne var?”

“Zehir.” Gözlerimi kocaman açtım. “Böcekleri öldürmek için.”

Hışımınla yanıma geri döndü. “Acele et de kur artık şu çadırı,” dedi emreder gibi. “Neden bu kadar uzun sürüyor?”

“Bu kadar mükemmelsen, al kendin kur,” diye tersledim.

“İyi.” Elimden talimatları alarak bir anlığına inceledi, ardından gözleri yere yayılmış çadıra kaydı. Kâğıdı çevirdi, sonra kafasını yana eğdi. “Eh, şimdi tam olarak anlam kazandı.”

“Kazandı mı?” Kaşlarımı çattım. “Ben hiçbir şey anlayamadım.”

“Bu çadır kurma kılavuzu değil, Alcatraz’dan* kaçmak için bir harita.”

Kahkahaya boğuldum.

“Komik olan ne?” diye tersledi. “Bu durumla ilgili komik olan hiçbir şey yok, Emily.”

Sayfayı çevirdi, sonra tekrar çevirdi ve tekrar çevirdi. İkimiz de kâğıda bakarken kaşlarımızı çatmıştık. “Tamam, şimdi anladım.”

“Anladın mı?” diye sordum umutla.

“Hayır. Anlamadım. Bir otel bulalım.”

“Jameson,” diye rica ettim. “Seninle, eski kız arkadaşlarından

* San Francisco Körfezi’nde, sahile 2,4 km uzaklıkta bir adada yer alan ABD’nin en ünlü hapisanelerinden biri. (ç.n.)

biriyle yapmadığın bir şey yapmak istedim. Sadece bu ilki birlikte yapalım istedim. Dediğimi yapsan olmaz mı, lütfen?”

Derin bir nefes verdi.

Elini tuttum. “Bunun alışık olduğun bir şey olmadığını biliyorum ama seni konfor alanından çıkarmak istedim. Bunu yapmayı gerçekten istiyorum, bu benim için önemli. Senin gösterişli dairende işte ben de bu kadar rahatsız hissediyorum.”

“Mümkün değil.” Gözleri benimkileri bulunca yenilgiyle nefes verdi. “Tamam.” Talimatları yeniden incelemeye başladı; ışık gitgide solduğundan görebilmek için gözlerini kısıyordu.

Malzeme kutusuna gidip iki kafa lambası çıkardım ve birini kendi kafama takıp diğerini ona takarak ışıklarını açtım.

İfadesiz bir suratla bana bakıyordu.

Kıkırdamaya başlarken elimle ağzımı kapadım. O ise talimatları okumaya devam ediyordu. “Tamam, burada direklerin ayrı bir çantada olduğu yazıyor,” dedi.

“Onları çıkardım.”

“Köşeleri sabitlememiz lazım.”

“Çoktan yaptım.” Elimi sırtından aşağı kaydırıp kalçasına koydum. Eliyle beni itekledi.

“Direkleri yerine takıp yukarı kaldırmalıyız.”

“Tamam.” Onu öpmek için yukarı uzandım.

“Emily.” Bana baktığında alnına sabitlenmiş fener ışığı gözlerimi aldı. “Böcek zehrinden toksik bir çöplük gibi kokuyorum, tüm hayatım boyunca bundan daha az seksi hissettiğim hiçbir an olmadı. Sikim yabani bir ot gibi zehirlenmişse kesinlikle şaşırmam.”

Kahkahaya boğuldum. “Benim için asla az seksi olamazsın, hem sakin yabani ottan çok bir ağaç gibi.”

Etkilenmemiş bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

Kontrol edilemez şekilde kıkırdamaya başladım. Gerçekten gülünç görünüyordu. Alan için bir fotoğraf çekmek istiyordum ama kafayı yiyeceğini biliyordum. Ramak kalmıştı.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Tamam, içeri girip şunu halledelim, sonra yatağı şişirebiliriz.” Gülümsedim.

Yüzü asıldı. “Yatağı pompayla şişirmek zorunda mıyız?”

“Hayır, onu ağzınla şişirmek zorundasın,” diye takıldım.

Talimatların olduğu kâğıdı havaya fırlattı. “Benden bu kadar, gidiyorum.”

Gülmeye başladım. “Hayır, gitmiyorsun. Sadece şaka yapıyorum. Pompamız var.”

Ellerini kalçalarına koyarak bana ters ters bakmaya başladı.

“Jameson.” Yumuşak bir şekilde gülümsedim. “Bu hafta sonu, ilişkimizin bir sembolü. Bana tamamen yabancı olan bir dünyada yaşamam için bildiğim her şeyden vazgeçmemi bekliyorsun.”

Bana bakmaya devam etti.

“Senden tek istediğim üç gün.” Yerimde zıplamaya başladım. “Lütfen. Bunu yapar mısın... benim için?”

Parmağıyla burun kemiğini sıktığında onu neredeyse ikna ettiğimi anlamıştım. Uzanıp kalın dudaklarını öptüm. “Bunu senin için telafi edeceğim. Söz veriyorum.”

Ters bir şekilde, “Peki,” diyerek eğildi ve talimatları alarak yeniden okumaya başladı. “Bana en uzun direği ver.”



İki saat sonra, çadır en sonunda kurulmuştu. Yatak hazırды ve dışarı iki tane katlanır sandalye koymuştum. “Gel, benimle otur.” Bir şişe kırmızı şarap açarken gülümsedim.

Yanıma oturduğunda ona bir kadeh uzattım. İki tane şarap kadehi getirmiştım. Ona plastik bir bardaktan içirmeye çalışsaydım her şeyin sona ereceğini biliyordum.

Ucuz katlanır sandalyesinde oturup kadehini benden aldığımda, gülümseyerek kadehimi ona kaldırdım. “Alcatraz’dan başarılı kaçışımıza.”

Sırıtarak bir yudum aldı ve karanlıkta etrafa bakındı. “Tamam, şimdi ne yapıyoruz?”

“İşte bunu.”

“İşte bunu mu?” Kaşlarını çatdı.

“Evet... burada böyle oturacaksın.”

“Peki ne yapacağım?”

“Rahatlayacaksın.”

“Ah.” Karanlık ormana doğru bakarak şarabından bir yudum aldığı anda gülmemek için altdudağını ısırıldı. Hava artık tamamen kararmış, orman hayvanlarla birlikte canlanmaya başlamıştı. Uzaktan gelen yankılar duyulabiliyordu.

İçten içe tamamen çıldırma modundaydı ve bunu saklıyordu. Kafasını geriye atarak şarabını fondip yaptı ve kadehini yeniden doldurmam için bana uzattı.

“Ne yapıyorsun?”

“Sarhoş oluyorum böylece bir ayı tarafından yendiğimi hatırlamayacağım.” Kafasını iki yana salladı. “Tek yolu bu.”

Güldüm. “Burası tamamen güvenli, Jameson.”

Gözlerini kocaman açtı. “Daniel da kaybolmadan hemen önce böyle demişti.”

“Daniel da kim?”

Etrafa bakınırken ilgisiz bir şekilde, “*Blair Cadısı* Daniel... izlemiş miydin?” diye mırıldandı.

“Hayır.” Sırıttım.

“İzlememen büyük ihtimalle en iyisi.” Ormana doğru baktı. “Rahatsız edici bir şekilde benziyor.”

Ayağa kalkarken güldüm. “Ben tuvalete gidiyorum.”

“Ne?” Hızla ayağa kalktı. “Tuvalet nerede?”

“Yolun yukarısında.”

Yüzü asıldı. “Oraya yalnız başına gidemezsin. Tehlikeli.”

“Hayır, yalnız gitmiyorum. Sen de benimle geliyorsun.”

“Ne?” Kaşlarını çatdı.

“Hadi, Jay.”

“Hayır, kamp alanını terk etmiyoruz. Etrafta dolaşmak istemiyorum.”

UÇAKTAKİ YABANCI

Göle bakarken gülümsedim. Ay ışığı suyun üzerinde dans ediyordu. "Peki o zaman." Ayağa kalkarak gömleğimi çıkardım, ardından külotumu aşağı indirdim.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Çıplak yüzmeye gidiyorum."

"Ne?" Gözleri karanlık sulara kaydı. "Hayır... hayır, gitmiyorsun. Bunu yasaklıyorum."

Sutyenimi çıkarıp kafasına fırlattığımda eliyle yakalayıp kenara attı.

"Emily."

Külotumu tekmeleyerek çıkardım.

"Sen tamamen lanet olası kafayı mı yedin?" diye fısıldadı.

"Belki."

Etrafa bakındı. "Birileri izliyor olabilir."

Gülümseyerek suyun kenarına koştum. "Geliyor musun, tavuk?" Kalçama gelene kadar suda yürüdüm.

"Kahretsin, sen çıldırdın mı?" diye bağırdı suyun kenarından.

Ona doğru su attım. "Suya gel, ödle."

Tamamen paniklemiş bir halde ellerini saçından geçirdi. "Emily, bu güvenli değil."

"Burası New York'tan çok daha güvenli, Jay. Hadi... biraz hayatını yaşa."

Sola baktı, ardından sağa bakarak ellerini iki yanında yumruk yaptı.

"Jay, hadi bebeğim." Kendimi suyun içine bırakırken gülümsedim. "Ben seni koruyacağım."

Gözlerini kapattı. Gelmek istiyordu. İstedğini biliyordum.

"Hadi." Gülererek yüzmeye başladım. "Su çok güzel."

Kafasını iki yana sallayarak gömleğini çıkarıp kenara attı. Sırtüstü suda süzülürken güldüm. Suyun içinde yürümeye başladı.

"Şortunu da çıkar."

"Sikimi lanet olası bir yılan balığına canlı yem olarak sunmamın hiçbir surette imkânı yok," diye bağırdı.

T. L. SWAN

Yanıma gelerek beni kollarına aldı. Su soğuk ve tazeleyiciydi. Kollarımı boynuna doladım.

Ay ışığı sudan yansıyor. Nazik bir şekilde beni öperken gülümsedi. “Sen çılgınsın, Emily Foster.”

“Ve seni seviyorum.” Ona bakarak gülümsedim. Bu çılgınca... çılgınca iyi hissettiriyordu.

“Sevsen iyi olur.” Dudakları benimkilerin üzerinden geçti.

Bacaklarımı beline doladığımda, arzumun uykusundan uyandığını hissettim. Öpücüğümüz tutkulu bir hâl aldı. “Bence gölde ilk seferimizi yapmalıyız,” diye fısıldadım.

“Sen tam bir seks manyağısın.”

Gülerek onu öptüm ve şortunu biraz indirdim. “Bunu çoktan kabul etmiştik. Şimdi sakin yenmeden önce becer beni, Göl Çocuğu. Bu arada kendimi kastetmiyorum.”

Kıçımı kavrarken dudaklarıma karşı sırtıttı. “Kapa çeneni. Anı mahvediyorsun.”



Şıp.

Şıp, şıp. Derin uykumun içinde yağmurun çadırın üzerine düşerken çıkardığı sesi duydum.

Şıp, şıp, şıp. Şiddetlenmeye başlamıştı.

“Sakın söyleme, lanet olsun,” diye fısıldadı Jameson yanımdan.

Gök gürültüsünün gümbürtüsü duyulduğunda orman bembeyaz ışıkla parlarken ikimiz de korkuyla yerimizde zıpladık.

Jameson, “Ciddi olamazsın,” diye karanlığın içine doğru mırıldandı.

Sırtım Jay’e dönüktü, gülmemek için dudağımı ısırdım. Ormandaki hayvan sesleri onu uyutmayınca tam bir sinir krizi geçirmişti; aslında yaklaşık on tane sinir krizi geçirmişti.

Bu da üzerine mum dikecekti.

Yağmur gerçekten şiddetlenmeye başlamışken gök gürültüleri art arda patlamaya devam ediyordu.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Eh, bu kahrolası harika,” diye söylendi.

Gülerek onunla yüz yüze gelmek için yuvarlandım. “Sorun yok. Çadırlar su geçirmez olur. Uyumaya geri dön.”

Gökyüzünde şimşekler çakarken, çadır sürekli parlak bir beyaz ışıkla aydınlanıyordu.

Kalkarak oturdu ve karanlıkta el yordamıyla çadırı araştırmaya başladı. Uzun süre elleri ve dizleri üzerinde ortalığı karıştırmaya devam etti.

“Ne yapıyorsun?”

“Siktiğimin ışığını arıyorum!”

Sesli bir şekilde güldüm.

En sonunda ışığı bulup kafasına takarak açtı ve bana baktı.

Saçları bozulmuş ve her taraftan havaya dikilmişti, gözleri vahşi ve çılgınca bakıyordu.

Kendime engel olamadan, kontrol edemediğim bir kıkırdama krizine girdim.

“Ne?”

“Eğer sen...” O kadar çok gülüyordum ki konuşmayı kesmek zorunda kaldım. “Kendini bir görebilseydin.”

Sırıttığı sırada şimşek o kadar yakınımızda patladı ki sanki hemen dibimizdeki bir ağaca çarpmış gibiydi.

“Kahretsin, bu gece öleceğiz,” diye panikle kekeleydi.

Yağmur çivi gibi düşmeye devam ederken çadırın fermuarını açtım. İkimiz de kıyamet gibi görünen fırtınaya baktık.

Sağanak yağıyordu, çadırın fermuarını yeniden kapattım. “Sorun yok. Çadır su geçirmez. Sadece yağmur yağarken uymak zorundayız.”

“Sen lanet olası aklını mı kaçırdın?” diye patladı. “Kim böyle bir şey sırasında uyuyabilir?”

“Ben uyuyabilirim.” Arkaya uzanarak uyku tulumundan battaniyeyi üzerime çektim.

Jameson’ın uyku tulumunun içindeyken bana dokunamayacağını anladığı önceki sinir krizi aklıma gelince gülümsedim.

T. L. SWAN

Bir saat süren bir operasyon sonrası ikimizin de tulumlarının fermuarlarını açıp birini altımıza, diğerini üzerimize koymuştu, böylece uyurken birbirimize sarılabilmıştık. Süper tatlı bir hareketti.

Fırtına hızlanmaya başlayınca çadır iki yana sallanmaya başladı.

“Hasiktir... işte başlıyoruz,” diye mırıldanan Jameson çadırın tavanına bakıyordu.

Çadırın bir ucu rüzgârdan havalandığında Jameson üzerine atılarak çadırı zeminde tuttu.

Tekrar kahkahalara boğuldum.

“Yardımcı olmuyorsun,” diye bağırdı.

Kıkırdama krizim devam ederken ayağa zıplayarak Jameson’ın ceketini alıp giymeye başladım.

“Ne yapıyorsun sen?” Kaşlarını çattı.

“Çadır kazıklarını yerlerine çakmam lazım.” Kafa lambamı taktım.

Ağzı dehşetle açılmıştı. “Ne?”

“Çadırın ayakta kalması için tek yol bu.”

“Dışarı çıkmıyorsun. Bu tehlikeli,” diye fısıldadı kızgın kızgın.

“Birinin yapması gerek.” Çekici elime aldım.

Elimden çekici çekip aldı. “Bu siktiğimin şeyi beni kesin öldürecek.”

Güldüm.

“Elveda, Emily.” Çadırın fermuarını açtı. “Seni tanımak güzeldi.” Fırtınanın içinde gözden kayboldu.

“İşte bu yüzden sen CEO’sun.” Çekiçle çadır kazıklarını çaktığı sırada çıkan metalik gümlmeleri duyunca kıkırdadım.

Yağmur cidden bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve rüzgâr çok şiddetliydi. Cidden, bunun olma ihtimali neydi?

Lanet olsun sana hava.

Fermuarı açarak sağanak yağmurun içine göz attım. Çadır kazıklarını yerlerine çakarken, kafa lambası hâlâ sağlam bir halde, rüzgâra karşı ayaklarının üzerinde kalmaya çabalıyordu.

UÇAKTAKİ YABANCI

Çamurlu ve sırlıslıkla haldeydi. Tekrar kontrolsüz bir şekilde kırdadım ve kendime engel olamadan telefonumu alarak birkaç fotoğrafını çektim. Bir gün bunu komik bulacağına emindim.

On dakika sonra çadıra geri geldiğinde, nefes nefese, ıslak ve sıçrayan yağmur yüzünden çamurla kaplıydı. Bir havlu alarak saçlarını kurulamaya başladım. Gömleğini üzerinden sıyrarak çıkardım ve eşofman altını aşağı kaydardım. “Kurulan sadece. Yakında sona erecek,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım.

Yağmurun sesi tepemizde sağır ediciyken kendini kurulamaya başladı.

Çantasını karıştırıp ona kuru kıyafetler buldum ve Jameson yarı ıslak halde zıplayıp giyinmeye çalışırken çadır yeniden sallanmaya başladı.

Çadır yine havaya kalktı.

“Siktir ol git,” diye patladı.

Aman Tanrım, bu cidden korkunçtu.

Tavandan gelen yüksek sesli yırtılmayı duyduğumuzda gözlerimiz irileşti.

“Ah hayır... çadır,” diye fısıldadım. “Çadıra zarar veremeyiz, Michael’in bu.”

“O zavallı pislige bir karavan alacağım. Bu siktiğimin şeyi tahammül edilemez,” dedi tükürür gibi.

Cart. Çadır ortadan ikiye ayrıldı. Eşyalarımız rüzgârda uçuşmaya başlayınca, “Ahhhhh,” diye çığlık attım. Hızla yere çökerek her şeyi çantalara tıkmaya başladım.

Jameson, içindeki, akıl sağlığını yerinde tutan son şey de kopmuş gibi ellerini kalçalarına koydu ve kafasına gökyüzüne kaldırarak kahkahalara boğuldu.

“Bu komik değil. Çantalarımızı kamyonete götür,” diye bağırdım.

Güldü... güldü... ve güldü.

Telefonlarımızı kuru tutmaya çalışarak çantalarımızla birlikte kamyonete koştum.

“Jameson,” diye bağırdım. “Bir şeyler yap.”

Bana dönerek sağanak yağmurun altında beni kollarına aldı ve öptü. Kafa lambalarımız tokuştuğunda ben de gülmeye başladım.

“Bu çok saçma,” diye fısıldadım.

“Otel?”

“Lütfen.”



“Merhaba.” Turizm merkezindeki danışma görevlisine bakarak gülümsedim. “İki gece için müsait, oda kahvaltılı bir oteliniz var mı, lütfen?”

Masanın arasındaki kadın bilgisayarda yazmaya başladı.

Dün gece iğrenç bir otelde kalmıştık ve Jameson tekrar orada kalmayı reddediyordu. Ancak sonraki iki gece için düzgün sayılabilecek bir otel bulursam hafta sonunun tamamında kalabileceğimizi söylemişti. Dışarıda ikimiz için kahve arayışındaydı.

Yağmur durmuştu. Bir noktada geri dönüp dün geceki mahşeri fırtınadan kalan kamp eşyalarımızı toplamak zorunda kalacaktık. Sadece kendi eşyalarımızı alıp kaçmıştık. O şartlar altında gecenin bir köründe yapabileceğimiz başka bir şey yoktu zaten.

“Elimde sadece bir çiftlik evi var.” Yazmaya devam etti, ardından okudu. “Mülkün adı Arndell.”

Dinlerken kaşlarımı çattım.

“İki gece için müsait, hem de isterseniz indirimli olarak tutabilirsiniz.”

Gülümsedim. İndirime ihtiyacımız olduğunu düşünmesi çok hoşuma gitmişti. “Tamam, kulağa iyi geliyor. Teşekkür ederim.” Jameson’ın kredi kartını geçirdim, kadın da evrak işlerini halletti.

“İşte anahtarlar.” Bana bir de harita uzattı. “Falls Yolu’ndan aşağı gidin, sonra sağ tarafta mülkün kendine ait yolu var.”

“Ah, ne kadar büyük bir yer?”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ev, bin iki yüz dönümlük harika bir arazi içinde. Biraz yıpranmıştır ama konumu nefes kesici.”

Gülümsedim. “Çok iyi, tamam.”

Zıplayarak dışarı çıkıp kamyonete gittiğimde darmadağın haldeki zavallı erkeğimi gördüm. Cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyordu ama komik bir şekilde bugüne dek onu gördüğüm en rahatlamış halindeydi. Sanki dün gece akıl sağlığını koruyan içindeki lastik koptuğunda gerginliğinin bir kısmı serbest kalmıştı.

“Tamam, bir çiftlik evi tuttuk.”

Uzanarak elini kalçama koydu ve bana kahvemi uzattı. Arından direksiyondaki vitesi değiştirerek yola çıktı.

Sarsıntılı kamyonette giderken camdan dışarı bakarak gülümsedim.

Gözlerini yoldan ayırmadan, “Yanımızdan bir tane bile araba geçmediğini fark ettin mi?” dedi.

“Çok hoş, değil mi?”

Omzunu silkti. “Farklı.”

Yol tarifine uyarak on dakika sonra, tabelalı büyük taş bir girişe vardık.

ARNDELL

“İşte burası.”

Özel araba yoluna döndüğümüzde gülümsedim. Yol, üzerimizde bir kubbe oluşturan kocaman ağaçlarla sıralanmıştı. Göz alabildiğince inişli çıkışlı yeşil tepeler vardı.

“Ah, şu yere bir bak.” Hayretle gülümsedim. “Danışmadaki kadın arazinin güzel olduğunu söylemişti.” Beş dakika boyunca, bir tepenin üstüne varana kadar sürmeye devam ettik ve orada büyük eski bir ev bulduk. Köşesinde geniş bir verandası olan beyaz bir evdi. Çatısı tahta kiremitlerden yapılmıştı ve yüz yaşında olmalıydı.

Jameson’ın gözleri beni buldu.

“Bir şey söyleme.” Sırıttım.

T. L. SWAN

Yenilgiyi kabul eder gibi ellerini havaya kaldırdı.

Arabadan inip ön kapıyı açarak içeriye göz attık. Kocaman gülümsedim. Geniş ahşap zeminler, devasa bir şömine ve arazi manzaralı harika büyük pencereler. Buradan kilometrelerce ötesini görebiliyordunuz. Mobilyalar eskiydi ama bu bizim için önemli değildi.

İçeride dolaşıp etrafa bakınırken Jay'in elini tutmuştum. Aşağı katta; büyük bir yaşam alanı, resmi bir yemek odası, büyük bir mutfak, bir banyo ve bir yatak odası vardı. Eski ahşap merdivenden yukarı çıktığımızda beş yatak odası ve bir diğer banyo daha bulduk.

Jameson'a dönerek kollarımı boynuna doladım. "Burası daha iyi mi, Bay Miles?"

Beni öpmek için eğilirken gülümsedi. "İşimizi görür."



Çimenlerin üzerinde bir battaniyeye uzanmıştık. Yüzümüzde güneşin ılıkliğini hissediyorduk. Pazar öğleden sonrasında, uykulu bir pus içindeydik.

Dün gece cennet gibiydi. Ateşi yakmıştık. Jay beni kırmayarak yatağı dışarı taşımama yardım etmişti, böylece ateşin yanında uyuyabilmiştik.

Bugünse mülkü keşfe çıkmış, ardından açık mavi pikap kamyonetimizle yemeklik malzeme almak için kasabaya inmiştik.

Jameson, tanıştığımızdan beri ilk kez rahatlamıştı.

Mutluydum... çok mutluydum.

Onunla yüz yüze gelmek için yuvarlandım. "Claudia'yla ilişkiden bahsetsene."

Kaşlarını çatarak bana doğru yan döndü. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

Uzanıp parmağını altdudağımın üzerinden geçirdi. "Bizim sahip olduğumuz gibi değildi."

"Nasıl yani?"



UÇAKTAKİ YABANCI

“Şey, uzun süredir arkadaşlık. Hiçbir zaman anında gelişen bir çekim veya...” Sesi yavaşça kesildi.

“Hayır, devam et,” diye ısrar ettim. “Bilmek istiyorum.”

“Bizim için birkaç haber yapmıştı, birbirimizi tanıma fırsatımız oldu. Sonra... zamanla bir arkadaşlık kurduk.”

Onu izliyordum.

“Düşünmüştüm ki...” Tereddüt ederek altındaki battaniyeyle oynarken bir süre düşündü.

“Ne düşünmüştün?”

“Onun hayatımın aşkı olduğunu düşünmüştüm. Aynı benim gibiydi. Hırslı.” Omzunu silkti. “Beni anlıyordu.”

Midem kiskançlıkla burkulmaya başladı.

“Üç yıl boyunca beraberdik. Nişanlıydık.”

Kaşlarımı çattım. “Nişanlı mıydınız?” Bu, Claudia’nın biyografisinde vardı ama Jay’inde yoktu; o yüzden bir yanlışlık olmasını ummuştum.

“Evet.”

Gözlerim onunkileri buldu. “Ne oldu?”

Derin bir nefes verdi. “İngiliz *Vogue* dergisinde genel yayın yönetmeni pozisyonu teklif edildi. Çok büyük bir şeydi, bunun için çok çalışmıştı.”

Konuşurken onu izlemeye devam ediyordum.

“Taşındı ve sonra...” Sesi canlılığını yitirdi.

“Ne?”

“Uzun mesafe olayını denedik, seks olmadan çok çaba sarf ettim. Ben öyle biri değilim.”

Kaşlarımı çattım.

“O yüzden biz de diğer insanlarla beraber olacağımıza ama birkaç sene sonra yeniden deneyeceğimize dair bir anlaşma yaptık. Beş yıl içinde tekrar bir araya gelme planımız vardı.”

İçim sızladı. *Onu hâlâ seviyor.*

“Ama sonra bir yıl önce uçakta kızın biriyle tanıştım.”

Sıttım.

“Ve o, aradığımı bilmediğim her şeydi.”

Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde aramızdaki hava çatırdadı.

“Fakat Claudia’ya verdiğim söz nedeniyle onun peşinde koşmadım.” Yüzümü elinin içine alıp başparmağıyla altdudağımı okşamaya başladı. “Çok istedim. Çaresiz bir şekilde istedim. En başından beri ona karşı fiziksel bir bağ hissetmiştim.” Yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Onunla ilgili unutamadığım bir şeyler vardı. Aklımın bir köşesinde kalmaya devam etti. O zamandan beri tüm kadınları ve yaptığım bütün seksleri onunla kıyasladım.” Düşüncelerini dillendirmeye çalışırken duraksadı. “Hepsi yetersiz kaldı... Claudia bile.”

Umudun göğsümde çiçeklendiğini hissederken gülümsedim.

“Son zamanlarda onu çok düşünüyordum, hatta hava yollarıyla iletişime geçip adını öğrenmiştim.”

“Adımı mı öğrenmiştin?” diye fısıldadım. *Bu yeni haber.*

Kafasını sallayarak onayladı. “Bizim için çalışmaya başlamadan sadece altı hafta önce pasaportunun fotokopisini bana e-postayla göndermişlerdi. Seninle iletişime geçmeyi planlıyordum ama işte olup biten her şey yüzünden vakit bulamamıştım. Miles Medya’ya çalışmak için geldiğinden haberim yoktu.”

“Bu her şeyi açıklıyor o zaman.” Sırıttım.

“Neyi açıklıyor?”

“Neden beni hiç aramadığını. O fotoğrafta bir hapisane kaçkını gibi görünüyorum.”

Kıkırdadı. “Bu doğru.” Eğilerek yumuşak bir şekilde beni öptü. “Geçmiş aşklarından bahset bana.”

Gözlerim onunkileri araştırdı. “Yapamam.”

Kaşlarını çattı.

“Seninle tanıştığımdan beri, daha önce asla âşık olmadığımı fark ettim.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Peki ya Arka Koltuk Barbie’li adam?”

UÇAKTAKİ YABANCI

Kıkırdadım. “Onu hatırlıyor musun?”

“Evet.” Beni bedeninin üzerine çekip sıkıca tutarken sııttı.

“Jay, onlar için hissettiklerimle sana karşı hissettiklerim kar-
şılaştırılmaz.”

Bir süre sessiz bir şekilde uzanarak üzerimizde sallanan
ağaçlara baktık.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Şakağımı öptü. “İyi çünkü cehennemin dibinde başka kimse
için kamp yapmam.”

Ona sarılarak kıkırdadım. Bu adam beni öldürecekti.



Jameson

Titreşen ateşe bakıyorduk. Odunlar yandıkça belli aralıklar-
la çıtırdıyordu. Emily önümde, yerdeki uyduruk yatağımızday-
dı. Henüz sevişmiştik ve uykulu, rahatlamış bir haldeydik.

Yarın eve dönüyorduk.

Dürüst olmak gerekirse, onunla burada sonsuza kadar ka-
labilirdim.

O, her yeri eve dönüştürüyordu.

Emily bana gülümsedi. Uzun koyu renk saçları yastığa yayıl-
mıştı, büyük gözleri bana derin bir rahatlama sunuyordu. Elimi
dolgun göğsünün üzerinden karnına kaydırdım. Sonra kafasını
çevirip dudaklarını kendiminkilerle birleştirdim. Dillerimiz,
yavaş ve erotik bir dansa başladı.

Bu kadına öyle çok âşıktım ki. Biz yalnızken başka hiçbir şe-
yin önemi yoktu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Gözleri benimkilerin içine baktı. “Ne için?”

“Beni bulduğun için.”

Bana doğru yuvarlanarak yüzümü ellerinin arasına aldı. “Ne
olursa olsun her zaman birbirimizi bulacaktık,” diye fısıldadı.

“Ruh eşleri böyle yapar.”

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken sııttım. “O
ruh eşi saçmalıklarına gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

T. L. SWAN

“İnanmazdım.” Beni yumuşak bir şekilde öptü. “Ta ki seninle tanışana dek.”

Titreşen ışıkta birbirimize bakmaya devam ettik; tam bu anı şııeleyebilecek olsaydım yapardım.

Hayatımda daha önce bu kadar ham ve saf bir şeye asla sahip olmamıştım.

Onun sevgisi ışık gibiydi... benim ışığım.

“Jay,” diye mırıldanırken parmaklarını kirli sakalımdan geçirdi. Gözleri benimkileri araştırdı.

“Evet, bebeğim?”

“Gelecek hafta sonu da buraya gelebilir miyiz?” diye sordu umutla.

“Gerçekten mi?” diye fısıldadım.

Yumuşak bir gülümsemeyle kafasını salladı. “Bu eski evi çok sevdim.”

Sırıttım. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de bu eve bir nevi düşkün olmuştum. “Belki.”

Göğsüme kıvrıldığında kollarımda rahatladığını hissettim. Bir süre sonra, narin nefes alıp verişleri bana uykuya daldığını haber verdi. Saçına doğru derin bir nefes çekip gülümsedim ve ateşi izlemeye devam ettim.

İşte buydu. Artık aramayı bırakabilirdim.

Onu bulmuştum.

20. BÖLÜM

Jameson

Saat tam yedide daireye adım attığımda pişmekte olan gurme yemeğin lezzetli kokusunu aldım. Gülümseyerek dizüstü bilgisayarımın çantasını bıraktım, mutfağa gittiğimde Emily'nin yemek yaparken sırtı bana dönük bir şekilde dans ettiğini gördüm. Siyah bir etek ve beyaz gömlek giymişti, uzun koyu renk saçları atkuyruğu yapılmıştı, doğal bir şekilde güzel olan yüzü parlıyordu.

Bariz mutluluğu karşısında sıcak bir rahatlık hissi içimden geçti.

O buradayken dünyamdaki her şey yerli yerindeydi.

Bugüne dek deneyimlediğim en garip şey buydu. Başka hiçbir yerde değil, sadece onunla birlikte burada olmak istiyordum. Her öğleden sonra saat üçten itibaren eve geleceğim zamanı bekleyerek saate bakmaya başlıyordum.

Şarap kadehini alıp bir yudum içmesini izledim; bordo rengi ruju kadehte mükemmel bir dudak izi bıraktığında gülümse dim. Kadehteki ruju bile bana bir şeyler yapıyordu.

Onu asla yıkamak istemiyordum; bir ünlüyü görmüş okul çocuğu gibiydim.

Kıçı ritimle birlikte seksi bir şekilde hareket ederken, mutfağımdaki bu güzel kadın tarafından büyülenmiş halde onu

izledim. Dönüp beni gördüğünde seksi bir gülümseme yüzüne yayıldı. “Merhaba.”

Yanıma geldiğinde kollarımı ona doladım.

“Erkeğim nasıl?” diye sorup yumuşak bir şekilde beni öptü.

“Eve geldiğime göre artık iyiyim.”

Dudaklarımız tekrar tekrar buluşurken, onu tezgâha oturttum ve öpüşmeye devam ederken bacaklarının arasına girdim.

“Yemeğimizden önce bir başlangıç mı alıyoruz, Bay Miles?” diye dudaklarıma doğru fısıldadı.

Fermuarımı açtım. “Görünüşe göre öyle.”



Günlerden perşembeydi ve ortalık çılgın bir haldeydi. Yarın ki kurul toplantılarımız için bazı raporlar hazırlıyorduk. Burarlarda olup biten diğer boklukların ekstra baskısı olmadan geri dönmüş olmak iyi hissettiriyordu. Tristan’la beraber masamda, ayarladığımız yeni reklam bütçesini tartıştığımız esnada kapı tıklatıldı.

“İçeri gel,” diye seslendim. Kapı açıldığında tanıdık bir yüz görüş alanıma girdi. Yüzüm asılırken anında ayağa kalktım. “Claudia.”

Tristan’ın gözleri irileşirken bana bakarak ayağa kalktı. “Selam, Claud.” Ona doğru hızla gidip yanağına bir öpücük kondu. “Nasılsın?” diye sordu.

Claudia zorlukla gülümsedi. “İyiyim, teşekkür ederim... sen?”

“Harika.” Tristan’ın gözleri odanın diğer tarafından benimkilerle buluştu. “Yapacak işlerim var. Sonra görüşürüz, Claud.”

“Hoşça kal.” Gülüşü solarken gergin gözleri bana döndü. “Merhaba, Jameson.”

“Merhaba.” Masanın etrafından dolanıp yanağından öptüğümde tanıdık parfümü burnuma doldu. Anımsattığı anılarsa kaşlarımı çatmama sebep oldu. “Nasılsın?” diye sordum.

Çantasını sıkı sıkı kavradı. “Vogue’dan istifa ettim. New York’a, eve geri dönüyorum.”

UÇAKTAKİ YABANCI

Dilim tutulmuş bir şekilde ona bakakaldım.

“Seni çok özledim, Jameson. Sensiz yaşayamam,” diye fısıldadı.

Kalbim sıkıştı. “Claud, hayır...”

Gözleri yaşlarla doldu. “Mesafeden dolayı ayrıldığını olduğunu söylemiştin.”

İçim empatiyle dolarken onu üzgün görmeye dayanamadım ve kollarıma aldım.

“Sorun artık mesafe değil,” diye mırıldandım saçlarına doğru. O anda kapı açıldı ve Emily içeri daldı. Kollarımda Claudia’yı görmesiyle yüzü asılırken olduğu yerde aniden durdu.

“Ah... ben...”

“Gel, Emily,” dedim.

Claudia kollarımdan çıkarken çılgınca bakan gözleri Emily’yi buldu.

“Claudia, bu Emily... kız arkadaşım,” diyerek onları tanıştırdım.

Emily’nin gözleri ikimiz arasında gidip geldi, ardından elini uzattı. “Merhaba, Claudia. Tanıştığımıza memnun oldum.” Nazikçe gülümsedi.

Claudia elini sıkarak, “Merhaba,” dedi. Ardından dikkatini bana çevirdi.

Emily tekrar ikimize baktı. “Ben sizi yalnız bırakayım.”

Gözümü kırpmadan Claudia’ya bakmaya devam ederken, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Onu incitmekten nefret ediyordum.

“Hoşça kalın,” dedi Emily. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Kapı sessiz bir şekilde kapandığında Claudia’nın gözleri yeniden doldu. “Kim olduğumu biliyor mu bari?” diye fısıldadı.

“Evet.”

“Ve beni senin kollarında bulduktan sonra seni burada benimle bırakmaktan memnun, öyle mi?” diye mırıldandı alaycı bir şekilde.

Gözlerim onunkilere dikildiğinde Claudia'nın, Emily'nin güvensiz hissetmesi için sebebi olduğunu düşünmesine sinirlenmiştim. "Kalbimin kimde olduğunu biliyor."

Claudia'nın gözleri yaşarırken, bir göt gibi davrandığım için kendimi içten içe tekmeledim. "New York'a geri dönüyorum, Jameson. Yeniden birlikte olabiliriz."

"Hayır, olamayız."

Gözleri benimkileri araştırdı.

"Onunla evleneceğim, Claud."

"Bunu söyleme," diye fısıldadı. "Onunla olmak senin için kolay çünkü sana meydan okumuyor."

"Yanılıyorsun. O benim hayatımın aşkı."

Öfkeyle çenesini sıktı. "Seni piç kurusu."

"Üzgünüm." Ondan bir adım uzaklaştım. "Ama bunu söylemenin başka bir yolu yok."

O anda öfkesi patladı. "Peki... seni dışarıda gördüğümde ne olacak?" diye bağırdı.

"Selam vereceksin."

"Yerimi bu kadar kolayca doldurabileceğini mi s-sanıyorsun?" diye kekeledi.

Ona bakarken acı çektiği için üzgündüm.

"Seni seviyorum, Jameson. Bana geri dön," diye yalvarırken elimi tuttu.

"Artık gitmen gerek, Claud."

"Beni dışarı mı atıyorsun?" dedi çılgık atar gibi.

"Hayır. Senden gitmeni rica ediyorum."

"Aynı şey!"

Derin bir nefes verdim, bunun sonu iyi bir şekilde bitmeyecekti. Topyekûn bir savaş çıkmadan önce bunu bitirmeliydim. Onu alnından öperek kapıya doğru yürüyüp açtım. "Hoşça kal, Claudia."

Kızgın bir şekilde gözlerindeki yaşları silerek yanımdan hışım ile geçti. Kapıyı kapatıp bir anlığına gözlerimi halıya diker-

UÇAKTAKİ YABANCI

ken, tektonik tabakaların hedefe doğru bir derece daha yakınlığını hissettim. Masama geri dönüp Emily'nin numarasını tuşladım.

"Selam," diye cevap verdi.

"Selam."

"Bugün öğle yemeğinde dışarı çıkmak isteyip istemediğini sormak için yukarı gelmiştim."

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. Bu kadını seviyordum; bir damla bile güvensizliği yoktu.

"İstiyorum. Saat birde girişte buluşalım."



Emily

Öğleden sonra saat üç civarıydı.

Aaron'a döndüm. "Keşke cheesecake getiren lanet Uberci şu anda çıkıp gelse."

"Ha, değil mi ya?" diye mırıldandı.

"Gidip kahve yapacağım." Ayağa kalkıp mutfağa geçtim. Aaron'un ve Molly'ninkini yapmıştım, tam kendiminkini yapıyordum ki Jake mutfağa girdi.

"Merhaba, Emily."

"Ah, merhaba." Kahveyi karıştırdım.

"Lanet olsun, yarın bir medya fırtınasına hazırlan."

"Neden?"

Etrafa bakındıktan sonra söylemek zorunda olduklarını kimsenin duymasını istemezmiş gibi eğildi. "Ferrara'nın yarın baskıya gireceği şeyi görmem lazım."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Kimseye söyleyemezsin," diye fısıldadı.

"Söylemem."

"Jameson Miles'in yeni kirli çamaşırlarını bulmuşlar. Her şey boka sarmak üzere."

Gözlerim irileşti. "Ne? Sen nereden biliyorsun?"

"Ofislerinde bize içeriden bilgi veren kişi haber verdi."

T. L. SWAN

“Neymiş?”

Etrafa bakındı. “Görünen o ki...”

Birisi mutfağa girdiğinde ikimiz de suçlu bir şekilde birbirimizden bir adım uzaklaştık. Adam Jake’le boş bir muhabbete başladı. Biraz daha kalsaydım, onunla tek başına konuşmak için beklediğim çok belli olacaktı. Lanet olsun, bir dakika sonra geri gelecektim.

Kalbim boğazımda atar bir halde masama geri geldim. Ellerinde Jay’le ilgili nasıl bir kirli çamaşır vardı?

Ah siktir, ne olduğunu bulmak zorundaydım.

Gözüm mutfağın üzerindeydi, Jake’in masasına gittiğini görür görmez ona doğru ilerledim. Beni gördüğü zaman gözleri parladı. “Selam.”

“Benimle fotokopi odasında buluşur musun, lütfen?”

“Tabii ki.”

Odaya girip beklemeye başladıktan dakikalar sonra arkamdan içeri girdi.

“Ne haltlar oluyor?” diye fısıldadım.

“Sana burada söyleyemem, çok riskli,” derken etrafa bakınıyordu.

“Söyle işte,” derken neredeyse yalvaracaktım.

“İşten sonra benimle buluş, hızlıca bir şeyler içerken ben de sana her şeyi anlatayım.”

Dik dik ona baktım. “Saat kaçta?”

“Altı otuz olur mu?”

Bir anlığına düşündüm. Bu, bana ihtiyacım olursa Trista’na gitmek için hâlâ zaman bırakırdı. “Bana şimdi söyle.”

“Hayatta olmaz. Her şeyi sana bu akşam anlatacağım, bu çok detaylı bir konu.”

Lanet olsun, bu aptalla buluşmak istemiyordum ama buluşmazsam Ferrara’nın ne peşinde olduğunu nasıl öğrenecektim? Eğer bunu ortaya çıkarırsam, bir mahkeme emri çıkartıp haberi baskıya gitmeden önce durdurabilirdik.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Tamam, peki. Nerede?”

“Harry’nin Barı, altı otuzda.”

“Tamam, orada görüşürüz.”

Masama geri dönerek suçlu suçlu etrafa bakındım. Kalp atış hızım tavan yapmıştı. Ellerinde Jameson’la ilgili nasıl bir kirli çamaşır vardı?

Ah hayır, benim zavallı erkeğim.

Molly de, Aaron da masalarında değildi; Jay’i arayıp geç kalacağımı, onlar beni duyamazken ve onları gerekçe olarak kullanabilecekken söylemem gerektiğini biliyordum.

Gergin bir şekilde numarasını tuşladım.

“Selam,” diyen seksi sesi hattın diğer ucundan mırladı.

“Selam.” Yalan söylemeye hazırlanırken terlemeye başlamıştım. “Bu akşam Molly ve Aaron’la birlikte yemeğe çıkacağım.” Yüzümü buruşturdum. “Aaron’ın biraz morali bozuk, biz de onu neşelendirmeye çalışacağız.”

“Ah.” Sesi şaşırmış geliyordu.

“Sorun olmaz değil mi?” diye gergin bir şekilde cevap verdim.

“Elbette olmaz.”

“İşim biter bitmez gelirim, geç kalmam.”

“Tamam, bebeğim.”

“Ne yiyeceksin?” Kaşlarımı çattım. Ona yemek yapamayacak olmaktan nefret ediyordum. Jameson’la ilgilenmek en sevdiğim şey olmuştu.

“Bir şeyler bulurum, benim için endişelenme.”

“Ah, tamam.” Suçlu hissederek sessiz kaldım.

İşsel çalkantımı sezmişçesine, “Her şey yolunda mı, Emily?” diye sordu.

“Evet, tabii ki. Seni seviyorum. Bu gece görüşürüz.” Yalanımı itiraf etmeden önce hızla telefonu kapattım.



Tam altı otuzda Harry’nin Barı’na girdim. Buraya daha önce Aaron ve Molly’yle gelmişim, o yüzden nerede olduğunu biliyordum.

T. L. SWAN

Jake arka köşedeydi, beni görünce mutlu bir şekilde el salladı. Beceriksizce gülümseyip masasına doğru ilerledim. Bir kadeh şarap orada beni bekliyordu.

“Selam.” Jake’in karşısına oturdum.

“Selam. Güzel görünüyorsun.” Beni baştan aşağı süzerken gülümsedi. Kaşlarımı çattım. Eve gidip duş alarak hızlıca üzerimi değiştirmiştım. Umarım onun için yaptığımı düşünmezdi. Sonrasında Jay’i göreceğim için üzerimi değiştirmiştım.

“Benim için içki mi sipariş ettin?” diye sordum.

“Evet.” Sıcak bir şekilde gülümsedi. “Umarım hoşuna gider. Cabernet Sauvignon.”

“Teşekkürler.” Bir yudum aldım. “Jameson hakkındaki haber ne?”

Menüyü açtı. “Bir şeyler yiyelim mi?”

“Ben cidden aç değilim,” diye cevap verdim. Sadece bilgiyi alıp buradan defolup gitmek istiyordum.

Menüyü okumaya devam etti. “Elma dilim patates alabilirim.”

“Bildiklerini anlat,” dedim yeniden.

“Şey, karmakarışık bir durum.”

Onu izlerken şarabımdan bir yudum aldım. Bana anlatmak üzere oldukları yüzünden öyle gergindim ki midem bulanıyordu.

“Görünen o ki yarın devasa bir haber çıkıyor.”

Şarabımdan bir yudum aldım. “Ne hakkında?”

“Şey...” Duraksadı. “Sanırım ben elma dilim patates alacağım; sen de ister misin?”

“İyi, al şu elma dilim patatesleri,” diye parlardım.

Menüye bakmaya devam ediyordu, bense patlamak üzereydim. *Seç bir şeyler, seni lanet olası aptal.* Hızla ayağa kalkarak, “Ben elma dilim patates alacağım,” dedim. “İstediğin tek şey bu mu?”

“Hı-hı.”

Tezgâha doğru hızla ilerledim. “Bir elma dilim patates tabağı ve üçlü dip sos alabilir miyim, lütfen?”

* Dünyanın en yaygın ekili birinci sınıf kırmızı şarap üzüm çeşitlerinden biri. (ç.n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin bir nefes verdim.
Sadece sakin ol.

“Emily.” Arkamdan gelen bir ses duydum.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu garson.

“Evet, lütfen.” Gülümseyerek arkamdan gelen sese döndüm.
Jake elimden tutup beni dudaklarımdan öptü.

Şoka girmiş bir şekilde geriye adım attım. “Ne yapıyorsun sen be?”

“Seni öpüyorum.” Beni tekrar öpmek için eğilirken gülümseyordu.

Geriye, bana erişemeyeceği yere kaçtım. “Ne halt ediyorsun, Jake? Senden o şekilde hoşlanmıyorum,” diye çıkışıp elimle ağzımı sildim.

“Randevuya çıktığımız için düşündüm ki...”

“Ne-ne?” diye kekeledim dehşete düşerek. “Ben buraya Jameson hakkında bilgi almaya geldim.”

Geniş ve arsız bir şekilde gülümseyip bana göz kırptı.

Ona ters bir şekilde baktım. “Flaş haber falan yok, değil mi?”

Omzunu silkti. “Birlikte geçirdiğimiz vahşi gece hakkında haber yapabiliriz.”

“Sen sıkık bir aptalsın,” diye bağırdım. “Seninle ilgilenmiyorum.”

“Aa ama ilgilenmelisin.” Yeniden elimi tuttuğunda onu göğsünden sert bir şekilde ittirdim.

“Kes şunu.”

Gözleri ikimizin arasında gidip gelen zavallı garson, “Bu yirmi iki dolar tutuyor,” dedi.

“Bu embesilin patatesi için para ödemeyeceğim,” diye tersledim. “Hoşça kal, Jake,” deyip kapıya doğru hışım ile yürüdüm.

“Emily... hadi ama. Beraber harika olurduk,” diye seslendi arkamdan.

Öfkeden kulaklarımdan duman çıkar halde bardan tökezleyerek dışarı çıktım. Bütün gün stresten ölmüştüm ve ne içindi?

Aptal Jake'in beni tek başıma yakalamak için uydurduğu yalan uğruna.

Adam lanet olası bir şerefsizdi. Üstelik şimdi eve bile gide miyordum çünkü Jay'e nerede olduğum hakkında yalan söyle miştim.

Bir Thai restoranına girdiğimde garson yanıma yaklaştı.

"Tek kişilik bir masa alabilir miyim, lütfen?" diye sordum üzgün üzgün. Tek başıma akşam yemeği yiyecek ve eve, erkeği me gidecektim.

Bu numaraya kandığım inanamıyordum. Ne aşağılık bir göttü.

En azından haber falan yoktu.



Jameson

Karanlıkta eğilip Emily'yi alnından öptüm. Hâlâ uyuyordu. "Ben çıkıyorum, bebeğim."

"Hımm." Kollarına bana dolayarak beni üzerine çekti. "Hayır, gitme. Bugün işi as."

Kollarında gülümsedim. "Yapamam, bu sabah bir toplantım var." İçimi çektim. Yapmam gereken o kadar çok hasar kontrolü vardı ki. Acil haber sızdırma tehdidi son bulmasına rağmen, Ferrara'yla olan bu savaş bitmeye yakın bile değildi. Aksine, doğruya ulaşmak üzere olduğunu hissediyordum. "Buradan uzaklaşmamıza iki gün kaldı," diye ona hatırlattım.

Gözleri kapalı bir halde gülümsedi. "İki gün çok uzun, Bay Miles. Bir gün gelecek, seni kaçıracağım."

Tekrar tekrar yumuşak bir şekilde öpüşürken, uyarılmamın bacaklarımın arasında büyüdüğünü hissedebiliyordum. Geri çekildim. "Gitmem gerek," diye saçına doğru fısıldadım. "Eğer burada kalırsam, seni becerip geç kalacağım."

"İyi." Sırıttı. "Becer beni ve geç kal."

Dudaklarına doğru kıkırdadım, ardından son kez yavaş ve uzun bir öpücükten sonra ayağa kalkarak tamamen dağılmış

UÇAKTAKİ YABANCI

yatağında yatan kadına baktım. Bana gülümsediğinde kalbimin sıkıştığını hissettim. Daha önce hiçbir şey bu kadar mükemmel hissettirmemişti... ya da bu kadar doğru. Olup biten tüm bu bokluğa rağmen, Emily içimi bir sakinlik duygusuyla dolduruyordu. Sanki tüm dünya, biz birbirimize sahip olduğumuz için hâlâ yerli yerindeydi. “Seni seviyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum.” Doğrulurken gülümsedi ve beni yatağa sürüklemek için son bir teşebbüste bulundu.

O böyleyken çıkıp gitmek lanet olası derecede zordu.

Aşağı kata indiğimde güvenilir arkadaşım Alan’ı arabanın yanında beklerken gördüm.

“Günaydın.” Gülümsedim.

Bana üzgün bir gülümseme gönderdiğinde kaşlarımı çattım. “Her şey yolunda mı?”

Limuzinin kapısını açtığında, Tristan, Christopher ve Elliot’ı arkada beni beklerken buldum.

Kaşlarım çatıldı. “Merhaba.” Gözlerim soru sorarcasına Alan’a kaydı. “Neler oluyor?”

“İçeri gir.” Elliot içini çekti.

Gözlerimi onların arasında gezdirdiğimde ciddi yüzlerini gördüm ve bir şeyler olduğunu anladım. “Babam iyi mi?” diye sordum.

“Babam iyi.”

“Annem?”

“Harika. İçeri gir.”

İçeri girerek kapıyı kapattığımda limuzin trafiğin içine girdi.

“Bununla ilgili hiçbir şeye inanmadığımızı ve tamamen senin için burada olduğumuzu bilmeni istiyorum,” dedi Tristan.

İçim endişeyle dolarken, “Neler oluyor?” diye parlardım.

Elliot bana gazeteyi uzattı. Bir anlığına elimdekine baktıktan sonra, beynimin gördüklerimi anlamlandırması birkaç saniye aldı.

Gazette’nin ön sayfasında Emily’nin müfettiş Jake’i öptüğü

kocaman bir fotoğraf vardı.

Jake'in elini tutarak gülümserken, adam dudaklarını onun-
kilere bastırmıştı. Restoran veya benzeri bir yerdelermiş gibi
görünüyordu.

Göğsüm sıkışırken kaşlarımı çattım. "Bu ne sikim bir iş?"
diye öfkeyle bağırırken gazeteye vurdum.

Sonra habere göz attım.

JAMESON MİLES- MEDYA GURU'SUNUN İTİBAR KAYBI

**JAMESON MİLES'İN MEDYA TABUTUNDAKİ SON ÇİVİNİN, NİŞANLISI
EMİLY FOSTER'IN YAŞADIĞI GİZLİ BİR İLİŞKİ OLDUĞU GÖRÜLÜYOR.
İKİLİ SON ZAMANLARDA ÇEŞİTLİ MEKÂNLARDA GÖRÜLMÜŞ VE İKİ AY
ÖNCE İTALYA'DA TATİL YAPARKEN FOTOĞRAFLANMIŞTI. BUGÜN SIZDIRI-
LAN BANKA HESAP DURUMLARI, JAMESON MİLES'İN ZİMMETİNE PARA
GEÇİREREK BUNU BİR OFF-SHORE HESABA AKTARDIĞINI KANITLADI. KU-
RULUN BUGÜN ONU MİLES MEDYA CEO GÖREVİNDEN KOVMASI BEKLENİR-
KEN, HAKKINDA CEZAI KOVUŞTURMA YAPILACAK. EMİLY FOSTER GEMİYİ
TAM ZAMANINDA TERK ETMİŞ GİBİ GÖRÜNÜYOR.**

21. BÖLÜM

Jameson

Kafamı kaldırıp nutkum tutulmuş bir şekilde erkek kardeşlerime baktım.

Sonra tekrar Emily'nin fotoğrafına bakmak için gözlerimi aşağı indirdim. Sarı elbisesini giymişti... dün giydiğinin aynıydı. Bunu anlamlandırmaya çalışırken kaşlarım kendi kendine yukarı kalktı. "Bu ne zaman çekilmiş?"

"Fikrim yok ama yakın bir zamanda olmalı. Onun için aldığı bileziği takmış."

Koluna göz attığımda gerçekten de elmas-altın bilezik konuldaydı.

Olabilir miydi?

Kaşlarımı çattım, sorulardan oluşan bir keşmekeş... benim Emily'im yapmazdı, *hayır*.

"Senin yapmadığını biliyoruz," dedi Elliot. "Hacklenmişsin, bunu kanıtlayacağız. Sana söz veriyorum."

"Ne?" Cümle kurmayı başaramayarak kaşlarımı çattım. Kafam karışmış halde gözlerimi kardeşlerime çevirdim.

"Para transferleri var, Jameson. Banka hesaplarımızdan milyonlarca dolar senin şifrenle çıkmış," dedi Christopher ciddiyetle.

Gözlerimi kıstım. "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye fısıldadım. "Anlamıyorum." Fotoğrafa tekrar göz attım. "Bu fotoğraf ne zaman çekilmiş?"

T. L. SWAN

“Bu bir tuzak, eminim,” diye patladı Tristan. “Emily bunu yapmaz.”

“Ne?” Duyduklarıma inanamayarak kaşlarımı çattım. Terlemeye başlarken iki elimi birden saçlarımdan geçirdim; adrenalin kan dolaşıma hücum etmişti.

“Bu saçmalığın daniskası ve siz de bunu biliyorsunuz,” diye parladı Elliot. “Bu fotoğrafın basılma zamanlaması tesadüf olamaz.”

Gözlerim Elliot’a dönerken yüzümü astım.

“Emily dairende hiç yalnız kaldı mı?” diye sordu.

Zihnim karmakarışık halde ona bakakalmıştım.

“Bilgisayarlarına erişimi var mıydı, Jameson?” diye çıkıştı Christopher.

Yüzümü buruşturdum. “Evet... ama...”

Hepsi de aynı karara varmış gibi koltuklarında arkasına yaslandılar.

Gözlerim aralarında gidip geldi. “Ne?” diye fısıldadım.

“Bence Emily, Gabriel Ferrara’yla beraber çalışıyor. Bana soracak olursan bunların hepsi biraz fazla tesadüfi. Adam, senin sonunu planlarken, Emily seni meşgul etmek için gönderilmiş.”

“NE?” diye bağırdım. “Bu çok saçma.”

“Evet, öyle,” diye bana katıldı Tristan. “Lanet olası gülünç bir iddia.”

“Bir düşünün,” dedi Elliot ters ters. “Tam da uygun bir zamanda burada ortaya çıkıp, haftalar içinde seni tamamen kontrolüne alıyor.”

“Ne?” Yüzümü buruşturdum. “Siktiğimin saçmalığı.”

Öfke içimde daha önce hiç hissetmediğim şekilde büyürken haberi yeniden okudum.

Elliot elinin tersiyle gazeteye vurdu. “O zaman bu sikik fotoğraf da ne?”

“Bir tuzak,” dedi Tristan ters bir şekilde.

Fotoğrafa baktım; Emily Jake’in elini tutmuştu ve adam onu öperken gülümsüyordu... orada olmaktan mutluymuş gibi görünüyordu. Gözlerim soru sorarcasına Tristan’a kaydı.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum... Burada ne boklar dönüyordu sahiden?

UÇAKTAKİ YABANCI

“Size söylüyorum, bu kamera açısından kaynaklanıyor. Doğru açının tamamen farklı bir hikâye anlatabileceğini herkesten daha iyi biliyorsunuz,” dedi Tristan.

“Saçmalık. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz,” diye gü-rüldedi Elliot. “Zaten, şu anda lanet olası Emily Foster konuyla alakasız. Onunla sonra ilgilenin. Zimmetine para geçirmekle suçlanıyorsun. Hapse girebilirsin, Jameson.”

Dikkatimi yeniden ortadaki gerçeklere çevirirken ellerimi saçlarımdan geçirdim.

Tenim karıncalanırken bir adrenalın dalgasının vücuduma olduğunu hissettim.

“Ne olmuş?” diye sordum. Kızgın kalp atışlarımı kulakla-rımda duyabiliyordum.

“Emin değiliz. Hesaplardan büyük para transferleri yapılmış ve kimse fark etmemiş,” diye cevap verdi Christopher.

“Nereye yapılmış?” Kaşlarımı çattım.

“Bir offshore hesabına.”

“Lanet olsun, tüm bunlara beni nasıl karıştırmışlar?” Emil-y’nin Jake’i öptüğü fotoğrafa yeniden göz attığımda birini öldür-mek istiyordum... *Gabriel Ferrara’yı*. “Anlamıyorum.” Olanları anlamlandırmaya çalışarak gözlerimi kardeşlerime çevirdim.

“Transferlerin senin oturum açma bilgilerinle yapıldığı or-taya çıktı.”

“Ne?” Soru sorarcasına yüzümü buruşturdum. “Bu imkân-sız; aylardır iş hesaplarımıza giriş yapmadım. Yapmak için se-bebim yok.”

“Ben de öyle dedim,” diye parladı Tristan. “İşlerin para tara-fını ben hallediyorum, hepiniz biliyorsunuz.”

“Muhasebe ve hukuk birimleriyle sekizde toplantımız var,” diye cevap verdi Elliot.

Gözlerim ona kaydı. “Babam biliyor mu?”

“Evet.” Derin bir nefes verdi. “Bizimle orada buluşacak.”

New York caddelerinde uçar gibi ilerlerken, çenemi sıkıp pencereden dışarı bakmaya başladım.

Öfke, kafa karışıklığı ve ihanet tek görebildiklerimdi.

T. L. SWAN

Elimi yüzümden geçirerek kalp atışlarımı yavaşlatmak için derin bir nefes aldım. Her zamankinden daha çıldırmış gibi hissediyordum.

İtibarım... işim.

Kadınım.

Pencereden dışarı bakarken, dakikalar sonra Miles Medya binasına vardık. Saat daha 7.20'ydi. Birlikte en üst kata çıktık. Bu çılgınlık başlamadan önce biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Ofisime girerek kapıyı kapattım ve masamın arkasındaki koltuğuma çöktüm.

Oda sessizdi... ve bomboştu.

Pencereden güne hazırlanmakta olan hareketli New York şehrini görebiliyordum. Aşağıdaki her şey öyle normal görünüyordu ki... öyle düzenli.

Öfkem içten içe bir yanardağ gibi kaynıyor ve tehlikeli bir şekilde patlamaya yaklaşıyordu.

Bir şeyleri paramparça mı edecektim, yoksa gözyaşlarına mı boğulacaktım bilmiyordum.

İki türlü de kendimi tamamen dengesiz hissediyordum.

Dirseklerimi masaya koyup kafamı ellerimin arasına aldım. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken içime çektiğim nefes titredi.

Bana dün gece Molly ve Aaron'la dışarı çıkacağını söylemişti. Eve geldiğinde yaptığımız konuşmanın üzerinden geçmeye başladım.

"Arkadaşların nasıldı?" diye sormuştum.

"Harika... onları görmek iyi geldi," diye cevap vermişti.

Yalan söyledi.

Ben evde onu özlerken... o başka bir adamla dışarıdaydı.

Gerçek kafama dank ederken boğazıma bir yumru oturdu.

Ben orada ona çılgınca âşık olurken... o başka biriyle görüşüyordu.

Kapı kapanma sesini duyduğumda, Tristan'ı engellemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Gelenin o olduğunu biliyordum.

Beni herkesten daha iyi tanıyordu.

UÇAKTAKİ YABANCI

Bara giderek iki kadehe buz atışını, ardından viskinin dökülürken çıkardığı rahatlatıcı sesi duydum. Birini benim önüme koyduğunda, ağırlaşmış gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı çıktı.

Kendi kadehini elimde duran kadehimle tokuşturdu. “Eh, bugün şimdiden sikik derecede berbat.” Arkası dönük olarak masama yaslandı.

“Hadi ya?” diye mırıldanıp bir yudum aldım. İçki, boğazımdan aşağı kayarken yanmayı hissettim.

“Bu fotoğraf ne zaman çekildi?”

“Dün gece.”

Kaşlarını çattı.

Pencereden dışarı bakarken çenemi sıktım; sevdiğim kadının beni sevmemesinden dolayı utanıyordum. “Molly ve Aaron’la birlikte dışarıda olduğunu söylemişti.”

Viskisinden bir yudum aldı; Emily’nin yalan söylemesine şaşırmış gibi kaşlarını yukarı kaldırmıştı. “Onun doğru kadın olduğunu düşünmüştüm.”

Göğsüm sıkışırken kaşlarımı çattım. “Al benden de o kadar.”

Sessizlik aramızda asılı kaldı.

“Önce bugünü atlatıp masumiyetini kanıtlayalım.” Kadehini diklerken içini çekti.

Kafamla onayladım.

Bir anlığına beni izledikten sonra en sonunda sordu. “İyi misin?”

Yalan söylemeyi başaramayarak bir kere kafamı salladım.

“Masum olduğunu kanıtlayacağız, Jay.” Güven veren elini omzuma koydu. “Sana söz veriyorum.”

Kadehimdekini bitirip yeniden doldurmak için bara doğru yürüdüm.

Beni bir kere daha izlediğinde, kelimelerini dikkatle seçtiğini biliyordum. “Bana iyi olduğunu söyle.”

Dudaklarımı büzerek gözlerimi onunkilere diktim. “İyiyim.”

“Peki o zaman neden aklını kaçırıp birilerini öldürecekmişsin gibi hissediyorum?”

“Eğer bugün bir hayat kurtarmak istiyorsan, Jake Peters’tan kurtul.”

“Çoktan yaptım. Haberi görür görmez sabah beşte onu arayıp kovdum.”

Kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha aldığımda aşağı inerken boğazımı ısıttı.

Duraksadıktan sonra, “Emily’yi kovmamı istiyor musun?” diye sordu.

Pencereden dışarı, şehre doğru baktım. “Hayır.”

“Düşünüyordum ki...” diye devam etti.

“Çık dışarı,” diye bağırdım.

“Ama...”

“Şimdi.”

Kapı arkasından sessizce kapandığında ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdüm ve şehre bakmaya devam ettim.

Vücudumdaki adrenalini seviyesi yükselirken, altımdaki yeryüzü tektonik plakalarının hareket ettiğini hissediyordum. Soğuk, kayıtsız bir kararlılık ruhumda yerini alırken viskimden bir yudum aldım.

Kimse bana bu şekilde bulaşıp bedelini ödemededen kurtulamazdı.

Yaratıcınızla tanışmaya hazır olun, Bay Ferrara.

Sonunuz çok yakında.



Emily

Sekerek dışarıda bekleyen limuzine doğru yürüdüğümde güvenilir Alan’ın arabanın yanında dikildiğini gördüm. Benim için kapıyı açtı. “Günaydın, Alan.”

Kafasını salladı. “Günaydın.”

Kaşlarımı çatarak içeri girdim. Bugün çok iyi bir ruh halinde değildi. Kapı arkamdan kapandığında gazeteyle bakındım.

Hımm... Jameson bu sabah onu yanına almış olmalıydı. Hâlâ uykulu ve halsizdim. Sabah egzersizi için söylenecek çok söz vardı; kesinlikle insanı uyandırıyor. Trafikte ilerlediğimiz sırada kafamı arkaya yaslayarak gözlerimi kapattım.

UÇAKTAKİ YABANCI

On dakika gibi gelen bir süre sonra araba durdu ve motor kapandı. Kafamı kaldırdığımda kendi dairemin bulunduğu binanın önünde olduğumuzu gördüm. Ha?

Alan kapıyı açtı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bay Miles bu sabah seni buraya bırakmamı emretti.”

“Ne?... neden?”

“Bugün izin yapmanı önerdi.” Arabadan çıkmam için eliyle işaret etti.

“Ha?” Kaşlarımı çattım. “Neler oluyor, Alan?”

“Emin değilim, ancak Bay Miles ofise gitmeni istemediğini ve seninle iletişime geçeceğini söyledi.”

Yüzümü buruşturdum. “İletişime geçecek; bu ne demek? Neden ofise gidemiyorum? Kafam karıştı.”

“Arabadan inmen gerekiyor, Emily,” diye ısrar etti.

“Ne?”

Eliyle yeniden işaret ettiğinde sinirle indim.

Yanından geçerken “Bir şey mi oldu?” diye kekeledim. “Jameson iyi mi?”

“Onunla konuşman gerekli, Emily.”

“Peki, konuşacağım,” diye tersleyip telefonumu çıkardım ve numarasını tuşladım.

Limuzine binip hızlıca hareket etmeden önce Alan, “Hoşça kal, Emily,” dedi.

Jameson’ın telefonu sonuna kadar çalmaya devam etti. Tekrar aradığımda... direkt olarak sesli mesaja geçti. Telefonunu kapatmıştı.

“Ne boklar dönüyor?” diye fısıldadım kızgınca.

Kişisel asistanı Sammia’yı arayacaktım ki saatin daha sekiz olduğunu fark ettim, henüz işe gelmemişti bile.

Ne haltlar dönüyordu? Caddeden karşıya geçip, yarı yürür yarı koşar şekilde köşedeki gazete bayisine ilerlediğimde *Gazete*’nin ön sayfasını gördüm. Jake’le öpüştüğüm yarım sayfalık bir fotoğrafı gördüğümde yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

“Ulu Tanrım,” diye fısıldayarak haberi okudum.

JAMESON MİLES- MEDYA GURU'SUNUN İTİBAR KAYBI

JAMESON MİLES'İN MEDYA TABUTUNDAKİ SON ÇİVİNİN, NİŞANLISI EMİLY FOSTER'İN YAŞADIĞI GİZLİ BİR İLİŞKİ OLDUĞU GÖRÜLÜYOR. İKİLİ SON ZAMANLARDA ÇEŞİTLİ MEKÂNLARDA GÖRÜLMÜŞ VE İKİ AY ÖNCE İTALYA'DA TATİL YAPARKEN FOTOĞRAFLANMIŞTI. BUGÜN SIZDIRILAN BANKA HESAP DURUMLARI, JAMESON MİLES'İN ZİMMETİNE PARA GEÇİREREK BUNU BİR OFF-SHORE HESABA AKTARDIĞINI KANITLADI. KURULUN BUGÜN ONU MİLES MEDYA CEO GÖREVİNDEN KOVMASI BEKLENİRKEN, HAKKINDA CEZAİ KOVUŞTURMA YAPILACAK. EMİLY FOSTER GEMİYİ TAM ZAMANINDA TERK ETMİŞ GİBİ GÖRÜNÜYOR.

Ne?

Elim dehşetle ağzımın üzerine gitti.

Aman Tanrım, zavallı Jameson. “Ben onun nişanlısı değilim, sikik aptallar,” dedim sinirle. “Tek bir haberde kaç tane şeyin içine edebilirsiniz?”

Bir aciliyet hissiyle numarasını yeniden tuşlarken döndüm ve hışımla daireme ilerledim.

“Hey,” diye arkamdan seslendi gazeteci. “Onun parasını ödemedin.”

Aceleyle geri dönüp ödeme yaparken,” Ah, üzgünüm,” diye özür diledim. “Dikkatim dağılmıştı. Teşekkür ederim.”

Jameson'ın telefonu bir kere daha direkt olarak sesli mesaja geçti.

Ne yapacaktım? Ne yapacaktım? Omzum yanımdan geçen bir adama çarptı.

“Hop, gittiğin yere dikkat et,” diye seslendi.

“Üzgünüm,” diye kekeledim.

Tristan'ın numarasını çevirdim.

“Merhaba, Em.”

“Tristan, ne haltlar oluyor?” diye bağırdım.

“Toplantıdayız, seni sonra arayacağım.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ne?”

Telefonu kapattı.

“Ahhhhh,” diye bağırdım. Gözlerim hüsrana gözyaşlarıyla doldu.

Jameson buna inanmazdı. Elbette doğru olmadığını biliyordu... ancak kanıt olarak bir fotoğraf vardı.

Molly’nin numarasını tuşladım.

“Selam, civcivim, kahve ister misin?” diye sordu neşeli bir şekilde.

“Molly,” diye seslendiğimde birisi lanet olası telefonunu açtığı için rahatlamıştı. “Aman Tanrım, hepsi tamamen yalan.” Yoğun kaldırımda olduğum yerde durarak konuşmak için binanın yanına ilerledim.

“Sorun ne?”

“G-Gazette,” diye kekeledim. “Google’den *Gazette*’ye bak. Ön sayfasında benim Jake’i öptüğüm bir fotoğraf var ve gizli bir ilişki yaşadığımızı söylüyor.”

“NE?”

“Birileri beni takip ediyor olmalı ya da...” Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken kafamı iki yana salladım. “Kahretsin, ne haltlar dönüyor?” diye kızgın bir şekilde fısıldadım.

“Ha siktir.” Duraksadı. “Şimdi gördüm. Bekle... Sen ne ara Jake’i öptün?”

“O beni dün gece öptü,” diye kekeledim. “Öpücüğüne karşılık vermedim lanet olsun. Sen...?”

“Bekle, okuyorum,” diyerek araya girdi.

Onun okumasını beklerken elimle yüzümü kapattım.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

“Alan beni daireme geri getirerek bugün işe gelmememi söyledi.”

“Ne?”

“Bay Miles’in benimle sonra iletişime geçeceğini söyledi.”

“Ee, Jameson ne dedi?” diye sordu.

“Telefonuna cevap vermiyor. Tristan’ı aradım ama toplantıda olduklarını ve beni sonra arayacağını söyledi.”

“Ha...siktir...oradan... Bu *gerçekten* kötü.”

“Hadi ya?” diye bağırdım.

“Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Ne yapacağım?”

“Yani, eğer Jameson evde kalmanı söylemişse belki de kalmalısın.”

“Neden?”

“Çünkü daha fazla ilgi çekmeye ihtiyacı yok; burada hırsızlıkla suçlandığı yazıyor.”

Bunun neden olacağı medya fırtınasını hayal edince gözlerim irileşti.

“Peki ya buna inanırsa?” diye kekeledim. “Asla Jake’le birlikte olmadım. Bu tamamen saçmalık. Ben *Jay*’i seviyorum.”

“İletişime geçeceğini söylediyse... geçecektir.”

Zihnim saatte bir milyon kilometre hızla çalışırken dinlemeye devam ettim.

“Beklemek zorundasın.”

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum. “Oraya gelmem gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Tanrım, hayır. Bir de seninle ilgili endişelenmeye zamanı yok.”

“Ama ben bunu yapmadım,” diye fısıldadım.

“Biliyorum. Yukarı çıkıp onu ofisinde ziyaret edeceğim ve ona her şeyi anlatacağım.”

“Gerçekten mi?” diye fısıldadım umutla.

“Eğer buraya gelersen Em, tüm bina sana saldıracaktır.”

Herkesin bu sabah bu haberle uyandığını hayal ederken korkuyla ellerimi yüzüme kapattım. Miles Medya’nın bir numaralı halk düşmanı olacaktım.

“Şimdi işe gidip ne haltlar döndüğünü öğreneceğim, ardından seni arayacağım, tamam mı?” dedi.

Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde kafamı salladım. Bunun olduğuna inanamıyordum. “Tamam.”

“Şimdi dairene geri dön ve bekle. Haber vereceğim.”

Hatta bekleyerek, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Bekle, Jameson’a ne diyeceksin?”

“Ona sadece gerçeği anlatacağım. Yarım saat sonra seni ararım.”

Omuzlarım kamburlaştı. “Tamam, teşekkürler,” deyip kapattım.

UÇAKTAKİ YABANCI

Mutfağımdan oturma odasına doğru yürüdüm. Dönerek aynı rotayı yeni baştan yürüdüm. Kırk dakika olmuştu.

Jameson hâlâ telefonuna cevap vermiyordu ve Molly de geri aramamıştı.

Orada lanet olası ne haltlar dönüyor?

Jameson'a bir mesaj attım.

Jay

Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum.

O fotoğraf bir tuzak.

Seni sevdiğimi ve asla böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun.

Lütfen beni geri ara.

Kafayı yıyorum!!!

Telefonumu koltuğa atarak volta atmaya devam ettim. Neden hiç kimse beni geri aramıyordu?

Yirmi dakika daha bekleyip Jameson'a bir mesaj daha attım. O sırada telefonum çalmaya başlayınca elim ayağıma dolaşarak cevap verdim. Molly'ydi.

"Selam."

"Selam."

"Ne oldu?"

"Onu görmek için içeri giremedim; avukatlarla toplantıdaydı," diye fısıldadı. "Şu anda endişelenecek daha büyük şeyleri var, Em. Hapse girebilir."

Kaşlarımı çattım. Ne? "Aman Tanrım."

"Burada da yönetim çılgına dönmüş durumda. Kovulmadan önce telefonu kapatmalıyım."

"Ne?" Gözlerim yaşlarla doldu... *Bunu ben yapmadım.* "Şu anda şirketin durumu sikimde bile değil. Jameson'ın, Jake'le hiçbir şey yapmadığımı bilmesine ihtiyacım var. O haberin tamamı düzmece."

"Biliyorum. Öğle yemeği molamda tekrar yukarı çıkacağım. Ama şimdilik, biraz daha dayan."

Midem bulanmaya başlarken elimle ağzımı kapattım.

"Onunla konuşur konuşmaz seni arayacağım."

T. L. SWAN

Mucize bir cevabın gelmesini umut ederek hatta beklemeye devam ettim.

“Tamam mı?” diye sordu.

“Evet, tamam,” diye fısıldayıp telefonu kapattım.

Yeni bir panikissiyle bir kez daha volta atmaya başladım. Ya buna inanırsa?

Ya kurul parayı onun çaldığına inanırsa?

Ya suçlanır... ve hapse girerse?

Aman Tanrım. Ona yeniden mesaj attım.

Çok ciddiğim.

Beni HEMEN geri ara!!!

Kafayı yıyorum burada.

Volta atmaya devam ederken bir yarım saat daha geçti. Beklemeye dayanamıyordum. Molly’yi aradığımda direkt olarak sesli mesaja geçti. Telefonu telaşla kapatıp Aaron’ı aradım. Sonuna kadar çaldı.

“Lanet olsun bu ne be?” diye gözyaşları içinde bağırdım. “Orada neler oluyor?”

Jameson’a yeniden mesaj attım.

Beni hemen ara yoksa ofise geliyorum!!!!!!!

Kızmaya başlıyorum, çıldırdığımı biliyor olmalısın.

Telefonum çalmaya başladığında J harfi ekranı aydınlattı. Aceleyle açtım. “Aman Tanrım, Jay.”

“Merhaba,” diye monoton bir sesle cevap verdi.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım. “Jay. O yalanlara inanamıyorum. O beni bir kere öptü, ben de suratına tokat attım. O şerefsizle ilişkim olmadığına yemin ederim.”

Sessiz kaldı.

İçim korkuyla dolmaya başladı. Neden bu kadar sessizdi? “Jay.”

“Bana bunu anlatmayı aklından geçirmedin mi?”

“Daha dün gece oldu.”

“Siktiğimin Molly’siyle beraber olduğunu söylemiştin!” diye bağırdı.

Sesindeki öfke gözlerimin dolmasına sebep oldu. “Öyle söy-

UÇAKTAKİ YABANCI

lediğimi biliyorum ama bana davayla ilgili bilgisi olduğunu söyledi. Onunla yalnız buluşmamı istemeyeceğini biliyordum.”

“Acaba neden lanet olası?” diye kükredi.

Yüzümü buruşturdum. “Bana kızma,” diye fısıldadım. “O fotoğraf...” Söylemek istediklerimi dile getirmeye çalışırken kafamı iki yana salladım. “Tamamen çarpıtılmış, sana yemin ederim.”

“Kapatmam lazım. Gözlerden uzak dur. Bir de senin hakkında endişelenmek zorunda kalmayayım.”

“Ne-ne?” diye kekeledim.

“Çok meşgulüm.”

“Kapatma,” diye rica ettim. “Jay, bunu konuşmak zorundayız. Şimdi ofisine geleceğim.”

“Aklından bile geçirme,” dedi sinirle.

Gözlerim irileşti. “Ne demek istiyorsun?”

“Şu anda ofisimde lanet olası dünya kadar insan var ve senin saçmalıklarınla uğraşacak siktiğimin zamanına sahip değilim,” diye gürledi.

Korkuyla sindim... Tanrım, onun daha önce bu kadar kızdığını hiç duymamıştım. “Bu gece seni göreceğim miyim?” diye fısıldadım.

“Hoşça kal, Emily.” Hat kesildi.

Koltuğa çökerek duvara gözlerimi diktim... hastalıklı bir korku hissi içime işlemeye başladı... buna inanmıştı.

Hasiktir.



Akşam saat 20.00

Koltukta oturmuş televizyonda oynayan bir filmin sesini dinliyordum.

Haberleri izleyememiş ve kapatmak zorunda kalmıştım. Jameson’a karşı artan kanıtlar ve zimmete para geçirme hakkında konuşup duruyorlardı.

Zihnim kilometrelerce ötedeydi. Jameson beni tüm gün ara-

T. L. SWAN

mamıştı. Miles Medya'da neler olduğundan haberim yoktu ama bir medya sirki olduğunu biliyordum.

İhtiyacı olan zamanı ona vermekle, koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde ona gitmek arasında kalmıştım. En sonunda, istediğini yapıp burada kalmaya ve dayanmaya karar vermiştim. Olabildiğince çabuk beni arayacaktı. Arayacağını biliyordum, hem benim ortalıklarda olmamın yangına körükle gitmek olacağı konusunda haklıydı. Şu anda bir de benim hakkımda endişelenmeye hiç ihtiyacı yoktu.

Durumun büyüklüğü en sonunda kafama dank etmişti. Parayı kimin transfer ettiğini bulamazlarsa ne olacaktı?

Jameson bu türden bir baskıyla daha ne kadar baş edebilirdi?

Boğazımda bir yumruyla volta atmaya başladım. Bugünkü volta atma aktivitelerimden sonra halım resmen eskimişti. Bu kadar stresli olduğum başka bir zamanı hatırlayamıyordum.



Gece saat on birde, Jameson'dan haber almamıştım ve endişeden kelimenin tam anlamıyla hasta olmuşum.

İki kere kusmuşum. Onu son kez aramaya karar verdim...
Nerede o?

Titreyen parmaklarla numarasını tuşladım, çaldıktan sonra sesli mesaja geçti.

Aramamı reddetmişti. Kalbim sızlarken gözlerim yaşlarla doldu.

"Ben Jameson Miles; mesaj bırakın," diyen kaydedilmiş mesajı dinledim.

"Merhaba." Duraksadım. "Jay," diye fısıldadım. "Bebeğim." Boğazımda bir yumru oluşmuştu. "Yalan söylediğim için özür dilerim. Dava hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum, sonra beni öptü ve..." Sesim kısıldı. "Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum ama bana inanmak zorundasın. Jake'ten bir arkadaş olarak bile hoşlanmadığımı biliyorsun." Pencereye yürüyerek aşağıdaki trafiğe baktım. "Burada kafayı yiyorum... Seni seviyorum." Ne diyeceğimden emin olamayarak sessiz kaldım. "Onların aklını zehirlemelerine izin verme, Jay. Bizim sahip ol-

UÇAKTAKİ YABANCI

duğumuz şeyi bilen tek kişi sensin,” diye fısıldadım gözyaşları-
mın arasından. “Eve, bana gel, ait olduğun yere.” Ona ulaştığımı
umarak duraksadım. “Telefonu kapatmayı bile istemiyorum...
Sana ihtiyacım var. Lütfen buraya gel... Sana yalvarıyorum.”

Telefonun diğer ucu ölüm gibi sessiz kalınca acıyla yüzümü
buruşturdum.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Bip sesi geldiğinde kayıt
bitti. Telefonu koltuğa fırlatarak ağlamaya başladım.

Kahretsin, neler oluyordu?



Kalbim boğazımda atar halde Miles Medya binasına girdim.
Saat sabah sekiz buçuktu ve işe gelmiştim.

Jay dün gece beni aramamıştı ve onu suçladığımı söyleye-
mezdim.

Ağlayarak uyuyakalmıştım... aslında gerçekten uyumamış-
tım, o yüzden sayılacağını sanmıyordum. Karnımda hastalıklı,
kurşundan bir top vardı ve gitmek bilmiyordu.

Bu lanet olası karmaşa için kendimden başka suçlayacak
kimsem yoktu. Sevdığım adama yalan söylemişim, bu da elim-
de patlamıştı. Şimdiyse o, en kötüsünü düşünüyordu. O yüzden
bugün buraya hatamı telafi etmek için elimden gelenin en iyisi-
ni yapmaya gelmiştim.

Acı çekiyordu... çektiğini biliyordum.

Görünüşe göre tüm dünya zavallı erkeğime karşıydı, onun
için çok endişeleniyordum. Çökmeden önce bir insan daha ne
kadar stresi kaldırabilirdi?

Asansöre binerek en üst kat için güvenlik kartımı geçirdi-
ğimde kırmızı bir ışık yandı. Kaşlarımı çattım. Hayır. Tekrar
geçirdiğimde kırmızı ışık yeniden yandı.

“Hayır, Jay... bunu yapma,” diye fısıldadım gözyaşları-
mın içinden. “Beni lanet olası dışarıda bırakma.”

Kartı tekrar geçirdiğimde bir kez daha kırmızı ışık yandı.
“Seni orospu çocuğu,” diye fısıldadım kızgın bir şekilde. Kırkın-
cı katın düğmesine bastığımdaysa yeşil ışık yandı. Kalbim göğ-
sümün içinde çekiç gibi atmaya başladı. Kendi katına erişimimi
engellemişti.

T. L. SWAN

Telefonumu çıkararak ona mesaj attım.

Ciddi misin?

Benimle konuşmayı bile istemiyor musun?

Asansör kapıları açıldığında, uzun adımlarla kendi katımda yürürken sinirimi yatıştırmaya çalıştım.

Zor zamanlar geçirdiğini biliyordum ama bunun beni incit-
tiğinin farkındaydı ve umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Onun çalışma şekli bu muydu? Bana açıklama şansı bile vermeden beni hayatından kestirip atacak mıydı? Masama oturarak boşluğa bakmaya başladım. Bacağım sinirle zıplıyordu... ne yapmalıydım? Benimle konuşmayı bile istemezse, bunların hepsinin bir yanlış anlama olduğunu anlamasını nasıl sağlayacaktım?

Bir grup kız asansörden çıkıp koridorda ilerlemeye başladı. Beni gördüklerinde, şok olmuş gibi hepsi bir anda durdu. Gözü-
mü dikip onlara baktığımda kendi aralarında bakışıp birbirleri-
ne sırttılar. "Merhaba." İçlerinden biri sahte bir şekilde güldü.

"Merhaba," diye cevap verip dönerek bilgisayarımı açtım. Harikaydı. Şimdi bir de ofis dedikodusu olmuştum; bu sıkık durum daha kötüye gidebilir miydi?

"Yaşasın, buradasın," diyen Molly'nin tanıdık sesi arkamdan geldi.

Sandalyemde ona doğru döndüm; yüzümü görünce onunki de asıldı. "Ah, bebeğim," diye fısıldayarak kollarını bana doladı. "İyi misin?"

"Onun katına erişimimi engellemiş," diye fısıldadım omzu-
na doğru.

"Ne?" diye fısıldarken saçlarımı düzeltmeye başladı. "O sade-
ce..." Tereddüt etti. "Tanrım, ne diyeceğimi bile bilmiyorum, Em."

Üzgün bir şekilde bilgisayara baktım.

"Biz işimizi yapalım, sonra öğle yemeğinde beyin fırtınası yapabiliriz." Omzumu ovalarken gülümsedi.

"Tamam, sanırım."

Sonraki yarım saati, yeni gün için işe gelip beni gören ve ya-
nındaki kişiye fısıldamaya başlayan herkesi izleyerek geçirdim.

UÇAKTAKİ YABANCI

Sadece ofis dedikodusu değildim; aynı zamanda ofis sürtüğüydüm. CEO'yu, şirketin ahmağıyla aldatan aptal... Utanmıştım, rezil olmuşum ve tüm bunlar berbattı.



Saat dört olmuştu ve Jameson aramalarımından hiçbirine cevap vermemişti. Sanırım aklımı kaçıırıyordum.

Aaron ona zaman vermem gerektiğini düşünüyordu. Molly ya onun katına helikopterle bırakılmam ya da tüm katın bombalanması gerektiğini düşünüyordu.

Bense... bir kayanın altına emekleyip orada saklanmak istiyordum. Molly fotokopi odasından döndüğünde bana bakarak tatlı tatlı gülümsüyordu.

“Ne?”

“Bana, ‘Teşekkür ederim, Molly. Hayatımı kurtardın,’ de.” Sırttı.

Kaşlarımı çattım.

Bana bir güvenlik kartı uzattığında elime aldığım karta bakakaldım. “Bu nedir?”

“Bu, Melissa’nın en üst katlara çıkmak için kullandığı kart. Çaldım.”

Gözlerim kocaman oldu. “Onun kartını mı çaldın?” diye fısıldayarak suçlu suçlu etrafa bakındım.

“O sikik aptalı başka türlü nasıl göreceksin?” diye mırıldandı.

Harika kelime seçimine gülümsedim. “Teşekkürler.” Lava-boya giderek aynada yansımama baktım.

Bok gibi görünüyordum. Omuzlarımı dikleştirip derin bir nefes alırken kendimi güçlendirdim. Hadi yapalım şunu.

Asansörle en üst kata çıkarken kalbim göğsümün içinde şiddetle çarpıyordu. Beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu ancak ne olacaksa olsundu çünkü artık kızmaya başlıyordum.

Ne hakla bana açıklama yapmak için izin vermezdi?

Asansör açılınca, beni gören Sammia’nın yüzü asıldı. “E-E-mily,” diye kekeleyerek ayağa kalktı. “Bay Miles burada değil.”

Yanından hışımla geçerek koridorda ilerledim ve hızla Ja-

meson'ın kapısını açtım... ve işte orada, masasının arkasında soğuk, sakın kişiliği tamamen yerinde olarak oturuyordu.

Elliot da onunla oturuyordu, gözleri beni görünce yukarı fırladı. "Sen buraya nasıl çıktın?"

Gözlerim odanın karşısından Jameson'ın gözleriyle buluştuğunda içlerindeki incinmeyi görebiliyordum. "Bize bir dakika verebilir misin, lütfen?" diye sordum.

"Hayır," diye tersledi Elliot. "Hemen burayı terk et."

Öfkem köpürmeye başladı. "Saygısızlık etmek istemem ama bu seni hiç ilgilendirmez," diye parladım.

Elliot gözlerini kısarak ayağa kalktı. "Ne cüretle? Bu beni tamamen ilgilendirir!"

"Ah, öyle de bir cüret ederim ki," diye karşılık verdim.

Jameson çenesini sıkarken, ofise giren Tristan beni gördüğünde adımını şaşırdı. "Emily." Üçümüze birden bakarken kaşlarını çatmıştı.

"Tristan, Jameson'la bir dakikaya ihtiyacım var, lütfen," dedim umutla.

"Elbette." Zorla zayıf bir şekilde gülümsedi. "Elliot, dışarı."

Elliot ters ters bana bakıyordu.

"Şimdi," diye tekrar etti Tristan.

Elliot ve Tristan ofisten çıkınca yalnız kaldık. Jameson ayağa kalkıp arkasını bana dönerek pencereye gitti.

Ah Tanrım, bunu nasıl düzeltecektim? "Jay," diye fısıldayarak yanına yürüdüm. "Bebeğim, bunu ben yapmadım... bana inanmak zorundasın. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum."

Sessiz kaldı.

"Beni öptü, ben de onu ittirdim. Birinin fotoğraf çektiğinden haberim yoktu," diye kekeledim.

Sessizlik. New York'a yukarıdan bakarken, profilden çenesinin kasıldığını görebiliyordum.

"En azından benimle konuşacak mısın?" diye bağırdım. "Bu kata erişimimi neden engelledin?"

Kızgın bir şekilde döndü. "Çünkü sana güvenmiyorum."

Şokla bir adım geriye gittim. "Ne?"

UÇAKTAKİ YABANCI

“Beni duydun. Sana güvenmiyorum. Çık dışarı.”

Yüzüm asıldı. “Jameson, çok baskı altında olduğunu biliyorum.”

“Bunun siktiğimin baskısıyla hiçbir alakası yok!” diye bağırdı. Rengimin solduğunu hissettim. “Bana güvenebilirsin. Yemin ederim.”

“Bana Perşembe gecesi nerede olduğunu söyledin, Emily?” dedi alaycı bir şekilde.

Gözyaşlarımın arasından ona baktım. “Bilgi toplamaya çalışıyordum.”

“Bana yalan söyleyerek mi?”

Kafamla onayladım. “Kulağa nasıl geldiğini biliyorum...”

“Sana güvenemezmişim gibi geliyor.” Arkasını dönerek meydana okurcasına çenesini yukarı kaldırdı. “Şu anda yalancı bir kız arkadaşla uğraşmaktan başka endişelenecek çok şeyim var.”

“Jameson,” diye fısıldadım.

“Konuşacak daha fazla bir şeyimiz yok, Emily... çık dışarı,” dedi sakince.

“Hayır,” diye yalvardım. “Gitmiyorum. Seni seviyorum.”

Bana döndüğünde soğuk gözleri benimkilere dikildi. “Bu konuşma için alıştırma yaptın mı?”

Kalbim durdu... ah, o kadar incinmişti ki.

“Jay...”

“Eğer sen gitmiyorsan... ben giderim.” Uzun adımlarla kapıya gitti, kapı arkasından sessizce kapandı.

Sessizlik içinde gözlerimi kapatarak titreyen göğsüme bir nefes çektim.

Az önce bizi bitirdi mi?

Bu yaşanıyor olamazdı.



Saat altıda, Miles Medya'nın karşısındaki kafede oturdum. Jameson'ın binayı terk etmesini bekleyen medya sirkinin toplanmasını izliyordum.

Bu zimmete para geçirme skandalı haberdi... hem de çok büyük haberdi. Dünyanın geri kalanı habere takılıp kalmışken, ben bütün gün ağlamanın eşiğindeydim.

T. L. SWAN

Ne yapacağımı ya da ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Tamamen savunmaya geçmişti, şu anda başından geçen her şey göze alındığında tamamen kafayı yemeden onu ne kadar zorlayabilirdim bilmiyordum.

Onu daha fazla strese sokmak istemiyordum ama şu anda bana hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı. Kafamı ellerimin arasına aldım. Ne halt etmeye gidip Jake'le buluşmuştum?

Ne sikim düşünüyordum ki? Bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünmüştüm?

Kafamda o gecenin üzerinden geçerken, kendimi, eve döndüğümde Jameson'ın yüzüne baka baka yalan söylerken duyabiliyordum... *Neden?* O sırada, onu koruduğumu düşünmüştüm. Şimdiyse doğrusunu biliyordum. Bu devasa bir karmaşaydı ve nasıl düzeltereğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Düşüncelerim, hesaplardan çalınan paraya kaydı. Hepsi, bunu yapanın Ferrara olduğunu düşünüyordu ama zaten yılda milyarlarca dolar kazanan bir adam neden bir rakibini alt etmek için her şeyi riske atıncı ki? Bana hiç anlamlı gelmiyordu.

Benim gözümde, milyonlar çalan birinin o milyonlara ihtiyacı olurdu.

Ama bu kimdi ve Jameson'ın banka bilgilerine nasıl ulaşmıştı? Bu davada görünenden çok daha fazlası vardı.

Molly, Aaron ve ben yarın sabah bir kriz kahvaltısı yapacaktık, birlikte beyin fırtınası yaparak bir hareket planı yapabileceğimizi umuyordum. Bir heyecan dalgası duyduğumda kafamı kaldırıp bakınca, güvenlik nezaretinde binadan çıkan ve adını bağırıp fotoğraf çeken muhabirlerin hücum ettiği Jameson'ı gördüm. Kafasını aşağıda tutarak yorum yapmadan limuzinin arkasına bindi.

Limuzin yola çıkıp Jameson'ı gecenin içinde hızla uzaklaştırdı... benden çok daha uzağa.

Ezici bir üzüntü kemiklerime sızdı.

Ona nasıl yardım edebilirdim?



"Tamam, işte elimizdeki bulgular," diye belirtti Molly. Karıkarışık olmuş hayatımı incelemeye çalıştığımız kahvaltıda-

UÇAKTAKİ YABANCI

dık. İnsandan daha çok zombi gibiydim, iki gecedir uyumamıştım. İkinci kahvemi içiyordum ve saat daha yediydi. “Nereye gittiğin hakkında Jameson’a yalan söyledin ve Jake’le yemeğe çıktın,” dedi Molly.

Gözlerimi devirdim.

“Eve gittin, sonra nerede olduğun hakkında yine Jameson’a yalan söyledin.”

Dışarı derin bir nefes üfledim. “Doğru.”

“Şimdi,” diye devam etti. “Jameson’ın hayatı paramparça oluyor ve yapmadığı bir şeyle suçlanıyor.”

“Evet,” diye tersleyip kahvemden bir yudum aldım.

“Tüm dünya izliyor, sen de bir numaralı halk düşmanısın.”

“Bu lanet olası bulgular bana nasıl yardım ediyor?” diye kekeledim.

Aaron ve Molly masanın üzerinden göz teması kurdular. “Bu hiç iyi görünmüyor,” dedi Aaron.

“Biliyorum.” Kafamı ellerimin arasına aldım. “Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Tamamen her şeyin içine sıçtım. Bu hikâyedeki kötü adam benim ama ben kahraman olmak istiyorum.”

Kahvelerimizi içerken masaya sessizlik hâkim oldu.

Aaron’ın gözleri bir anda ışıldamaya başladı. “Buldum.”

“Ha?”

“Nasıl kahraman olabileceğini biliyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Nasıl?”

“Davayı çöz... sen bir muhabirsin; bu boku daha önce de yaptın.”

Yerimde doğruldum, birden ilgilenmeye başlamıştım.

“O özel soruşturmacılar belli ki tamamen işe yaramaz, hiçbir şey yapmıyorlar.”

“Bu doğru.” Kaşlarımı çattım. “Ama bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. O transferlerin izini sürmeye nereden başlayacağım ki?”

“Bilmiyorum ama o paranın nereye gittiğini kendi başına bulmak Jameson’ı bu durumdan kurtarmanın tek yolu gibi görünüyor.” Molly omzunu silkti. “Biz yardım edebilir miyiz?”

Bunu bir süre düşündüm. Bunu neden kendim yapamayacaktım ki? Daha önce de davaları çözmüştüm, büyüklerini de.

“Ne var biliyor musunuz, haklısınız.” Karnımda yanmaya başlayan bir ateş hissettim. “Bunu kimin yaptığını ortaya çıkaracağım.”

Molly ve Aaron gülümsedi.

“Ve bunu başardığımda,” –Elimi yumruğuma vurdum- “Benim erkeğime bulaştıkları için sikik birer ölü olmuş olmayı dileycekler.”

“Yürü be kızım.” Molly gülümsedi, ardından Aaron’la bir beşlik çaktılar.

Kahvemden bir yudum alırken gülümsediğimde günlerdir ilk kez umutlu hissettim. Kahve kupamı havaya kaldırdığımda hepimiz kupalarımızı tokuşturduk. “Kahraman Operasyonuna.”



Jameson

Zihnim bulanık bir sisle kaplı halde, caddede koşabildiğim kadar hızlı koşuyordum. Koştuğum her adımla birlikte... daha iyi hissediyordum. Onu son gördüğümünden beri üç gün geçmişti... cehennemde tutsak geçen üç gün.

Onu göremezdim. Kendimi bir daha asla o pozisyona sokamazdım.

Hiç kimse bu kadar kötü hissetmeye değmezdi... Hiç kimse.

Köşeyi dönüp, bir sıra restoranın yanından koşarak geçip bir parka ulaştığımda, ileride karanlıkta birini gördüm.

Duruşu tanıdıktı, görmeye çalışırken gözlerimi kısıtım.

Koşmaya devam ederken, kim olduğuna dair soğuk bir farkındalık bana çarptı. Gabriel Ferrara. Siyah Ferrari’sine yaslanmış, telefonda konuşuyor ve puro içiyordu. Beni görmemişti.

Koşmayı bırakarak ona yaklaşıırken nefes nefeseydim. *Siktiğimin köpeği.*

Emily’nin o fotoğrafını gazetesinin ön sayfasına koyduğu için öfkeliydim. Bu bana yapılmış direkt bir saldırıydı... ve hedefi tam on ikiden vurmuştu.

UÇAKTAKİ YABANCI

Dönerek beni gördüğünde yüzü asıldı. “Kapatmalıyım.” Telefon konuşmasını bitirdi.

“Bakın lağımdan ne çıkmış,” dedim nefes nefese.

Purosundan nefes çekerken sıırttı. “Miles.”

Öfkeyle ona baktım.

“Şu senin kız ne durumda?” diye sorarken göz kırptı. “Onu daha iyi kontrol etmelisin.”

Ters bir şekilde bakmaya devam ettim.

Purosunu parmağıyla bana doğru fırlattığında öfkemin köpürmeye başladığını hissettim.

Bir adım ileri attım.

“Onun bana asıldığını biliyor musun? Her konuda üstünlüğünü kaybetmişsin gibi görünüyor: şirketin, banka hesapların, seks. Kadınının, ihtiyaçlarını tatmin etmek için başka birilerini araması nasıl bir duygu?”

Tüm görebildiğim kırmızı ve... kör edici bir öfkeydi.

Kontrolümü kaybedip suratına sert bir yumruk attım, ardından hızlı aralıklarla ona tekrar tekrar vurdum.

Arabasının yanında yere düştüğünde birilerinin, “Polisi arayın,” diye bağırıldığını duydum.

“Siktir...” İki büklüm olmuş bedenine ve burnundan akan kana baktım.

Ne yaptım ben?

Dönerek, karanlığın içinde koşabildiğim kadar hızlı koştum. Bir blok koşup bir parkın içinden kestirmeden geçtiğim sırada uzaktaki polis sirenlerini duydum.

Siktir.

Caddeden karşıya koşarken aniden bir araba belirdi.

Parlak ışıklar, araba kornası, bulanık görme.

Bana vurduğunda havada uçtuğumu hissettim.

Karanlık... Sonra hiçbir şey.

22. BÖLÜM

Emily

Dizüstü bilgisayarımda bugün topladığım bilgileri gözden geçiriyordum. Hayden dışında şüphelenecek kimsem yoktu. Şaibeli bir geçmişe sahip olan ve Miles Medya'ya kazık atabilecek aklıma gelen tek kişi oydu.

Ama dandik haberler satmakla küresel bir şirketten milyonlarca dolar çalmak arasında dağlar kadar fark vardı. Bunun gibi bir şey yapabilme kapasitesi olduğunu sanmıyordum.

Peki o zaman neden içimden bir ses onun bir şekilde bu işe bulaştığını söylüyordu?

Telefonumu kontrol ettim... *mesaj yok.*

Lütfen ara beni.

Gözümün önüne Jameson'ın büyük dairesinde yapayalnız olduğu bir görüntü geldiğinde kalbim sızlamaya başladı. Yarın gece oraya gidip gerekirse kapıyı kıracaktım.

İhtiyacı olan mesafeyi ona veremezdim... Ona ihtiyacım vardı.

Kapı zilim çaldığında heyecanlanarak ayağa fırladım. İnter-koma gittiğimdeyse ekranda iki polis memuru gördüm. Tuşa bastım. "Kim o?"

"Emily Foster siz misiniz?"

"Evet."

"Yukarı gelebilir miyiz, lütfen?"

UÇAKTAKİ YABANCI

“Sorun nedir?” diye fısıldadım. Aman Tanrım, ne olmuştu?

“Sizinle konuşmamız gerekiyor.”

“Bir şey mi ol-ordu?” diye kekeledim.

“Bizi içeri alın, lütfen.”

“Tamam.” Kalbim hızla çarparken tuşa bastım.

Dakikalar sonra kapıyı çaldıklarında aceleyle açtım. “Merhaba.”

İki ciddi görünümlü polis memuru zorlukla gülümsedi. “Siz Emily Foster mısınız?”

“Evet.” Kalbim yerinden fırlayacaktı.

“Sizinle biraz konuşabilir miyiz, lütfen?”

Geri çekildim. “Evet, lütfen içeri gelin.”

“Jameson Miles’la konuşmak istiyoruz, lütfen.” Dairemde etrafa bakındıktan sonra dikkatlerini bana çevirdiler. “Kendisi burada mı?”

“Hayır, değil.” Kalbimin göğsümün içinde daha hızlı attığını hissediyordum. “Konu nedir?”

“Bu akşam erken saatlerde yaşanan bir saldırıyla bağlantılı olarak sorgulama için aranıyor.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

“Gabriel Ferrara bu akşam bir restoranın dışında Bay Miles tarafından saldırıya uğradı. Tutuklanması için emir çıkartıldı.”

“O iyi mi?”

“Bay Ferrara yüzündeki ciddi hasardan dolayı hastaneye kaldırıldı.”

Dehşet içinde elimle ağzımı kapattım.

“Ne olmuş?” diye sordum.

“Bay Miles karanlıkta ona yaklaştığında Bay Ferrara arabasına biniyormuş. Çıkan kavgada Bay Miles ona saldırmış.”

“Bu nerede yaşanmış?”

“Bryant Park’ın hemen önünde, Lucina’s restoranının karşısında.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Jameson iyi mi peki?”

T. L. SWAN

“Görgü tanıkları parkın içinden koşarak kaçtığını söylüyor.”
Rahatlayarak gözlerimi kapattım... *Tanrı'ya şükür.*

“Yanlış kişiyi arıyorsunuz,” diye kekeledim. “Jameson asla kimseye saldırmaz. O bir şirket CEO’su, bar kavgacısı değil.” Bu tamamen yalandı; Jameson’ın seve seve Ferrara’yı pestili çıkana kadar dövebileceğini biliyordum... “Nerede olduğunu bilmiyorum,” diye açıkladım yenilenmiş bir kararlılıkla.

“Dairenizi arayabilir miyiz?” diye sordu polis memuru.

“Elbette, fakat o burada değil.” Onlara erişim vermek için geri çekildim.

Polisler daireyi arayıp oturma odasına geri gelerek bana bir kartvizit uzattılar. “Ondan haber alır almaz bizi aramanız gerekiyor. Eğer aramazsanız, adaleti engellemekle suçlanabilirsiniz. Bir şüpheliyi saklamak çok ciddi bir suçtur.”

“Tamam.” Hışımınla kapıya giderek aceleyle açtım. “İyi geceler.” Memurlar gittiğinde arkalarından çarparak kapattım.

İki elimle birden dehşet içinde ağzımı kapatıp numarayı çevirdim.

Jameson’ın telefonu sonuna kadar çaldı ama açılmadı... zaten benim aramamı da açmazdı. “Kahretsin.”

Panikle Tristan’ı aradım.

“Alo.”

“T-Tristan,” diye kekeledim. “Jameson’ın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Sorun ne?” diye sordu.

“Daha şimdi polisler buradaydı, görünen o ki Jameson, Ferrara’ya saldırmış. Tutuklanması için emir çıkarılmış. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Ne?”

“Benim aramalarımın yanıt vermiyor, görgü tanıkları parkın içinden koşarak gittiğini söylemiş.”

“Ne diyorsun sen?”

“Ben ne yapayım?”

“Onu aramayı deneyip sana geri döneceğim.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Tamam.” Telefonu kapatıp volta atmaya başladım... *Neredesin?*

Dakikalar sonra Tristan aradı. “Cevap vermiyor. Sana geliyorum.”

“Teşekkür ederim.”



Bir saat sonra Tristan’la beraber Bryant Park’ta yürüyorduk. Jameson’ı bulmaktan başka bir şey konuşmamıştık. Jake yüzünden bana kızgındı ve belli ki o konuyu konuşmak istemiyordu.

Ben de kendime kızgındım.

Saat gecenin biriydi ve artık çıldırmaya başlıyordum. Gözlerim karanlıkta parkı taradı. “Nerede olabilir?” diye fısıldadım.

“Bilmiyorum. Yeniden aramayı dene,” dedi.

Numarasını tuşlayarak kararmış parkta yürümeye devam ediyorduk ki bir şey duyduk.

Tristan’ın gözleri irileşirken elini yukarı kaldırdı. “Şşş, dinle.”

Karanlığın içinde, zayıf bir zil sesi duyabiliyorduk. Ses kesildiğinde numarasını tekrar çevirdim.

İkimiz de delirmiş gibi etrafa bakınıyorken ekran parladığında oluşan beyaz ışığı gördük. “Burada.” Kenara koştüğümde çimlerin üzerinde duran bir telefon gördüm. Tristan onu yerden alırken gözlerim korkuyla irileşti. Ekranı kaydırıp şifreyi girdiğinde ekran aydınlandı.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı çıktı. “Jameson’ın telefonu.”

Her ikimiz de karanlık parka doğru bakarken içime bir korku hissi gelip çörekledi. “Ona ne halt oldu?” diye fısıldadım.



Saat sabahın dördü olmuştu, Tristan’la ben kafayı yemiştik. Saatlerdir yürüyorduk. Alan, Elliot, Christopher da dışarıda Jameson’ı arıyordu.

Tristan, “Büyük ihtimalle bir yerlerde polisten saklanıyor. O iyi olacak,” diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. Artık apaçık bir şekilde ağlıyordum; üzüntümü saklamıyordum.

“Bunların hepsi benim suçum,” diye fısıldadım yürümeye devam ederken. “Eğer o kurmacaya kanmasaydım, bunların hiçbiri yaşanmazdı.”

“Kurmaca derken ne demek istiyorsun?”

“Jake bana, Ferrara’nın ertesi gün Jameson hakkında basacağı bir haberle ilgili bilgisi olduğunu ve bunu işyeri dışında anlatacağını söylemişti. Jameson’ı endişelendirmek istemediğim için ona yalan söyleyip buluşmaya gittim. Amacı sadece beni yalnız yakalamakmış, beni öptü. Suratının ortasına bir tokat atıp oradan ayrıldım. Ertesi günse...” Omzumu silktim. “Fotoğrafları gördün.”

Kaşlarını çatmıştı. “Yani Jake’le bir ilişkin yoktu?”

“Hayır,” diye tersledim. “Lanet olası Jameson’a âşığım ben, seni salak.” Hıçkırdım. “O ise bana açıklama fırsatı vermedi.”

“Siktir, ne karmaşa ama.” Telefonu çaldığında hızlıca cevapladı. “Alo.”

Dinledi. “Evet.” Biraz daha dinledi. “İyi mi peki?” Nefesini tutarak beklerken elini göğsünün üzerine koydu. “Tanrı’ya şükür.”

“Ne?” diye ağzımı kıpırdatarak sessizce sordum.

“Teşekkürler. Yola çıkıyorum.” Telefonu kapattı.

“Ne?” diye fısıldadım.

“Jameson hastanede.”

“Ne olmuş?”

“Araba çarpmış.”

Ellerim dehşet içinde ağzıma kapandı.

“İyiymiş, sadece bir beyin sarsıntısı geçirmiş.”

“Ah, Tanrı’ya şükür.”

“Gidip onu alacağım.”

“Ben de geliyorum,” dedim talep edercesine.

“Em...” Duraksadı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu Ferrara saçmalığından sonra her yerde paparazziler olacaktır ve Jameson’ın üzerine daha fazla dikkat çekmeye ih-

UÇAKTAKİ YABANCI

tiyacı yok. Hangi muhabirlerin hastanede olduğunu kim bilir? Jameson özellikle senin ilgi odağı olmanı istemiyor. Ben onunla bir konuşayım, sonra eve vardığımızda seni ararım.”

Göğsümde yeşeren umudu hissettim. *Beni korumaya mı çalışıyor?*

“Ama ben yanlış bir şey yapmadım, Tristan. Onu görmek istiyorum.”

Empati galip gelince Tristan beni kollarına aldı. “Onu eve sağ salim götürüyüm, sonra seni arayacağım.” Geri çekilip kollarından tutarak beni inceledi. “Seni arayacağıma söz veriyorum. Şimdi seni eve bırakıp onunla ilgileneyim, ardından seni arayacağım. Sözüm söz.” Gözleri benimkileri inceledi.

“Tamam.”

Bir süre sessizlik içine yürüdü.

“Yapacağım son şey bile olsa parayı kimin çaldığını bulacağım,” diye fısıldadım.

“Emily, bu kötü bir fikir. Bu işi dedektiflere bırak. Yorgun ve duygusalsın. Seni eve ulaştıralım.”

Her şey hakkında haklı olduğunu bilerek ve bundan nefret ederek kafamla onayladım.



Jameson

Elimi tutarak nabzımı ölçen hemşireyi izlerken derin bir nefes aldım. Seninle ilgilenmesini isteyeceğin türde, yaşça büyük ve anaç bir kadındı.

“Baş ağrın nasıl?” diye sordu.

“Hâlâ orada.”

Gülümseyerek muayene ışık fenerini aldı ve göz bebeklerimi incelemek için gözlerime tuttu. “Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdin. Hayatta olduğun için çok şanslısın, genç adam.”

Dışarıdan gelen sesler duydum, ardından Tristan kapıda göründü. “Selam.”

“Selam.” Yüzündeki endişe sırtımama neden oldu.

T. L. SWAN

Aceleyle yanıma geldi. “İyi misin?”

“İyiyim.”

“İyi değil,” diye araya girdi hemşire. “Ona araba çarptı. Öldürülebilirdi. Hem zaten çok ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdi.”

Tristan elini yüzünden geçirdi. “Yüce İsa.”

“Geceyi burada geçirecek, eğer sabahki ön testleri temiz çıkarsa eve gidebilir.”

“Tamam... teşekkürler.” Tristan yatağın yanındaki koltuğa çöktü.

“Bir saat içinde ağrı kesiciyle geri geleceğim.” Gülümsedi.

“İhtiyacım yok,” diye cevap verdim.

“Ben yine de geleceğim.”

Gözlerimi devirdiğim sırada kadın bizi yalnız bıraktı. “Üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Lanet olsun, Jay, endişeden aklımızı kaybedecektik. Bütün gece seni aradık.”

Yanaklarımı havayla şişirdim.

“Emily’nin evine polisler gelmiş, o da beni aradı. Sonra da telefonunu Bryant Park’ta bulduk.”

“Emily mi?” Kaşlarımı çattım. “Onu neden dahil ettin?”

“Kafayı yiyecekti, Jameson. Seni bulmaya yardım etmek istedi.”

Gözlerimi devirdim. “Bundan cidden şüpheliyim.”

“Biliyor musun, onun o mankafa Jake’le birlikte olduğunu düşünmüyorum. Bence bu bir yanlış anlamaydı.”

“Kapa çeneni,” diye cevap verdim.

“Hayır. Sen kapa çeneni. Neden onunla konuşmadın bile?”

“Çünkü bana yalan söyledi. Başka biriyle görüşmek hakkında yüzüme baka baka hem de.”

Beni izliyordu.

“Ve hayatımda bu siktiğimin bokuna ihtiyacım yok. Başımda yeterince sorun var, fark etmediysen söyleyeyim.”

“Seni görmek istiyor.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Eh, ben onu görmek istemiyorum,” diye tersledim.

“O zaman onunla her şeyi bitirmelisin; kadın çılgına dönmüş halde.”

Kızgınlıkla yüzümü buruşturdum. “Lanet olası evine git. Yarın beni alması için Alan’ı ayarlarım.”

“Neden bu konu hakkında konuşmak dahi istemiyorsun?”

“Çünkü bu seni hiç ilgilendirmez. Emily ve ben diye bir şey artık yok. Bana yalan söylemeye başladığı an bitti.”

O sırada hemşire yeniden geldi. “Yorgunum,” diye belirttim.

Gülümsedi. “Evet, tamam.” Dikkatini Tristan’a çevirdi. “Taburcu için hazır olduğunda sabah sizi arayacağız.”

“Peki, tamam,” diye cevap verdi Tristan. Gözleri benimkilere dikildiğinde hiç de yorgun olmadığımı bildiğini biliyordum.

Hemşire banyoya girdi.

“Peki Emily’ye ne söylemem gerekiyor? Aramamı bekliyor,” diye fısıldadı kızgınca.

“Ona ne söylediğin sikimde değil; o artık benim problemim olmaktan çıktı.”

Elini yüzünden geçirdi. “Bazen bencil bir orospu çocuğu oluyorsun.”

“Ne olmuş yani?”

Uzunca bir süre bana baktı. “Yarın görüşürüz.”



Emily

Telefonum sehpa da dans etmeye başladığında hızla elime aldım.

“O iyi.” Tristan içini çekti.

“Tanrı’ya şükür.” Rahatlayarak gözlerimi kapattım. “Onu görebilir miyim?”

“Kötü bir beyin sarsıntısı geçirmiş, birkaç gün hastanede kalacak.”

“Ne?”

“Buraya gelmemenin en iyisi olacağını söyledi; basın ordusu gelsin istemiyor.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Kahretsin. Şu aralar yaptığım tek şey ağlamakmış gibi hissediyordum.

“Şu anda uyuyor.”

“Bir şey söyledi mi? Benim hakkımda?” Düşüncelerimi dile getirmeye çalışırken duraksadım. “Ona nasıl ulaşabilirim, Tristan?”

Derin bir nefes verdi. “Bilmiyorum. Başında bir sürü sorunu var, Em. Şu anda doğru düzgün düşündüğünü sanmıyorum. Yarın onunla konuşmaya çalışacağım.”

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum. “Tamam,” diye fısıldadım. “Beni arayabilir misin... lütfen?” Tanrım, kulağa dünyanın en büyük eziği gibi geliyordum ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. “Onun için çok endişeleniyorum, Tristan.”

“Hepimiz endişeleniyoruz, Em. Seni yarın arayacağım. Biraz uyumaya çalış.”

“Tamam, iyi geceler.” Telefonu kapatarak duşa girdiğimde gözlerimden rahatlama yaşları akmaya başladı.

En azından o iyiydi, hem yarın bambaşka bir gündü. Bana geri dönecekti. Döneceğini biliyordum.



Caddenin karşısına göz atarken koltuğumda aşağı kaydım. *Spies Like Us** Operasyonundaydım.

Takip ettiğim kişi Hayden'dı. Neden bilmiyordum ama bu konuda onu boş veremiyordum.

İşi arayarak hasta olduğumu söyleyip izin almıştım. Tüm kariyerim boyunca çözdüğüm en büyük haberin bu olacağını düşünüyordum.

Jameson'la hâlâ konuşmamıştım ve her geçen günle beraber umudumu biraz daha kaybediyordum.

Saat akşam yediydi. Sarı bir peruk ve koyu renk gözlükler takmıştım, hatta bir araba bile kiralamıştım. Sekiz saattir aptal Hayden'dan bir iz bulamadan burada oturuyordum.

* 'Bizim Gibi Casuslar', iki acemi ve beceriksiz ajanın hikâyesini konu alan 1985 yapımı aksiyon komedi filmi. (ç.n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

Şehrin yoğun bir kısmında, hoş bir apartman bloğunda yaşıyordu; cadde hareketliydi ve her yerde insanlar vardı. Hiçbir şeyi kaçırmamak için konsantre olmak zorundaydım.

Lanet olsun, ortaya çık artık.

Tüm atıştırmalıklarımı yemiştim. Açtım ve tuvalete gitmek için ölüyordum ama kahretsin, bir ipucu ya da başka bir şey istiyordum... ne olursa... burada yardıma ihtiyacım vardı.

Kararmış caddeden önce aşağı doğru, sonra diğer tarafa yukarıya baktım. Tanrım, Hayden büyük ihtimalle çoktan İstanbul'a doğru yola çıkmıştı. Eğer hırsızlık yüzünden işten kovulsaydım ben öyle yapardım. Gerçi görünüşe göre hâlâ soruşturulduğundan haberi yoktu. Kovulmanın başına gelecek tek şey olduğunu sanıyordu.

Koltuğumda arkama yaslanarak hüzünlü bir nefes verdim. Omzumdan geriye baktığımda Hayden'ı durmuş, kaldırımında bir kadınla konuşurken gördüm.

Siktir.

Koltukta aşağı kaydım. Bir yerden dönüyor olmalıydı. Ciddi bir sohbeta dalmış gibi görünüyorlardı. Kadının omzunda büyük bir çanta vardı. Telefonumu çıkarıp ikisinin bir fotoğrafını çektim. Ardından yakınlaştıracak birkaç kare daha çektim. Kimdi bu kadın? Kız arkadaşı mıydı?

Bir grup sohbeti başlatarak, Aaron ve Molly'ye mesaj atarak fotoğrafı onlara gönderdim.

Bu kızı tanıyor musunuz?

Hayden ve kadın konuşmaya devam ederken onları izliyordum. Beş dakika boyunca izledikten sonra Molly'den mesaj geldi.

Onu daha önce gördüm ama nerede olduğunu bilmiyorum?
Kafede falan mı çalışıyor?

Himm. Cevap yazdım.

Hiçbir fikrim yok?

Aaron'dan bir mesaj geldi.

Evet, Miles Medya için çalışıyordu.

T. L. SWAN

Gözlerim irileşirken cevap yazdım.

Ne kadar süre önce?

Cevap geldi.

Hiçbir fikrim yok,

Ama onu bir süredir görmedim.

Siktir. Fotoğrafi Tristan'a yollayıp mesaj yazdım.

Tristan, görünüşe göre bu kız eskiden Miles Medya için çalışıyormuş,

İK'dan kim olduğunu öğrenebilir misin, lütfen?

Anında bir cevap geldi.

Elbette, sen iyi misin?

Cevap verdim.

Evet, gözetleme operasyonundayım.

Mesajıma cevap yazdı.

Gelip sana yardım etmemi ister misin?

Sırttım.

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü sanıyordum.

Cevap geldi.

Düşünüyorum ama tehlikede olmanı istemiyorum.

Yanıt verdim.

Hayır, benim için İK'ya hemen mesaj atar mısın lütfen?

Cevap verdi.

Tamam.

Bekledim, bekledim ve biraz daha bekledim. En sonunda bir mesaj geldi.

Kadının adı Lara Aspin.

İK, sabah iş unvanını araştırarak,

Sana haber vereceğim.

Ufak da olsa en azından bir ipucum olduğu için heyecanlanarak gülümsedim. Ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ancak bir şey olduğunu tahmin ediyordum. Mesaja cevap verdim.

Teşekkürler.

UÇAKTAKİ YABANCI

Telefonumu kontrol ettim... cevapsız arama yoktu.

Arabayı çalıştırıp trafiğe çıktığımda içime bir korku hissi dolmaya başladı.

Gece vakti en kötüsüydü; Jameson olmadan yatağım buz gibiydi. Onun olması gereken yerde bir boşluk vardı.

Kalbim ağrıyordu.

Bizim için umudumu kaybediyordum... Onu özlüyordum.



Koltukta uzanmış televizyona bakıyordum. Başımın altındaki yastık gözyaşlarımdan sırılsıklam olmuştu.

Jameson'a araba çarptığından beri üç gün geçmişti.

Onu en son gördüğümünden beriye altı... Yemek yiyemiyordum. Uyuyamıyordum.

Cehennemdeydim.

Bu da yetmezmiş gibi, dün gece onun dairesine gidip beni içeri alması için güvenlik kamerasına yalvararak ağlamış ve kendimi rezil etmiştim.

İçeri almamıştı, yarım saat sonra da kapıcısı beni binadan atmıştı.

Çok utanıyordum.

Ne yapacağımı bilmiyordum... Beni görmüyordu; benimle konuşmuyordu.

Paylaştığımız tüm aşk ve kahkaha hiç dönüşmüştü.

Sanki onun için hiçbir anlam ifade etmemiş gibiydim... kim bilir belki de etmemiştim?

Soğuk olmasıyla ünlü olduğunu biliyordum ama bu... bu soğukluk bambaşka bir seviyeydi.

Hıçkırıklarla ağlayarak yalvarmamı kamerada izleyip de beni nasıl içeri almazdı?

Telefonumu elime alarak ona bir mesaj attım.

Seni özledim.

Telefonuma bakarken birden noktaların hareket ettiğini görünce yerimde doğruldum... bir şeyler yazıyordu. Kalbim hızla

T. L. SWAN

çarpmaya başladı. Bu bir ilkti. Beklerken noktaların kıvrılması-
nı izledim... sonra birden hepsi durdu.

Bekle... Ne? Mesaj neredeydi?

Bekledim.

Noktalar yeniden başladığında gözyaşlarımın arasından gü-
lümsem... evet. Cevap veriyordu. Bekledim, bekledim.

Sonra noktalar bir kez daha durdu.

“Gönder şu mesajı, lanet olsun,” diye parladım.

Bekledim ama yarım saat boyunca hiçbir şey gelmediğinde
öfkem köpürmeye başladı. Ne cüretle beni kale bile almazdı? O
aşağılık pislik kendini ne bok sanıyordu?

Sinirle tekrar mesaj attım.

En azından istediğin şeyleri söyleyecek cesaretin olsun.

Anında bir cevap geldi.

Hayatına devam et, ben ettim.

Mesajı okudum, sonra gözyaşlarımın arasından yeniden
okudum... *ne?*

Öylece... hayatına devam et mi?

Siktiğimin pislği.

Ayağa kalkıp yapabildiğim kadar sertçe telefonumu fırlattı-
ğında ekran sehpaye çarpıp kırıldı. O kadar lanet olası öfke-
liydim ki bu durum üzerinde kesinlikle hiç kontrolüm yoktu.
Hışımınla banyoya giderek duşun altına girdim ve kendime engel
olamadan ağlamaya başladım... ağladım... ağladım. Hıçkırık-
larla ağlıyordum. Göğsüm hızla inip kalkarken kendimi fayans-
lara dayamış, ayakta kalmaya çalışıyordum.

Öfke yaşları, hüsrana yaşları, kalp kırıklığı yaşları.

Bunun yaklaştığını biliyordum... derinlerde bir yerde, ba-
şından beri olacağını biliyordum ama siktir... çok acıtmıştı.



Jameson

Yapmak üzere olduğum şey için kendimi hazırlamaya çalışa-
rak limuzininin arkasında omuzlarımı dikleştirdim.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Bundan emin misiniz?” diye sordu Alan kapıyı açarken.

“Evet. Ne olacaksa olsun. Artık saklanmayacağım,” diyerek arabadan çıktım. Kapının üzerindeki New York Polis Departmanı yazısına bakarak içeri girdim.

Danışmadaki polis gülümsedi. “Yardımcı olabilir miyim, efendim?”

“Evet, adım Jameson Miles. Teslim olmak istiyorum.”

Polisin yüzü bocaladı. “Aranıyor musunuz?”

“Gabriel Ferrara adında bir adamla yumruk kavgasına karıştım, ardından hastaneye kaldırıldım. Dün gece geç saatlere kadar beni aradığınızdan habersizdim. Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özürlerimi kabul edin.”

Polis gülümsedi. “Teslim olduğunuz için teşekkür ederim.” Danışma tarafındaki bir kapıyı açtı. “Buradan lütfen.”



Beş saat sonra, Ferrara binasının dışındaki kaldırımda dikilmiş, üst katlara bakıyordum. Yıllardır sahip olduğum ama hiç aramadığım bir numarayı aradım.

“Gabriel Ferrara,” diye cevap verdi derin sesi.

“Ben Jameson Miles. Binanın önündeyim. Hemen aşağı gel.”

Telefonu kapatıp derin bir nefes alarak sırtımı limuzinime yasladım.

Son beş saati bir polis merkezinde geçirdikten sonra, bu şerefsizi bekleyecek ruh halinde değildim ama söylemek zorunda olduklarımı söylemeliydim yoksa hepsi içimde birikip beni zehirleyecekti.

Polise Ferrara’ya attığım yumruğun nefsi müdafaa olduğunu ve güvenlik görüntülerini kontrol etmeleri gerektiğini söylemiştim. Tutup tutmayacağından emin değildim ama bana biraz zaman kazandıracaktı. Polisler aslında fena değildi, bana önce purosunu atanın o olduğunu görünce sadece saldırıyla suçlanacağımı ve iyi hal indirimi alacağımı söylemişlerdi.

Bununla baş edebilirdim.



T. L. SWAN

Gabriel Ferrara ön kapıdan görüldüğünde ona eşlik eden dört güvenlik görevlisi vardı.

Gözü morarmış ve elmacıkkemiği şişmişti. Sikip atılmış suratını görünce sııttım.

“Bok gibi görünüyorsun.”

“Evet, çılgın herifin teki bana saldırdı,” diye mırıldandı kuru kuru.

Öfkem yeniden yüzeye çıkmaya başlarken öne doğru bir adım attım. “Ne yaptığını biliyorum.”

Ters ters bana bakmaya devam etti.

“Beni korkutmuyorsun. Bu kadar hilekârca davranman aslında çok gülünç.”

Gözlerini devirdi. “Siktir git, Miles.”

“Eğer el altından çevirdiğin bu yasadışı işle Miles Medya’yı yıkabileceğini düşünüyorsan, yeniden düşünebilirsin,” dedim sinirle.

Gözlerini kıstı.

“Miles Medya otuz yıldır sektörün lideri ve biz egemen olmaya devam edeceğiz. Söylesene, baban ne kadar alçaldığını biliyor mu?”

Küstah bir şekilde çenesini yukarı kaldırdı. “Yasadışı iş mi, sen ne halttan bahsediyorsun? Araba çarptıktan sonra sanrılar görmeye başladın sanırım.”

“Neden bahsettiğimi tam olarak biliyorsun.”

Birbirimize ters ters baktığımızda, nefretimiz havayı zehirli gaz gibi doldurmuştu.

“Ne yaptığını biliyorum,” diye fısıldadım.

Gözleri benimkilere dikildi.

“Ve bunu kanıtlar kanıtlamaz, mahkemede senin sikik kıcını kızartacağım.”

“Denediğini görmek isterim.”

Bu sikik herife vurmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım.

“Eğer el altından çevirdiğin bu yasadışı işle Miles Medya’yı yıkabileceğini düşünüyorsan, yeniden düşünebilirsin,” dedim sinirle.

UÇAKTAKİ YABANCI

Bana dik dik baktığında kırıldığını biliyordum.

“Sana şunu da söyleyeyim, Emily Foster’a bir kere daha saygısızlık yaparsan, bir dahaki sefere... sadece elmacıkkemiğini kırmam. Seni öldürürüm,” dedim öfkeyle.

Açıklamam onu şaşırtmışçasına tek kaşını kaldırdı. “Bu bir tehdit mi, Miles?”

“Bu siktiğimin bir sözü,” diye hırladım. “Onu bunun dışında tut.”

Dönerek limuzinime bindiğimde hareket ettik. Gabriel Ferrara’nın güvenlik eşliğinde binasına hışımla girişini izledim.

O göt herifi alt ettiğim gün tatlı bir zafer olacak.



Karanlıkta, caddeden aşağı doğru koşuyordum. Gece yarısı olmak üzereydi. Bir süredir buraya gelmemiştim ama bir sebepten bu gece burada olmaya ihtiyacım vardı.

Emily’nin dairesinin bulunduğu bina.

Onunkine gelene kadar pencereleri saydım ve penceresine bakmaya başladım.

Ne yapıyordu?

Benim onu özlediğim kadar o da beni özlüyor muydu?

Gözümün önünde, zili çaldığım, yukarı çıkmak istediğim, sarıldığımızda eskiden olduğu gibi mutlu hissettiğim bir görüntü canlandı.

Ama sonra, bana yalan söylediğinde geçen hafta hissettiğim incinmeyi ve ne zaman onunla birlikte olsam yaşadığım kontrol edilemez duyguyu hatırladım.

Düşmanlarımın bana ulaşmak için onu kullanma şeklini, şeker dağıtır gibi onlara kendi elleriyle gereken kozu veriş şeklini.

Hiçbir şeyin beni çökertemeyeceğini biliyordum... onun dışında.

O benim tek zayıf noktamdı.

Ve ben, zayıf olma lüksüne sahip değildim.

Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

T. L. SWAN

Uzun bir süre dairesine doğru baktım, sonra da kalbim sızlayarak dönüp evime kadar olan kasvetli koşuma başladım.

Daha önce hiç bu kadar yalnız olmamıştım.



Emily

Önümde duran kahveye gözlerimi dikmişim; onu içme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Jameson'dan o korkunç, beş kelimelik mesajı aldığımdan beri dört gün geçmişti.

Hayatına devam et, ben ettim.

Dört gün, kırık bir kalple ortalıkta dolaşmak için uzun bir süreydi... kalbim zayıftı, hayata zar zor tutunuyordu. Gösterişli bir jestle geri gelip bana kollarını açacağını ve kendimi kollarına attığımda bu kâbusun tamamen unutulacağını umutla dua etmeye devam ediyordum.

Keşke doğru olsaydı.

Zihnim, tanıdığımı zannettiğim adamın hatıralarıyla bulanmıştı. Hayatımdaki boşluk öyle büyük görünüyordu ki bu kadar kısa bir süre içinde birisine nasıl bu kadar çok âşık olabildiğimi anlayamıyordum.

Robbie'yle kalmalıydım çünkü geriye dönüp baktığımda Robbie güvenli seçenektir.

Beni bu kadar derinden yaralama şansı asla yoktu... ama o zaman da Jameson'la tanışmamış ve içimdeki bu her şeyi tüketen aşka sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmemiş olacaktım. Sonu nasıl biterse bitsin, bu duyguyu başka hiçbir şeyle değişmezdim. Sadece çok kısa bir süre benim olsa da.

Şu anda devam etmemi sağlayan tek şey Molly ve Aaron'dı. İkisi de muhteşemdi. İki taraftan beni yüreklendiriyor, en başında New York'a neden geldiğimi bana hatırlatıyorlardı. Şu anda kuyruğumu bacaklarımın arasına kısıtırıp eve kaçmak öyle kolay olurdu ki.

"Onun kalanını yiyecek misin?" Molly yarısı yenmiş sandviçimi işaret etti.

UÇAKTAKİ YABANCI

Burnumu kırıstırdım. “Hayır, ister misin?”

“Onunla tanıştığını unut gitsin, Em.” Aaron içini çekti. “Hiçbir erkek bu kadar ıstırap çekmeye değmez.”

Zorla zayıf bir şekilde gülümsedim. “Geri dönecek, Aaron. Döneceğini biliyorum.”

“Biliyor musun, bunu söyleyip duruyorsun Em ama lanet olası aşâğılık herif nerede?” diye cevap verdi Molly.

“O sadece...” Düşüncelerimi dillendirmeye çalışırken omzumu silktim. “Yolunu kaybetti.”

“Hayır, o sikik bencil bir pislik,” diye söylendi öfkeyle. “Sana bir şey diyeyim mi, ona uğurlar olsun. Ucuz atlattın bence.”

Konu Jameson olduğunda Aaron ve Molly kesinlikle ondan hoşlanmıyorlardı. “Belki de.” Üzgün bir şekilde iç çektim.

“Hadi, geri dönmeliyiz.” Aaron ayağa kalktı. “Öğle yemeği molası bitti.”

Caddeye çıkmış Miles Medya binasına doğru yürüyorduk ki Molly aniden olduğu yerde durarak, “Siktir,” diye fısıldadı.

“Ne?”

“Bakın.”

Kafamızı kaldırıp baktığımızda Jameson’ı yanında bir kadınla bize doğru yürürken gördük. Her zamanki lacivert takım elbisesi içinde kusursuz görünüyordu, ikili derin bir sohbeta dalmıştı.

“Bugün işte miydi?” Ona bakarken kaşlarımı çattım. İşe geri döndüğünden bile haberim yoktu. Bizi görmemişti ve yürürken konuşuyordu. “Kadın kim?” diye sordum. Tanıdık görünüyordu ama tam olarak çıkaramamıştım.

Molly bir panikle kolumu kavradı. “Hadi, şu tarafa gidelim.” Beni bir dükkânın içine sokmaya çalıştı.

İkili yakınlaşırken, “Kadın kim?” diye tekrar sordum.

“Claudia Mason.”

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı... *eski sevgilisi.*

Eski sevgilisiyle mi birlikteydi?

T. L. SWAN

Zemin altımdan kayarken kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

“Hadi gidelim, bizi görmesini istemeyiz,” diye ısrar eden Molly bir kez daha kolumu tuttu. Tutuşundan kendimi kurtarıp güçlü durmaya çalıştım.

Jameson, bize yaklaştığında kafasını kaldırıp beni gördü. Adımları bocaladığında çenesini sıkarken benimle göz teması kurmadı.

Yanımdan yürüyerek geçmesini izlerken gözlerimde yaşlar birikti.

Arkası bana dönük bir şekilde durduğunda nefesimi tuttum.
Arkayı dön... arkayı dön.

Bir dakika sonra yanındaki kadınla birlikte uzun adımlarla yürüyerek arkasına bakmadan caddede gözden kayboldu.

Gözyaşlarımla savaşıırken keskin bir acı göğsümü delip geçti. Üzüntüyle başımı eğdim.

İşte cevabım buradaydı.

Bu kadardı... biz diye bir şey kalmamıştı.



Cuma gecesi, kararmış caddeye göz atarken kiralık arabamın koltuğunda aşağı kaymıştım. Kendimi tamamen davayı çözmeye adanmıştım, hiçbir şey için olmasa bile dikkatimi başka yöne çekmek istiyordum. Hayden'ın dairesinin dışındaydım ve burada olarak büyük ihtimalle boşa kürek çekiyordum ama başka ne yapacaktım ki?

Ağlayarak duvara bakıp durmak kabak tadı vermeye başlamıştı. O sırada telefonuma bir mesaj geldi. Göz attığımda / harfini gördüm.

Mesajı okuduğumda neredeyse şoktan telefonu düşürüyordum.

Son bir mola.

JFK Havaalanı. Cumartesi 20.00

JFK Kulüp Barı

UÇAKTAKİ YABANCI

Seni görmem lazım.

J
XXX

Oturduğum yerde doğruldum. Ne?

Beni görmesi lazımdı... *beni görmesi mi lazım?*

Göğsümde yeşermeye başlayan umudu hissettim. Aman Tanrım. Hemen Molly'yi aradım.

"Alo," diye cevap verdi.

"Şimdi Jameson mesaj attı. Yarın gece buluşmak istiyor." Aceleyle konuşmuştum.

"Ne?" diye patladı. "Ona gidip kendini becermesini söyledin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü..." Mükemmel bir açıklama düşünmeye çalıştım. "Belki de Claudia'yla görüşmek onu kendine getirmiştir. Hem onu görmek de istiyorum, Moll. Ne zamandır bunu istiyordum."

"Ah Tanrım, kendini duyabiliyor musun? Onu neden görmek isteyesin ki? Tam bir adi şerefsiz gibi davrandı."

"Biliyorum ama çok fazla stres altındaydı, Molly. Sadece onunla konuşmaya ihtiyacım var."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu kötü bir fikir." İçini çekti.

Gülümsedim. Yanılıyordu... bu harika bir fikirdi. Jameson'a cevap yazdım.

Orada görüşürüz.

X

Şapşal şapşal gülümseyerek camdan dışarı bakıyordum ki Hayden'i eskiden Miles Medya'da çalışan aynı kızla konuşurken gördüm.

Lara Aspin... onunla ilgili bir şeyler yanılttı. Onu daha fazla tanımak istiyordum, ancak şu ana kadar hiçbir şey ortaya çıkaramamıştım, adresini bile. Hayden'la olan konuşmasını bitirip caddede yürümeye başladığında gözlerim onunla Hayden arasında gidip geldi. Siktir, ne yapmalıydım?

T. L. SWAN

Hayden'in binanın içinde gözden kaybolmasını izledim.

Eh, Hayden'in nerede yaşadığını zaten biliyordum. Eğer kadını kaçıırırsam, onu bir daha asla bulamayabilirdim.

Nerede yaşadığını mutlaka öğrenmem lazımdı.

Onu karşıdan karşıya geçerken izledim. Lanet olsun. Arabadan hızla çıkıp karşıya geçerek kaldırımında onu takip etmeye başladım.

Metro merdivenlerinden aşağı inmeye başladığında tereddüt ettim. Aşağısı karanlıktı ve Tanrı bilir kadın nereye gidiyordu... kahretsin.

Merdivenlerde gözden kaybolmasını izlerken kendimi hazırladım. Lanet olsun. Onu takip etmek zorundaydım. Bir süre platformda bekledik, ardından trenlerden birine binince arkasından gittim. Kapıların yanında durarak camdan dışarıyı izlerken gözümün ucuyla ona bakmaya devam ediyordum.

Bedenim adrenalinle dolmuştu. Kabul etmeliydim ki bu aslında eğlenceli sayılırdı. Polis olmalıydım.

Dört durak gittikten sonra ayağa kalkıp kapının yanında dikilmeye başladı. Durağın Merkez İstasyon olduğunu görünce rahatlayarak bir nefes verdim, en azından orası güvenliydi.

Trenden indiğimizde şüphelenmemesi için biraz geride kaldım. Yürüdük... yürüdük... yürümeye devam ettik... lanet olsun, nereye gidiyordu?

Kalabalığın içinde gözden kaybolunca onu görebilmek için yerimde zıpladım. Bir anda yer yarılmıştı da içine girmişti.

Kahretsin.

Dönerek az önce geldiğimiz caddeye baktım. Nereye gitmişti?

Biraz geriye doğru yürüdüğümde bir dükkânda olduğunu gördüm.

Tanrı'ya şükür.

İçeriye daldığımda burasının bir rehin dükkânı olduğunu fark ettim. Lara, tezgâhtaki adamla konuşurken arkada bir şeylere bakıyormuşum gibi yapmaya başladım.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Çok bir şey etmez,” dedi adam.

“Bunun için beş yüz dolar istiyorum. Mükemmel bir şekilde çalışıyor,” diye cevap verdi.

“Hayal görüyorsun. Hayatta olmaz.”

Bir kitaplığın arasında bulduğum boşluktan göz attığımda bir Macbook gördüm. Siktir... bilgisayarını satıyordu.

Neden bir bilgisayar satıyor olsundu ki?

İkili, fiyat üzerinde sıkı bir pazarlığa tutuşmuşken zihnim hızla çalışmaya başladı. En sonunda satış görevlisi kazanarak ona iki yüz dolar uzattı. Kadının kapıdan çıkıp kaybolmasını izledikten sonra biraz bekleyip tezgâha gittim.

“Merhaba.” Sıradan bir şekilde gülümsedim.

“Selam,” diye mırıldanan aşırı kilolu rehinci, kasasını saymaya devam etti.

Bugüne dek yaptığım en çılgınca şey bu olabilirdi ki hayatımda oldukça fazla çılgınlık yapmıştım. “O bilgisayarı satın almak istiyorum, lütfen.”

Kafasını kaldırıp bakarken kaşlarını çattı. “Hangisini?”

Kadının az önce sattığı bilgisayarı işaret ettim.

“Olmaz, onu daha temizlemedim. Soldaki vitrinli dolaba git ve başka bir tane seç.”

“Hayır, o olmak zorunda.”

“Daha satılık değil o. İki gün sonra yine gel.”

İki gün sonra gelirim, her şey silinmiş olacaktı. Kendimi cesur hissederek, “Fiyatını söyleyin,” diyerek ısrar ettim.

Bir anda hareketsiz kalarak gözlerini bana dikti. “Bin dolar.” Sessiz bir meydan okumayla tek kaşını kaldırdı.

“Daha az önce onun için iki yüz dolar ödediğinizi gördüm, kafayı mı yediniz?” diye kekeledim.

Omzunu silkerek yaptığı işe geri döndü.

Tezgâhtaki bilgisayara bakmaya başladım. Neden bilmiyordum ama içimden bir ses bana onu satın almamı söylüyordu.

“Lanet olsun, peki tamam. Tam şu anki haliyle, bin dolara.”

Alçak bir şekilde sırtıttı. “Tamam, tatlım.”

Ona acil durumlar için sakladığım, annemin kredi kartını uzattım... üzgünüm, anne.

Bin doları ödeyip bilgisayarı alarak ön kapıdan dışarı yürüdüm.

O sırada telefonum çalmaya başladığında Tristan'ın adı ekranı aydınlattı. Mükemmel bir zamanlamaydı.

“Alo,” diye cevapladım.

“Sana dönüş yapmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Kızın adı Lara Aspin ve şunu dinle. Buradayken muhasebede çalışıyormuş,” diye hızlı hızlı konuştu.

“Bu da ne demek?” Kaşlarımı çattım.

“Banka hesap detaylarına erişimi varmış.”

“Aman Tanrım, Tristan,” diye fısıldarken suçlu suçlu etrafa bakındım. “Biraz önce onu metroda takip ettim, bir rehinciye bilgisayarını sattı. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum ama bin dolar ödeyip onu satın aldım.”

“Ne? Sende mi şimdi? Gerçekten onun bilgisayarını mı aldın?”

Gururla gülümsedim. “Hı-hı.”

“Neredesin? Hemen seni almaya geliyorum.”



Havaalanının içinde yürürken kalbim resmen boğazımda atıyordu. Yorgun bir yolcu izlenimi verebilmek için küçük el bagajımı çekiyordum... ya da belki de sadece bu kötü bir fikir değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum.

Çünkü aslında öyle olduğunun farkındaydım; içimde bir yerlerde onunla bu tehlikeli oyunu oynamamam gerektiğini biliyordum. Oturup onunla medeni ve yetişkin bir konuşma yapmalıydım.

Ama çaresizlik, zayıflığımı ortaya çıkarmıştı; bu gece Jame-son'la konuşabileceğimizi umut ediyordum... böylece benden özür dileyip ona geri dönmem için yalvarabilir, ben de onu cezalandırabilirdim ve her şey yeniden yoluna girmeye başlayabilirdi.

UÇAKTAKİ YABANCI

Claudia'yı tekrar görmemiştim, o yüzden onunla ilgili ne olup bittiğine dair fikrim yoktu ama Jameson'ın beni bu gece görmek istemesi aralarında bir şey olmadığını gösteriyordu.

Umarım aralarında bir şey yoktu... Tanrım, umarım bir şey yoktu... *kes şunu.*

Kendime son bir moral konuşması yapabilmek için lavaboya daldım. Jameson'ın şahsi favorisi olan kırmızı rujumu tazeleyerek aynadaki yansımama baktım. Uzun koyu renk saçlarım açık ve dalgalıydı. Aslında elbise giymek istemiştim ama fazla hevesli görünmek istemediğim için en sonunda siyah, üzerime oturan kapri pantolon ve en üst düğmesi stratejik olarak açık bırakılmış siyah bir ipek gömlek giymeye karar vermiştim. Siyah dantel sutyenim, eğer doğru şekilde hareket edersem aradan görünüyordu. Onun en sevdiği kokuyu sürmüştüm ve seksi olmaya çalışmadan seksi göründüğümü düşünüyordum... böyle bir şey var mıydı?

Tanrı bilirdi. Sanırım yakında anlayacaktım.

Muhtaç olma... ağlak olma... ve sakın fazla dramatik davranma, diye hatırlattım kendime. Seksi ve çekici ol... aynen ilk karşılaştığımız zaman olduğum gibi.

Evet, bunu yapabilirdim.

Omuzlarımı dikleştirip derin bir nefes alarak kendimi önümdeki geceye hazırladım. Kelimenin tam anlamıyla tamam-ve-ya-devam durumuydu. Bana ilk başta neden âşık olduğunu ona hatırlatmak zorundaydım... ne halt etmeye unutmuştu ki?

Bu bile kendi başına bir sorundu... Tiksintiyle gözlerimi kapattım. *Bunu aşırı düşünmeyi kes.*

Koridorda yürüyerek Kulüp Barı'na girdim. Bar, yoğun ve hareketliydi. İçeriye ilerleyip köşede iki kişilik bir masadaki bank koltuğa oturdum. Eğer beni görmek istiyorsa, gelip bulabilirdi. Şu anda bir moladaydım ve etrafımda olup bitenlerden tamamen bihaberdim.

Dizüstü bilgisayarımı çıkararak e-postalarımı açtım.

T. L. SWAN

Masama yaklaşan garson, “Size bir içki getirebilir miyim?” diye sordu.

“Evet, lütfen.” Kredi kartımı ona uzatırken gülümsedim. “Üst kalite bir Margarita, lütfen.”

Gülümseyip ardından arsızca göz kırparak uzaklaştı. Kahretsin, şu Jameson Miles beni fena alıştırmıştı. Bu üst kalite merete bağımlı olmuş gibi görünüyordum ve artık sipariş ağzımdan biraz fazla kolay dökülür olmuştu.

Dikkatimi e-postalarımı okumaya döndürerek etkileyicilermiş gibi davranmaya başladım.

Değillerdi.

Aslında yapmak istediğim şey, keskin bakışlarla etrafa iyice göz atmaktı... burada mıydı?

Garson içkimle geri döndü. “Buyurun, üst düzey bir Margarita.” Masanın üzerine bıraktı. “Bardaki beyefendi bunları size iletmemi istedi.” Büyük bir tabak çilek ve sıcak çikolata dolu bir kâseyi masaya koydu.

Gözlerim işaret ettiği yere baktığında Jameson’ı barda otururken gördüm. Koyu renk kot pantolon ve benim ona aldığım beyaz bir tişört giymişti. Koyu renk saçları mükemmel bir dağınıklıktaaydı. Gözlerimiz kilitlendiğinde kadehini bana doğru kaldırıp içkisinden bir yudum aldı.

Midem heyecanla burkuldu. Uzun zamandır bana bu şekilde bakmamıştı.

Bardaki güzel erkek örneği tarafından tamamen dikkatim dağılmış şekilde garsona, “Teşekkür ederim,” diye cevap verdim.

Yüzümdeki şapşal gülümsemeyi saklamaya çalışırken margaritamdan bir yudum alarak ilgilenmiyormuş gibi davranmak için e-postalarımı geri döndüm.

Sıcak çikolatalı çilek; ağzını şapırdatmadan ve bir hayvan gibi görünmeden onları yemenin hiçbir yolu yoktu.

Sırıttım... belki de istediği buydu?

Oyun başlasın.

UÇAKTAKİ YABANCI

Gözlerim bilgisayar ekranına kilitlenmiş halde, elime bir çilek alarak sıcak çikolataya batırdım ve sonra baştan çıkarıcı bir biçimde ağızma soktum. Çikolatayı emerek çileği dudaklarımda ileri geri hareket ettirdim.

Margaritamdan bir yudum alarak hareketi tekrar ettim.

Kendi kendime gülümsedim... cidden ne halt ediyordum ben? Hiçbir yere uçmadığım halde bir havaalanı barındaydım ve lanet olası bir çileğe oral seks yaparken beni izleyen birini tanımazlıktan geliyordum. Bu gerçekten tuhafın da ötesindeydi.

Molly ve Aaron beni şu anda bir görselerdi.

Garson yeni bir margaritayla yanıma geldi. "Bardaki arkadaşınızdan ikram."

"Teşekkür ederim." Oyuna devam edip Jameson'a bakmayı reddederek gözlerimi aşağıda tuttum.

On dakika sonra, margaritamdan son yudumumu alınca gözlerimin bardaki adama yönelmesine izin verdim; koyulaşmış gözleri benim üzerimdeydi. Aramızda alev alev yanan bir sıcaklık vardı.

O bakışı biliyordum... *seni sikeceğim... çok fena.*

Uyarılmayla zonklamaya başlarken, gözlerim onunkilere dikilmiş bir halde bir çilek daha alarak yaladım.

Dilim tarafından davet edilmiş gibi ayağa kalktı. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan çileği emmeye başladığımda masama doğru yürüdü. "Oturmamda bir sakınca var mı?" diye mırladı derin, seksi sesiyle.

"Kesinlikle yok." Gözlerim pantolonundaki şişliğe kayınca kaşımı kaldırdım.

"Yargılama." Yanıma, bank koltuğa otururken gülümsedi. "Az önce, bugüne dek gördüğüm lanet olası en iyi çilek pornosunu izledim."

"Gerçekten mi?" Sırıttım. O kadar yakınımıdaydı ki sıcaklığını hissedebiliyordum. Ona yaslanmamak için kendimle savaşmam gerekti.

T. L. SWAN

Elini uzattı. “Ben Jim.”

Kalbim göğsümün içinde serbest düşüşe geçti, *aynen ilk seferde olduğu gibi.*

Elini tuttuğumda, şok verilmiş gibi kolumdan yukarı çıkan elektrik akımını hissettim. “Merhaba Jim. Ben Emily.”

O zaman bu oyunu oynuyorduk, öyle mi? Birbirimizi tanı-mıyormuş gibi yapacaktık. Bu gerçekten de bir mola tekrarıydı. Aramızdaki buzları eritmek için gereken neyse yapacaktım.

Dirsekleri masaya yaslı bir halde ellerini çenesinin altında birleştirdi. Gözleri yaramaz bir şekilde dans ediyordu. “Nereye uçuyorsun, Emily?”

“Londra’ya.” İçkimden bir yudum aldım. “Sen?”

“Dubai. Uçuşum ertelendi.”

“Benimki de.”

Birbirine kilitlenmiş gözlerle içkilerimizi yudumladık. Hava elektrik yüklüydü; bu adama hissettiğim sevgi bir kenara, aramızdaki cinsel uyumun olağanüstü olduğunu inkâr etmek faydasızdı.

“İçki için teşekkürler.” Yumuşak bir şekilde gülümsedim.

“Rica ederim.” Kısılmış gözleri koyulaşmıştı. Uyarıldığını buradan bile hissediyordum.

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordum.

Tereddüt etmeden, “Tur rehberiyim,” diye cevap verdi.

“Gerçekten mi? Ne çeşit turlar düzenliyorsun?”

“Kamp turları.”

Kıkırdarken içkim burnuma kaçtı. “Ah.” Öksürdüm. “O zaman... açık hava sevenlerdensin?”

“Kesinlikle.” Margaritasından bir yudum aldı. “Doğayla bir bütünüm.” Ne kadar yakın olduğunu göstermek için iki parmağını birbirine yaklaştırdı.

Kocaman gülümsememi saklamaya çalışsam da başaramadım. “Bildiğim iyi oldu. Mağara adamları çok tahrik edici.”

Gözleri neşeyle dans ediyordu; bu oyunu sevmiştii.

UÇAKTAKİ YABANCI

Ben de öyle.

“Sen ne iş yapıyorsun?”

“Bir medyumum.”

Kahkahaya boğuldu. Ah, onu tekrar gülerken görmek çok iyi hissettirmişti. “Medyum mu?” Gözlerini şaşkınlıkla irileştirdi.

“Evet.”

“O zaman... zihin mi okuyorsun?”

“Evet.”

“Peki o zaman.” Barda etrafa bakınarak içkisiyle bir kadını işaret etti. “Şuradaki kadının ne anlattığını söyle.”

O tarafa baktığımda, birasını içen kocasını azarlıyormuş gibi görünen yaşça büyük bir kadın gördüm. “Ona; acele etmesini, uçuştan önce varis çoraplarını giymesini ve yeterince içtiğini söylüyor. Eğer sarhoş olursa onu uçağa almayacaklar.”

“Hımm.” Etrafa bakınırken sırtıyordu. “Ya şu adam?”

Telefonuna bakan adama göz attım. “İş seyahati için Google’den fahişe arıyor.”

“Ya şu?”

“Karisının, patronuyla yatıp yatmadığını merak ediyor.”

Gülümsemesi genişledi. “Bu işte iyisin.”

Kafamı yukarı kaldırdım. “Biliyorum.”

“Şu kadına ne dersin?”

Yüzünde endişeli bir ifadeyle telefonuna göz atan kıza baktım.

“Google’da mantar enfeksiyonlarına bakıyor. Vahşi ve prezervatifsiz cumartesi gecesinde bir şey kaptığından endişeleniyor.”

Barda etrafa bakınırken neşeyle dans eden gözleri sonra benimkilerle buluştu. “Peki ya ben?”

“Sen mi ne düşünüyorsun?”

“Evet.”

Gözlerimiz kenetlendi... Kahretsin, bu gece aşırı dramatik davranmayacağıma dair kendime söz vermiştim ama bu, beni kızdırmak için oldukça sağlam bir soruydu. Ne kadar ahmak-

T. L. SWAN

ça davrandığını anlatmak için tüm enerjimi harcayabilirdim... bunu sonra yapacaktım. “Tam şu anda mı?” diye sordum.

“Evet.” Beni izleyen gözleri kararmıştı.

“Seni görmek çok güzel.”

Yavaş, seksi bir şekilde gülümserken bana doğru eğildi. “Öyle.” Yüzümü avcunun içine aldığı anda kalbim durdu. “Ama düşündüğüm tek şey bu değildi.”

“Evet,” dedim nefes nefese. “Biliyorum.”

Büyülenmişçesine gülümsediğinde yüzlerimizin arasında sadece milimetreler vardı. “Başka ne düşündüğümü neden bana söylemiyorsun?” Gözleri dudaklarıma indi.

“Dudaklarımdaki çikolatanın tadını merak ediyorsun,” diye fısıldadım. O bana bu şekilde bakarken iki lafı nasıl bir araya getirecektim?

Çok yavaş bir şekilde eğilip açık dudaklarımı yaladığında kadınlığım onaylarcasına kasıldı.

Ah Tanrım...

“Benimle flört mü ediyorsun, Jim?”

Beni tekrar yaladı. “Evet. Nasıl gidiyorum?”

Omurgam boyunca tüm tüylerim diken diken olurken boğazımdaki yumruyu yutkundum. “İyi.”

“Sadece iyi mi?”

Dokunuşuyla nefessiz kalarak başımla onayladım.

“Peki bunu yaparken ne düşünüyorum?” Yavaşça beni öpmeye başladığında dili açık ağzımdan içeri girerek nazikçe benim dilimi okşadı.

“Bunun büyük ihtimalle işe yarayacağını,” diye mırıldandım dudaklarına karşı.

“Ya bu?” Öpücüğü derinleştirdiğinde uyarılmamın derin uykusundan uyandığını hissedebiliyordum.

Duygular içime akın ederken gözlerimi kapattım... bu iyi değildi. Bir öpücükle gözyaşlarına boğulacak hale gelmiştim.

Nasıl bana bu kadar kötü davranabildin?

UÇAKTAKİ YABANCI

Korkak olma... duygularıma hâkim olmam gerekiyordu... en azından şimdilik.

Yarın bambaşka bir hikâyeydi ama bu gece, sahip olduğumuz şeyi kutlamakla ilgiliydi.

Öpüşünden sıyrıldım. “Beni ne çeşit bir kadın sandığını bilmiyorum Jim ama seni temin ederim ki bir havaalanı barında kamp turu yöneticilerini ayartmak benim tarzım değil.” Arkama yaslanıp gömleğimi düzelterek margaritamdan bir yudum aldım.

Oyun onu eğlendirmişçesine dudaklarını bükerek elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Öpmeye başladı, ardından elimi çevirerek güçlü diliyle avcumu yaladı.

Kadınlığım onaylayarak kasıldı... *siktir*. Bu durumun kontrolünü kaybediyordum.

Hem de hızla.

Etrafıma göz attığımda yakınımızda oturan iki kızın, Jame-son’ı izlerken ağızları açık şekilde donakaldıklarını gördüm.

Dışarıdan nasıl görünüyor olmalıydık? Ben tamamen ilgisizmiş gibi davranırken, elimle yiyişen göz kamaştırıcı bir adam. – *Mış gibi davranmak* burada anahtar kelimeydi.

Onu izlerken, “Olay yaratıyorsun,” diye mırıldandım.

“Elimde değil,” diye mırıldandı tenime doğru. “Çok uzun süre oldu.”

“Ne kadar?” diye sordum.

“On beş gün.” Tekrar elimi öptü. “On beş uzun gün.”

Bu bizim ayrı kaldığımız süreydi... ne kadardır ayrı olduğumuzu günü gününe biliyordu. O da aramızdaki buzları eritmek istiyordu. Beni özlemişti; özlediğini biliyordum. Aniden elde edilmesi zor olanı daha fazla oynamak istemedim. Onu istiyordum... sert... ve hızlı.

Elimi dudaklarından uzaklaştırdım. “Bana bir içki daha ısmarlarsan belki o zaman acına bir son veririm.”

Gözleri arzuyla titreyirken eli hemen havaya kalkarak garsonu çağırdı. “Evet, efendim.”

“İki...”

“Dört,” diye onun sözünü kestim. Onları içmek için gerekcek olan ekstra süreyi düşündüğünden olsa gerek suratını astı.

“Dört margarita, lütfen,” diye garsona cevap verdi.

“Peki, efendim.”

“Lütfen acele olsun,” diye ekledi.

Garson, Jameson’ın açıkça görünen çaresizliği karşısında kaşlarını çatı. “Evet, efendim, elbette,” diyerek hızla bara gitti.

Elektrik aramızda vızıldarken birbirimize bakıyorduk, hiçbir kelimeye gerek yoktu. İkimiz de birbirimize karşı bu manyetik çekimi hissedebiliyorduk, inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü.

“Gerçekten... seni görmek çok güzel, Em,” diye fısıldadı.



Bir saat sonra el ele otel koridorunda yürüyorduk. İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir şekilde sessizdik.

Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki. Olmak üzere olan şeyi biliyor ve dört gözle bekliyordum.

Kapıyı açarak beni çatı katı süitine yönlendirdi. Etrafa baktığımda anda kiminle birlikte olduğumu hatırladım. Benim için onun zenginliğini unutmak kolaydı ancak hiçbir zaman tamamen kaybolmuyordu. Kapı arkamızdan kapandığında beni kendine döndürdü. Birbirimize bakarken kollarını bana dolayarak kafasını boynumun kıvrımına koydu ve bana sıkı sıkı sarıldı. Beni tuttu, tuttu... gitmemden korkarmış gibiydi.

Aramızdaki aşk neredeyse elle tutulabilirdi, o kadar çok duygu... o kadar çok pişmanlık vardı ki. Gözlerimin yaşardığını hissettim.

Onu sevdiğimi, beni incittiğini, kızgın olduğumu art arda sıralamak istiyordum ama anı da yaşamak istiyordum. Aramızdaki duyguların kendileri adına konuşmalarına izin verecektim; aramızdakiler söz konusu olunca kelimeler önemsiz kalıyordu.

Geri çekilince gözleri benimkileri incelemeye başladı. “Seni özledim,” diye fısıldadı.

UÇAKTAKİ YABANCI

İki elimle yüzünü avuçlayarak onu uzun ve yavaş bir şekilde öptüm, tam da sevdiği gibi.

Yavaşça gömleğimin düğmelerini açıp onu bir kenara atarken dudaklarıma doğru gülümsedi. Sutyenimi çıkararak göğüslerimi avuçladı. Ardından başparmağı sertleşmiş meme uçlarımda ileri geri hareket etti. Dudaklarımız birbirine kenetlenirken pantolonumu açıp aşağı indirerek çıkarttı.

Dizlerinin üzerine çöktü. Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp çıkarttığı zaman nefesimi tuttum.

Eğilip kadınlığımı derin derin kokladı. Beni oradan öperken gözleri zevk içinde kapanmıştı.

Oh... onu özledim.

Mola verdiğimizde geçirdiğimiz ilk geceyi düşündüm; bu gecedен ne kadar da farklıydı. O zamanlar dokunuşları şehvetle doluyken şimdi hayranlık ve sevgi yüklüydü.

Bacağımı kaldırıp omzuna koyarak sadece onun bildiği, en özel bölgemi yalamaya başladığında ellerim içgüdüsel bir şekilde kafasının arkasına gitti.

Bu çılgıncaydı. Ona bir kez bile dokunmamıştım, tamamen giyinik bir şekilde önümde dizlerinin üzerinde... keyfine bakıyordu.

Dili ritmini bulduğunda bedenim kendi kendine hareket etmeye başlayarak dilini tam yerine yönlendirdi.

Titremeye başladığımda onu aklımdan çıkarmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Toplamda dört dakikadır bana dokunuyordu ama ben gelmek üzereydim... *tut şunu.*

Dizlerim tutmaz olup ağzına karşı titremeye başladığımda içime doğru gülümsediğini hissettim. Beni yalayarak bitirdikten sonra yatağa yatırdı. Beni istediği şekilde ayarlayarak, bakabilmek için bacaklarımı iki yana açtı. "Çok... mükemmel," diye kendi kendine fısıldadı.

Aceleyle tişörtünü kafasından çıkartarak kotunu indirdi. Siki bacaklarının arasında ağır ve sertti.

Öyle güzeldi ki... kusursuz bir erkek örneği idi.

Ona bakarak gülümsedim. Cebine doğru uzanarak bir prezervatif çıkardığındaysa içime bir huzursuzluk doldu. "Ne yapıyorsun?"

"Seni bir kereden daha fazla istiyorum, duyarlılığı kaybetmek istemiyorum."

Prezervatifi takmasını izlerken kaşlarımı çattım. Bu garipti; geçmişte sanki kendi yapmaya sabrı yokmuş gibi bunu hep benim yapmamı isterdi.

Yatakta yanıma uzanarak parmaklarını saçlarımdan geçirirken bana bakıyordu. Onu bu gece hiç okuyamıyordum. Çok... yoğun görünüyordu.

"Bu gece oldukça duygusal görünüyorsunuz, Bay Miles," diye fısıldadım.

"Belki de öyleyim."

Uzanıp yüzünü avuçladım. O kadar kaybolmuş görünüyordu ki. "Sen iyi misin?"

"Bu gece iyiyim." Eğilip beni öptüğünde öpücüğün arkasındaki duyguyu hissedebiliyordum. Sanki tüm sevgisini dudaklarından bana yönlendiriyor gibiyken tüm tutarlı düşüncelerimi kaybettim.

Üzerime uzandığında, birlikte kıvranan bedenlerimiz kendi amaçları doğrultusunda hareket etmeye başlamıştı.

Öpüşmemiz çılgınca bir hal aldığı anda bacaklarımdan birini kaldırarak derinlerime girdi. İçimdeki esnemeyi hissedebiliyordum. Büyüklüğünü unutmak imkânsızdı. Affı yoktu.

İkimiz de zevkle inlerken içimden çıktı ve yavaşça tekrar girdi. İslanmıştım, o kadar çok ıslanmıştım ki uyarılmamın sesi havada asılı kalmıştı.

"Lanet olsun Emily," diye fısıldayıp kontrolünü kaybederek sertçe içime girip çıkmaya başladığında ciğerlerimdeki hava dışarı kaçtı.

Sonrasında her şey yoğundu. Yatak kuvvetli bir şekilde du-

UÇAKTAKİ YABANCI

vara çarpıyordu; gözlerimiz birbirine kenetlenmişti... sessiz... huşu içindeydik. Bu çok daha yüksek seviyede bir frekanstı.

Bedenlerimiz birbirine uymak için yaratılmıştı. *Biz* birbirimize uymak için yaratılmıştık.

Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Tutamıyorum, be-beğim," dedi nefes nefese.

Gülümsedim. Kendini tutamamasını seviyordum. "Bırak gitsin," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Tüm gece bizim. Bana her şeyini ver."



Yatakta döndüğümde derinlerimdeki hafif ağrıyı hissederek irkildim.

Ah adamım... bedenim mahvolmuştu.

Jameson Miles beni gece boyunca sikmişti. Sert ve her şekilde; bugün bunun acısını çekecektim. Ona döndüğümde yan yatarak dirseğinin üzerine yaslanmış bir halde beni izliyordu. "Selam." Ne gördüğünü düşünüp utanarak yumuşak bir şekilde gülümsedim.

"Selam." Eğilip beni öptükten sonra kollarına alarak sımsıkı sarıldı.

"Ağrım var."

"Al benden de o kadar." Sırıttı.

Göğsüne doğru gözlerimi kapattım ve bu huzurlu mutluluk içinde yarım saat daha kestirdik.

Banyoya gitmek için kalktığımda prezervatif dolu çöp kutusunu fark ettim... Hımm, tüm gece prezervatif takmıştı. O sırada farkına varmamıştım.

Yatağa geri dönerek yeniden göğsüne sokuldum. "Dün gece neden prezervatif kullandın?"

Altımdaki bedeninin kaskatı kesildiğini hissettiğimde bunu bilinçli yaptığını anladım. Sessiz kaldı.

"Jim?" Doğrulurken kaşlarımı çatmıştım.

"Yapma." Beni yeniden göğsünün üzerine çekmeye çalıştı. "Beraber güzel bir sabah geçirelim."

T. L. SWAN

Dik dik ona baktım. “Onlardan bu kadar nefret ettiğin halde neden prezervatif taktın?”

Sinirlenmiş gibi derin bir nefes vererek yataktan kalktı. “Herhangi bir kaza istemiyorum.”

“Ne?”

Hüsrana uğramış gibi derin bir nefes daha verdi.

Yerimde doğruldum. “Hamile kalarak seni tuzağa düşürecekimi mi düşünüyorsun?”

Gözlerini devirdi.

“Ne oluyor be?” diye patladım yataktan zıplar gibi kalkarken. “Sen ciddi misin?”

“Birlikte değiliz, Emily. Önlem almamak için sıkık bir aptal olmam gerekirdi.”

Suratım asıldı. “Dün gece neydi peki?”

Gözleri benimkilere dikildi. “Elvedaydı.”

“Ne?” Şokun neden olduğu yaşların gözlerimde biriktiğini hissedebiliyordum.

“Üzülme,” diye kekeledi.

“Üzülme mi?” diye bağırırken kontrolümü kaybetmeye başlamıştım. “Tekrar bir araya gelmemiz gibi bir niyetin hiç yokken buluşmak için beni buraya mı çağırdın?”

Bana bakmaya devam etti.

“Bu doğru mu?” diye bağırdım.

“Ben senin için doğru erkek değilim, Emily,” diye sakince cevap verdiğinde bunun önceden çalışılmış bir konuşma olduğunu anladım.

Duvarların üzerime gelmeye başladığını hissederken kaşlarımı çattım. “Ne?” diye fısıldadım.

“Sen Jim’e âşıksın.”

Yanaklarımdan akan yaşları öfkeyle sildim.

“Ben Jameson’ım. Jim diye biri yok, Emily. O senin hayal gücünün bir ürünü, olmamı istediğin adam.”

“Sen ne sikimden bahsediyorsun?” diye bağırdım.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Bensiz çok daha iyisin.”

“E-eğer bu Jake’le ilgiliyse-” diye kekeleydim.

“Bu Jake’le ilgili değil, gerçi bana yalan söylediğin için sana çok kızgıyım.”

“Hiçbir şey olmadığına yemin ederim,” dedim.

“Olmadığını biliyorum.”

“O zaman neden?” diye fısıldadım. “Anlamıyorum. Biz birbirimize aitiz, Jay.”

“Yapamam.” Gözlerini kapatıp, sonraki söyleyeceklerini dudaklarının arasından çıkarmak için kendini hazırlıyormuş gibi duraksadı. “Evlilik ve bebek istemiyorum. Seninle aynı şeyleri istemiyorum. Ben normal olmak için yaratılmamışım, Emily. İşimle evliyim. Bu asla değişmeyecek. Bunu uzun uzadıya düşündüm.”

Dehşet ortaya çıkarken ondan geriye doğru bir adım attım. Sessizliğin içinde kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum.

“Seni her zaman seveceğim,” diye fısıldadı.

Gözyaşlarımın arasından ona bakıyordum... şu anda ne halt oluyordu?

Yanımdan geçerek banyoya girdiğinde kapı kapandı. İliklerime karar şok olmuş bir halde halıda bir noktaya bakakalmıştım. Geçirdiğimiz güzel geceden sonra... bana davranma şekli bu muydu?

Tamamen giyinmiş bir halde yeniden görüldüğünde gözleri benimkileri buldu. “Seni bir yere bırakmamı ister misin?”

“Eğer şu anda o kapıdan çıkarsan, sonsuza kadar biteriz,” diye fısıldadım.

Gözleri benimkilere dikilmişti. “Biliyorum.” Öne doğru bir adım atıp yüzümü avuçlarının içine alarak yumuşak bir şekilde beni öptüğünde yüzlerimiz birbirine karşı buruştu. “Bu en iyisi; başka bir adam seni daha mutlu edebilir.”

Öfkeyle geri çekildim. “Bana o bokla gelmeye cüret edeyim deme.”

T. L. SWAN

“Arabayla götürmemi istiyor musun istemiyor musun?”

“Cehenneme git,” dedim tükürür gibi.

Kederli gözleri benimkileri buldu. “Zaten oradayım.” Arkasını dönüp çıktığında kapı arkasından sessizce kapandı.

Zavallı kalbimi tutarken sessizliğin içinde hüngür hüngür ağlamaya başladım.

23. BÖLÜM

Sırtımı koltuğa yaslamış ve bağdaş kurmuş bir şekilde halının üzerinde oturuyordum. Telefonuma hafifçe vurup, yavaşlana kadar dönmesini izledim ve sonra yeniden döndürdüm.

Bugün garip bir gün olmuştu, farkındalığın ve hayatımda bir bölümün kapanışının günüydü.

Ağlamıyordum. Jameson Miles için döneceğim yaş kalmamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, sadece kızgındım; en çok da dün gece onunla buluştuğum ve bir kere daha kuklası olduğum için kendime kızgındım.

Netflix'te, *Striptiz Kulübü 2* açıldı ve onu yeniden izliyordum. Aslında aşk ilişkimizin bu filmi izlerken başlaması ve şu anda sonunda da aynı filmi izliyor olmam ironik bir durumdu.

Derin düşüncelere dalmıştım. Vermem gereken bazı kararlar vardı, büyük kararlar.

Hayatımda nasıl ilerleyeceğim... Miles Medya'daki kariyerim ve geleceğim...

Ne yapmam gerektiğini çoktan biliyordum. Kafamı kaldırıp televizyona baktığımda, sahilde geçen bir kamp ateşi sahnesi vardı ve adamlar, içlerinden birinin sevdiği kadın hakkında konuşuyorlardı.

"Birisi size kim olduğunu gösterdiğinde... ona inanın."

Bu cümlelerin önemi karşısında göğsümün sıkıştığını hissettim. Haftalardır Jameson Miles'in katı yürekli olduğuna inanmayı reddediyordum.

Ancak öyleydi; tanıdığımı sandığım adam kendini nasıl göstermiş olursa olsun... onun gerçekliği bir yalandı.

"*Jim diye biri yok,*" demişti.

Telefonum çalmaya başladığında *Tristan* ismi ekranı aydınlattı. Kaşlarımı çattım. "Alo."

"Aman Tanrım, Em. Onu bulduklarını düşünüyorlar."

Doğuldum. "Neyi?"

"Lara Aspin'in bilgisayarında, bizim banka hesaplarımıza giriş yapmak için kullanıldığına dair kanıtlar var."

"Ne?" diye fısıldadım irileşmiş gözlerle.

"Henüz detayları bilmiyoruz ama bilgisayar analistleri az önce arama geçmişinin ümit verici olduğunu bildirmek için aradılar."

Gülümsedim. "Bu harika."

"Sabah seni ofiste göreceğim, değil mi? Gelir gelmez en üst kata çık."

"Evet, tabii." Hatta bekledim. "Hey, haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Sabah görüşürüz," dedi neşeli bir şekilde.

Telefonu kapatıp üzgün bir gülümsemeyle bir süre boşluğa baktım. Ayağa kalkarak mutfak masasındaki dizüstü bilgisayarımı açtım ve yazmaya başladım.

Sana inanıyorum, Jameson... en sonunda sana inanıyorum.



"Aman Tanrım, Em, bunu duydun mu?" Aaron sandalyesini bana doğru çevirerek mutlu bir şekilde gülümsedi.

Sabah daha işe yeni gelmiş, çantamı masanın üzerine bırakmıştım. "Neyi?"

"Bugünün manşetleri zimmete para geçirme davasında bir tutuklama yapıldığını yazıyor."

UÇAKTAKİ YABANCI

“Gerçekten mi?” Sahte bir şekilde gülümsedim. “Bu harika.” Etrafa bakındım. “Moll gelmedi mi daha?”

“Hayır, birazdan burada olur.” Bilgisayarını açtı.

“Tamam, birkaç dakikaya dönerim.” Çantamdan zarfı alarak en üst kata çıkmak için kartımı okuttum. Şaşırtıcı şekilde, bugün çalışıyordu.

Kapılar açıldığında Sammia beni gördüğüne sevinmiş gibi geniş bir şekilde gülümsedi. “Günaydın, Emily.”

“Selam.” Etrafa bakındım. “Tristan burada mı?”

“Evet, Jameson’ın ofisinde. Direkt geç sen.”

Midem kasıldı. “Tamam, teşekkür ederim.” Karolar üzerinde ilerlerken çıkan sesi aklımın bir kenarına yazdım. Ayakkabılarım karolar üzerinde artık tıklamıyordu, tıkladıkları zamanı hatırladım. Dışarıdaki manzaraya bakarak zihnimde bir fotoğrafını çektim. Bu binayı seviyordum, bu kata gelmeye başladığımdan beri ne çok heyecan verici anım olmuştu. Kapıya tıkladığımda Jameson’ın güçlü sesini duydum. “İçeri gel.”

Hadi bakalım.

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak kapıyı açtığımda Tristan’ın yüzü aydınlandı. “İşte geldi. Günün kahramanı.”

“Merhaba.” Gözlerim odanın karşısından Jameson’ın gözlerini buldu.

“Merhaba.” Utanıyormuş gibi kafasını eğdi.

“Tüm kanıtlar bilgisayardaydı, Em,” derken Tristan’ın gözleri parlıyordu. “Sen başardın, davayı çözdün. Onu neden takip etmeye devam ettin bilmiyorum ama vay canına, yaptığın için memnumum.”

“Yardımcı olabildiğim için mutluyum.”

“Teşekkür ederim.” Jameson acı içindeymiş gibi kaşlarını çatmıştı. “Davayı çözmek için gösterdiğin özveriye minnettarım.”

Tristan’ın gözleri ikimiz arasında gidip gelirken aramızdaki gerginliği hissetmiş olmalıydı. “Ben ikinizi yalnız bırakayım. Kutlamamız gerekiyor... bu gece,” diyerek heyecanlı bir telaş

içinde odadan hızla ayrıldı. Jameson'a karşı açılan davanın sona ermesi onun için büyük bir rahatlama olmalıydı.

Gözlerimi kapattım. Kahretsin, hallet artık şu işi. Jameson'a zarfı uzattığımda eline aldığı zarfa baktı. "Bu nedir?" diye sordu.

"İstifa mektubum."

Gözleri benimkileri bulurken kaşlarını çattı. "Hayır, Em." Kafasını iki yana salladı. "Bunu kabul edemem."

Bir anda duyguların ağırlığı altında ezildiğimi hissettim ve ağlamamak için gözlerimi kırptırdım. "Burada çalışmam, Jameson."

"Miles Medya'yı seviyorsun, burada çalışmak senin hayalindi," diye fısıldadı.

"Hayır. Yanılıyorsun. Ben seni sevdim... benim hayalim sendin. Athena'nın yanında, daha önce staj yaptığım yerde bir pozisyon kabul ettim. Gelecek pazartesi başlıyorum."

Gözleri benimkileri araştırdı. "Em..."

Bir gözyaşı yanağıma düşünce gergin bir gülümsemeyle onu sildim. "Biliyor musun, dün gece *Striptiz Kulübü 2*'yi izledim."

Beni dinliyordu.

"Orada en sonunda her şeyi anlamamı sağlayan etkileyici bir replik vardı."

"Neymiş o?"

"Birisi size kim olduğunu gösterdiğinde... ona inanın."

Anlamayarak kaşlarını çattı.

"En sonunda sana inanıyorum, Jameson."

"Neye inanıyorsun?"

"Bir korkak olduğuna."

Çenesini sıktı.

"Beni sevemeyecek kadar korkak olduğuna."

Gözlerimiz kilitlendiğinde aramızdan alttan alta hissedilen bir kızgınlık geçti.

"Ve benim bu riske değer olduğuma inanan birini hak ettiğime."

UÇAKTAKİ YABANCI

Beni izlerken çenesini sıkmaya devam etti.

“Beni sevecek kadar cesur biri değilsin.”

“Bu adil değil,” diye fısıldadı.

“Hayır.” Yumuşak bir şekilde kafamı iki yana salladım. “Asıl adil olmayan şey sana âşık olmaktı. Hiçbir zaman şansım yoktu... sen bunu daha en başından biliyordun. Kalbini sımsıkı mühürlenmiş Miles-yüksekliğinde bir buz kutusuna koymuşsun, sadece bakılması için.”

Yüzü asıldığında dönerek kapıya doğru yürüdüm. Çıkarken kapıyı sessizce kapatarak ofisinden son kez çıkma cesaretini toplamak için bir süre kapıya baktım. Çok garip bir ironiydi; hayatımın en iyi ve en kötü zamanlarını yaşamıştım.

Hoşça kalın, Bay Miles.

Sizi her zaman özleyeceğim.



Jameson

Sıkışmış bir göğüsle Emily'nin ofisten ayrılmasını izledim. Kapı kapandığında duvarlar üzerime gelmeye başladı.

Otomatiğe bağlamış bir şekilde kendime bir viski alarak pencereye doğru yürüdüm. Ezici bir üzüntü hissiyle savaşılarak New York'un üzerinden dışarıya bakmaya başladım.

Gitti.

Tık, tık. Tristan göründü ve içkimi görünce kocaman gülmüsedti. “Şimdiden kutluyor muyuz?”

“Öyle görünüyor.”

Etrafa bakındı. “Emily nerede?”

“O gitti.” Viskimden bir yudum aldığımda kehribar rengi sıvının sıcaklığını hissettim. Kadehin içine baktım. “İstifa etti. Şu andan itibaren geçerli.”

“Ne?” Yüzü asıldı. “Ciddi olamazsın.”

“En iyisi bu.”

“Ne sikimden bahsediyorsun? Bu nasıl en iyisi oluyor?”

“Biz asla yürütemeyecektik, Tris; bunu sen de biliyorsun.”

Duraksadım. “Beni alt etmek için onun üzerine basmak isteyecek Ferrara gibi aşağılık götler her zaman olacak. Daha fazla pisliğe bulaşmasını istemiyorum.”

“Kendine söyleyip durduğun şey bu mu?” dedi kızarak.

Pencereden bakmaya geri döndüm.

“Lanet olsun seni anlamıyorum, adamım; ona çılgınlar gibi âşırıksın. Gitmesine neden izin veriyorsun?”

Sorusunu dikkatle düşünürken duraksadım. “Benim ona verebileceğimden daha iyi bir hayatı hak ediyor.”

“Siktir oradan,” diyerek dudak büktü. “Senin verebileceğinden daha iyi bir hayata asla sahip olamaz. Başka hiçbir şey istemez.”

“Onun istediği para değil,” diye mırıldandım kuru bir şekilde.

“Ne istiyor?”

“İsteddiği...” Düşüncelerimi dile getirmeye çalışırken kaşlarımı çattım. “İsteddiği... ona veremeyeceğim şeyler.”

“Ne gibi?”

“Zaman.”

Anlamamış gibi bana baktı. “Ama Claudia’ya hiç problem yaşamadan bağlanmıştın.”

Viskimden bir yudum alırken kaşlarımı kaldırdım.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Claudia’nın evde beni bekleyip beklememesini umursamıyordum. Ondan uzakta ne kadar fazla zaman geçirdiğim umurumda değildi. Seyahat edebilir, çalışabilir, odaklanabilirdim... Onu dördüncü veya beşinci sıraya koymaktan memnumdum, o da hiçbir zaman daha farklı olmasını beklememişti.” Derin bir nefes verdim. Dünyanın tüm yükü omuzlarımdaymış gibi hissediyordum. “Claudia kolaydı.”

“Çünkü onu gerçekten sevmiyordun, değil mi?”

Duygularıma bir etiket koymayı başaramayarak omzumu silktim.

Elini omzumun üzerine koydu. “Sen bir CEO’dan daha fazlasısın, Jameson. Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun. Neden ikisinden birini seçmek zorunda olduğunu düşünüyorsun?”

UÇAKTAKİ YABANCI

Acı içinde kaşlarımı çattım.

“Onu kaybedeceğinden korktuğun için hayatının aşkının uzaklaşmasına izin verme.”

“Bu kaçınılmaz, Tristan... eninde sonunda o, gidecek. Zorunda kalacak.”

“Peki o zaman sen ne olacaksın?” diye patladı. “Yalnız, aşırı stresli, alkolik bir CEO mu?”

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kalktı.

“Ah, bekle.” İçimi işaret etti. “Bu zaten çoktan oluyor.” Tiksinerek kafasını iki yana salladı. “Kadınımı bulduğum zaman, onu elimde tutabilmek için dünyayı yerinden oynatacağım.”

“Dışarı çık.” İçimi çektim. “Ne bok hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikrin yok.”

“Aslında, hayatını sikip atmanı izliyor olduğum için memnun sayılırım,” diyerek kapıya doğru yürüdü. “Şimdi ne *yapmam* gerektiğini biliyorum”.

Kapı arkasından sertçe kapanırken viskimden bir yudum aldım.

Masamdaki telefon vızıldadığında bir tuşa bastım. “Evet, Sammia.”

“Dedektifler sizi görmek için gelmişler, efendim.”

Kadehimdekini bitirdim... bir dikkat dağıtıcı iyi olacaktı. “Teşekkür ederim, onları içeri gönder.”



Emily

“Şerefe.” Molly kadehini kaldırırken gülümsedi.

Aaron ve ben de onunkiyle tokuşturmak için kadehlerimizi kaldırdık.

“Yeni başlangıçlara.”

“Yeni başlangıçlara,” diye tekrar ettik.

“Harika olacaksın.” Aaron gülümsedi. “Gör bak, kaşla göz arasında haber katını ele geçirmiş olacaksın.”

Bir barda akşam yemeği yiyor ve kutlama yapıyorduk. Yarın yeni işime başlayacaktım. Miles Medya’dan ayrılalı bir hafta olmuştu.

T. L. SWAN

Sanki bir ömür  nceymiş gibi geliyordu.

Eve gidip annemle babamı görmeyi düşünmüştüm ama o zihinsel enerjiyi kendimde bulamamıştım. Bunun yerine biraz öz sevgi için evde kalmıştım. Yaralarımı sarıp iyileştirmek için yalnız vakit geçirmeye ihtiyacım vardı. Birkaç masaj yaptırmıştım, kalp a rımını sakinleştirmek için biraz Reiki* yapmıştım, sağlıklı yiyecekler yemiş ve bedenimin gece uyumaktan başka seçeneği kalmasın diye günde iki kez koşuya giderek kendimi yormuştım.

İyiydim... bomboştum ama iyi gidiyordum.

Gazeteyi okumayı bırakmıştım, böylece onun adını görmek zorunda kalmıyordum. Koşularım esnasında diğer yoldan gidiyordum ki böylece Miles Medya binasını, restoranları veya onunla birlikte geçirdiğimiz zamanı bana hatırlatacak olan herhangi bir şeyi görmek zorunda kalmıyordum.

Onu...

Adını anmaya bile dilim varmıyordu.

Onu bir kasaya koymuştım ve kimse bana onun adını anmaya cesaret edemiyordu. Sanki hiç var olmamış gibiydi... belki de hiç olmamıştı.

Molly, bife ini keserken, "Yarın ne giyeceksin?" diye sordu.

"Lacivert takımımı giyerim diye düşünmüştüm." Yeme imi  i nedim. "Profesyonel ve şık görünmek istiyorum."

"Gri etek yok mu yani?" Aaron sırttı. Pe etemle a zımı sil-dim. "O sikik şeyi çöpe attım."

"Ne?" diye ciyakladı Molly. "O ete i seviyordum! Bana verseydin ya."

"O sorun çıkaran bir etektir," diye cevap verdim. "Güven bana, hayatında o çeşit bir negatifli e ihtiyacın yok."

"Gelin, gelin." Aaron kadehini kaldırıncaya tekrar tokuşturduk.

"Michael, cumartesi gecesi için bana çıkma teklif etti," dedi Molly sıradan bir şeyden bahseder gibi.

* Enerji aktarımı ile ruhsal şifa vermeye dayalı, Japonya kökenli bir teknik. ( .n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kalkarken, çatal ve bıçağım tıngırtıyla tabağa düştü. “Ne?”

Omzunu silkti. “Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum.”

“Sıradan bir akşam yemeği için mi davet etti? Bunun bir randevu olduğundan emin misin?” Aaron kaşlarını çatmıştı.

“Hayır, sözleri tam olarak, “Cumartesi gecesi benimle randevuya çıkmak ister misin?” idi.”

Gülümsedim. “Gidecek misin?”

“Bilmiyorum.” İçini çekti. “Bizim için köprünün altından çok sular aktı. Güven ve arkadaşlıktan oluşan bir şeye daha yeni kavuştuk. Bunu mahvetmek istemiyorum.”

“Onu becererek mi?” diyerek sırttan Aaron yemeğinden bir ısırık aldı.

“Eh, onu becerseydim ve benimleyken iki Viagra almasaydı, berbat bir şekilde kırılırdım. Alet çantasında hangi numaralar olduğunu artık biliyorum.”

Hepimiz kıkırdadık.

Adamın, aletine giden tüm o kandan dolayı bayılmasını hatırlarken, “Tanrım, o gece cidden komikti,” dedim.

Molly gözlerini devirdi. “Senin için, belki.”

Yemeğimize devam ederken hepimiz sessizleştik.

“Yarın için bol şanslar, bebek,” dedi Aaron.

“Teşekkürler, çocuklar.” Gülümsedim. “New York’la ilgili en iyi iki şey sizsiniz.”

Molly, “Tanrım, çok haklısın,” diye kadehinin içine doğru mırıldandı. “Bir de şu margaritalar.” Bana göstermek için kadehini kaldırdı. “Sizce Mike’la çıkmalı mıyım?”

Aaron’la aynı anda, “Evet,” dedik nefesimiz kesilerek. “Git.”



“Emily.” Athena kollarını bana dolarken gülümsüyordu. “Seni görmek ne kadar güzel. Hoş geldin.”

“Merhaba.” Gergince gülümsedim.

“Burayı seveceksin.” Elimden tutarak beni ofisin içinden geçirdi. “Burası senin ofisin.”

Şaşırarak gülümsedim. “Kendi ofisim mi var?”

“Elbette var.”

Küçük ofiste etrafa bakındım. Kesinlikle bir üst kat yönetici ofisi değildi ama bana tam uyuyordu. Bir penceresi, köşede bir masası ve sandalyesi vardı. Ev gibi bir havaya sahipti. Athena’ya döndüm. “Beni kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Sana minnettarım.”

Athena gülümseyerek kolumu ovuşturdu. Bir iş istemek için onu aradığımda, Miles Medya’da veya Jameson’la ilişkimde ne olduğunu bir kere bile sormamıştı. Ama gidecek hiçbir yerim olmadan büyük ihtimalle yıkılmış olduğumu ve kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp eve geri dönmemin bir seçenek olmadığını bildiğinin farkındaydım.

Haklı.

Bunu ona telafi edecektim; bugüne dek sahip olduğu lanet olası en iyi muhabir olacaktım.

“Seni işinle baş başa bırakayım.” Gülümsedi. “Saat ondaki personel toplantısında seni herkesle tanıştıtırırım. Hoş geldin donatlarımız da var.”

Gülümsedim. “Teşekkürler, bu harika olur.”

Koridorda gözden kaybolduğunda yeni masamın arkasına geçerek oturdum ve ıssız odada göz gezdirdim.

Molly ve Aaron’ı özlüyordum... bir de Miles Medya’nın uğultusunu.



Jameson

“Buradaki oranlamaya göre, gelecek on sekiz ay içinde yüzde onluk bir büyüme tahmin ediyoruz.” Finans bölümünden Harrison, beyaz tahta projektöründeki grafiğe tıklayarak kurul toplantısındakilerin dikkatine sundu.

Masa, sohbet ve coşkuyla capcanlıydı. Geçen dört ayın faciasından sonraki, sahalara geri dönme stratejisi iyi durumdaydı.

UÇAKTAKİ YABANCI

Bense... kilometrelerce uzaktaydım.

Konsantre olamıyordum... düşünemiyordum... nefes alamıyor gibi hissediyordum.

Belki de iyi değilim.

Emily bugün yeni işine başlayacaktı; onu arayıp iyi şanslar dilemek istiyordum.

Bunu düşünmekten uyuyamamıştım, hatta birkaç kez telefonu elime almıştım. Kafamı eğdim.

Ama ne anlamı vardı...

Bu sabah koşup koşmadığını merak ediyordum. Motorları olduğunu söylediği spor ayakkabıları giymiş miydi? Elliot'ın, motorlu spor ayakkabıları olan kişinin Zuckerberg olduğunu sandığı zamanı hatırlayarak kendi kendime yumuşak bir şekilde gülümsedim.

Aptal...

Sırtımı esnetmek için sandalyemde döndüm. Bir masaja ihtiyacım vardı.

Emily masaj yaptırmamdan hoşlanmazdı. Eskiden yaptırdığım masajları düşündüğümde bir ömür önce olmuş gibi hissettirdi.

E.Ö. Emily'den Önce... *kes şunu.*

"Jameson sabah bu konudan bahsedecek."

Kaybolmuş bir şekilde kafamı kaldırdım. Ne hakkında konuşuyorlardı?

Masanın etrafındaki tüm kurul üyeleri cevabımı beklerken bana bakıyordu. Gözlerim yardım istercesine Tristan'a kaydı.

"Bu gece Seattle'a uçtuğun zaman." Nazik bir hatırlatıcı olarak kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Evet." Kafamla onayladım. "Bu doğru."

Şu anki ruh halimi çok iyi bilen Tristan, son zamanlarda işte elim ayağım olmuştu.

Toplantı devam ederken, zihnimi olması gereken yere döndürmeye çalışarak suyumdan bir yudum aldım. Bu yeterince iyi değil, Jameson.

T. L. SWAN

Odaklan.



Uçağın içine girdim.

“İyi akşamlar, Bay Miles. Koltuğunuz burası, efendim. 1A.”

“Teşekkür ederim.” Birinci sınıfın en ön sırasındaki koltuğa kendimi bıraktım.

Yolcular yavaş yavaş binmeye devam ederken, pencereden dışarı baktım. Uçmak eskiden hiç canımı sıkırmazdı. Şimdiyse bundan nefret ediyordum.

Bana onu... nasıl tanıştığımızı hatırlatmasından nefret ediyordum. Birlikte geçirdiğimiz geceden.

Her şeyin, sonunda ne kadar kötü bir hal aldığından.

Dirseğimi kolçağa yaslayarak parmağımla burun kemerimi sıktım. Sadece oraya varıp otelime gitmek ve uyumak istiyordum. Yorgundum, bu bok için hiç havamda değildim.

“Size bir şey getirebilir miyim, Bay Miles?”

“Viski, lütfen.”

İleri yaşlı bir adam yanımdaki koltuğa oturarak kafasını bana doğru salladı. “Merhaba.”

“Merhaba.” Gülümsedim. Dikkatimi, uçak pistinde işlerini yapan, aceleyle güvenlik kontrollerini tamamlayan bagaj mürettebatına yönelttim.

Bagaj arabalarını sürüyor, ışıklı işaret tabelalarıyla yol gösteriyor ve bayrak sallıyorlardı.

Siktiğimin uçağı kaza yapsa umursamazdım bile.

Cehennemde yanmak bundan daha iyi olurdu.



Dört gün sonra

Havaalanında limuzinin yanında dikilen Alan’a gülümsedim. “Merhaba, efendim. İyi bir yolculuk geçirdiniz mi?”

“İyiydi, teşekkür ederim.” Arka koltuğa geçerken gülümsemeye devam ettim.

“Normal rotamızdan gitmek ister misiniz, efendim?” diye sordu kapıdan.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Evet, lütfen.”

Gülümsedi. “Tamam o zaman.” Kapıyı kapattıktan biraz sonra araba trafiğin içinde yola çıktı.

Yarım saat sonra Emily’nin dairesinin yanından geçerken araba yavaşladığında pencereden dışarı göz attım.

Orada mı?

Eve dönüş yolunda bunu her akşam yapıyorduk, bu ona iyi geceler demek için kendi aptalca yöntemimdi... eğer bunu yapmazsam, daha sonra koşarken kendimi yine burada buluyordum.

Kimi kandırıyordum ki? Buraya çoğu gece koşuyordum zaten. Arabayla geçerken onu görme umuduyla nefesimi tuttum... onu bir kere bile görmemiştim.

Kalbim duracak gibi oldu; evde değildi.

Caddede ilerlemeye devam ettiğimizde dönerek arka pencereden dışarı baktım.

Emily... neredesin?



Emily

İşten eve giderken otobüste oturmuş *Kindle*’ımı okuyordum. Hava kararmıştı, saat akşam altı civarıydı. Daha mutlu... daha güçlüydüm. Üç haftadır yeni işimdeydim ve işimi seviyordum. Doğru şeyi yapmıştım. Oradakiler gerçekten sevimliydi. Çok şükür ki artık ofis dedikodusu değildim ve Miles Medya’da sahip olduğumdan daha önemli bir role sahiptim. Hâlâ Molly ve Aaron’ı içki ve yemek için sürekli görüyordum ve hafta sonu evime gitmeyi planlamıştım.

Çok sık koşuyordum... Şaşırtıcı şekilde, baltalı bir adam beni kovalıyormuş gibi yapmama gerek olmuyordu. O kadar kızgındım ki depar atmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Neşeli tempolu yürüyüşler artık repertuarımda yoktu. Otobüs yavaşladığında *Kindle*’ımı kapatıp ayağa kalkarak otobüsün durmasını bekledim. Merdivenden inip daireme kadar olan iki bloklu mesafeyi yürümeye başladım. Mevsim soğumaya baş-

T. L. SWAN

lamıştı. Nefes alıp verdiğimde buhar çıkıyordu, uzun adımlarla yürümeye devam ederken ısınmak için geniş montumu etrafıma sardım.

Akşam yemeğinde Hint yemeği yiyebilirdim. *Hayır... bütçene sadık kal; buzdolabında dün geceden kalma yemekler var.* Binama yaklaşırken çantamda anahtarlarımı aramaya başladım.

“Merhaba, Em,” dedi arkamdan bir ses.

Korkarak arkamı döndüğümde Jameson önümde duruyordu. Görüntüsü göğsümün sıkışmasına neden oldu. “Burada ne yapıyorsun?”

Gözleri benimkileri araştırdı. “Seni görmem gerekiyordu.”

Onu görmek, önceden kontrol altına aldığımı düşündüğüm beklenmedik bir duygu dalgasını açığa çıkarmıştı. Gözyaşlarının arasından ona baktım.

Dikkatle öne doğru bir adım attı. “Nasılsın?”

Aniden, öfkelen dim... kızgın bir boğa gibiydim, başımı eğerek çantamı karıştırmaya devam ettim. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. *Siktiğimin anahtarları neredeydi?* “İyi yim,” diye tersledim. Anahtarlarımı bulunca kapıya döndüm.

“Seni özledim.”

Durup gözlerimi kapattım.

“Yapamıyorum...” Duraksadı. “İyi olduğumuzu bilmeden hayatıma devam edemiyorum.”

Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

Yüzü acı içindeydi ve gergin görünüyordu.

Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde benimkiler yaşlarla... onunkiler pişmanlıkla doluydu. Arkasını dönerek karanlıkta park ettiğini fark etmediğim arabasına baktı. “Sana bir şey getirdim.”

Arabaya koşar gibi gitti, kocaman bir buket sarı gülü alıp geri gelerek bana uzattı.

Kafam karışarak ona baktım. “Sarı gül mü?”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Sarı gülün arkadaşlığı sembolize ettiği söylenir.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Arkadaşım mı olmak istiyorsun?”

Umutla kafasını salladı. “En baştan başlayabilir miyiz?”

Derinlerimde bir yerde bir şeylerin koptuğunu hissettim. “Şu siktiğimin yüzüslüğüne bakın,” dedim sinirle.

Yüzü asıldı.

“Lanet olası kalbimi kırdıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi buraya gelip bana sikik sarı güller veriyorsun!” diye bağırdım.

Sesimdeki zehirle şoka girmişçesine geri adım attı.

“Dünyada kalan lanet olası son insan bile olsan senin gibi bencil bir puştla arkadaş olmazdım!” diye bağırdığımda öfkeli gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. Kontrolü tamamen kaybederek gülleri parçalara ayırmaya başladım. Çiçeklerin kafalarını koparıp yere atıyor ve üzerlerinde zıplıyordum. Onun beni incittiği gibi o aptal gülleri incitmek istiyordum.

Kederli gözleri beni izliyordu.

Adrenalin tüm bedenimde dolaşırken, güllerin son durumundan tatmin olmamış bir şekilde onları yerden alarak yola doğru yürüdüm ve yapabildiğim kadar kuvvetle onları asfalta fırlattım. Geçen bir otobüs üstlerinden geçti.

“Arkadaşlığınla işte bunu yapabilirsin,” diye sinirle söylenecek hışımla yanından geçtim.

Kapıyı açarak arkama bakmadan binanın içine girdim. Tüm gücümle asansörün düğmesine bakarken, cam kapıdan gözümün ucuyla orada dikildiğini ve beni izlediğini görebiliyordum. Gözyaşları yüzümden aşağı akarken ne kadar çıldırdığımı görmesine izin verdiğim için kızgın hissediyordum.

Beni ne kadar çıldırttığını.

Asansör kapıları açılınca içeri girerek kapatma düğmesine bastım.

Kapılar kapandığında gözyaşları içindeki yüzümü buruşturarak hıçkırıklara boğuldum.

Lanet olsun sana, Jameson Miles.

24. BÖLÜM

Hayatınızda sonsuza dek hatırlayacağınızı bildiğiniz anlar vardır.

Etkili ve kim olduğunuzu şekillendiren bazı durumlar.

Dün gece onlardan biriydi.

Ne çeşit bir psikopat, bir yandan deli gibi bağırırken diğer yandan da çıplak elleriyle gülleri paramparça ederdi ki? İçim utançla dolmuştu.

Bu... alçaldığım seviyeydi.

Garip bir şekilde, dün gece haftalardır ilk kez iyi uyumuştum. Sanki düdüklü tenceredeki basıncın birazını salmak ruhumu bir şekilde sakinleştirmişti.

Bu kadar kaba davrandığım için suçlu hissetmiyordum... normalde hissederdim. Ancak Jameson Miles kendi başına bir bilmeceydi... ona karşı daha fazla acıma hissetmiyordum.

“Dünyada kalan lanet olası son insan bile olsan senin gibi bencil bir puştla arkadaş olmazdım!” demiştim... daha doğrusu bağırmıştım. Söylemek için kaba bir şeydi, en kötü şeylerden biriydi ama lanet olası bunu hak etmişti. Binamdaki asansör kapıları açıldığında giriş salonuna adım attım ve yürüyerek dışarı caddeye çıktım.

“Burada ne halt olmuş?” Önümdeki kadının durup etrafındaki katliama bakarak sessiz bir şekilde mırıldandığını duydum.

UÇAKTAKİ YABANCI

Sarı gül yaprakları her yere dağılmıştı; gül goncaları ezilmiş ve zedelenmiş şekilde betonda yatıyordu. Caddenin ortasında büyük, krem rengi, saten kurdelesiyile, düzleşmiş buketin cesedi uzanıyordu.

Yüce İsa...

Kafamı eğip çılgınlığın yanından hışımla geçerken kameraların nerede olduğuna bakmak için yukarı göz attım. Birilerinin bunu güvenlik kayıtlarında görüp görmediğini merak ediyordum.

Umarım görmemişlerdi... ne kadar utanç vericiydi.

Otobüsüne binerek *Kindle*'ımı açtım. Her zamanki romantik komedi türünde kitaplarımdan okumuyordum. Tüm o aşk saçmalıklarının düşüncesine bile katlanamıyordum. Onun yerine *Hayvan Mezarlığı* okuyordum, belki de olay buydu. Belki de Stephen King beni karanlık tarafa çekiyordu. Boka batmadığın ve sarı güllerden intikam alma zamanının geldiği tarafa.

Aferin King... elinden geleni ardına koyma. Diğer sayfaya geçtim.

Şans bir gün bana da gülecekti.



Jameson

Miles Medya'nın karşısındaki kafede oturmuş kahvemi yudumluyordum. Son birkaç gündür işten önce buraya geliyordum. Alan, bana eskiden Emily'nin arkadaşlarıyla buraya geldiğini söylemişti. Onlardan birine rastlamayı umut ediyordum.

Neden? Bilmiyordum.

Emily'nin dün geceki sözleri zihnimde tekrar tekrar oynuyordu.

Dünyada kalan lanet olası son insan bile olsan senin gibi bencil bir puştla arkadaş olmazdım...

Onun yerinde olsam ben de kendimle arkadaş olmazdım.

Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim... ya da zayıf. Çok kilo kaybetmişti. Ona bu boku yaşatmış olmaktan nefret ediyordum.

T. L. SWAN

Kahvemden bir yudum alırken omzumda bir el hissettim.

“Selam,” diyen Tristan yanımdaki tabureye oturdu.

“Selam.”

“Emily’yi mi arıyorsun?” diye sordu sıradan bir şey sorar gibi.

“Hayır.”

“Yalancı,” diye cevap verdi küstah bir sırıtışla. “Hey, bizim oğlanlarla beraber bu hafta sonu için Vegas’a bir seyahat organize ettik. Jet ayarlandı.”

Yüzümü buruşturdum. Daha kötü bir şey düşünemiyordum.

“Harika olacak. İçki, kumar. Miles-High Kulübüne birkaç güzel kadın ekleyeceğiz. Bu durumdan çıkman ve sahalara dönmene gerekiyor. Bir veya iki sarışın düşünüyorum... bir süre için esmerleri unut. Hem bu arada masumiyetini de kutlamak zorundayız. Elliot ve Christopher cuma günü geliyorlar.” Koşulları daha cazip hale getirmeye çalışır gibi göz kırptı.

“Evet, kulağa tamamen bok gibi geliyor,” diye mırıldandım kuru kuru.

“Ne dediğin umurumda değil. Geliyorsun.”

Dümdüz karşıya baktım. Son günlerde herhangi bir şey için heyecanlanma yeteneğimi kaybetmiştim.

Birden ciddileşti. “Senin için endişeleniyorum, Jay.”

Gözlerimi devirdim.

“Hepimiz endişeliyiz. Tamamen karakterine aykırı davranıyorsun.”

“İyiyim,” diye mırıldandım kahvemden içine doğru. Neden burada olduğumu hatırlayarak etrafa bir kere daha bakındım.

“Onu görmek istiyorsan neden direkt ona gitmiyorsun?” diye sordu.

“Onu dün gece denedim.”

“Nasıl gitti?”

Yanaklarımı şişirdim. “Kafayı yedi ve...” Durumu açıklamaya çalışırken duraksadım. “Ona sarı gül götürmüştüm, çıldırmış gibi hepsini parçalayarak sikip attı.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ya?” Sırıttı, ardından etkilenmiş gibi kocaman gülümsedi. “Neden ona kırmızı değil de sarı gül götürdün?”

“Düşündüm ki...” Derin bir nefes verdim. “Arkadaşlık anlamına geldiği için sarının güvenli olduğunu düşümdüm, böylece benimle konuşabilecekti. Sadece onunla konuşmak istiyordum.”

“Ama ona bunu söylemedin, değil mi?”

“Hayır.”

Sanki ben aptalmışım gibi kafasını belli belirsiz iki yana salladı. “Sonrası nasıl gitti?”

“İşte tam o anda Yeşil Dev Hulk’a dönüştü.”

“Dürüst olmam gerekirse onu suçlamıyorum.”

Gözlerim soru sorar gibi ona döndü.

“Kadına adamakıllı haksızlık ettin.”

“Haksızlık etmedim,” dedim tükürürcesine. “Onu korumaya çalışıyorum.”

“Dinle, kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin. Ama bana yalan söylemeye zahmet etme. Kötü bir yalancısın... hatta en kötüsü.”

“Siktir git, adamım. Bu bok için çok erken.” İçimi çektim.

Tezgâhın arkasındaki kız, “Tristan,” diye seslendi. Kalkıp kahvesini alarak sırtıma vurdu. “Burada kalıp sefil bir aşağılık olmaya devam mı?”

“Siktir git,” diye homurdandım. Gülümseyerek başka bir şey demeden gitti.

Derin bir nefes vererek kahveme bakmaya geri döndüm. Gözümün önüne dün gece Emily’nin yüzündeki acı geldiğinde göğsüm sıkıştı. Zihnimde bunu tekrar tekrar oynatırken tek istediğim iyi olduğunu bilmektir. Belki de o zaman kendimi affedip her günün her dakikası onu düşünmeyi bırakabilirdim. Telefonumu çıkardım. Onu arayacaktım.

Hayır, telefonu kapatırdı. En iyisi mesaj atmaktı... ne yazacaktım?

Günaydın.

Bugün hiç gül öldürdün mü?

Göndere basarak beklemeye başladım. Kahvemi içip telefonuma bakarak bekledim... cevap vermedi.

Yirmi dakika sonra, yeniden mesaj attım.

Lütfen konuş benimle.

Beklerken bir kahve daha sipariş ettim. Saat 08.15'ti, henüz işe başlamadığını biliyordum. Ayrıca telefonunun yanında olduğunu ve mesajlarımı bilerek görmezden geldiğini de biliyordum.

Sikerim bunu. Numarasını çevirdim. Çalmaya başladı... beklerken gözlerimi kapattım.

Bir süre çaldıktan sonra meşgul sesi geldi.

Siktir. Reddete basmıştı.

Ona yeniden mesaj attım.

Telefonuma cevap ver yoksa oraya geliyorum.

Mesajım iletilmedi... ha? Tekrar aradığımda arama bağlanmadı. Neler oluyordu? Yeniden denedim... hiçbir şey. On dakika boyunca bağlanmaya çalıştım ancak başaramadım. Neler oluyordu?

Google'a, "Neden birini arayamıyorum veya mesaj atamıyorum?" yazdığımda içimi parçalayan o cevap geldi.

"Engellendin."

Numaramı mı engellemişti? *Ne sikim iş?*

İçim öfkeyle doldu; daha önce hiç kimse beni engellememişti. Ne işte ne özel hayatımda... hele bir kadın asla.

Benimle arkadaş olmayı gerçekten istemiyordu... hiçbir şekilde ve surette.

Kalbim sızlıyordu. Bunu nasıl bu kadar kötü bir şekilde sikip atmıştım ki?

Pencereden Miles Medya binasına baktığımda bugün oraya gitme ve her şey yolundaymış gibi rol yapma düşüncesi çok fazla geldi.

Tristan'a mesaj attım.

Bugün izin kullanıyorum.

UÇAKTAKİ YABANCI

Yarın görüşürüz.

Oturup kahvemi bitirdiğim sırada *Imagine Dragons*'tan "Bad Liar" şarkısı çalmaya başladı.

Dinledim... Tristan daha az önce bana kötü bir yalancı olduğumu söylemişti, ne gariptir ki şarkının sözleri kulağa doğru gibi geliyordu. Cehenneme lanetlenmiş gibi bir hüznle kendimi kafeden dışarı sürükleyip bir taksiye bindim.

"Nereye?" diye sordu taksi şoförü.

"Park Bulvarı."

Taksi trafiğe daldığında kulaklığımı takıp *Spotify*'a tıklayarak şarkıyı tekrar dinledim.

"Bad Liar"... yeni marşımdı.

Google'da seyahat görsellerine göz atmaya başladım. Bir kayak tatili yapmaya karar vermiştim.

İsviçre'yi düşünüyordum.

Uzaklaşmam lazımdı. New York fazla küçüktü... ya da boğucuydu... ya da hayati tehlike içeriyordu... ya da tam olarak ne olduğunu çıkaramadığım başka bir şeydi. Her halükarda, buradan cehennem olup gidecektim.

Beni engelledi.

Bir süre Londra'dan çalışabilirdim... evet, bunu yapabiliyordum. Mantıklı olurdu.

Hem Elliot ve Christopher'la daha fazla zaman geçirebilirdim. Londra'da yaşayan diğer bir kişiyi hatırladığımda kalbim hopladı. Claudia'ya daha yakın olurdu. Geçen gün onun kalbini bir kere daha kırmıştım.

Beni geri istemişti, bense ona, onu hiç sevmediğimi düşündüğümü söylemiştim... Kızmıştı, yani esasında her açıdan bombok bir durumdu.

Hayır, Londra'dan çalışamazdım... fazla karmaşıktı. O fikrin üzerini çizdim.

İsviçre'ye ne kadar süre için gidecektim? Tarihlerin üzerinden geçtim. Belki bir ay?

T. L. SWAN

Hımm... iş ajandamı açarak incelemeye başladım. Oldukça fazla tatil hakkım vardı, sanırım birazını kullanabilirdim.

Daireme adım atar atmaz güvenlik telefonum çalmaya başlayınca cevap verdim. “Merhaba.”

“İyi günler, Bay Miles. Bayan Miles sizi görmek için giriş salonunda bekliyor.”

Gözlerimi kapattım. Siktir. “Evet, teşekkür ederim. Lütfen onu yukarı gönderin.”

Biraz sonra asansör kapıları açıldığında annem dışarı çıktı. Beni gördüğünde yüzü aydınlandı. “Merhaba, tatlım.”

“Merhaba, anne.”

Beni kollarına alarak, bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmiş gibi bana bir süre sıkıca sarıldı.

“Burada ne yapıyorsun?” Kollarından çıkarken gülümsedim.

“Aynısı benim sana sormam lazım,” diye cevap verirken beni takip ederek koltuğa oturdu.

“Ben sadece...” Yalanımı dillendirmeden önce duraksadım. “Şu zimmete para geçirme saçmalığından sonra biraz ara vermeye ihtiyacım var.”

Gözleri benimkilere dikildi. “İyi, memnum oldum.”

“Sana bir şeyler getirmemi ister misin?” Ona yalan söylediğim için rahatsız hissederek ayağa kalktım.

“Biraz çay lütfen, canım.”

Mutfığa giderek ona çay yapmaya başladım. Buradayken hep kullandığı ince porselenden pembe ve altın rengi çaydanlığını ve fincanını çıkardım. Beni takip ederek mutfak tezgâhına oturdu.

“Seni Tristan mı gönderdi?” diye sordum arkam ona dönük bir şekilde.

“Senin için endişeleniyor.”

“Ben iyiyim, anne.”

“Ona ben karar vereceğim. Emily’yle neler oluyor?”

“Hiçbir şey.”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Neden?”

“Emily ve ben artık birlikte değiliz.”

“Çünkü?”

Çay yapmaya devam ettim.

“Bana bak, Jameson.”

Gözlerimi zorlukla ona çevirdim.

“Neden artık Emily’yle beraber değilsin?” diye sordu.

“Emily daha iyisini hak ediyor.”

Beni izliyordu.

“Ferrara.” Doğru kelimeleri seçmeye çalışırken kaşlarımı çattım. “Onun için bu hayatı istemiyorum.”

“Onun bir işkolikle olmasını istemiyorsun, demek istiyorsun sanırım?”

Ona bir fincan çay uzatırken omzumu silktim.

“Yani onunla ilişkini bitirdin... onun için?”

Sessiz kalarak dudaklarımı büktüm.

“Bu da bunu kanıtlıyor, Jameson.”

“Neyi kanıtlıyor?”

“Onun aradığın kadın olduğunu.”

Kaşlarımı çattım.

“Biliyor musun, sen daha küçük bir çocuk olduğundan beri bunu yaparsın.”

“Ne yaparım?” Neden bahsediyordu?

“Çok küçüktün, belki üç veya dört yaşındaydın; küçük, uçuk mavi bir pikap kamyonetin vardı.”

Dinliyordum.

“Onu çok severdin. Tam avcunun içine sığıyordu ve onu her yere yanında götürüyordun. Senin için çok kıymetliydi.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedim.

“Mesele şu ki, Tristan da onu seviyordu. Kendininki de vardı ama seninkisi özeldi. Ve o kamyoneti tüm kalbinle seviyor olsan da Tristan’ın herhangi bir şey hakkında üzüldüğü an... kamyoneti ona verdin. Onu üzgün görmeye dayanamamıştın ve onu mutlu etmek senin sorumluluğundaymış gibi hissetmiştin.”

T. L. SWAN

Kaşlarımı çattım.

“Sen büyüdükçe pek çok kez bunu yapmanı izledim, Jameson, hem de pek çok şey konusunda. Dış dünyaya karşı ilgisiz ve soğuk olsan da sevdiklerini mutlu etmek için her şeyi yapardın. Mantiğınla değil, daha çok duygularınla hareket ediyorsun.”

Gözlerim onunkilere dikilmişti.

“Neden Emily’nin seninle mutlu olamayacağını düşünüyorsun?”

Karman çorman bir duygu yığını içimi doldururken bir süre ona baktım. “Çünkü eninde sonunda onu hayal kırıklığına uğratacağım,” diye fısıldadım.

Yüzü yumuşadı. “Jameson, hayatım, nasıl? Çok çalışarak mı? Ailenin işine karşı fazla onurlu olarak mı?”

Gözlerimi kapattım.

“Ben tam da senin gibi bir adama âşığım, Jameson. Onu sen de iyi tanıyorsun, babanı. O da senin gibi, bir işkolik.”

“Nasıl...” Kaşlarımı çattım. “İkisini birden nasıl yapacağımı bilmiyorum, anne.”

“O zaman bir yolunu bul.”

Ona bakmaya devam ettim.

“Emily seni seviyor, Jameson, paranı değil... ya da şirketini. O seni seviyor... sadece seni.”

Başımı öne eğdim.

“Bu kadar lanet olası fedakâr olmayı bırak ve ne yapmak istiyorsan onu yap.”

“Bunun ne olduğunu artık bilmiyorum,” diye fısıldadım.

“Ah, saçmalık,” diye tersledi. “Bana şunu söyle. İssiz bir adada olsaydın yanında kimin olmasını isterdin?”

“Emily,” diye fısıldadım tereddüt etmeden.

“Âşık olmak, ıssız bir adada olmak gibidir, Jameson. Ona, sadece ona odaklanırsın ve diğer her şeyi o kişinin etrafına uydurursun.”

Derin bir nefes aldım.

“Eğer geleceğe onunla birlikte adım atmak istemiyorsan,

UÇAKTAKİ YABANCI

atma. Ama sırf onu korumak için kendi mutluluğundan feragat etmeye cüret edeyim deme.”

Dinlerken çenemi sıktım.

“Bir insan iş hayatında bu kadar acımasız olup sevdiklerine karşı nasıl bu kadar verici olabilir, asla anlayamayacağım... ama babanın senin tam bir kopyan olduğunu düşünürsek mümkün olduğunu biliyorum.” Yüzümü avcunun içine aldı. “Sevdiğim adamla, dünyanın tanıdığı adam iki çok farklı adam... ve ben de bunun böyle olmasını seviyorum. Onun yumuşaklığını bilen tek kişi olmayı seviyorum.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedim.

“Ben babanın tüm dünyasıyım, Jameson; bunu şirketle beraber yürütmeyi başardı. Bir kere bile kendimi ihmal edilmiş veya sevilmemiş hissetmedim. Onun için her zaman ilk sırada geldiğimi biliyorum.”

Sözcükleri kafamda dönmeye başlarken ona bakmaya devam ettim.

“Emily’nin sevdiği adamla, olduğunu düşündüğün adam iki çok farklı kişi. Hem Emily’yle birlikteyken olduğun kişi hem de dünyanın tanıdığı Jameson Miles olmak için kendine izin vermelisin. Bu, senin sandığın gibi ya o ya da diğeri durumu değil. Emily’nin mutluluğunu kendininkinin önüne koymuş olman, onun senin için seçilmiş kişi olduğu gerçeğini daha da güçlendiriyor.”

“Benimle konuşmuyor,” diye fısıldadım.

Ayağa kalktı. “O zaman dinlemesini sağla.” Beni kollarına aldı. “Git ve aşkını al, onu iki elinle sımsıkı tut ve gitmesine asla izin verme.” Yanağımdan öperek başka hiçbir şey demeden dairemden ayrıldı.

Annemin sözleri hedefi tam yerinden vurmuştu, açık ve net.

Hem Emily’yle birlikteyken olduğun kişi hem de dünyanın tanıdığı Jameson Miles olmak için kendine izin vermelisin. Bu, senin sandığın gibi ya o ya da diğeri durumu değil.

T. L. SWAN



Sabah saat beşti, koltuğa uzanmış oturma odamın tavanına bakıyordum. Hâlâ dün giydiğim kıyafetlerim üzerimdeydi. Tüm gece uyumamıştım.

Annemin sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu.

Annem, hem Emily'nin olmamı istediği adam hem de benim olmam gereken adam olabileceğimi düşünüyordu.

Bana göre üç seçeneğim vardı. Birincisi, birlikte olmaya değer biri olabilmem için Miles Medya'yı terk etmektir. İkincisi, Emily'nin hayatımdan sonsuza kadar çıkmasına izin vermektir. Hayatımı onsuz yaşadığımı hayal ederken midem burkuldu.

Üçüncüsüyse ikisi birden olmaya çalışmaktır... iki farklı adam olarak yaşamak gerçekten mümkün müydü?

Ayağa kalktığımda uzun zamandır ilk kez kafamda her şeyin berraklaştığını hissediyordum.

Sikerler böyle işi.

Deneyecektim, başaramazsam da Miles Medya'dan ayrılacaktım.

Kadınımı geri alacaktım.

O, ilk sırada geliyordu.

25. BÖLÜM

Emily

Bilgisayarımı kapatıp masamı toplayarak asansöre doğru ilerledim. Ofisten son çıkanlardan biriydim. Uzun bir gün olmuştu ancak pek çok şey başarmıştım. Çok garipti ama dün Jameson'ı engellemek, güllerini öldürdüğümünden beri yaptığım en tatmin edici şeydi.

Hastalıklı ve çarpık bir şekilde, ona kötü davranmak öfke-
min birazını serbest bırakmıştı. Ona acı çektirmek en iyi terapi
metodu gibiydi. Ya şu anda gerçekten allak bullak durumday-
dım ya da intikam şaşırtıcı bir şekilde tatmin edici bir şeydi.
Dün gece *John Wick** izlerken filmin tamamında gülümsemiş-
tim... tek başına bu bile şu anki ruh halim hakkında çok şey
söylüyordu.

Asansörden çıkarak caddeye doğru yürüdüm. Hava karanlık
ve soğuktu. Korunmak için ağır paltomu omuzlarımın etrafına
sardım.

Arkamdan, "Emily," diyen sesi duydum.

Olduğum yerde durdum... siktir. Jameson... burada ne işi
vardı? Kafamı eğerek yürümeyi sürdürdüm.

* John Wick, 2014 yapımı, emekli bir tetikçinin kaybettiği karısından kalan tek şey olan köpeğinin öldürülmesiyle eski yaşamına dönüp intikam almasını konu eden aksiyon filmi. (ç.n.)

“Emily,” diye tekrar etti.

Ona döndüm. “Ne, Jameson?” diye tersledim.

“Seninle konuşabilir miyim?”

“Hayır, git buradan.” Ona arkamı dönerek hışımla otobüs durağıma doğru yürümeye başladım.

Yürürken beni takip etmeye başladı. “Bana sadece beş dakika zaman ayırmanı istiyorum.”

Sessiz kaldım.

Bana yetişmek için koştu. “İşleri berbat ettiğimi biliyorum... hem de çok.”

Onun o aptal, yakışıklı suratına yumruk attığımı hayal ederek ona dik dik baktım. Tam vurduğum anda kafasının geriye gidişi gözümde canlandı.

“L-lütfen,” diye kekelerken arkamdan koşuyordu. “Neden yaptığımı açıklamam lazım.”

“İlgilenmiyorum.” İlerlemeye devam ettim.

Ne diyeceğinden emin değilmiş gibi bir süre daha beni takip etti. “Benimle konuşana kadar seni takip edeceğim. Bir yerde bir şeyler içebilir miyiz?”

“Hayır.”

“Akşam yemeği?”

“Git. Buradan. Jameson.”

“Seni bırakmayacağım,” diye kekelerken bana ayak uydurmaya çalışıyordu.

“Çoktan bıraktın. Çek git başımdan.”

Koşarak önüme geçti ve bana bakarak geri geri yürümeye başladı. “Demek istediğim, seni bir daha bırakmayacağım... asla.”

“O zaman bu tek taraflı bir ilişki olacak çünkü seninle hiçbir alakam olmasını istemiyorum. Bir daha asla.”

Yüzü asıldı. “Böyle söyleme.”

Geri geri giderken ona çarpan adamın biri, yanından geçerken, “Dikkat et,” diye terslendi.

UÇAKTAKİ YABANCI

Jameson, "Bana sadece on dakika ayır," dedi.

"Hayır." Otobüs durağıma vardığımızda sıraya girdim. Yanımda dikilmeye başladı.

"Alan gelip bizi alabilir, biliyorsun değil mi?" Uzun sıraya baktı. "Otobüse binmek zorunda değiliz."

Etkilenmemiş bir şekilde ona baktım. *Şımarık velet.*

Gülümsedi. Yüksek sesle, "Kızdığında hâlâ göz alıcı oluyor-sun... bunu biliyor musun?" dediğinde otobüs sırasındaki diğer insanlar bize bakmaya başladı.

Olay çıkarmasına öyle sinirlenmiştim ki kulaklarımdan adeta dumanlar çıkıyordu. "Jameson, siktir olup evine git," diye fısıldadım kızgın bir şekilde.

"Hayır." Asabi bir ergen gibi kollarını önünde kavuşturdu. "Sensiz gitmiyorum."

Etrafımızdaki tüm insanlar izliyordu. *Kindle*'ımı çıkarıp açtım... onu görmezden gelmek için ne olursa.

"Ne okuyorsun?"

Okuyormuş gibi yaparak sessiz kaldım.

Lanet olsun ona... Burada ortaya çıkıp beni görmeyi talep edebileceğini sanıyordu... kıcımlı öpebilirdi.

"Şu anda iyi bir kitap okuyorum," diye devam etti.

Okumaya devam ettim.

"Adı..." Bir anlığına düşünürken duraksadı. "Bir orta yaş bunalımından sonra kadını nasıl geri kazanırsın."

Arkamdaki kızlar kıs kıs güldü.

Eğlendiğimi saklamaya çalışarak dudaklarımı büzdüm. *Şu anda şirinlik yapayım deme, aşağılık herif.*

"Birinci bölümün adı 'Otobüs Görevi,'" diye devam etti.

Yanağımın içini ısırdım.

"Evet, bu bölümde diyor ki onu otobüs durağına kadar takip et ve senin sesini duymaktan bıkip seninle konuşana kadar amaçsızca konuşmaya devam et... söylediği ilk şey *çeneni kapat* bile olsa... bu da bir şeydir, değil mi?"

Çeneni kapat sözcüklerini söyleyip eline koz vermemek için *Kindle*'ımda bir sayfa daha çevirdim. Arkamdaki kızlar tekrar kıs kıs güldü. Dik dik *Kindle*'ıma bakıyordum. Fazla baskıdan ekran kırılrsa şaşırmazdım.

Otobüs gelip durduğu sırada, "İkinci bölümde ne diyor?" diye sordu arkamdaki kız. Otobüse bindim.

Jameson'ın arkamdan, "Otobüse bin," dediğini duydum.

Yürüyüp arka tarafta pencere kenarına oturduğumda gelip yanıma oturdu.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Bu harika bir koltuk," diye fısıldadı. "Beğendim."

"Benimle konuşmayı kes," diye homurdandım.

"Kesemem. Görüyorsun ya, en sonunda her şeyi çözdüm. Şimdi beni dinlemene ihtiyacım var, böylece bu karışıklığı düzeltebiliriz."

Pencereden dışarı baktım.

"Demek istediğim, eğer benimle konuşmazsan bunu nasıl düzeltebiliriz?"

"Düzeltmeyeceğiz. Olay da bu zaten," diye mırıldandım kuru kuru.

"Böyle konuşma, FAK."

Öfkeden etrafı kırmızı görmeye başlarken gözlerimi ona diktim... kavga etme; ona bu tatmini yaşatma.

Hiddetinden bihaber bir şekilde tatlı tatlı gülümsedi. "Seni görmek öyle güzel ki."

Gözlerimi devirerek tekrar pencereden dışarı bakmaya başladım... onunla konuşma... bir kelime bile... ona teslim olma.

"Tanrım... seni özledim, Em," diye fısıldadı.

İçimde bir şeylerin koptuğunu hissettim.

"Bunu söylemeye hakkın yok," diye patladım.

"Ama bu doğru."

"Kapat çeneni, Jameson. Konuşma vakti geçti." Otobüs benim durağımda durunca ayağa kalkarak yanından geçtim. Kal-dırımında hızla ilerlerken peşimden koştu.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Benimle konuşana kadar gitmeyeceğim.”

Yürümeye devam ettim.

“Bütün gece burada bekleyeceğim.”

Yürümeye devam ettim.

“Em, hadi,” diyerek içini çekti.

Yürümeye devam ettim.

“Nasıl bu kadar soğuk olabiliyorsun?” dedi.

Şeytanın ta kendisiymiş gibi ona döndüm. “Bana *soğuk* demeye cüret etme, seni ikiyüzlü. Burada siktiğimin soğuğu sadece sensin.”

“İşte burada.” Bana bir şeyler söylediği için kendiyle gurur duyar mışçasına gülümsüyordu.

Zayıflığım karşısında yüzüm asıldı. “Jameson,” diye fısıldadım.

“Bebeğim.” İki elimi ellerinin içine aldı. “Lütfen konuş benimle. Seni özlüyorum, senin de beni özlediğini biliyorum. Aramızı düzeltmem gerekiyor, bunu atlatabiliriz.”

Dokunuşuyla gözlerim yaşarmaya başladığında bu kadar yakınlaşmasına izin verdiğim için kendime kızdım. “Yapamam.” Yanından geçtim.

“Lütfen, Em,” diye seslendi arkamdan. “Sana yalvarırım.”

Yürümeye devam ettim.

“Tam burada dizlerimin üzerine çökmemi ister misin? Çünkü yapacağım.”

Yürümeye devam ettiğimde arkamdan koştu. “Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle. Bana ne yapacağımı söyle ben de yapayım.”

Ona döndüm. “Hayatına devam et... ben ettim.”

Yüzü asıldı. “Tamam... bunu hak etmiştim.”

“Bense etmemiştim.” Yanından tekrar geçip yürürken göz yaşlarımı geri gönderdim.

“Biliyorum, Em,” diye seslendi. “Çok üzgünüm. O adam... o adam senin gitmene izin verdiği için çılgının tekiydi. Lanet olası kafayı yemiştin.”

Binama vardığımda anahtarım ile kapıyı açarken peşimden geldi. Kolunu arkamdan belime dolayarak beni kendine çekti. "Lütfen," diye mırıldandı saçlarımın içine doğru. "Seni seviyorum."

Dokunuşunun hissiyle acı içinde gözlerimi kapattım... *onu çok özledim.*

Tutuşundan kurtuldum. "Bana dokunma," dedim tükürür gibi. "Buraya geri gelip bunu söyleyebileceğini nereden çıkardın?"

Gözleri benimkileri araştırdı. "Çünkü sen de beni seviyorsun... ve iki yanlış bir doğru yapmaz. Eğer aramızdakileri düzetmeme sırf inat yüzünden izin vermezsen ki bu büyük bir ihtimal..." Doğru sözleri bulmaya çalışır gibi duraksadı. "İkimiz de sonsuza kadar pişman olacağız, olacağımızı biliyorsun."

Sözleri zihnimde dönerken bir süre ona baktım. Ardından arkamı dönerek binama girdiğimde kapı arkamdan kapandı. Camın arkasından beni izliyordu.

Asansörün düğmesine bastığımda kapılar hemen açıldı. İçeri dalarak kapıları kapatmak için düğmelere bastığımda gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Piç kurusu.



Sabah tam sekizde binamdan dışarı adım attım. Çok fazla uyumamıştım, dün gece onu bıraktığımdaki üzgün yüzünü gözümün önüne gelip durmuştu. Onu umursuyor olmaktan nefret ediyordum. Tüm gece sözleri kafamın içinde dönüp durmuştu. Onları söylemiş olmasından nefret ediyordum. Söylediklerinin anlamlı gelmesinden nefret ediyordum.

"Çünkü sen de beni seviyorsun... ve iki yanlış bir doğru yapmaz. Eğer aramızdakileri düzetmeme sırf inat yüzünden izin vermezsen ki bu büyük bir ihtimal... ikimiz de sonsuza kadar pişman olacağız, olacağımızı biliyorsun."

Tanrım, ne karmaşaydı ama.

UÇAKTAKİ YABANCI

Arkamdan, "Günaydın," diyen neşeli bir ses duydum.

Jameson, lacivert takımı içinde çok şık görünüyor ve olması gereken şekilde cesareti hiç kırılmamış gibi kapımın yanında dikiliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum." Spor çantamı elimden alıp omzuna atarken gülümsüyordu. "Bugün de otobüse biniyor muyuz?"

İfadesiz bir yüzle ona baktım. "Ben otobüse binıyorum. Sen ne yapıyorsun... hiçbir fikrim yok."

"Benimle akşam yemeği yemeyi kabul edene kadar seni her yerde takip ediyorum."

"Bu olmayacak, Jameson."

"Tamam," diyerek otobüs durağına doğru yürümeye başladı. "O zaman ben de sonsuza kadar seni takip eder dururum." Dik dik ona baktığımda bana yavaş, seksi bir şekilde gülümsedi. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

"Kes şunu."

"Hayır."

Onunla birlikte otobüs durağına doğru ilerledim. Ben sessiz kalırken, o laklak ediyordu.

"Bu sabah koştun mu?" diye sordu. "Ben koştum."

Dik dik ona baktım.

"Şu aralar oldukça zindeyim aslında, tüm bu aşk acısı beni rekor hızda koşturuyor," diye devam etti.

Al benden de o kadar... Ağzımı sımsıkı kapalı tuttum. Benim de öfke koşularına çıktığını bilmesini istemiyordum.

Otobüse bindik. Ben sessizdim, o ise uzun zamandır görüşmemiş en iyi arkadaşlarımsız gibi devam ediyordu.

"Bu hafta sonu kampa gitmek ister misin?" diye sorarak gazetesini açtı.

"Hayır. Bu hafta sonu ailemin yanına gidiyorum," dedim düz bir şekilde.

"Ah." Yüzü asıldı. "Eh, bu biraz rahatsız edici olacak."

“Neymiş o?”

“Seni ailenin evine kadar takip etmem.”

“Ailemin yanına gelmeyeceksin,” dedim sinirle.

“İzle ve gör.” Gözleri haylazlıkla dans ediyordu. “Benimle konuşmuyorsun; konuşana kadar seni takip etmeye devam edeceğim.”

“Beni takip etmeni istemiyorum. Aslında seninle ilgili hiçbir şey istemiyorum.”

Sıradan bir şekilde, “Bu kadar huysuz olmaya gerek yok,” derken gazetesinden bir sayfa çevirdi. “Hiç yakışık almıyor.”

Ters ters ona baktım. “Asıl yakışık almayan ne biliyor musun?” diye fısıldadım kızgın bir şekilde. “Kadınların kalbini kırıp sonra parmaklarını şıklatarak onları hemen geri alacaklarını sanan pislikler.”

Bana bakarak sıırttı. “Evet, buna katılmak zorundayım. Ancak eğer birlikte olmak kaderlerinde varsa ve adam o sırada kadın için doğru şeyi yaptığı izlenimine kapılmışsa...”

“Of, lütfen,” diye çıkıştım. “Ağzından çıkanı duyuyor musun?”

“Benimle bu akşam yemek ye.”

“Hayır.”

Otobüs, durağımda durduğunda ayağa kalkıp spor çantamı alarak yeniden omzuna attı. İnme için otobüsün koridorunda ilerlemesini izlerken kendi kendime gülümsedim. Daha önce hiç otobüse binmiş miydi acaba?

Aptal.

Sessizlik içinde yolda yürürken döndüğümde caddenin karşısında park halindeki limuzin gözüme ilişti. Limuzine yaslanmış olan Alan bana gülümseyerek el salladı.

“Alan burada olduğunu biliyor mu?” diye fısıldadım utançla.

Sıradan bir şekilde, “Herkes burada olduğumu biliyor,” diyerek çantamı bana uzattı. “Seni geri istediğim sır değil. Niyetimi açık ve net olarak belirttim.”

Gözlerimi ona diktim.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Öğleden sonra görüşürüz.”

“Jameson,” diyerek içimi çektim.

“Bizden vazgeçmeyeceğim, Em... asla.” Yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Biz birbirimiz için yaratılmışız.”

Yılgınlıkla kafamı kaşıldım.

“İyi günler.” Aramızda güvenli bir mesafe bırakarak elleri ceplerinde beni izliyordu.

“Hoşça kal.” Dönerek binama girdiğim esnada telefonum mesaj sesiyle bipledi. Bilinmeyen bir numaraydı.

İyi günler.

Acil bir durum olursa bu benim kullandığım telefonum.

Jameson. Başka bir telefonu vardı, benim engellemediğim. Asansöre bindiğimde kendimi yere doğru sırtırken buldum. Kes şunu... o aşağılık bir göt... Bunu asla unutma.



Saat öğleden sonra üçtü, bu hafta yayımlanacak bir raporu bitiriyordum. Bu işi seviyordum. Yani, Miles Medya'yı sevdiğim kadar çok değildi ama o gemi kalkalı çok olmuştu, o yüzden olabildiğince tadını çıkarıyordum. Tüm personel gerçekten arkadaş canlısıydı ve hoştu, hem de beni sıcak bir şekilde karşılamışlardı.

“Emily Foster için teslimat,” dendiğini duydum.

Kafamı kaldırıp baktığımda beyaz bir kutu taşıyan bir adamın kat boyunca yürüdüğünü gördüm. Bu da neydi?

Birinin, “Ah, şuradaki ofiste,” dediğini duydum.

Adam, kapımı tıklattı. “Emily Foster siz misiniz?”

“Evet.”

“Sizin için bir teslimat var.” Beyaz kutuyu uzattı.

Kutuyu alarak, “Teşekkür ederim,” dedim.

“İl.” Olduğu yerde kıpırdanırken sırtıyordu. “Paket, Kung Fu Panda’dan.”

“Ne?”

“Size paketin Kung Fu Panda’dan olduğunu söylemem istendi.”

T. L. SWAN

Gülümsememi saklamaya çalıştım ancak feci şekilde başarısız oldum. “Teşekkürler.” Adam gitti. Kutuyu açtığımda içinde kocaman, karamelli bir cheesecake ve küçük, beyaz bir kart buldum.

Seksi kadının için cheesecake.

XOXOXO

Kutuyu kapatırken sırtıyordum. O tam bir aptaldı, ben de seksi kadını değildim... Böyle şirinliklerle sinsice gözüme tekrar girebileceğini sanıyorsa, bir kez daha düşünse iyi olurdu.

Kung Fu Panda... bu saçmalıkları da nereden buluyordu?

Yan ofisteki kızın biri, kapının köşesinden kafasını uzattı. “O nedir?”

“Cheesecake, biraz ister misin?”

“Kesinlikle evet, tabakları ben alırım.” Mutfğa doğru gözden kayboldu.

Bir süre telefonuma baktım. Mesaj atıp ona teşekkür etmeli miydim?

Hayır, bunu yapma sebebi zaten buydu; bir tepki almak. Görgü kurallarına uyduğumu ve teşekkür etmeden asla bir hediye kabul etmediğimi biliyordu. Aramamı bekliyor olacaktı.

Eh, aptal Kung Fu Panda için çok kötüydü. Aptallığına doymasaydı.

Bu canavarı o yaratmıştı, o zaman kabalığımla yaşayabilirdi. Umurumda değildi.



Akşam saat altıda, aşağıya indim. Saçımı düzeltmiş ve biraz ruj sürmüş olabilirdim... Tabii bunu asla kabul etmeyecektim.

Binadan caddeye çıktığımda Jameson’ı duvara yaslanmış dikilirken gördüm. Benim sevdiğim gri takımını giymişti. Koyu renk saçları alına düşmüştü ve keskin hatlı çenesi içime bir şeyler yapıyordu. Geldiğimi görünce bana geniş bir şekilde gülümseyerek kendini duvardan ittirdi. Ne kadar süredir orada dikiliyordu? “İyi akşamlar, Bayan Foster.”

UÇAKTAKİ YABANCI

Yanımdan yürüyerek geçerken, “Kung fu bildiğini bilmiyordum,” dedim.

“Ah, biliyorum,” diyerek arkamdan gelmeye başladı. “Benimle ilgili bilmediğin çok şey var. Sana bir ekstrem sporcu olmaya başladığımı söylemiş miydim?”

Yürürken sessiz kaldım. O, bu ruh halindeyken yüzümü düz tutmak zordu.

“Evet, dağlarda doğa yürüyüşüne, kamp yapmaya ve benzeri şeylere başlayabileceğimi düşünüyordum. Çıplak ellerimle ateş yakmak ve çok daha fazlası.”

Onun önünde yürürken, kendime engel olamadan sıırıttım. “Gerçekten mi?”

“Hı-hı. Anlarsın ya, doğayla bir bütün olacağım.”

“Sen. Doğayla bir bütün olmak. Bunu görmek isterdim,” diye mırıldandım kuru kuru.

“Tamam, bu hafta sonu doğa yürüyüşüne çıkabiliriz. Kosciuszko Dağı nasıl?”

“Meşgulüm,” diyerek yürümeye devam ettim.

“Ah, doğru ya, bu hafta sonu ailenin yanına gidiyoruz.”

“Sen gelmiyorsun, Jameson.”

“Annenle bir süre önce konuştuğumda gelebileceğimi söyledi.”

Olduğum yerde ona doğru döndüm. “Annemi mi aradın?”

“Hayır ama benimle akşam yemeği yemezsen arayacağım.” Umutla gülümsedi.

Dik dik ona baktım. “Jameson, eğer Kung Fu Panda’nın bana seksi kadın diyerek kek yollamasının, sebep olduğun hasarı tersine çevirebileceğini sanıyorsan ciddienden kendini kandırıyorsun.”

Ellerimi tuttu. “Sanmıyorum, Em ama lütfen... sadece söylemem gerekenleri söylemememe izin ver.”

Gözlerimi ona diktim.

“O zaman da beni bir daha görmek istemezsen, seni takip etmeyi bırakacağım.” Gözleri benimkilere dikildi. “Bunu konuşmak zorundayız, öyle olduğumuzu biliyorsun.”

Gözlerimi devirdim.

“Lütfen?” Şirin olmaya çalışarak kirpiklerini kırpıştırdı; barmasıysa sinir bozucuydu.

“Peki. On dakikan var.” İçimi çektim.

“Nereye gitmek istersin?” Gülümsedi.

“Neresi en kolaysa.”

“Tamam.” Etrafına bakındı. “Caddenin karşısındaki şu İtalyan restoranına ne dersin?”

“Olur.” Elimi tutmaya çalıştığında çektim. “Şaka yapıyor olmalısın,” diye tersledim.

“Tanrım, sakın ol,” diye mırıldandı.

Onu caddenin karşısına ve restoranın içine doğru takip ettim. Restoranın arka tarafında bir yere oturduk. Restoran küçüktü ve masalarındaki mumlarla karartılmıştı. Masalar, kırmızı masa örtüleriyle süslenmişti. Beni her zaman götürdüğü üst sınıf İtalyan’la hiç alakası yoktu ama işe yaramak zorundaydı.

“Size içki getirebilir miyim?” diye sordu garson.

Jameson sırtarak beni işaret etti. “O ne alırsa ben de onu alacağım.”

Bir süre ona ters ters baktıktan sonra menüyü açtım. “Pekâlâ, bir şişe Henschke Hill of Grace alalım, lütfen.”

“Evet, hanımefendi.” Garson, barın arkasında gözden kayboldu.

Jameson’ın gözleri bana döndüğünde, yumuşak bir şekilde gülümseyerek masanın üzerinden elimi tuttu.

“Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?” diye fısıldadı.

Bir çeşit garip kopukluk haliyle ona bakmaya devam ettim.

“Beni özledin mi?”

Aniden duyguların altında ezildiğimi hissettim. Boğazımdaki yumruyla savaşıırken sessiz kaldım. Kendimi bu kadar zayıf ve savunmasız hissettirmesinden nefret ediyordum. Ellerimi tutuşundan çektim. Aramıza biraz mesafe koymak zorundaydım.

“Em.” Kaşlarını çatı. “Ben...” Ne diyeceğine dair hiçbir fikri olmadığı belliydi. “Senin Jake’i öptüğün fotoğrafı gördüğümde-”

UÇAKTAKİ YABANCI

"J-Jameson," diye kekeledim.

Sessizlik ister gibi elini kaldırdığında ağzımı kapattım. "İçimde bir şeyler koptu. O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki beni çok derinden yaraladı, ben..." Hatırlarken kaşlarını çattı. "Öfkeliydim, önce sana ama sonra kendime."

Gözlerimiz kilitlendi.

"İşte onca boklukla uğraşıyordum, dünyada bana yalan söyleyecek son insanın... sen olduğunu sanmıştım."

Utançla kafamı eğdim.

"Birkaç gün sonra sakinleşip sana tuzak kurulduğunu fark ettiğimde gelecek gözlerimin önüne serildi."

Kaşlarımı çattım.

"Beni incitmek için senin üzerine basmak isteyecek Ferrara gibi birileri her zaman olacak."

Kalbim durdu.

"Ve senin için bunu istemiyorum."

"Jay," diye fısıldadım üzgünce.

"Her zaman seyahat eden ve stresten kafayı yemiş bir iş-kolikle evlenmeni istemiyorum. Kocana çok fazla içmemesini veya umursamayacak kadar meşgul olduğu için kaba olmayı kesmesini hatırlatmak zorunda kalmanı istemiyorum. Kocana seni ihmal ettiğini hatırlatmak zorunda kalmanı istemiyorum."

"Şarabınız." Garson bir anda ortaya çıktı. Şarabı açarak ikimize de birer kadeh doldurdu.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim. Gözlerim, tekrar Jameson'inkilere döndü.

Garson ikimizi yalnız bıraktı.

"Miles Medya'dan sonra ikinci sırada gelmeni istemiyorum. Senin herhangi bir şeye *asla* ikinci sırada gelmeni istemiyorum."

"Ama-"

"Bitirmeme izin ver, lütfen," diye talepte bulundu.

Önce konuşmak istemesine sinirlenerek sandalyemde arkama yaslandım.

“Durum şu ki, eğer benimle olursan, benimle evlenirsen, hayatın tüm bu saydığım şeylerden ibaret olacak.”

Boğazımdaki yumru büyüdü.

“Seni, o hayatı yaşamana izin veremeyecek kadar çok seviyorum, Em.”

Her şeyi yeniden bitiriyor. Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

Masanın üzerinden elimi tutarak ağzına götürdü ve nazik bir şekilde öptü. “Ağlama. Benim yüzümden ağlamandan nefret ediyorum.”

Gözlerimi kırpıştırarak o aptal yaşlardan kurtulmaya çalıştım.

“Seni o hayattan korumak için bir karar vermiştim. Seni uzaklaştırmak için. Çünkü eninde sonunda bir gün mutsuz olacağını biliyordum... ve bununla yaşayamazdım.”

“Buna karar vermek sana düşmezdi,” diye fısıldadım kızgın bir şekilde.

Kaşlarını çattı. “Benim işim seninle ilgilenmek ve senin kendin için alamayacağın zor kararları almak.”

“Jameson.” Gözyaşlarımdan arasından ona bakıyordum.

“Ama senden uzaktayken bir şey oldu.” Eğilip yüzümü avuçladı. “O şeylerin hiçbirini benim de istemediğimi fark ettim.”

Gözlerim onunkileri araştırıyordu.

“Sensiz yaşayamıyorum, Em. Lanet olsun, o kadar perişan oldum ki bu katlanılamazdı.”

Eğilerek yumuşak bir şekilde beni öptü. Başparmağını altıdağımın üzerinden geçirirken gözleri benimkileri araştırıyordu. “Beni şu anki halimle istemezsen, hemen Miles Medya’dan istifa ederim ve cehennemin dibine taşınıp, ne bileyim bir yerlerde sikik bir çadırda yaşayabiliriz.”

Sırıttım. “Seni aptal,” diye fısıldadım.

Yüzümü tutarken gülümsedi.

“Seni olduğun gibi seviyorum. Hiçbir şeyi değiştirmek istemem.”

“Öyle mi?”

UÇAKTAKİ YABANCI

“Ama bilmediğim...” Duygularımı dile getirmeye çalışırken duraksadım. “Bana davranış şeklini nasıl aşabilirim?”

“Bilmiyorum.”

“Bu yaşanmamış gibi davranamam, Jameson. Beni çok derinden yaraladın.”

“Biliyorum; öyle yapmanı istemiyorum,” diye kekeledi. “Ama biz sadece...” Omzunu silkti. “Yeniden görüşmeye başlayamaz mıyız? Ağırдан alırız.”

Kafa karışıklığıyla ona bakıyordum.

“Eskiden olduğumuz halimize dönmenin zaman alacağını biliyorum ama elimizde hayatımızın geri kalanı var. Randevulara çıkabilir ve bu defa birbirimizi düzgün bir şekilde tanıyabiliriz.”

Teklifini düşünürken arkama yaslanıp şarabımdan bir yudum aldım. “Biliyor musun, hep hayallerimdeki erkeği bulup ona âşık olacağımı ve her şeyin şu büyük dandik finale ulaşacağını hayal ederdim.”

Burnunu kırıştırdı. “Dandik final mi? Bu kulağa yanlış geliyor.”

Ne düşündüğünü hayal ederken kıkırdadım. “Hayır, evlilik teklifini kastettim.”

“Dandik bir evlilik teklifi mi istiyorsun?” Kaşlarını çatı. “Romantik bir teklif istemez misin?”

“Pek değil. Demek istediğim, işlerin bu şekilde ilerleyeceğini hayal etmemiştim.”

“Ben de.” Elimi avcunun içine aldı. “Alakasız bile yok. Resmen bir aptalım. Bana bir şans daha ver, Em. Bu sefer berbat etmeyeceğim, söz veriyorum.”

Ona bakmaya devam ettim.

“Seni seviyorum, sen de beni seviyorsun.” Omzunu silkti. “Çabalayarak bunu çözebiliriz, sonra umarım ki zamanla yaşandığını unutup, açık hava sporlarına düşkün bir Kung Fu Panda’yla sonsuza kadar mutlu yaşayabilirsin.” Umutla gülümsedi.

T. L. SWAN

“Siz bir aptalsınız, Bay Miles.”

“Umutsuz bir şekilde sana âşık bir aptal.” Eğilip yumuşak bir şekilde beni öptüğünde direnişimin solup gittiğini hissettim.

“Seni seviyorum, seksi kadın,” diye fısıldadı.

“Bana lanet olası seksi kadın deme.”

Dudaklarıma karşı kıkırdadı. “Çok mu fazla?”

“Çok, çok fazla.”

26. BÖLÜM

Caddede, daireme doğru el ele yürüyorduk. Jameson aşırı özenli davranıyor ve hiç durmadan konuşuyordu, bense sessizdim. Sadece bir akşam yemeği buluşmasından sonra kendimi burada onunla bulmuş olmaktan dolayı kızgındım.

Resmen kolay lokmaydım.

Çok güçsüzüm.

Bir mesaj sesi geldiğinde, cebinde telefonunu arayıp buldu, ardından gülümsedi. “Tristan.” Sesli olarak mesajı okudu. “Nasıl geçti?”

Gözlerimi devirdim. “Şöyle yaz, ‘Henüz hayati tehlikeyi atlatmış değilim. Hâlâ yarın bir yol kenarında ölü olarak bulunabilirim.’”

Jameson sırtıttı. “Hayır, öyle yazmıyorum. Eğer gerçekten olursa, hapse girmeni istemem.” Yüzünü bana dönerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Beni öldürmezsin.”

Eğilip yumuşak bir şekilde beni öptü.

Gözlerim onunkilere dikildi. “Öldürmez miyim?”

Gülümseyerek elimi tuttuğunda yürümeye başladık. Kapıya varınca durarak, “İyi geceler,” dedim.

“Ne?”

“İçeri gelmiyorsun.”

“Neden?”

“Jameson, sana hâlâ yüzde seksen kızgın haldeyim.”

“Evet. Biliyorum. Telafi etmeme izin ver.” Karanlık bir şekilde gülümsedi.

Kollarından çıkarak ondan uzağa bir adım geri attım. “Bana davranış şeklini telafi edebilecek cinsel hiçbir şey yok.”

Yüzü asıldı.

“Yeniden denemeyi kabul ettiğimde, bu sadece... denemek içindi. Hiçbir şey için söz vermiyorum ve bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Doğrusu, eskiden sahip olduğumuz şeyi geri alabilir miyiz onu da bilmiyorum. İkinci molamızdan sonra beni terk ettiğin sabah, aramızdaki bir şeyi kırdın. Tüm hayatım boyunca hiç bu kadar üzülmemiştim. Benim için çok yıkıcıydı. Şu anda istediğim en son şey seninle seks yapmak.”

“Em,” diye fısıldadı. “Seninle konuşamadım çünkü seni kendimden uzaklaştırmak beni öldürüyordu. Kendimle savaşıyordum.”

“İyi geceler, Jameson.”

Bocalayarak etrafa bakındı. “Şey, seni bir daha ne zaman göreceğim?”

Omzumu silktim. “Bugün perşembe, hafta sonu da burada olmayacağım, yani gelecek hafta sanırım.”

“Gelecek hafta mı?” dedi öfkelenerek. “Bu dört gün sonra.”

“Öyle mi? diye düz bir sesle cevap vererek çantamın içinde anahtarlarımı aramaya başladım. Şu lanet olası çanta için daha iyi bir sisteme ihtiyacım vardı; içerisi siktiğimin Bermuda Şeytan Üçgeni gibiydi.

“Bu çok uzun,” diye kekeledi. “Seni bir aydır görmüyorum. Seninle daha fazla zamana ihtiyacım var.”

“İşine gelirse.”

“Em?”

Dönerek dudaklarından yumuşak bir şekilde öptüğümde kollarını bana doladı. Bir süre birbirimizin kollarında sıkı sıkı tutunarak, bir diğerinin sağladığı yakınlığa ihtiyaç duyarak hareketsiz kaldık. Çaresiz bir şekilde onu özlemiştim, onu şu anda yukarı çıkarmak çok kolay olurdu.

UÇAKTAKİ YABANCI

Hayır... halletmem gereken ciddi güven meseleleri vardı.
Onun halletmesi gereken.

"Salonda uyurum," diye fısıldadı. "Bir gece daha senden uzakta kalamam. Benden bunu isteme."

Kollarında kalırsam bunun nereye varacağını bilerek geri çekildim. "İyi geceler, Jameson."

Sessiz bir şekilde yukarı çıkmak için yalvaran gözleri benimkileri araştırıyordu.

Zorlukla gülümseyerek kapımı açtığımda kaldırımda dikiyordu. Beni izlerken ona el sallayıp asansöre bindim. Asansör kapıları kapandığındaysa rahatlayarak bir nefes verdim.

Aferin kızım... güçlü kal.



Rujumu sürerek aynadaki yansıma gülümsedim. Dün gece evine vardığında Jameson iyi geceler dilemek için beni aramıştı. Onu hayatıma geri almak garip bir şekilde iyi hissettiriyordu... *ama ne kadar süreliğine?*

Beynimin içinde, Jameson'ın ne yaptığını ve bana ne kadar kötü davrandığını hatırlatıp duran sinir bozucu küçük bir ses vardı. Gerekçelerini dinlemeye ve söylediklerine güvenmeye çalışıyordum ama aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmak çok zordu.

Hiçbir şey değildi; Kıyametin kendisiydi. Tüm dünyam ayaklarımın dibinde parçalanmıştı. Mutluluğum için Jameson'a bel bağlıyor olmamdan hiç hoşlanmıyordum.

Bir daha olmayacaktı; buna izin vermeyecektim... bu, hayatımın kalanı boyunca onunla arama mesafe koymak anlamına gelecek olsa bile... ya da ne kadar süre beraber olacaksak.

İşte, yine buradaydılar.

Negatif düşünceler... öf.

Hafta sonu için hazırladığım valizimi de alıp aşağı inerek ön kapılardan çıktığımda, Jameson'ı duvara yaslanırken gördüm; lacivert takım elbisesi, göz alıcı yüzü ve baygın gülümsemesi... sadece benim içindi. "Günaydın, güzel kadını."

T. L. SWAN

“Merhaba.” Ona bakarak gülümsedim.

Eğilip yüzümü ellerinin arasına alarak beni öptüğünde dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. “Kadınım nasıl uyudu?” Valizimi benden alarak elimi tuttu.

“İyi, teşekkürler.”

“Bugün işe medeni bir araçla gidebilir miyiz?” diye sordu.

Etrafa göz attığımda caddenin karşısında kaldırım kenarına park etmiş limuzini ve Alan’ı gördüm. “Hımm.” Kaşlarımı çat-tım. “Sen Alan’la git. Ben otobüsle gitmek istiyorum.”

Etkilenmemiş gibi tek kaşını kaldırdı. “Tamam, otobüs o zaman.”

“Beni işe götürmek zorunda değilsin, Jameson. Oraya kendim gitme konusunda oldukça yetenekliyim.”

“Biliyorum; sadece seninle yirmi dakika geçirmek istiyorum. Tüm hafta sonu seni göremeyeceğim, hatırlarsan.” Bana seksi bir şekilde göz kırptığında midem gergin bir takla attı. El ele otobüs durağına yürüdük.

“Lara Aspin ve Hayden hakkında başka bir şey duydun mu?”

“Hayır. Suçlamalar yapıldı ama dava bir süre daha görülmeyecek. Bunu çözdüğüne inanamıyorum. Sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin.”

Kendimle gurur duyarak gülümsedim.

“Yeni işini seviyor musun?” diye sordu.

Omzumu silktim. “Harika.”

Gözleri benimkilere dikildi. “Harika derken, ‘gerçekten harika,’ mı yoksa ‘yeterli’ anlamında mı?

“Alışıyorum,’ anlamında harika.”

“Neden Miles Medya’ya geri dönmüyorsun?”

“Hayır. Şu andan itibaren iş hayatlarımızı ayrı tutacağım.”

“Hımm.” Etkilenmemiş gibi kaşlarını çat-tı. “Göreceğiz.”

Otobüs gelince bindik. Bugün kalabalıktı, ben oturacak yer bulsam da Jameson ayakta dikilmek zorunda kalmıştı. Pis kokulu bir adamla kuduz olmuş gibi görünen bir kadın arasında sıkışmıştı. Oturmuş onu ve etrafındaki insanları izlerken yü-

UÇAKTAKİ YABANCI

zünde oluşan dehşet ifadesini izliyordum. Gülmemek için dudajımı ısırarak zorunda kaldım. Otobüs en sonunda durağınıza geldiğinde aceleyle indi.

“Buraya kadar,” diye söylenirken tam da olduğu züppe gibi görünerek takım elbisesini silkeliyordu. “Artık siktiğimin otobüsü yok. Tam şu anda dezenfekte edilmemiz gerekiyor. O sikik otobüsteki insanları gördün mü?”

Kıkırdadım. “Bu sadece kötü bir yolculuktu.”

“Ciddiyim, Emily,” diye tersledi. “Artık siktiğimin otobüsüne binmek yok. Senin yeni şoförün Alan. Bir daha otobüse binmek için cesedimi çiğnemen lazım.”

“Tamam, patron.” Elimi tuttuğunda gülümsedim ve işyerine doğru yürümeye başladık.

“Bu akşam uçağın kaçta?” diye sordu.

“Üç.”

Yüzü asıldı. “Erken mi gidiyorsun?”

“Evet. Bugün yarım gün çalışıyorum.”

“Seni havaalanına bırakacaktım.” Bana bakarken kaşlarını çatı. “Dörtte bir kurul toplantım var, onu terk edemem.”

“Sorun değil.”

“Siktir... belki de iptal edebilirim?”

“Jameson, sorun yok. Beni havaalanına götürmek için bir toplantıyı iptal etmeyeceksin. Kes şunu. Görebildiğin zaman beni görürsün.”

Sözlerimi düşünürken bana bakıyordu. “Alan, seni alacak.”

Eğer kabul etmezsem gerçekten toplantısını iptal edeceğini bilerek kafamla onayladım. “Tamam.”

İş yerime vardığımızda beni kendisine doğru döndürdü. “İniş yaptığın anda beni arayacaksın, değil mi?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Seni yatmadan önce arayacağım.”

Bana baktı.

“Sen bu hafta sonu ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Erkek kardeşlerim bu gece Vegas’a gidiyorlar.”

“Ya sen?”

“Hayır.

“Neden gitmiyorsun?”

“İçki ve vahşi kadın peşindeler.”

Yüzüm asıldı.

Kollarını bana doladı. “Ben çoktan vahşi kadınımı buldum; onların aradığı şeyle ilgilenmiyorum.”

Gitmiyor oluşuna şaşırtıcı derecede minnettar olarak ona gülümsedim.

“Beni özleyecek misin?” diye fısıldadı.

“Büyük ihtimalle hayır.”

“Büyük ihtimalle sohbetlerimizde biraz daha flörtöz olmayı deneyebilirsin, biliyor musun?”

“Öyle mi?” Dudaklarımız birbirine değdiğinde beni yumuşak bir şekilde öptü.

“Gitmek zorunda olduğuna emin misin?” diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

“Evet, Jameson.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

O değerli kelimeleri duyunca kalbim göğsümün içinde takla attı. “İyi günler dilerim.”

“Duymak istediğim bu değildi.”

“Ama alacağın tek şey bu.” Onu hızlıca öperek kollarından çıktım. “Bana baskı yapmayı bırak. Seni bu gece arayacağım.”

İki elini de takımının ceplerine soktu, binanın içine yürüme mi izlerken seksi bir şekilde gülümsüyordu.

Küt küt atan bir kalp ve kızarmış yanaklarla asansörün içine girdim.

Neden bu kadar lanet olası göz alıcıydı?



Biri biraz geçe işyerimden dışarı çıktığımda limuzini ve ya-

UÇAKTAKİ YABANCI

nında dikilen Alan'ı gördüm. Sıcak bir şekilde gülümseyerek binmemi işaret edencesine arka kapıyı açtı. Gülümseyerek ona ilerledim. Jameson'dan tüm gün haber almamıştım ve beni almaya Alan'ın gelip gelmeyeceğinden emin değildim. "Merhaba."

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, Emily. Seni görmek çok güzel."

Limuzinin arkasına bindiğimde arka koltukta beni bekleyen tek bir kırmızı gül buldum.

Ah.

Gülümseyerek kokusunu derin bir şekilde içime çektim; içeriği güzel bir parfüm kokusu doldurmuştu. Araba yola çıkarken, bir önceki gece sarı güllerin üzerinde tepindiğim an gözümün önüne geldi. *Manyak*.

Jameson'ın arabada beni bekliyor olmasını biraz da olsa ummuştum. Şu anda uzaklaşıyor olmalı mıydım? Onunla bu olanları çözmek daha önemli değil miydi?

Hayır.

O, hayatına yeniden girmeye karar vermeden önce bu planları yapmıştın... onlara sadık kal.

Gerçi onu arayıp teşekkür etmem gerekiyordu. Numarasını tuşladım.

"Alo," diyen seksi sesi hattın diğer ucunda mırladı.

Sesiyle midemin pır pır ettiğini hissettim. "Merhaba," dedim nefes nefese.

"Alan'la birlikte misin?"

"Evet. Gülüm için teşekkür ederim."

"O zaman kırmızı daha mı iyi?"

"Öyle görünüyor." Yüzümün utançla kızardığını hissettim.

"Sana bir daha asla sarı gül almamak için kendime zihinsel bir not."

Utanarak kıkırdadım.

"İyi bir hafta sonu geçir," diye en sonunda konuştu.

"Sen de."

T. L. SWAN

“Seni bu hafta sonu aramayacağım.”

“Neden?” diye sordum.

“Sözlerin kafamda dönüp duruyor.”

“Hangi sözlerim?”

“Bana aramızdakileri zorlamamamı söyledin.”

Dinliyordum.

“Geri adım atıyorum.”

Kalbimin durduğunu hissettim. “Vazgeçiyorsun yani?”

“Hayır. Tam tersi; geleceğimiz için planlar yapıyorum. Ama zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Sen daha hazır olmadan beni affetmen için seni zorlamak yapılacak en zekice hareket olmayabilir.”

Dinlerken göğsümde umut yeşermeye başladığında yumuşak bir şekilde gülümsedim.

“Benimle ne zaman konuşmak istersen ara,” dedi.

“Tamam.”

“Ve bu, günde elli defa olabilir. Kara sevdalı bir okul çocuğu gibi aramanı bekliyor olacağım.”

Hatta beklerken gülümsedim... bu hafta sonu onu gerçekten görmek istiyordum.

Hayır.

“Tamam.”

“Hoşça kal, Emily.”

“Hoşça kal,” diye fısıldadım. Telefonu kapatıp gülümü kokladım. New York uçar gibi yanımızdan geçerken, pencereden dışarı doğru üzgün bir şekilde gülümsedim. Kendimi alternatif bir evrende gibi hissediyordum. Her birinin kendi hatıraları olan iki erkek arasında kalmış gibiydim: Biri, Jameson Miles’in soğuk terk edişi, diğeri oyuncu Jim’in kuvvetli sevgisiydi. Kendimi ne zaman birine yönelirken bulsam, diğeri önüme çıkıyordu. Bunu nasıl kapatacağımı bilmiyordum ama çözmek zorundaydım... çok geç olmadan.

Yarım saat sonra limuzin havaalanına vardığında Alan ka-

UÇAKTAKİ YABANCI

pımı açtı. Onu içeri götüremeyeceğimi bilerek gülümü elimde sıktım.

Alan, bagajdan valizimi alarak, “Bunu senin için içeri taşımamı ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim.” Aşağı, gülüme doğru baktım. Garip bir şekilde ona bağlanmış gibi hissediyordum ve ölmesi fikrine dayanamıyordum. “Benim için bu gülü suya koyabilir misin, lütfen?” diye sordum.

Sıcak bir şekilde gülümsedi. “Tabii ki.” Elimden aldı. “Onu senin için Bay Miles’in dairesinde suya koyacağım.”

“Teşekkür ederim.” Aniden kendimi aptal gibi hissederek omzumu silktim. “Hoşça kal, Alan.”

“Pazar günü seni almaya geldiğimizde görüşürüz.”

“Tamam.” Cansız bir el sallamayla check-in gişesine yürüdüğümde şaşırtıcı bir şekilde bugün hiç sıra yoktu. “Merhaba. Emily Foster için rezervasyonum var.” Kimliğimi gişenin üzerinden check-in görevlisine doğru kaydardım.

“Merhaba.” Bilgisayarına adımı girdi. “Ah evet, Bayan Foster. Gördüğüm kadarıyla rezervasyonunuzu birinci sınıf olarak değiştirmişsiniz.”

Kaşlarımı çattım. “Hayır.”

Detayları yeniden kontrol etti. “Evet, iki biletiniz de dün gece birinci sınıfa yükseltilmiş.”

“İki bilet mi?”

“Evet, ikinci bir bilet de ayrılmış, sonra ikisi birden yükseltilmiş.”

Jameson.

“Ah, anladım. Tamam, teşekkür ederim.” Biletimi alarak güvenlikten geçtim ve bara doğru ilerledim. Uçuşumdan önce neredeyse iki saatim vardı.

Oturduğumda barmen, “Ne içersiniz?” diye sordu.

“Bir margarita, lütfen.”

Jameson’a mesaj attım.

T. L. SWAN

Bay Miles, yükseltme için teşekkür ederim.

Çok makbule geçti.

Söylesene, ikinci koltuk senin için miydi, yoksa benim başka birinin yanına oturmadığımdan emin olmak için mi?

İçkim servis edildiği sırada cevap geldi.

Sevgili Bayan Foster, benim bu kadar hesapçı olabileceğimi düşünmeniz beni şaşkına uğrattı.

Elbette, senin başka birinin yanına oturmanı istemiyorum.

Ne kadar karşı konulmaz olduğunu biliyorum.

XOXOX

İçkimi yudumlarken gülümsüyordum ki bir mesaj daha geldi.

Gerçi, eğer elde edilmesi zor olanı oynamıyor ve ısrarcı davranıyor olsaydım, seni şirket jetiyle götürür ve gerçek Miles-High Kulübüne girişini yapardım.

Bir hafta boyunca yürüyemezdin.

Huzurlu sessizliğin tadını çıkar.

XOXOX

Gülümsememi saklamaya çalışırken dudaklarımı büzerek bir cevap yazdım.

Hosça kal Jameson.

Sapık davranışlarının hâlâ sağ salım olmasına memnun oldum.

Endişelenmeye başlamıştım.

XOXOXO

Anında bir mesaj geldi.

Tahmin bile edemezsin.

Ayrıca Striptiz Kulübü'nü izlemek yok, onun yerine Grumpy Old Men* filmini seyret.

Beni daha çekici gösterecektir.

XOXOXO

* İki Hınzır Adam, emeklilik günlerini yaşayan, iki çok yakın arkadaşın bir kadın üzerinden rekabete tutuştukları 1993 yapımı komedi filmi. (ç.n.)

UÇAKTAKİ YABANCI

İçkimden bir yudum aldım, ardından kendimi boşluğa doğru şapşal bir şekilde gülümserken buldum.

İşler iyi gidiyordu... uzun zaman sonra ilk kez, kendimi neler olacağıyla ilgili biraz heyecanlanmış hissediyordum.

Bakalım neler olacaktı.



Karanlıkta yatağıma uzanmış tavana bakıyordum. Gece yarısıydı. Eski yatak odam, ihtiyacım olduğunu bilmediğim şaşırtıcı bir rahatlık veriyordu.

Burada ailemle birlikte olmak harikaydı ancak New York çok çok uzakta gibi görünüyordu.

Arayacağımı söylediğim gibi Jameson'ı aramamıştım; aslında onunla bütün gece konuşmamıştım.

Burada, beni seven insanlarla bir arada olmak son zamanlarda ne kadar kırılgan olduğumu fark etmemi sağlamıştı. New York'tayken tamamen yalnız ve kalbim kırılmış haldeydim. Demek istediğim, Molly ve Aaron vardı ama onları hepi topu üç aydır tanıyordum. Hem iyi hem kötü günlerinde yanında olacak ailenle birlikte olmakla aynı şey değildi.

Jameson'la nereye gittiğimizi bilmiyordum ama bu gece onunla konuşmayı canım istememişti. Neden?

Belki de bu incinmişliği asla arkamda bırakamayacaktım; belki de bana geri alınamaz bir şekilde zarar vermişti.

Belki de o ve onun saçmalıkları için fazla iyiydim... bu cümlede *belkiye* yer yoktu; iyi olduğumu biliyordum.

Komodinin üzerindeki telefonum titreşmeye başladığında, *I* harfini görünce kaşlarımı çattım.

Derin bir nefes vererek telefonu cevapladım. "Alo."

"Selam." Bir anlığına durdu. "Beni bu gece aramayacak mıydın?"

"Dikkatim dağılmıştı."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. En sonunda konuştuğunda, "Em," dedi.

"Evet."

"Oraya benden uzak durmak için mi gittin?"

T. L. SWAN

Yılmış bir şekilde gözlerimi devirdim. “Hayır, Jameson,” diye fısıldadım kızgınca. “Neden her şey seninle ilgili olmalı? Bu seyahati iki hafta önce ayarladım.”

“Tamam, sadece sordum. Neden bu kadar kızgınsın?”

Gözlerimde yaşlar birikmeye başladı. “Gerçekten sormak zorunda mısın?”

“Bana nedenini söyle.”

Aniden orada olduğunu bile bilmediğim bir yanardağ içimde patladı. “Çünkü bencil, sıkık bir aşağılığa aşığım, bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Bir sonraki kötü şeyin olmasını ve senin yeniden uzaklaşmanı bekliyorum,” diye yumurtladım telaşla.

Sessiz kaldı.

“Hem sen dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirsin; senin için sıraya giriyorlar. O zaman neden beni bu saçmalığın içine sürüklüyorsun? Kalp acısı çekmek istemiyorum, Jameson.”

“Böyle mi düşünüyorsun? Dünyadaki herhangi bir kadını istediğimi?”

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akınca sinirle onları sildim. “Artık ne istediğine dair hiçbir fikrim yok, Jameson.”

“Lanet olası saçmalamayı kes, Emily,” diye patladı. “Dinle beni, hem de çok iyi dinle. Başka birini istemiyorum. On sekiz yaşımdan beri önüme gelenle birlikte oldum. Çok kadınla yat-tım... çok fazla kadından bahsediyorum. Bu bağlantıyı kurduğum tek kadın sensin. Bu şekilde sevdiğim tek kadın. O yüzden başka bir şeyler istemekle ilgili bu saçmalığı üzerime atmaya cüret etme. Benden şüphe etmen için sana hiç sebep verdim mi?”

“Masözün,” diye parladım.

“Kahrolası seninle tanışmadan önceydi,” diye gürledi. Sesindeki öfkeyi duyabiliyordum. “Beni istemiyorsan, peki, çekip giderim. Fakat uzatmama ve sen açıkça beni içeri almayacakken caresizce bir şeyleri düzeltmeye çalışmama izin verme.”

Gözyaşları içindeki yüzüm buruştu.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Bunu isteyip istemediğine sadece sen karar verebilirsin, Emily. Affetmek bir seçimdir.”

Sessiz kaldım.

“Benden uzaklaşmak mı yoksa aramızdakileri yoluna koymak mı istiyorsun?”

Ona cevap vermedim.

“Ee?” diye bir cevap talep etti.

“Denemek istediğimi biliyorsun,” diye fısıldadım.

“O zaman kötü şeyleri düşünmeyi bırak ve aramızdaki iyi şeylere odaklan.”

“Yapamam.”

“Neden?”

“Çünkü beni korkutuyorsun.”

Sessizleşti. “Benden korkuyor musun?”

“Evet.” Gözyaşlarımın arasından kafamı salladım.

“Bebeğim,” diye fısıldarken sesi empati dolmuştu. “Benden korkma. Lütfen, benden asla korkma. Seni seviyorum.”

“Deniyorum.” Hıçkırdım. “Ama elimde değil.”

İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolarak bir süre sessiz kaldık.

“Bu hafta sonunu ikimiz hakkında düşünmek için kullanmanı istiyorum. Söylediklerimde ciddiydim, New York’ta yaşamak istemiyorsan, taşınabiliriz. Pozisyonumdan anında istifade ederim.”

“Jameson.” İçimi çektim. “Bunu neden yapasın?”

“Çünkü benim için artık ilk sırada geldiğini bilmeni istiyorum. Eğer kahrolası bir halde perişan olacaksam, bütün bu saçmalıkların- param, dairem, işim, New York- hiçbirinin anlamı yok, Emily. Ve inan bana, sensiz kahrolası perişan oluyorum. Cehennemin dibinde bir çadırda yaşamak istersen yaşarız.”

Gözümün önüne, Jameson’ın bir çadırda yaşadığı ve her gün sivrisinekler tarafından ısırıldığı görüntüsü geldi. “Seni aptal.” Yumuşak bir şekilde gülümsedim. “Bir çadırda yaşamak istemi-

yorum. New York'u seviyorum. Senin Miles Medya'yı yönetmeni seviyorum. Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdin. Neden değiştireceğimi düşünüyorsun ki?"

"Çünkü benimle olmak zor, bunu biliyorum. Daha önce bana, sevmek cesur olmaktır, demiştin. Cesur olmana ve bunu aşmana ihtiyacım var, Emily. Lütfen bunu düşün. New York'a ve bana yüzde yüz geri dön, böylece birlikte yeni bir hayata başlayabiliriz. Benimle arana mesafe koymak bununla baş etmenin yolu değil. Eğer birlikte olmazsak, bunu çözemeyiz."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Gerçekten ne istediğini düşünecek misin?"

Sessiz kaldım.

"Lütfen, Em?"

"Evet, tamam. Düşüneceğim. Söz veriyorum." Hat bir süre sessiz kaldığında, konuyu değiştirmek istedim. "Yarın ne yapacaksın?" diye sordum.

"Alışveriş."

"Alışveriş mi? Sen mi? Ne alacaksın?"

"İçinde tuvaleti olan çadırlar nereden alınır?"

Gülümsedim. "Cehennemin dibinden."

Kıkırdaması çok güzel bir sestir, içime bir şeyler yapıyordu. Onu gülerken duymayalı uzun zaman olmuştu.

"Em... Pazar akşamı seni havaalanından alana kadar bir daha seninle konuşmayacağım. Geleceğini ve içinde kimi istediğini gerçekten düşünmeni istiyorum. Ya bana kolların açık bir şekilde gelirsin ve yepyeni bir deneme yaparız ya da bitirirsin."

Kalbimin durduğunu hissettim.

"Bu şekilde olmak zorunda. Eğer sana her şeyinle sahip olamayacaksam, sensiz olmayı tercih ederim."

Zihnim aşırı yüklenmeye başlarken onu dinlemeye devam ettim... bana bir ültimatı veriyordu.

Ya hep ya hiç.

UÇAKTAKİ YABANCI

Açıkçası ona her şeyimi verip veremeyeceğimi bilmiyordum.
Her şeyimin artık var olduğunu sanmıyordum.

“O zaman sonra görüşeceğiz, değil mi?” diye sordu umutla.

“Tamam.”

“Seni seviyorum.” Telefonu kapattığında hat sessizleşti.

Karanlıkta yattığım yerde dönerek derin bir nefes verdim.

Geleceğim için ne istiyordum? Onun gitmesine izin mi verecektim? Yoksa ona her şeyimi mi verecektim? Ya da en azından kalbimden geriye kalanı. Tuzla buz olmuştu ne de olsa.

Cidden hiçbir fikrim yoktu.

27. BÖLÜM

Jameson

Önümüzde yığılmış olan trafiğe bakmak için boynumu uzatırken ayağımı yere vuruyordum. Siktir.

Limuzinin ön tarafıyla konuşmak için düğmeye basarak Alana, “Geç mi kalacağız?” diye sordum.

“Hayır, efendim; bir saat erkenciyiz. Çok vaktimiz var.”

“İnişini kaçırmak istemiyorum. Arka yoldan git.”

“Kaçırmayacaksınız. Rahat olun.”

Arkama yaslanıp sinirlerime hâkim olmaya çalıştım. Emily bütün hafta sonu benimle iletişime geçmemiştii ve eve, aramızdakileri bitirmeye geldiğinden oldukça emindim. Koşmuş, koşmuş ve koşmuştum. Huzura benzeyen bir şeyleri hissettiğim tek zaman New York kaldırımlarını arşınladığım zamanlardı.

Onun hayatında olmayacağım, onun benimkinde olmayacağı ihtimalini kabul edemiyordum... düşüncesi bile beni hasta ediyordu. *Nasıl bu kadar sikik bir aptal olabildim?*

Eğer aramızdakileri bitirirse ne söyleyeceğime dair kafamda mantıklı bir argüman bulmaya çalışıyordum... şu ana kadar eli boş dönmüştüm.

Limuzin havaalanında durduğunda aceleyle dışarı çıktım. “Burada mı olacaksın?” diye sordum.

UÇAKTAKİ YABANCI

“Hayır, dolanacağım. Onu aldığınız zaman haber verirsiniz geri gelirim. Uçağının inmesine daha elli dakika var.”

“Evet, evet, biliyorum.” Gergin bir şekilde etrafa bakınırken ceplerime vurdum. “Her şeyi aldım mı?” Telaşlı ve dalgındım.

“Evet, efendim.”

Omuzlarımı dikleştirip derin bir nefes verdim. “Bana şans dile.”

Geniş bir şekilde gülümseyen Alan neşeli bir kafa sallamayla, “İyi şanslar, efendim,” dedi.

Havaalanının içine yürüyüp uçağının geliş kapısına ilerledim. Hâlâ kırk dakikam vardı. Bara doğru baktığımda sanki tatlı bir şarkıyla beni çağırıyor gibiydi.

Şu anda bir viski öyle iyi olurdu ki... rahatlatırdı.

Hayır.

O boku bırakmam gerekiyordu. Tüm hafta sonu kendime içki içmek için izin vermemiştim. Emily, bir sarhoştan daha fazlasını hak ediyordu.

Tüm vücudumu saran sinirlerle, havaalanının diğer ucuna yürüyüp ardından gelen yolcu peronuna geri döndüm. Otuz beş dakika daha. Tekrar tekrar gittim, geldim.

Sabit bir şekilde oturamıyordum.

Neyin gelmekte olduğunu bilirken değil.



Emily

Gelen yolcu peronunun içine doğru kalabalıkla birlikte ilerliyordum. Uçağım az önce inmişti ve kalbim göğsümün içinde küt küt atıyordu.

Bu hafta sonu, cevaplar arayarak ruhumun en derinlerini araştırmıştım.

Hayatımda neyi, kiminle yapacağımı bulmaya çalışarak.

Bir şey açık ve netti: açık ve net olan tek şey... sevdiğim kişiydi.

Bunu inkâr edemezdim.

Jameson Miles yüreğimde yer etmişti ve beni yeniden inciteceği korkusuyla donup kalsam da sözlerini düşünüp duruyordum. “*Sevmek, cesur olmaktır.*”

Gururumu bir yana bırakıp, cesur olacaktım. Kendimi bırakıp... doğru şeyi yapıyor olmak için Tanrı'ya dua edecektim çünkü bunu tekrar yaşayamazdım.

Jameson görüş alanıma girdiğinde gözlerimiz birbirine kilitlenirken bana gülümsedi. İçim heyecanla dolarken, hafifçe sekerek koşmaya başladım ve beni bekleyen kollarına atıldım. Sımsıkı birbirimize sarılarak kucaklaştık. Konuşmadık; öpüşmedik, sadece birbirimize tutunduk.

Çaresizce, bunu atlatabileceğimize dair olan umuda tutunduk. Gölgelerimi bir süreliğine de olsa kovmuştum.

“Seni özledim,” diye fısıldadı saçıma doğru.

“Ben de seni özledim.”

Eğildi, nerede olduğumuzu unutmuşuz gibi dudakları benimkileri buldu. Dili, açık dudaklarımın arasından yavaşça girerken iki eliyle yüzümü tutuyordu, anın içinde kaybolmuştuk. Öpücüğü nazik, daha da önemlisi tanıdıktı.

Onunlayken evimdeydim.



Bir saat sonra el ele dairemin içine girdik.

Yolda doğru dürüst konuşmamıştık. Geniş kollarının arasına kıvrılarak kucağında oturmuştum ve yakınlığın tadını çıkarmıştım. Orada onunla birlikte olduğuma inanamıyormuş gibi beni sımsıkı tutarken, dudakları şakağımın üzerinde dolanmıştı.

Yakınlığı özlemiştim. *Yakınlığımızı.*

Aramızdakiler artık seksle ilgili olmaktan çıkmıştı. Demek istediğim, başlangıçta öyleydi. Ancak kalbim, sadece bedenimin arzu ettiği herhangi bir fiziksel ihtiyaca üstün gelmişti... onun için de aynısı olduğunu biliyordum.

Beni kendisine doğru döndürdüğünde gözleri benimkileri araştırdı. “Em...” Kafasında doğru kelimeleri bulmaya çalışır

UÇAKTAKİ YABANCI

gibi duraksadı. “Sana yemin ederim, şu andan itibaren... benim her şeyim sensin. Birlikte yeni hayatımız... tam olarak şimdi başlıyor.”

Gözlerim yeni yaşlarla dolarken ona bakarak gülümsedim. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Öpüşmemiz, geçen saat boyunca paylaştığımız hassasiyetten farklıydı, içimizi yepyeni bir çaresizlik doldurmuştu.

Aniden onu istediğimi fark ettim... her şeyiyle. “Beni yatağa götür.”

Beni kucaklayıp, bir gelin gibi odanın içine taşıdı ve önümde dikildi. Dudakları boynuma indiğinde tenimdeki tüm tüyler ürperirken tavana doğru gülümsedim. Çok iyi hatırladığım bir sertlikle beni ısırdı.

Ah, onu çok özledim.

Gömleğini kafasından çıkarıp kenara attığımda o da aynısını yaptı. Birbirimizin kıyafetlerini yırtar gibi çıkarırken hayvanlar gibiydik. Aramızda artık hiçbir şey yoktu. Sadece ten... ve aşk.

Beni sırtüstü yatağa yatırırken dudakları nazikçe benimkileri aldı, sonra boynuma geçti. Ardından daha aşağı inmeye başladığında ona tutundum. “Hayır, burada benimle olmana ihtiyacım var.”

Bir tür dünya dışı deneyimle birbirimize baktık. *Bu çok özel.*

Keşke bu anı şişeleyip saklayabilseydim.

“Şimdi, Jim,” diye fısıldadım. “Sana şimdi ihtiyacım var.”

Üzerime uzanırken gözleri zevkle kapandı. Dudaklarımız kilitlenmiş; geniş bedeni kendi rahatlamasını arayarak benim bedenime çarparken bacaklarım iki yana açılmıştı.

Tek bir derin amaçlı itişle derinlerime girdiğinde ikimiz de zevk içinde inledik.

“Siktir, Em,” diye fısıldadı boynuma doğru.

Aramızdaki zevk dalgasının tadını çıkarırken ona sıkıca tutundum. “Biliyorum, bebeğim. Biliyorum.”

İçimden çıkıp tekrar girdiğinde bedenim onunkiyle buluşmak için yükseldi.

Daha fazlası için duyduğumuz ihtiyaç bizi tüketirken altında parçalanmaya başladım. “Sik beni,” diye inledim. “Tanrım, daha sert.”

İçimden çıkıp sertçe tekrar girdiğinde ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim. Bacaklarımı omuzlarının üzerine alarak pozisyonumuzu değiştirdiğinde, onu içime almak için çabalamamı izleyen koyulaşmış gözleriyle gidip gelmeye başladı.

Uzun, keskin, cezalandırıcı vuruşları nedeniyle yatak duvara çarpmaya başladığında, tüm ihtişamıyla önümde duran kusursuz erkek örneğini izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordum.

Jameson Miles, hayatım boyunca tanıdığım en seksi şeydi.

Onunla ilgili her şey, “Becer beni,” diye bağıırıyordu.

Onu tutku spazmları içinde, kontrolünü sağlamakla cebelleşirken izlemek her kadının nihai fantezisiydi; patlamayı bekleyen cinsel bir bomba gibiydi. Teni terle kaplanırken, koyu renk saçları alnına düşmüştü ve orgazmını tutmaya çalışırken nefesi titremeye başlamıştı.

İtişleri piston hızına ulaşp, içime giriş çıkışlarının yanma hissi beni ele geçirirken boşluğa düştüğümü hissettim. Dünyamı sarsan bir orgazm beni parçalara ayırdığında haykırdım.

Bedenim onunkinin etrafında sertçe kasılıyordu.

“Siktir, siktir, siktir,” diyerek tekrar tekrar içime girip çıkıyordu. Yatağın kuvvetle duvara çarpma sesi dairede yankılanıyordu.

Kafasını geriye atıp kendini derinlerimde sabitleyerek içime boşaldığında yüksek sesle inledi.

Ardından öpüştüğümüzde tüm dünyamın iyiye döndüğünü hissettim. Çok, çok özlediğim o yere.

Aramızdaki duygular öyle güçlüydü ki gözlerim yaşlarla doldu.

“Evine hoş geldin, feci azgın kadını,” diye fısıldadı dudaklarına karşı. “Evine hoş geldin.”

UÇAKTAKİ YABANCI



Bir hafta sonra

İkimiz birlikte yazıcının başında dikilirken Athena, “Bir devam haberi yapmamız gerekiyor, şu-anda-neredeler tarzı bir şey,” dedi.

“Evet, biliyorum. Bir fırsat bulur bulmaz bu öğleden sonra notların üzerinden geçeceğim.”

Ofis bugün arı kovarı gibiydi; dün akşam flaş bir haber gelmişti. Evli bir senatör sekreteriyle bir skandala karışmıştı ve telefonlar susmak bilmiyordu.

Dedikodu çarkı aşırı yüklenmeyle dönerken, gerçeği deşifre etmeye çalışan insanlar her yerdeydi.

Dürüst olmam gerekirse, konsantre olmakta zorlanıyordum. Bir Jameson sarhoşluğu içindeydim. Artık Miles-High Kulübü'ne katıldığımı başarıyla söyleyebileceğimi sanıyordum.

Geçtiğimiz bu hafta... *sihir gibiydi.*

Tamamen ve bütünüyle bu adama âşıktım. Hafta sonu beni tekrar dairesine taşımıştık. Daha önce sahip olduğum tüm korkular en sonunda gitmişti.

Ofisin içinden sıra dışı bir ses geldiğini duyduğumda, Athena'yla beraber kafamızı kaldırıp baktık, tüm ofis izliyordu. “The Pina Colada” şarkısını duyup, masaların arasında görüş açımın giren Jameson'ı görünce kaşlarımı çattım.

Tristan da onunla birlikteydi ve eski moda bir teyp taşıyordu. Tanıdık melodi ofisin içinde bangır bangır çalıyordu.

Eğer pina colada seviyorsan,

Ve yağmura yakalanmayı.

“Bu da ne böyle?” Kaşlarımı çattım.

Bana yaklaşıırken umutla gülümseyen Jameson'ın gözleri benimkileri araştırıyordu.

Tüm ofis bizi izlerken sessizleşmişti.

“Emily Foster,” dedi.

“Evet?”

T. L. SWAN

Tek dizinin üzerine çöktüğünde ofisteki herkes toplu olarak nefesini tuttu. Benimse ellerim ağzımın üzerine kapandı.

“Benimle evlenir misin?” Siyah bir kutu açarak tektaş pırlanta bir yüzük çıkardı.

Beynim kısa devre yaparken ona bakakalmıştım.

Bu gerçekten oluyor mu?

Tristan’a baktığımda tamamen ve bütünüyle şoktaydım.

“Ben DJ’im.” Kendisiyle gurur duyarmış gibi hafifçe teybe vururken sırtıyordu.

“Sen çıldırmışsın,” diye fısıldadım.

Tek dizinin üzerinde bana bakan Jameson, “Bu da kanıt,” diye mırıldandı kuru bir sesle.

Gözlerim kocaman açılmıştı. Tepeden tırnağa şok içindeydim.

“Soruya cevap ver,” dedi.

“The Pina Colada” şarkısı ofisin içinde yankılanırken kıkırdamalar arasında kafamla onayladım. “Evet.”

Yüzüğü parmağıma geçirdi. İnce, altın bir bant üzerinde duran oval pırlanta yüzüğe bakarken hâlâ bütünüyle şoktaydım.

Jameson’a eğildim; öpüştüğümüzde tüm ofis kahkahalara ve tezahüratlara boğuldu. Öpüşmemiz gülmeye dönerken alkışlamaya başladılar.

Bunun yaşandığına inanamıyorum.

Ayağa kalkarak beni kollarına aldı. “Senin için yeterince dandik mi?” Bana bakarak gülümsüyordu.

Sıkı sıkı ona tutunurken kıkırdadım. “Dandiklikte yeni bir seviye, hem de mükemmel. Seni seviyorum, Bay Miles.”

Şarkı bittiğinde, Tristan ‘oynat’a basınca şarkı tekrar çalmaya başladı. Çalışanlar tezahürata devam ettiler.

Jameson utanarak gülümsedi ve öpmek için bana doğru eğildi. “Senin için yapacağım şeyler, Emily Foster, senin için yapacağım şeyler...”

SONSÖZ

Bir ay sonra

Gazetedeki haberi okudum.

Hayden Morris ve Lara Aspin, bugün resmen Miles Medya'nın yedi milyon dolarını zimmetlerine geçirmekle suçlandılar.

Modern bir Bonnie ve Clyde' hikâyesi olarak tanımlanan olayda, beş yıldır ilişki yaşayan ikili, üç yıldan fazla süredir devam eden bir dolandırıcılık gerçekleştirdi. Suçları fark edilemeyebilirdi, ancak Morris'in Miles Medya'dan kovulmasıyla yakalandılar.

İntikam ihtiyacıyla körüklenerek, aptalca bir şekilde suçu Jameson Miles'in üzerine atmaya karar verdiler. Tüm geri tepmelerin de geri tepmesi olarak, bu karar onların kaderini belirledi. Çift, farklı eyalet hapishanelerinde on yıl hapis cezası çekecek.

Jameson Miles tüm suçlamalardan aklandı. Miles Medya, Nisan 2018'den beri borsada bugün yeni bir yüksekliğe ulaştı.

Geniş bir şekilde gülümsedim. Tüm bunlar çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyordu; dürüst olmam gerekirse, üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

Bittiği için Tanrı'ya şükürler olsun.

* 1930lu yıllarda Büyük Buhran döneminde Amerika'da banka soygunları ile üne kavuşan iki âşık kanun kaçağı. (ç.n.)

Planlanacak bir düğünümüz vardı. Jameson bana üç ay vermişti. Yapacak o kadar çok şeyimiz, verecek o kadar fazla karımız vardı ki. Nerede evlenecektik? Hiçbir fikrim yoktu. Jameson yeri benim seçmek zorunda olduğumu çünkü ben orada olduğum sürece neresi olduğunu umursamadığını söylemişti.

Yeraltı otoparkında kaldırımın kenarında bekliyordum. Cuma öğleden sonraydı. “Ne yaptığını söyledi?” Alan’a bakarak kaşlarımı çattım.

“Bence çok hoş bir şekilde şaşıracaksın.” Sırıttı. Olasılıkları düşünürken kaşlarımı çattım. Jameson tüm hafta boyunca garip davranmıştı. Gizli telefon görüşmeleri yapıyor ve kendinden tamamen memnun görünüyordu. Belki de gizli gizli düğün mekânını ayarlamıştı?

Umarım öyleydi- bana çok büyük bir yardım olurdu.

Bir vitesten gelen sesle kafamı kaldırıp baktığımda kaşlarım çatıldı. Direksiyonunda Jameson’la, Bessie bize doğru tavşan gibi hoplayarak geliyordu. Bunu gören Alan kahkahalara boğuldu.

Ağzım şokla açık kalmıştı. “Bu da ne böyle?” diye fısıldadım. Benim yanımda durduğunda kapıyı açtım.

“Aynı yere mi gidiyoruz?” Seksi bir şekilde göz kırparak gülümsedi.

Sesli güldüm. “Ne yapıyorsun sen?”

“Seni birkaç günlüğüne uzaklara götürüyorum.”

“Öyle mi?”

“Eşyaların çoktan bagajda.”

“Bessie’de mi?” diye kekeledim.

“Evet, Bitchy’de. Onu Viagra Mike’tan ödünç aldım. Gerçi sana yeni bir *Range Rover* sipariş ettiğimi söylemem lazım. Bessie katlanılamaz.”

“Seni züppe.” Kıkırdayarak döndüm ve heyecanla Alan’a sarıldım.

Güldü. “İyi bir hafta sonu geçirin, Bayan Foster,” diyerek ara-

UÇAKTAKİ YABANCI

baya binmeme yardım etti. Uzanarak Jameson'ı kavradım ve yüzünü öptüm. Benim için Bessie'yi ödünç almasına bayılmıştım.

Kornayı çaldı. "Hoşça kal, Alan," diye seslenirken aşırı abartılı bir şekilde el sallıyordu.

Bu hiç Jameson-vari olmayan davranışı karşısında kahkaha attım. "Hoşça kal, Alan."

Otoparktan hoplaya hoplaya çıkarken Jameson elimi tutarak arkasını öptü. "Nereye gitmek istersin, benim küçük feci azgınlım?"

Güzel erkeğime bakarak gülümsedim. "Cehennemin dibine."



İki saat sonra

Jameson, Arndell'in araba yoluna girdiğinde koltuğumda zıplamaya başladım. "Evimize mi gidiyoruz?" diye heyecanla ciyakladım.

"Evet, hafta sonu için ayırttım."

Emniyet kemerimi çıkarıp yana kaydım ve yüzünü öpücüklere boğmaya başladım. Araba yolunda ilerlemeye devam ederken benim çocuksu davranışıma kıkırdadı. Eski eve vardığımızda daha araba stop etmeden dışarı zıplayarak ön kapıya doğru koştum. Dönerek güzel arazinin manzarasına bakmaya başladım.

"Ah, Jameson, burayı cidden seviyorum." Jameson bana yaklaşırken hülyalı bir şekilde gülümsüyordum.

"Biliyorum." Bana, kırmızı kurdele takılmış bir anahtarlık uzattı.

Elimdeki anahtarlığa bakarken kaşlarımı çattım.

"O yüzden onu senin için satın aldım."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Ne?"

"Hı-hı. Hafta sonlarında ve tatillerde burada kalabiliriz diye düşündüm."

"Benimle birlikte bir bataklık insanı mı olmak istiyorsun?" diye şaşkınca fısıldadım.

Doğrulup beni kollarına aldı. "Seninle olduğum sürece, Emily Foster... her şey olabilirim."

TEŞEKKÜRLER

Harika takımıma teşekkür etmek için yeterince anlamlı sözcükler bulamıyorum.

Kitaplarımı tek başıma yazmıyorum. Bir orduya sahibim.

Dünyadaki en iyi orduya.

Kellie, dünyanın en iyi kişisel asistanı.

Sen inanılmazsın. Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Keeley, sen sadece harika bir kız evlat değilsin, ayrıca artık harika bir çalışansın. Benimle bir arada çalışmak istediğin için teşekkür ederim. Benim için anlamı büyük.

Harika beta okuyucularıma: Annem, Vicki, Am, Rachel, Nicole, Lisa K., Lisa D., Nadia ve Charlotte. Teşekkür ederim. Çok şeye katlanıp hiç sızlanmadınız, hem de sizi yeni bölümler için bekletmeme rağmen. Hayatımda size sahip olmak ve sizlere arkadaşım diyebilmek için nasıl bu kadar şanslı oldum, asla bilemeyeceğim.

Rena'ya, hayatıma taze bir nefes gibi girdin ve bir anlamda beni sahiplendin. Bana inandığın için teşekkür ederim. Benim Yang'imin Yin'isin ya da tangırtımın tıngırtısıydın.

Vic, beni daha iyi hale getiriyorsun ve arkadaşlığın çok değerli.

Virginia, benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sana minnettarım.

Motive olmuş aşığılık herifime. Seni dünyalar kadar seviyorum. Kim olduğunu biliyorsun.

Linda'ya ve Forward'taki Halkla İlişkiler takımına. En başından beri benimle birlikteydiniz ve sonuna kadar da benimle birlikte olacaksınız. Her şey için teşekkür ederim.

Swan Squad'taki kadın kankalarım. Siz benim köşemdeyken her şeyi yapabilecekmiş gibi hissediyorum. Beni her gün güldürdüğünüz için teşekkürler.

Bu yıl, listeme yeni birisini ekliyorum.

Amazon.

Bana, kitaplarıma hayat vermek için harika bir platform sağladığınız için teşekkür ederim.

Kendi kendimin patronuyum.

Geçen bu yılda, çalışmama gösterdiğiniz inanç ve destek tam anlamıyla inanılmazdı.

Ve dört yaşama sebebime, güzel kocam ve üç çocuğum.

Sevginiz benim uyuşturucum, motivasyonum ve tutkum.

Siz olmadan, hiçbir şeyim yok.

Yaptığım her şey, sizin için.

Minnettarlık.

Müteşekkir olma özelliği.

Takdir göstermeye ve nezaketle cevap vermeye hazır olma durumu.

Evrene duyulan güven.

Her zaman yerini bulur.

YAZAR HAKKINDA

Eski hayatında bir psikolog olan T. L. Swan, şu anda yazma heyecanının bağımlısı haline geldi ve yazmadığı bir zamanı hayal edemiyor. Kocas ve üç çocuğıyla kendi sonsuza dek mutlu hayatına devam ettiğı Sydney, Avustralya'da yaşıyor.

Arkadaşının düğününden sonra New York'taki evine geri dönmeye çalışan Emily Foster'ın dönüş yolculuğu berbat bir halde başlamıştı.

Uçağa binmek için havaalanında beklediği sırada sarhoş bir adam genç kadının valizine zarar vermiş, havayolu şirketi de tazminat olarak birinci sınıf bir uçuş teklif etmişti.

Emily sonunda gerçekten dinlenebileceğini düşünüyordu. Fakat yan koltuğunda, günah kadar harika görünen ve onu utandırmaktan zevk alan bir adam oturuyordu.

Seksi yabancı onunla ilgilendiğini açıkça belli ediyor, genç kadınla durmaksızın flört ediyordu.

Ardından kötü hava koşulları nedeniyle uçak rötar yapınca Boston'da bir gün geçirmek zorunda kalmışlardı.

Başka bir planları olmadığı için birlikte vakit geçirmeye karar vermiş, dans edip eğlenerek şehri dolaşmışlardı.

Gizemli adam Emily'ye hiçbir kadının unutamayacağı türden, çılgınca ve tutkulu bir gece yaşatmıştı.

Bunların ardından tam bir yıl geçmiş ve Emily, uçaktaki yabancıyla on iki ay boyunca asla konuşmamıştı.

Boston'da yaşadığı şeylerin artık sadece bir anı olarak kaldığını düşünüyordu... Ta ki yeni patronuyla tanışana dek.



YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!



ISBN: 978-625-366-093-2

